

ПРЕГЛЕД НА УКИНАТИ КРИВИЧНИ ПРЕДМЕТИ во 2011 г.
ЗАКЛУЧНО СО 31.10.2011год.

ОСНОВЕН СУД БЕРОВО

1.=Пресуда на Основен суд Берово, К.бр.108/10 од 29.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.146/11.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда К.бр.108/10 од 29.11.2010 година обвинетите М. К., В. П. и Г. П., сите од с.Б. ги ослободил од обвинение дека сториле кривично дело “Загрозување на сигурноста“ од чл.144 ст.1 од КЗ, согласно чл.368 т.1 од ЗКП, односно бидејќи делото за кое се обвинуваат не претставува кривично дело според законот. Приватниот тужител-оштетениот С. П. го задолжил да им ги надомести трошоците на кривичната постапка на обвинетите во вкупен износ од 15.315 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Оштетениот С. П. за остварување на своето имотно правно барање го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител да првостепениот суд со донесувањето на побиваната одлука сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти од кои се раководел при ослободувањето на обвинетите од обвинението, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказната постапка.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд правилно утврдил дека критичниот ден, место и време по претходно настанатата вербална расправија, обвинетиот М. држел во раката камен и притоа со истиот замавнал, но не го удрил приватниот тужител С., додека обвинетите В. и Г. заеднички го гонеле приватниот тужител С., меѓутоа на вака утврдената фактичка состојба првостепениот суд извлекол погрешен правен заклучок кога прифатил дека битното обележје т.е.чувството на несигурност и страв кај оштетениот Стојан, во конкретниот случај отсуствува како елемент на предметното кривично дело од чл.144 ст.1 од КЗ, поради кое нешто, обвинетите ги ослободил од обвинение согласно чл.368 т.1 од ЗКП.

Неспорно од изведените докази на главен претрес произлегува дека обвинетите вербално не упатиле сериозна закана дека ќе нападат

врз животот и телото на приватниот тужител, меѓутоа од изведените докази на главен претрес се утврдува дека обвинетите преземале реални дејствија т.е. “мавање со камен” и “гонење”. Дека вака преземените дејствија од страна на обвинетите, приватниот тужител сериозно ги сватил и се исплашил т.е. почувствувал загрозување по неговиот живот и тело, говорат неговите постапки, бидејќи веднаш по вака превземените дејствија т.е. реални закани истиот го напуштил местото на настанот и со трчање се упатил кон својот дом.

За постоење на предметното кривично дело не е нужно реализација на упатената закана, туку само закана која по својот карактер и околностите под кои е изразена, потребно е да биде објективно подобна кон лицето, кон кое е упатена, а во конкретниот случај према приватниот тужител С., да предизвика чувство на страв, лична загрозеност или несигурност, бидејќи објект на нападот на ова кривично дело е личната сигурност на друго лице, а дека такво загрозување и чувство на страв постоело, се утврдува од изведените докази на главен претрес.

Поради напред наведените причини првостепениот суд погрешно го применил материјалното право кога прифатил дека во дејствијата превземени од страна на обвинетите не се соржани, односно отсуствуваат објективните и субјективните елементи на кривичното дело “Загрозувањена сигурноста” од чл.144 ст.1 од КЗ, поради што следуваše пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е судот повторно да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, како и да ги има во предвид укажувањата на овој суд со тоа што на погоре наведените факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази, при повторното судење оштетениот да го сослуша и распраша по однос на сите околности од овој кривично правен настан, а се со цел да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

2.=Пресуда на «Основен суд Берово» «К.бр.139/10» од 27.12.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.219/11.

«Основен суд Берово» со обжалената пресуда «К.бр.139/10» од 27.12.2010 година, обвинетите издавач на весникот «Општина Берово» и Д.Н. Градоначалник на Општина Б. како одговорно лице согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП ги ослободил од обвинението да сториле кривично дело “Омаловажување со префрлање за кривичното дело” од чл «чл.175» од КЗ на РМ, бидејќи делото за кое се обвинуваат не е кривично дело. Воедно одлучил трошоците на кривичната постапка да паднат на товар на приватниот тужител Кирил Чичаковски од Берово.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител дека првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка. Имено, првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на одредбата од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи пресудата е нејасна и неразбирлива и нема причини за решителните факти. Неразбирливоста на обжалената пресуда се состои во тоа што не е разбирливо врз основа на што првостепениот суд донел ослободителна пресуда против обвинетите за кривичното дело што им се става на товар, а притоа воопшто не одржал главен претрес, ниту пак во пресудата се наведени причини зошто првостепениот суд донел пресуда без одржување на главен претрес. Ослободителна пресуда може да се донесе само по одржан главен претрес или во скратена постапка согласно чл.460 ст.1 од ЗКП (пресчитен текст) и тоа доколку Јавниот обвинител согласно чл.458 ст.1 од ЗКП (пресчитен текст) предложил да биде донесена пресуда без одржување на главен претрес. Во конкретниот случај од списите по предметот не произлегува дека постоел таков предлог за донесување на пресуда без главен претрес. Впрочем во конкретниот случај се работи за приватна тужба, а пресуда без одржување главен претрес како што е погоре наведено може да се донесе по предлог на јавниот обвинител.

Доколку првостепениот суд сметал дека делото што им се става на товар на обвинетите според законот не е кривично дело истиот согласно чл.448 ст.1 од ЗКП(пречистен текст) по претходно испитување на тужбата откако ја примил можел да одлучи дали треба да се спроведат определени истражни дејствија и дали постојат услови за отфрлање на кривичната тужба, а потоа согласно чл.450 ст.1 од ЗКП(пречистен текст) судијата можел да ја отфрли приватната тужба ако најде дека постојат причини за запирање на постапката предвидени во чл.284 т.1 до 3 на ЗКП (пресчитен текст), а доколку се спроведени истражни дејствија и од причината предвидена во точка 4 од оваа одредба. Меѓутоа, во никој случај првостепениот суд не можел да донесе ослободителна пресуда без одржување на главен претрес и без утврдување на околноста дали делото што му се става на товар на обвинетите е кривично дело или не односно дали е докажано или не е докажано.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП имаат влијание да не може да биде испитана нападнатата пресуда по однос на фактичката состојба во поглед на нејзината правилност и целосност, а исто така не може да биде испитана нападнатата пресуда и по однос на правилната примена на материјалното право, па поради тоа жалбата на приватниот тужител е основана и по однос на овие жалбени основи.

При повторното одлучување првостепениот суд да ги има во предвид укажувањата на овој суд погоре како и да ги има во предвид останатите жалбени наводи на жалителот, па откако ќе ги изведе дејствијата на кои укажува овој суд ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

3.=Пресуда на Основен суд Берово К.бр.32/11 од 10.03.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.321/11.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда К.бр.32/11 од 10.03.2011 год. обвинетите:Д. Г., А. П., С. П., Љ. К., Д. В..М. Т., Д. Ј. и А. В., сите од П., ги ослободил од обвинение врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП за сторено кривично дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ, бидејќи не било докажано дека обвинетите го сториле делото за кое се обвинуваат. Трошоците на кривичната постапка паѓаат на товар на приватниот тужител.

Жалбата е основана.

Утврдената фактичка состојба по оценка на овој суд во обжалената пресуда се доведува под сериозно сомнение по однос на решителниот факт дека не било докажано дека обвинетите го сториле кривичното дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ. Ова од причина што тужителот во својата изјава дадена пред судот вели: сметам дека телесните повреди ми ги нанесе Д. Г., Љ. К., Д. В., М. Т. и Д. Ј. Притоа подетално објаснува дека Д. Г. го удрил во пределот на окото, а кога бил надвор бил три пати удрен со дрво во пределот на главата и да исто така го има удрено и по вратот, додека внатре го држеле А. и С., за А. В. вели дека го фатил и го теглел и го држел внатре, но не го ударал, а кога бил надвор го држел преку половината и Д. го удрил со дрвото, за С. П. вели дека истрчал од шанкот и го фатил напред и го држел, за Љ. К. вели дека додека А. и С. го држеле тој го удрил со рака во градниот кош, за М. Т. вели дека додека го држеле А. и С. тој го удрил во ногата, а за Д. Ј. вели дека го удрил по вратот. За посочените места дека бил ударан тужителот според неговата изјава има телесни повреди според приложената и изведена како доказ медицинска документација, а која документација првостепениот суд не ја ценел со доволно внимание и воопшто првостепениот суд не дава образложение од каде му се телесните повреди на тужителот кога не прифаќа да обвинетите му ги нанеле. Ако на сето ова се додаде и тврдењето на сведокот П. Г. уште повеќе се поткрепува сомневањето за правилно и целосно утврдена фактичка состојба. Згора на тоа не може судот да тврди при една таква состојба дека не се докажало да обвинетите му ги нанеле телесните повреди на тужителот, кога првостепениот суд не ги распрашал лекарите специјалисти од МЦ- К., кои ги потврдиле и опишале констатираните телесни повреди при прегледот на тужителот, нити пак првостепениот суд дал анализа и оценка зошто лекарката М. К. го упатила тужителот во МЦ К. како итен случај по извршениот преглед од нејзина страна, ако не е телесно повреден од обвинетите како што утврдува првостепениот суд во обжалената пресуда. Исто така бидејќи во списите на предметот провејува и фактот дека тужителот имал телесни повреди и од пртходен настан во планината, првостепениот суд бил должен да го провери и утврди и тој факт со сигурност кога бил тој настан, какви повреди имал задобиено тужителот, дали тие повреди биле излекувани, за да може да

се оценува констатираните повреди на тужителот во медицинската документација дали се од критичниот настан или од поранешен настан. Вербалните изјави на сослушаните сведоци за немање тепачка во кафичот „Т.“ во П., по оценка на овој суд исто така се сомнителни, бидејќи едно е да има општа гужва и тепачка, а друго е да некој некогаш го удри само еднаш и се тргне настрана и од друга страна се доведува под сомнение вистинитоста на нивните искажување поготово што скоро истите сведоци критичната вечер биле „малтретирани“ или вознемирени од недоличното однесување на тужителот во кафичот. Постооењето на евентуално недоличното однесување на тужителот не значи дека и нема докази да истиот е телесно повреден од обвинетите, особено при постоење на писмени докази и искажување на тужителот и еден сведок.

Поради горе изнесеното по оценка на овој суд не може да се испита законитоста на донесената пресуда, па затоа следувае да се жалбата уважи, пресудата укине и врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да постапи по истите, да ги изведе повторно изведените докази и изврши нивна преоценка, како и да ги изведе и доказите на кои е укажано погоре, како би можел преку една целосна анализа на секој доказ посебно и во нивната севкупност да донесе една правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

4.=Пресуда на Основен суд Берово К-99/10 од 28.10.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.52/11.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда К-99/10 од 28.10.2010 год. обвинетиот Т. Ц. од Б. го огласил за виновен за кривично дело “Предизвикување општа опасност” од чл.288 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ, за кое му изрекол алтернативна мерка - условна осуда, при што му утврдил казна затвор во траење од 6 (шест) месеци, која нема да се изврши доколку осудениот за време од 1 (една) година не стори ново кривично дело. Воедно обвинетиот го задолжил на име паушал да плати износ од 1.000,00 денари, а оштетената В. И. за остварување на имотно-правното барање ја упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетиот Т. Ц. критичниот ден, место и време со општоопасно дејство - чување на куче врзано за жица по која може слободно да се движи, без заштитна корпа на муцката и невакцинирано, на кое место има движење на луѓе, од небрежност предизвикал значителна опасност за животот и телото на луѓето, така што кога оштетената В. одела према објектот на Љ. П., кучето ја каснало на десната нога на надколеницата и ја соборило

на земјата, од кое нешто оштетената се здобила со телесни повреди конкретно наведени во лекарското уверение издадено не нејзино име, а со кои дејствија обвинетиот сторил кривично дело “Предизвикување општа опасност” од чл.288 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ.

Неспорно од изведените докази произлегува дека кучето било врзано за жица и истото се движело на сајла со ограничен радиус на движење, а согласно чл.24 ст.2 од Законот за заштита и благосостојба на животните, е предвидено дека кога кучето се наоѓа на јавно место, истото треба да биде само врзано, што значи дека законодавецот императивно не предвидува обврска кога кучето е врзано истовремено и да носи заштитна корпа на муцката.

Исто така неспорен е фактот дека во дворот имало поставено натпис “Пази куче“, а од изјавата на обвинетиот дадена во негова одбрана, јасно произлегува и дека, обвинетиот покрај писменото предупредување, истиот усно ја предупредил оштетената дека во дворот има куче, кое нешто воопшто не го спори ниту оштетената. Наспроти усното и јасно предупредување од страна на обвинетиот, оштетената невнимателно навлегла во патеката на движење на кучето, а со ваквото нејзино однесување оштетената допринела за случување на овој настан, како и за последиците од истиот, поради кое нешто првостепениот суд утврдил постоење на поделена одговорност како на страната на обвинетиот, така и на страната на оштетената.

Имајќи го во предвид горе наведеното, а со оглед на фактот дека обвинетиот ги превземал сите неопходни мерки на обезбедување, кое обезбедување е прописно, иако во изреката на обвинението не е наведено на кој пропис постапил спротивно обвинетиот, бидејќи ова кривично дело е од бланкетна природа, во конкретниот случај за овој суд се доведува под сериозно сомнение дали и во вака превземените дејствија од страна на обвинетиот се содржани елементите на предметното кривично дело за кое се товари, или пак штетната поиследица настапила поради субјективните пропуштања на оштетената. Од друга страна невакцинираноста на кучето не е причинска врска за последицата.

Од друга страна првостепениот суд воопшто не изведувал докази во прилог на утврдување на фактот дали оштетената морала да се движи по патеката по која се движело кучето, односно дали ваквата патека е единствена патека која води до фирмата каде што оштетената имала намера да оди, понатаму дали станува збор за уредена или дива патека, дали стопанскиот двор во кој се наоѓала фирмата на обвинетиот е разграничен од стопанскиот двор во кој се наоѓала фирмата на П., а од утврдувањето на погоре наведените факти ќе може со сигурност да се утврди дали оштетената можела да отиде до фирмата на П. без да навлезе во патеката на движење на кучето, а од кое нешто ќе може да се утврди дали евентуално постои кривична одговорност на страната на обвинетиот. Посебно првостепениот суд при повторното одлучување треба да оцени дали во однесувањето на обвинетиот постои небрежност и дали задобивањето на телесна повреда на оштетената може да му се препише како негово пропуштање, бидејќи според горе цитираниот закон-Законот за заштита и благосостојба на животните (Службен

весник бр.113/07 од 20.09.2007 год) и поради горе цитираните преземени дејствија на обвинетиот на безбедно чување на кучето со преземените и усно укажаните предупредувања према оштетената дали постои било какво негово пропуштање кое би се оценило како недозволено-незаконито, поготово што самото одење на оштетената према врзаното куче е таков стек на околности кои обвинетиот по ништо не можел да ги предвиди-бидејќи тој и кажал на оштетената дека има куче и и кажал во кој правец да оди према бараната фирма.

Поради сите овие причини не може да е испита и правилната примена на КЗ, па затоа следувахе да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е судот повторно да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, како и да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд, со тоа што на погоре наведените факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази со цел да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

5.=Пресуда на Основен суд Берово К.бр.71/2010 од 30.09.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.700/10.

Основниот суд во Берово со обжалената прсуда К.бр.71/2010 од 30.09.2010 год. обвинетиот А. П. од Б.врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП (пречистен текст) го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Давање на лажен исказ” од чл.367 ст.1 од КЗ, бидејќи не е докажано дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Воедно го задолжил супсидијарниот тужител Д. М.од Б. да плати на обвинетиот А. П. од Б. износ од 4.920,00 денари на име трошоци на кривичната постапка, согласно одредбите од чл.93 од ЗКП.

Жалбата е основана.

Утврдената фактичка состојба во обжалената пресуда по оцена на овој суд се доведува под сериозно сомнение, дека не постојат докази да обвинетиот А. го сторил кривичното дело за кое се обвинува. Дадените причини зошто судот не му поклонува верба на изјавата на сведокот А. Р. за овој суд се правно неиздржани. Ова дотолку повеќе што не е изведуван никаков доказ за здравствената состојба на овој сведок, кој е млад на возраст од 34 години, за да се цени дека неговиот исказ е несигурен, конфузен, нејасен, кога овој сведок и во писмено заверената изјава пред нотар и при неговото сослушување пред судот кажал јасно што видел и кој од странките кое дејствие преземал, дури и сликовито опишал дека соборувањето на стеблата го извршил В., а А. му покажал како да се направи засек на која страна да падне стеблото и да А. бил во близина на стеблото. Од друга страна првостепениот суд пропуштил да цени дека обвинетиот А. го имал ангажирано за работник сведокот А. и

дека воопшто обвинетиот не приговарал на изјавата на сведокот. Исто така првостепениот суд не извршил нити соочување помеѓу сведокот и обвинетиот на спорните околности и помеѓу сведокот и В. М., кој и не го дури ни сослушал во ова постапка. По оценка на овој суд кога се анализира изјавата на сведокот А. со останатите докази, особено со извршеното вештачење од ТДГР „Г. м.“ - Б. во граѓанскиот предмет Малв.бр.57/09 видно е дека целосно се надополнуваат.

Поради сите овие причини по оценка на овој суд неправилно е донесена обжалената пресуда, поради што следува да се жалбата уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да постапи по истите, како би можел по изведување на сите докази и нивна повторна преоценка да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

6.=Пресуда на Основен суд Берово К.бр.48/10 од 29.06.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.715/10.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда К.бр.48/10 од 29.06.2010 год. обвинетиот Б. П. од П. го огласил виновен за кривично дело “Силување” од чл.186 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 6 (шест) месеци. Обвинетиот е задолжен да плати паушал во износ од 1.000,00 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата во корист на Буџетот на РМ. Оштетената А. Р. за остварување на своето имотно-правно побарување е упатена на граѓански спор.

Жалбите се основани.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.2 в.в. со чл.219 ст.3 од ЗКП, бидејќи при сослушувањето на малолетната А. како во истрага, така и на главен претрес, не констатирал дали истата со оглед на возраста и душевната развиеност била способна да дава изјава пред судот, а својата оценка за ова околност судот е должен да ја даде и во донесената одлука, кое нешто недостасува во обжалената пресуда. Од утврдувањето на ова околност зависи и примената на чл.220 од ЗКП, бидејќи во конкретниот случај првостепениот суд донесената пресуда во најголемиот дел ја заснова на изјавата на малолетната А. Р.од П.

Првостепениот суд не го применил ни чл.223 ст.4 од ЗКП при сослушувањето на оштетеното малолетно лице А., бидејќи истата не е сослушувана во текот на главниот претрес ниту со помош на педагог или друго стручно лице, а педагогот М. А. е сослушана како сведок која теоретски пред судот кажува што се подразбира жртва на сексуална злоупотреба, а притоа воопшто судот преку нејзе или со ангажирање на

други стручни лица не се позабавил со прашањето за возраста и душевната развиеност и нејзината здравствена состојба и дали таа ја зборува вистината пред судот или не.

По оцена на овој суд, првостепениот суд сторил суштествени повреди на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, кои се состојат во нејасна и неразбирлива пресуда и утврдените решителни факти не само што не произлегуваат сите од изведените докази, но одредени факти и немаат поткрепа во доказите, поради што имаме и неправилна и нецелосна анализа на изведените докази, непроверена одбрана на обвинетиот Б. и неизведување на сите предложени докази, а кои по оцена на овој суд се од битно влијание за правилно и целосно утврдување на фактичката состојба и донесување на правилна и законита одлука.

Ова од следните причини: Обвинетиот Б. воопшто не признава да преземал било какво дејствие према оштетената во критичното време и истакнува дека има проблеми со половите органи и дека нема ни полов нагон и дека не може да врши полови дејствија. На седницата на советот пред овој суд приложува и медицинска потврда, која потврда во фотокопија е приложена и со изјавените жалби, од која се гледа дека обвинетиот повеќе пати бил на уролошки прегледи. Одбраната на обвинетиот првостепениот суд воопшто не ја проверувал, бидејќи по оцена на овој суд утврдувањето на овие факти на кои се повикува обвинетиот се од решително значење за да може да се утврдува дали тој е сторител на кривичното дело за кое се товари. Ова од причина што под поимот „полово дејствие“ се сметаат сите дејствија кои се преземаат за задоволување на половиот нагон на било кој друг начин, а не со обљуба или противприроден блуд т.е. доколку тие преземени дејствија не преминуваат во обљуба или противприроден блуд. Од друга страна битен е и фактот за која цел се преземаат тие полови дејствија - дали за задоволување на полов нагон или за омаловажување на лицето према кое се преземени.

Кривичното дело “Силување” од чл.186 ст.4 од КЗ се врши со умисла, значи потребно е кај обвинетиот да постои свест и волја дека со употреба на сила или закана презема дејствија над оштетеното женско лице за задоволување на половиот нагон. Значи природата на ова дело се врши заради задоволување на половиот нагон кај лицето кое презема такви дејствија. Првостепениот суд воопшто и не изведувал докази - увид во здравствен картон и легитимација и други расположиви докази за здравствената и психичката состојба на обвинетиот Б., нити на оштетената пред критичното време и за време на преземање на инкриминираните дејствија.

Со поднесеното обвинение обвинетиот Б. се товари дека „со употреба на сила заради задоволување на половиот нагон извршил полови дејствија над оштетената...“, меѓутоа првостепениот суд немал во предвид дека мажите исто како и жените доживуваат различен вид на менопауза (андропауза) или промена на животот, која вообичаено се случува помеѓу возраст од 45 до 60 год., но некогаш и на возраст од 30 години и да тестеронот кој е хормон кој го стимулира сексуалниот развој кај машките лица и кој е одговорен за сексуалниот нагон, се

намалува постепено после возраста од 40 год. и може да доведе до целосна импотенција. Недостатокот на тестеронот се јавува кај машките лица од сите старосни групи и е дел од процесот на стареење, а тој недостаток може да се утврди само од лекар. Токму поради овие причини првостепениот суд требало да нареди да се изврши ендокринолошки преглед на обвинетиот и вешто лице да се произнесе во тој правец т.е. дали обвинетиот Б. на ова возраст од 70 години има развиен нагон за полово општење и сексуална способност.

Поради сето горе изнесено утврдената фактичка состојба е нецелосна и овој суд не може да ја испита со сигурност и правилната примена на КЗ, поради што следуваше да се жалбите уважат и пресудата укине и врати предметот на првостепениот суд на повторно судење и одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да ги изведе неизведените докази на кои е погоре укажано, да ја утврди каква била психичката и здравствената состојба и на обвинетиот и на оштетената, да задолжително се изврши вештачење од Институтот за судска медицина и криминалистика во С., а исто така треба судот да побара од Институтот за судска медицина да се изврши лекарски преглед на обвинетиот со помош на ендокринолог и сексолог од Клиниките во С. и да се даде стручно мислење по однос на функцијата на машкиот хормон – тестерон кај обвинетиот дали бил нормален или опаднат и какво било неговото влијание кај обвинетиот за сексуалното здравје и неговото влијание на половиот нагон во критичното време, на кој начин би се проверила и одбраната на обвинетиот и би се утврдило дали кај обвинетиот постоело умисла за вршење кривично дело “Силување” од чл.186 ст.4 од КЗ или пак се работи за друго кривично дело, а доколку се укаже потреба за изведување и на дуги докази истите да бидат изведени, а се со цел да би можел првостепениот суд да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

7.=Пресуда на Основен суд Берово К.бр.59/10 од 30.06.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.716/10.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда К.бр.59/10 од 30.06.2010 год. обвинетиот К. Ч. од Б. го огласил за виновен за сторено едно продолжено кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување” од чл.353 ст.1 в.в. чл.45 од КЗ, за кое му одмерил 30 дневни глоби, а вредноста на една дневна глоба ја утврдил на 10 евра, па го осудил на парична казна во износ од 300 евра во денарака противвредност од 61,00 денари за евро или 18.300,00 денари, која да ја плати во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата и го задолжил да плати 1.000,00 денари на име паушал. Оштетената ЈПКР “У.” Б. за надомест на причинетата штета ја упатил на редовен судски спор парница.

Жалбата е основана.

Основан е жалбениот навод за сторена суштествена повреда од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себеси и на содржината на изведените докази. Во неа не се наведени причините за решителните факти, а наведените причини се нејасни и противречни. Првостепениот суд утврдил дека обвинетиот како директор на ЈПКР “У.” - Б. го искористил своето службено овластување и ги пречекорил границите на своите службени овластувања за периодот од месец Јануари 2004 год. до 06.05.2009 год., на начин што без согласност за испорачателот на енергијата и без договор за превземање им дозволил на лицата К., Р. и С. да се приклучат на електричната инсталација после броилото на филтер станицата за вода за пиење, која работи во состав на ЈПКР “У.” Б. и спроведат и користат електрична енергија во своите куќи, на кој начин од периодот од 06.05.2008 год. до 06.05.2009 год. сите три семејства искористиле електрична енергија во вкупен износ од 54.810,00 денари, за кој износ за истите обвинетиот прибавил имотна корист, а на ЈПКР “У.” Б. предизвикал штета. Оваа изрека на пресудата е противречна на самата себеси, затоа што обвинетиот е обвинет за дејствија од 2004 год. до 06.05.2009 год., а имотната корист на лицата К., Р. и С. е утврден само за една година. Тоа значи дека неправилно е утврдена имотната корист, која е битен елемент на предметното кривично дело. Начинот на кој што е утврдена имотната корист е според Правилник за услови за снабдување со електрична енергија на ЕВН, која во овој предмет не се појавува како оштетен, поради што е потребно со вештачење реално да се утврди потрошувачката на електрична енергија на семејствата на наведените лица според грејните тела кои ги користеле. Исто така не е утврдено дали е оштетена ЈПКР “У.” Б., кога од исказите на сведоците В., В., С., Ф., С., Р., како и одбраната на обвинетиот, произлегува дека К., Р. и С. за електричната енергија која ја користеле од приклучоците од Филтер станицата плаќале паушален износ од по 500,00 денари месечно, а во случајот со К. за потрошената електрична енергија неговата сопруга Ф. чистела во Филтер станицата.

При повторното судење е потребно да се изврши вештачење за да се утврди износот, кој К., Р. и С. го плаќале, односно платиле на ЈПКР “У.” Б. во однос на реално потрошената електрична енергија и нејзината вредност за да се утврди дали ЈПКР “У.” Б. е била оштетена.

Поради наведените суштествени повреди се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба и правилната примена на материјалното право, поради што жалбата е уважена и пресудата на Основниот суд во Берово е укината.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

8.=Пресуда на Основен суд Берово К.бр. 59/11 од 11.07.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.571/11.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда, обвинетиот Н Р го огласил за виновен за кривично дело „Незаконита експлоатација на минерални сировини“ од чл. 225-а ст.1 од КЗ и му одмерил 15 дневни глоби, вредноста на една дневна глоба ја утврдил на 10 евра, па го осудил на парична казна во износ од 150 евра, во денарска противвредност од 61,00 денари за евро или 9.150,00 денари и го задолжил со паушал од 1.000,00 денари. Оштетената РМ преку Државниот правобранител на РМ за подрачје на К и за остварување на своето имотно правно побарување го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител да првостепениот суд со донесувањето на побиваната пресуда при изрекување на казната, ги повредил одредбите на КЗ во корист на обвинетиот и го пречекорил овластувањето што го има судот според законот.

Согласно член 382 точка 5 од ЗКП: Повреда на Кривичниот законик постои ако Кривичниот законик е повреден во прашањето дали со одлуката за казната, за условната осуда или за судската опомена, односно со одлуката за мерката на безбедност, или за одземање на имотната корист е пречекорено овластувањето што го има судот според законот.

Согласно чл.225-а ст. 1 од КЗ : Тој што врши експлоатација на минерални сировини определени со закон без концесија или дозвола за истото, ќе се казни со затвор шест месеца до три години и со парична казна.

Во конкретниот случај, првостепениот суд, за стореното кривично дело, за кое обвинетиот го огласил за виновен, со обжалената пресуда, го казнил само со парична казна иако законодавецот, согласно содржината на погорецитираната кривично правна одредба, предвидел кумулативно изрекување на кривични санкции, казна затвор и парична казна како споредна казна

Поради фактот што првостепениот суд сторил повреда на Кривичниот законик од чл. 382 точка 5 од КЗ, следуваше побиваната пресуда да се укине како би можел првостепениот суд, при изрекувањето на кривичните санкции, за предметното кривично дело, да постапи согласно чл. 225-а од Кривичниот Законик и обвинетиот за стореното кривично дело да го осуди со законски пропишаните казни, казна затвор како главна казна и парична казна како споредна казна а чиешто изрекување е задолжително согласно КЗ. При тоа, првостепениот суд, да води сметка за олеснителните околности на случајот и можноста од изрекување на алтернативна мерка-условна осуда а на кое нешто укажува и жалителот во изјавената жалба.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

9.=Решение на «Основен суд Берово» «К.бр.54/11» од 24.08.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.583/11.

«Основен суд Берово» со обжаленото решение «К.бр.54/11» од 24.08.2011 година, ја отфрлил приватната кривична тужба на приватниот тужител «К.Ч.» од «Б.», поднесена преку полномошникот «Ване Андреев» адвокат од «Струмица» против «Општина» «Б.» и «Д.Н.» од «Б.» за кривично дело

«Навреда» по «чл.173 ст.1» од КЗ како ненавремена. Воедно приватниот тужител го задолжил да ги надомести настанатите трошоци на постапката во износ од 7.670,00 денари во рок од 30 дена по правосилноста на решението.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител истакнати преку неговиот полномошник да првостепениот суд со донесување на обжаленото решение сторил суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), која повреда се состои во тоа што првостепеното решение е нејасно, неразбирливо и во истото не се наведени доволно причини за решителните факти.

Имено, од увидот во списите во предметот видно е дека првостепениот суд одржал главен претрес, спровел доказна постапка, а потоа донел решение со кое ја отфрлил приватната кривична тужба како ненавремена. Вака превземените процесни дејствија од страна на првостепениот суд се спротивни на одредбите од ЗКП и поради тоа и обжаленото решение е незаконито.

Ова од причини што согласно чл.448 ст.1 и 2 од ЗКП, првостепениот суд може да донесе решение со кое се отфрла приватната кривична тужба по претходно испитување на тужбата, исклучиво пред започнување на главниот претрес. Во конкретниот случај првостепениот суд закажал и одржал главен претрес и се впуштил во мериторно одлучување на овој кривично-правен настан, поради што и единствена законита одлука која требало да ја донесе првостепениот суд е “пресуда“ во смисла на чл.367, чл.368 или чл.369 од ЗКП (пречистен текст).

Од друга страна по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи првостепениот суд во конкретниот случај погрешно прифатил дека приватната кривична тужба била поднесена на ден 23.12.2010 година, бидејќи од увидот во приемниот штембил на Основниот суд во Берово се утврдува дека тужителот приватната тужба ја поднел на ден 21.12.2010 година со препорачана пратка, што значи во рокот од 3 месеци кога тужителот дознал за кривичното дело и сторителот, бидејќи и во тужбата е наведено дека тужителот за кривичното дело и сторителот дознал после 21.09.2010 година, а тужбата била поднесена на ден 21.12.2010 година.

Имајќи во предвид дека полномошникот на приватниот тужител извршил преквалификација на кривичното дело за кое се обвинуваат обвинетите, на начин што дејствијата конкретно наведени во кривичната

тужба ги подвел под поинаква правна оценка од онаа содржана во поднесената кривична тужба, без притоа да го менува фактичкиот опис на дејствијата содржан во изреката на приватната кривична тужба, првостепениот суд погрешно денот кога била извршена преквалификација на правната оценка на делото го прифатил како ден на поднесување на нова приватна кривична тужба за кривично дело „Навреда“, поради што и погрешно постапил кога приватната тужба ја отфрлил како ненавремена бидејќи утврдил дека изминале повеќе од 3 месеци од денот кога приватниот тужител дознал за кривичното дело и сторителите.

Ова од причина што приватниот тужител може се до завршувањето на главниот претрес да изврши преквалификација, односно промена на правната оценка на делото, бидејќи согласно чл.364 од ЗКП пресудата може да се однесува само на лицето кое е оптужено и само на делото што е предмет на обвинението содржано во поднесеното односно на главен претрес изменетиот или проширениот обвинителен акт.

Поради сите овие напред наведени причини следувахе да обжаленото решение се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд, односно да постапи по поднесената кривична тужба, да ги изведе потребните докази, да ги утврди сите решителни факти и врз основа на истите да утврди дали во дејствијата за кои се обвинуваат обвинетите се содржани законските обележја на кривичното дело Навреда од чл.173 ст.1 од КЗ, а посебно да има во предвид дека Општината Берово е правно лице согласно чл.122 ст.6 од КЗ, а во чл.173 ст.1 од КЗ, не е предвидена кривична одговорност за ова дело на правното лице.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.411 од ЗКП (пречистен текст) се одлучи како во изреката.

ОСНОВЕН СУД ВИНИЦА

1.=Пресуда на Основен суд Виница К.бр.86/10 од 13.01.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.104/11.

«Основниот суд во Виница» со обжалената пресуда, обвинетиот Ш. А. од В. врз основа на чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП(пречистен текст) го ослободил од обвинението да на начин опишан во изреката на пресудата сторил кривично дело “Неплаќање издршка “ од чл.202 ст.1 од КЗ. Трошоците во постапката одлучил да паднат на товар на судскиот буџет.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП од причина што изреката на обжалената пресуда е нејасна, неразбирлива, противречна самата на себе си и на причините во образложението на пресудата за решителните факти кои што се нејасни и ја доведува во прашање законитоста на пресудата. Имено, првостепениот суд го ослободил обвинетиот А. Ш. од обвинението да сторил кривично дело “Неплаќање издршка “ од чл.202 ст.1 од КЗ и како основ за ослободување навел дека не е докажано дека обвинетиот го сторил прекршокот, од кои причини не е јасно од што обвинетиот е ослободен од обвинение, за кривично дело или за прекршок. Од друга страна првостепениот суд го ослободил обвинетиот од обвинението согласно чл.368 т.3 од КЗ односно дека не докажано да го сторил делото за кое се обвинува, додека во образложението на пресудата од наведените причини за ослободување произлегува дека обвинетиот е ослободен бидејќи делото кое што му се става на товар не е кривично дело согласно законот во смисла на чл.368 т.1 од ЗКП.Сите овие противречности во изреката со образложението ја прават пресудата нејасна и неразбирлива.

Во даденото образложение на пресудата, давајќи причини за битните елементи на кривично дело од чл.202 ст.1 од КЗ кое е предмет на обвинението, првостепениот суд навел дека за постоење на ова кривично дело било потребно постоење на материјални можности за исполнување на законската обврска за давање издршка за своето малолетно дете врз основа на извршна судска одлука. Со ваквото образложение судот применил закон што неможе да се примени, бидејќи примил закон кој што не е во важност во времето на извршувањето на кривичното дело. Со измените на кривичниот законик од 17.12.1999 година (Сл.весник на РМ бр.80/99) зборовите “Иако е во можност “ се бришат од законската определба, па за кривичното дело “Неплаќање издршка “ од чл.202 ст.1 од КЗ согласно законот кој што е во важност во времето на сторувањето на делото, кривичното дело го врши тој што одбегнува да дава издршка определена врз основа на извршна судска одлука.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител по однос на утврдената фактичка состојба која што по наоѓање на Овој суд е погрешна, заснована на недоволна оцена на изведените докази во текот на постапката. Имено ценејќи ги изведените докази првостепениот суд утврдил дека обвинетиот неможе да ја плаќа издршката, бидејќи постоеле објективни причини за тоа односно истиот бил невработен не остварувал приходи, а кај него не постоела свест за одбегнување на исполнување на обврската за плаќање издршка. Меѓутоа согласно елементите на битието на кривичното дело од чл.202 ст.1 од КЗ кое му се става на товар на обвинетиот невработеноста не е околност што го ослободува од обврската за давање на издршка, односно од ирелеватно значење е дали обвинетиот е во можност да плаќа издршка. Битен елемент на делото е да е определена издршка со извршна судска одлука, и истата обвинетиот да одбегнува да ја плаќа. Во конкретниот случај од изведените докази неспорно е дека обвинетиот обврската за плаќање на издршка не ја исполнувал во наведениот прериод. Тоа што

немал можност да ја плаќа издршката може да биде само олеснувачка околност која што првостепениот суд може да ја има во предвид при изборот на видот и висината на кривичната санкција.

Поради наведените суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка, како и погрешно и непотполно утврдената фактичка состојба се доведува во прашање правилната примена на материјалното право поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна целосна и детална оцена. При тоа повторно да ги провери и оцени доказите изведени во текот на постапката во прилог на одбраната на обвинетиот каде тој наведува дека во периодот од напуштањето на работата во ИГМ “П.” В. бил вработен во сопствена продавница и остарувал приходи, па и во таков случај истиот одбегнувал да дава издршка за своето малолетно дете. Имајќи во предвид дека немањето на материјални можности да ја плаќа издршката неможе да биде основ за ослободување од кривична одговорност, првостепениот суд на правилно утврдена фактичка состојба правилно да го примени материјалното право и да донесе правилна и на законот заснована одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

2.=Пресуда на Основен суд Винаца К-58/10 од 09.12.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.105/11.

Основниот суд во Винаца со обжалената пресуда К-58/10 од 09.12.2010 год. обвинетите М. С.од с.И. и С. П. од В.ги огласил за виновни за кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.1 в.в. со чл.45 ст.1 од КЗ, за кое ги осудил и тоа првообвинетиот М. С.со парична казна, при што му утврдил 30 дневни глоби во вредност од 10 евра за една дневна глоба, во противвредност од 61,50 денари за едно евро или во вкупна денарска противвредност од 18.450,00 денари, додека второобвинетиот С. П.со парична казна, при што му утврдил 20 дневни глоби во вредност на 10 евра за една дневна глоба во противвредност од 61,50 денари за едно евро или во вкупна денарска противвредност од 12.300,00 денари, која казна да ја платат во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетите ги задолжил да ги платат и трошоците во кривичната постапка на име судски паушал во износ од по 2.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Исто така првостепениот суд решавајќи за навременоста на жалбата изјавена од обвинетиот М. С.од од с.И.преку неговиот бранител Трајче Христов, адвокат од Винаца, го донел обжаленото решение К.бр.58/10 од 03.01.2011 год., со кое ја отфрлил како ненавремена жалбата поднесена од обвинетиот М.преку неговиот бранител, а изјавена против пресудата на Основниот суд во Винаца К.бр.58/10 од 09.12.2010 год.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на обвинетиот С. П. истакнати преку неговиот бранител да првостепениот суд со донесувањето на побиваната одлука сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда е од апсолутен карактер и на која повреда овој суд внимава и по службена должност согласно чл.393 од ЗКП. Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и истата не ги содржи сите потребни податоци наведени во чл.369 ст.1 т.1 од ЗКП. Имено, првостепениот суд ниту во изреката, ниту во образложението на пресудата конкретно не го наведува времето на извршувањето на кривичното дело т.е. времето кога сторителите работеле или биле должни да работат, па со кое нешто првостепениот суд ги повредил законските одредби на чл.369 ст.1 т.1 од ЗКП, во која одредба конкретно е наведено што се треба да содржи пресудата со која обвинетиот се огласува за виновен и тоа: “за кое дело се огласува за виновен со назначување на фактите и околностите што претставуваат обележје на кривичното дело, како и на оние од кои зависи примената на определена одредба од КЗ”.

Во конкретниот случај не е наведено времето на извршувањето на предметното кривично дело, а кој институт е во најтесна функционална врска со временското важење на КЗ и примената на поблаг закон, а исто така од времето на извршувањето се утврдува статусот на сторителот, а од моментот на извршувањето започнува да тече и застареноста на кривичното гонење. Кај продолженото кривично дело времето на превземањето (непревземањето) на последното дејствие се смета за време на извршување на сите останати дејствија што влегуваат во неговиот состав.

Со оглед на тоа дека во првостепената пресуда конкретно не е наведено времето на извршување на кривичното дело, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда првостепената пресуда ја прави нејасна, неразбирлива и неподобна за испитување од страна на овој суд.

Сторените суштествени повреди имаат допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради кое нешто не може да се испита ниту правилната примена на КЗ, па затоа следувааше да пресудата се укине во целост и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење, бидејќи причините поради кои овој суд ја донесе оваа одлука се од корист и за обвинетиот М., кој изјавил жалба, меѓутоа по истек на законски предвидениот рок.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ја отстрани напред наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, со тоа што на погоре наведената околност да ги прибави и изведе потребните докази, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, па откако ќе ги превземе сите овие дејствија на кои укажува овој суд ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Со оглед на тоа дека првостепената пресуда овој суд одлучи да ја

укине поради сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, а со изјавената жалба од страна на застапникот на обвинението, пресудата се побива само по однос на одлуката за казната, ваквите жалбени наводи истакнати во изјавената жалба на Основниот јавен обвинител од Кочани не беа предмет на оценка од страна на овој суд.

Неосновани се жалбените наводи на обвинетиот М.истакнати преку неговиот бранител, да првостепениот суд со донесувањето на обжаленото решение со кое жалбата изјавена од обвинетиот М.преку неговиот бранител, против пресудата на Основниот суд во Веница К.бр.58/10 од 09.12.2010 год. е отфрлена како ненавремена, сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. По оценка на овој суд првостепеното решение е јасно, разбирливо, непротивречно, а во образложението на истото се наведени доволно причини за решителните факти од кои судот се раководел при одлучувањето. Имено, од увидот во доставницата за лично доставување видно е дека пресудата на Основниот суд во Веница К.бр.58/10 од 09.12.2010 год. обвинетиот М.ја примил на ден 19.12.2010 год., додека жалбата против истата до првостепениот суд, обвинетиот преку својот бранител ја доставил на ден 29.12.2010 год., кое нешто се утврдува од увидот во приемниот штембил на Основниот суд во Веница.

Од тука произлегува дека жалбата е поднесена по истекот на законски предвидениот рок од 8 дена, кој рок е даден и во правната поука на првостепената пресуда, а кој рок истекол на ден 27.12.2010 год. (понеделник).

Имајќи го во предвид горе наведеното правилно постапил првостепениот суд кога го донел обжаленото решение, бидејќи правилно ја применил законската одредба од чл.117 ст.4 од ЗКП, согласно која законска одредба, рокот на изјавување на редовен правен лек - жалба тече од денот на доставата на обвинетиот, а не од денот на доставата на неговиот бранител, како што се прикажува во изјавената жалба од страна на обвинетиот преку неговиот бранител, поради што ваквите жалбени наводи овој суд ги одби како неосновани.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 и чл.411 од ЗКП се одлучи како во изреката.

3.=Пресудата на Основниот суд во Веница К.бр.66/10 од 30.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.106/11.

«Основниот суд во Веница» со обжалената пресуда К.бр.66/2010 од 30.11.2010 година, обвинетиот Т Х од В го огласил за виновен за сторено кривично дело “Фалсификување исправа “ од чл.378 ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ и го осудил на парична казна при што му утврдил 20 дневни глоби во вредност од 20 евра за една дневна глоба во противвредност од 61,50 денари за едно евро според средниот курс на НБ на РМ, или во вкупна денарска противвредност од 24.600,00 денари која да ја плати во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата.

Обвинетиот го задолжил да ги плати и трошоците во кривичната

постапка во вкупен износ од 3.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Од ваквата пресуда останал незадоволен Основниот јавен обвинител од Кочани, кој во благовремен рок поднел жалба со која ја напаѓа првостепената пресуда поради одлуката за кривичната санкција. Наведувајќи жалбени причини по истакнатиот основ, предлага првостепената пресуда да се преиначи во поглед на одлуката за казната така што ќе биде изречена построга казна.

одлучи како во изреката поради следните причини:

По оценка на овој суд, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл.381 ст.2 в.в со чл.406 ст.3 од ЗКП(пречистен текст) односно во текот на главниот претрес и при одлучувањето првостепениот суд не ја применил законската одредба на чл.406 ст.3 од ЗКП, а тоа влијаело врз законитото и правилно донесување на пресудата.

Согласно чл.406 ст.3 од ЗКП, првостепениот суд бил должен да постапи согласно решението на Апелациониот суд во Штип Кж.бр.175/10 од 28.09.2010 година, со кое беше укината првостепената пресуда К.бр.46/09 од 12.02.2010 година, да ги расправи сите спорни прашања и да ги изведе сите процесни дејствија на кои укажал Апелациониот суд во Штип.

Првостепениот суд прифатил дека без барање и овластување на лицата точно наведени во алина I од изреката на пресудата, обвинетиот изготвил лажни исправи- полномошно за тие лица, со содржина дека тие го овластуваат обвинетиот во нивно име и за нивна сметка да ги застапува пред Фондот на ПИОМ ПЕ Винаца, при што обвинетиот ставил лажен потпис на полномошната како да се потпишани од лицата кои го издаваат полномошното, а таквите лажни исправи обвинетиот ги употребил како вистински пред Фондот за ПИОМ ПЕ В, заедно со поднесените барања за изготвување на пресметка за неплатени придонеси, кои исто така ги составил обвинетиот како да е нивни полномошник. Исто така првостепениот суд прифаќа дека обвинетиот без барање и овластување на лицата точно наведени под алина II од изреката, составил лажни исправи- полномошна со содржина дека овие лица го овластиле во нивно име и за нивна сметка обвинетиот да поднесе барање за извршување и нив да ги застапува во извршна постапка пред извршителот Г М, така што на секое од овие полномошна обвинетиот ставил потпис како да е потпишано лицето што го издава полномошното и ваквите лажни исправи ги употребил како вистински пред извршителот Г М.

Горе наведените факти, првостепениот суд ги утврдил врз основа на одбраната на обвинетиот односно неговото само признание и исказите на дел од оштетените сослушани во својство на сведетели, без да нареди графолошко вештачење и покрај укажувањата на Апелациониот суд изнесени во решението Кж.бр.175/10 така што првостепениот суд не ги прифатил овие укажувања со образложение дека било нецисходно да се спроведува графолошко вештачење и дека тоа ќе предизвика непотребни трошоци во постапката.

Согласно чл.235 од ЗКП, првостепениот суд бил должен да изведува и други докази и покрај признанието на обвинетиот така што признанието на обвинетиот треба да биде покрепено и со други докази.

Горе наведените суштествени повреди имале влијание и при утврдувањето на фатичката состојба, која по наоѓање на овој суд е непотполна и нејасна. Релеватните факти дека обвинетиот го сторил кривичното дело “Фалсификување исправа “ од чл.378 ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ, неможе да се утврди единство врз основа на одбраната на обвинетиот и од исказите на дел од оштетените-свидетели кои пред првостепениот суд изјавиле дека потписите на предметните на полномошна не биле нивни, туку е нужно да се нареди графолошко вештачење на потписите од овие лажни искази.

Бидејќи жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител од Кочани се однесува само за одлуката за кривичната санкција односно со оваа жалба се напаѓа првостепената пресуда само по основ за одлуката за кривичната санкција, а овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине поради сторените суштествени повреди и по основ на фатичката состојба, од тие причини жалбата изјавена ОЈО Кочани е беспредметна.

Од горе наведените причини следува првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од погоре изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката во изреката.

4.=Пресуда на Основен суд Веница К.бр.28/07 од 28.10.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.113/11.

«Основниот суд во Веница» со обжалената пресуда К.бр.28/07 од 28.10.2010 година, обвинетата С Аод В врз основа на чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП(пречистен текст) ја ослободил од обвинение да сторила кривично дело “Затајување “ од чл.239 ст.4 в.в. со ст.3 и 1 од КЗ, бидејќи делото за кое таа се обвинува не е кривично дело според Законот. Трошоците во постапката сврзани со нужните издатоци на обвинетата за награда и надоместоци на нејзиниот бранител одлучил да паѓаат на товар на буџетот на РМ.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот-Основниот јавен обвинител од Кочани по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст), пресудата не содржи доволно причини за решителни факти кои со сигурност да упатуваат на фактот дека обвинетата С А не го сторила кривичното дело за кое се терети. Првостепениот суд прифатил дека за исплата на паричните побарувања на работниците во Декември 2001 година според изготвениот список за исплата на работниците во фирмата од жиро сметката ТПОС “И “ во стацај, врз основа на налозите попишани од стечајниот управник Г,

обвинетата подигнал вкупно сума во износ од 10.441.801 денари но сите ови парични сретства не биле во целост искористени за исплата на побарувањата на работниците според изготвениот список. Така, по извршените корекции во списокот за исплата на побарувањата на работниците направени од обвинетата С, биле намалувани износите по работник, и тоа на еден дел од работниците поточно кај 19 работника подробно наведени по реден број во изреката на пресудата од списокот со машина за пишување, покрај тоа на еден дел од работниците вкупно кај 4 работника, обвинетата воопшто не извршила исплата на износот наведен во списокот, а во колоната “потпис”, таа се потпишала наместо нив. Исто така во списоците за исплата на побарувањата каде во колоната “исплата “ по сите редни броеви кои небиле потполнети, обвинетата со свој ракопис го внела износот од 61.063 денари за секој работник. Поради тие причини, целокупниот износ што бил наменет за исплата на побарувањата на работниците, небил за таа цел исплатен туку бил исплатен износ од вкупно 9.687.611 денари, а не исплатен останал износот од 754.157 денари.

Првостепениот суд прифатил дека од паричните сретства што останале по извршената исплата на побарувањата на работниците, на стечајниот управник во 2002 година му бил исплатен износ од 787.000 денари, на име награда за извршена работа. Во првостепената пресуда не е наведено врз основа на кои докази првостепениот суд го утврдил овој решителен факт дека токму од тие парични сретства, на стечајниот управник му била исплатена награда за извршената работа при неспорен факт дека првостепениот суд прифатил за утврдено од изведените докази дека од 04 па до 13.12.2001 година обвинетата од жиро сметката на фирмата подигнала поголем износ од потрошениот износ-9.687.611 денари односно подигнала износ од 13.100.000 денари. На обвинетата која била благајник во ТПОС “И “-во стечај, добро и било познато дека паричните сретства кои и биле доверени, а биле наменети за исплата на побарувањата на работниците, била должна да исплати толкав износ на парично побарување и камата како е тоа наведено во списокот за исплата на побарувањата, без да постојат некакви измени или корекции на списокот.

Сторените суштествени повреди имаат влијание и врз утврдената фактичка состојба од првостепениот суд, која по оценка на овој суд е нејасна и непотполна.

Првостепениот суд прифатил дека обвинетата не го сторила кривичното дело од чл.239 ст.4 в.в. со ст.3 и 1 од КЗ не прибавила за себе сума во износ од 766.208 денари, бидејќи овие парични сретства што останале неисплатени од работниците, кои имале побарување спрема фирмата не ги прибавила обвинетата туку биле исплатени на стечајниот управник Г како награда за извршената работа. Но овие решителни факти погоре наведени не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази пред првостепениот суд.

Од изјавата на вешто лице КК на главниот претрес од 29.04.22008 година се констатира дека вештото лице изготвило наод и мислење врз основа на финасиската документација што му била презентирана, а на вештото лице не му било дадено како доказ решение или други писмени докази од кои ќе се утврди дали и во колкав износ била исплатена

награда на стечајниот управник Гошев и од кои парични сретства му е исплатена.

Иако на записник на главен претрес, првостепениот суд донел решение вештото лице К К да даде свој дополнителн наод и мислење, откако ќе биде изготвено вештачењето по кривичниот предмет К.бр.211/07 првостепениот суд не постапил по истото и не е наредено финансово дополнително вештачење на вештото лице Кире Костов за утврдување на потполна фактичка сосостојба.

Цениме дека првостепениот суд неправилно постапил која ја ослободил од обвинение обвинетата САединствено врз основа само на наводите од одбраната на обвинетата преку нејзиниот бранител адвокат ТХ, дека паричните сретства во износ од 734.700 денари обвинетата не ги присвоила за себе туку од тие парични сретства на стечајниот управник му е исплатена награда за извршената работа, без да се нареди дополнително финасово вештачење, прифаќајќи ја во целост оценката од бранителот на обвинетата по однос на првостепената пресуда на Основниот суд во Струмица К.б.р211/07 и дека таа пресуда е доказ за горе наведените наводи на одбраната кое нешто според првостепениот суд упатувало на заклучок дека обвинетата не го сторила предметното кривично дело.

За овој суд останува неразјаснето прешањето дали во временскиот период кога на стечајниот управник му била исплатена сума во износ од 787.000 денари како награда за извршената работа и тоа на 31.12.2002 година што се утврдува од списите по предметот, а не 15.01.2002 година како тоа го прифатил неправилно првостепениот суд во пресудата, на жиро сметката дали имало и други парични сретства за исплата на награда на стечајниот управник, и со која финансова документација тоа се докажува и во колкав износ на кое прашање треба да даде одговор вештото лице со дополнителното финасово вештачење, при што треба да се цени фактот дека исплата на побарувањата на работниците е во 2001 година, а исплатата на наградата на стечајниот управник е на крајот од 2002 година, а исто така со дополнително вештачење треба да се утврди дали е дозволено паричните сретства за исплата на побарувњата на работниците да се користат за други намени и во друг временски период за исплата и тоа 2002 година.

При одлучувањето по овој кривичен предмет, првостепениот суд треба да го има фактот дека се работи за кривично правен настан што се случил во Декември месец 2001 година така што постои можност за настапување на застареност на кривичното гонење, од тие причини е потребно веднаш истиот да биде насрочен и по истиот да се одлучи.

Од погоре изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП , се одлучи како во изреката.

5.=Пресудата на «Основен суд Веница» «К-12/09» од 09.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.182/11.

«Основен суд Веница» со обжалената пресуда «К-12/09» од 09.02.2011 година, обвинетиот «Б. К.» од «В.» го ослободил од обвинение согласно чл.368 ст.1 т.2 од ЗКП (пречистен текст) за кривично дело «Навреда» по «чл.173 ст.1» од КЗ, бидејќи постоеле околности што ја исклучуваат кривичната одговорност на обвинетиот за ова кривично дело. Воедно го задолжил приватниот тужител да плати во корист на на Основен суд Веница на име судска такса за пресуда износ од 800,00 денари како и да плати трошоци во постапката за две вештачења во вкупен износ од 4.500,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на одредбата од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи изреката на првостепената пресуда е противречна со причините за решителните факти од една страна, а од друга пак постои значителна противречност и помеѓу самите причини за решителните факти наведени во обжалената пресуда. Конкретно, од увидот во изреката на нападнатата пресуда се констатира дека првостепениот суд обвинетиот го ослободил од обвинение врз основа на чл.368 т.2 од ЗКП (пречистен текст) што подразбира дека постојат околности што ја исклучуваат кривичната одговорност на обвинетиот за кривичното дело «Нареда» од чл.173 ст.1 од КЗ. Меѓутоа, првостепениот суд во образложението на својата пресуда наведува дека обвинетиот го сторил делото, но во времето на сторувањето на делото не можел да управува со своите постапки, односно бил во состојба на битно намалена пресметливост. Ако обвинетиот бил во времето на сторувањето на делото со битно намалена пресметливост, односно ако неговата способност да го свати значењето на своето дело или способноста да управува со своите постапки била битно намалена, тогаш во тој случај согласно чл.12 ст.2 од КЗ, ваквата состојба претставува основ за поблаго казнување на обвинетиот, односно битно намалената пресметливост е основ за поблаго казнување на обвинетиот, а не е основ за исклучување на кривичната одговорност како што навел првостепениот суд во изреката на првостепената пресуда. Оттука повеќе од очигледно произлегува дека изреката на обжалената пресуда е противречна со причините за решителните факти. Причините за решителните факти наведени во обжалената пресуда се противречни самите на себеси поради тоа што првостепениот суд како што е погоре наведено во образложението на пресудата наведува дека обвинетиот бил во состојба на битно намалена пресметливост, а веднаш потоа наведува дека непресметливоста ја исклучува кривичната одговорност на сторителот за кривичното дело за кое тој е обвинет и притоа го цитира членот 12 од Кривичниот законик. Точно е тоа дека непресметлив

сторител кривично не е одговорен во смисла на чл.12 ст.1 од КЗ, меѓутоа како што е веќе погоре наведено битно намалената пресметливост на сторителот во времето на извршувањето на делото не е основ за ослободување на обвинетиот од обвинение, туку е основ за поблаго казнување.

Основана е жалбата на приватниот тужител и по однос на основот повреда на КЗ. Првостепениот суд во конкретниот случај погрешно го применил Кривичниот законик кога обвинетиот го ослободил од обвинение врз основа на чл.368 т.2 од ЗКП (пречистен текст) в.в. со чл. 12 ст.2 од КЗ, и погрешно смета дека битно намалената пресметливост кај обвинетиот е околност што ја исклучува неговата кривична одговорност. Како што е веќе погоре наведено битно намалената пресметливост е основ за поблаго казнување на обвинетиот и според тоа повеќе од очигледно е дека првостепениот суд погрешно го применил КЗ.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оцена, повторно да го распраша вештото лице Д-р. М. И. на околноста дали обвинетиот Б. К. во времето на сторувањето на делото, односно во времето на изрекувањето на навредливите зборови на приватниот тужител бил во состојба да го свати значењето на она што го изговорил или пак неговата способност да го свати ваквото значење била битно намалена. Доколку првостепениот суд утврди врз основа на вештачењето и непосредниот распит на вештото лице Д-р. М. И. дека обвинетиот во моментот на сторувањето на делото бил со битна намалена пресметливост, тогаш како што е погоре укажано нема основ за ослободување од обвинение, туку таквата состојба на обвинетиот може да биде основ за поблаго казнување. Откако ќе ги изведе стие дејствија на кои укажува овој суд, а притоа да ги има во предвид и жалбените наводи на приватниот тужител, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

6.=Пресуда на «Основен суд Веница» «К.61/10» од 15.12.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.183/11.

«Основен суд Веница» со обжалената пресуда «К.61/10» од 15.12.2010 година, под I обвинетиот «J. H.» од «B.» го огласил за виновен за кривично дело «Кражба »по чл «чл.235 ст.1 » од КЗ и го осудил на парична казна при што му утврдил 30 дневни глоби во вредност од 5 евра за една глоба во денарска противвредност од 9.225,00 денари. Воедно го задолжил да плати трошоци на постапката износ од 3.800 денари како и на оштетното правното лице да му ги надомести трошоците сврзани со застапувањето во вкупен износ од 5.980 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Под II од изреката на пресудата обвинетиот Љ. Д. од с. Г. - П. врз

основа на чл. 368 ст.1 т.3 од ЗКП (пречистен текст) го ослободил од обвинението како соизвршител да сторил кривично дело Кражба од чл. 235 ст.1в.в. со ст.4 од КЗ бидејќи не е докажано дека го сторил ова кривично дело. Трошоците во постапката одлучил да паднат на товар на судскиот буџет.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, во образложението на пресудата не се наведени доволно причини за решителните факти од една страна, од друга пак наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази.

Имено, првостепениот суд утврдил дека обвинетиот Ј. Н. заедно со второобвинетиот Љ. Д. со намера да присвојат труѓи подвижни предмети се обиделе да одземат одпадни крпи во количина од 340 кг. во вредност од 12.437,00 денари од оштетеното правно лице “Зона-Трико” ДООЕЛ В. на 16.04.2010 година со што првообвинетиот да сторил кривично дело “Кражба” од чл. 235 ст.1 в.в. со ст.4 од КЗ. Описот на дејствието како што е даден во изреката на пресудата преставува опис на соизвршителство на обвинетиот Ј. со второобвинетиот Љ. кој со истата пресуда под ст.2 е ослободен од обвинение за истото кривично дело. Ова ја прави изреката на пресудата нејасна и неразбирлива. Поради наведената суштествена повреда, а која е од апсолутен карактер се доведува под сомнение и утврдената фактичка состојба и правилната примена на материјалното право.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оцена, да ги одстрани наведените суштествени повреди и при тоа посебно да ги има во предвид жалбените наводи на обвинетиот Ј. Н. дали во дејствието на обвинетиот опишано во обвинението имајќи во предвид дека истиот бил вработен кај оштетеното правно лице во критичниот период, се содржани сите елементи на кривичното дело кое му се става на товар, па откако ќе ги изведе тие дејствија на кој укажува овој суд, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

7.=Пресуда на «Основен суд Веница» «К-82/10» од 17.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.214/11.

«Основен суд Веница» со обжалената пресуда «К-82/10» од 17.02.2011 година, обвинетите «В. Д. и Б. Д.» двајцата од с. «Л.» врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП ги ослободил од обвинение дека сториле кривични дела и тоа обвинетата В., кривично дело «Телесна повреда» по чл «чл.130 ст.1» од КЗ, а обвинетиот Б., кривично дело Навреда од чл.173 ст.1 од КЗ. Воедно приватниот тужител го задолжил на сметката на судот да ја плати судската такса за пресуда во износ од 800,00 денари како и на обвинетите да им ги надомести трошоците за кривичната постапка во вкупен износ од 7.400,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител да првостепениот суд со донесувањето на побиваната одлука сторил суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), која повреда се состои во тоа што првостепениот суд донел ослободителна пресуда со која обвинетите ги ослободил од обвинение врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП, односно поради недокажаност, а во конкретниот случај по наоѓање на овој суд не се изведени доволно докази, односно првостепениот суд не ги извел сите нужни и расположливи докази кои одат во насока на утврдување на решителните факти, поради што и првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и истата не содржи доволно причини за решителните факти.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил дека не се докажало дека обвинетите ги сториле кривичните дела за кои се товарат, односно прифатил за утврдено дека обвинетата В. зела камен од земјата, но истиот не го фрлила во насока на местото каде што стоел приватниот тужител, туку по извесно време го оставила на зејмата, додека обвинетиот Б. се стрчнал кон местото на настанот и ја прескокнал жичената ограда, но во тој момент се вмешале присутните полициски службеници, така што до физички контакт помеѓу обвинетиот и приватниот тужител воопшто не дошло.

Вака утврдената фактичка состојба по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи се доведува под сериозно сомнение од причини што истата се заснова само на исказот на сведокот Д. М. за кој сведок на записник е констатирано дека е во сродство (кумство) со обвинетите, одбраната на обвинетите како и од увидот во списите по предметот К.бр.169/10. Со оглед на горе наведеното, а посебно имајќи во предвид дека покрај сведокот М. Д. судот го повикал и сослушал сведокот С. Ѓ. - брачна другарка на приватниот тужител, како и сведокот Р.П. кој во својот исказ укажува на поинаква фактичка состојба од утврдената, при една ваква состојба на работите, за утврдување на правилна и потполна фактичка состојба било потребно првостепениот суд во доказна постапка да ги распраша

полициските службеници кои биле присутни за време на овој кривично правен настан, имајќи во предвид дека само овие лица непристрасно и на објективен начин би можеле да ја опишат динамиката и хронологијата на целиот овој настан, бидејќи единствено само овие лица се незасегнати и незаинтересирани за исходот на оваа постапка.

Од друга страна од увидот во лекарското уверение издадено на име на приватниот тужител е констатирано дека покрај болките во пределот на главата и вратот на кои се жалел приватниот тужител, било констатирано и промена на кожата во вид на огреботина, за која гребнатина лекарот Д-р. Н. А., при нејзиниот непосреден распит не можела со сигурност да наведе од што потекнала истата. При една ваква состојба на работите, а со оглед дека приватниот тужител не се јавил на лекар непосредно по завршувањето на овој кривично правен настан кој се случил на ден 17.10.2010 година, на против истиот на лекар се јавил на ден 21.10.2010 година, односно четири дена подоцна, било потребно првостепениот суд да го распраша лекарот кој го издал лекарското уверение по однос на видот и карактерот на телесната повреда констатирана во лекарското уверение, односно времето кога истата била нанесена, од што била нанесена и дали таквата повреда може да се нанесе со удар со тврд предмет - камен или не.

Сторената суштествена повреда на напред наведената одредба од ЗКП има директно влијание и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на КЗ, па затоа следуваше пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да ја отстрани погоре наведената суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка, односно да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд, со тоа што на погоре наведение факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази, со цел да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

8.=Пресуда на Основен суд Винаца К-11/2011 од 09.03.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.287/11.

Основниот суд во Винаца со обжалената пресуда К-11/2011 од 09.03.2011 год. обвинетиот Б. Д. од К. врз основа на чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП (пречистен текст) го ослободил од обвинението, за кривично дело "Измама" од чл.247 ст.1 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот. Супсидиерниот тужител го задолжил да ја плати судската такса за пресудата во износ од 800,00 денари.

Жалбата е основана.

По оцена на овој суд утврдената фактичка состојба во обжалената пресуда поради истакнатите жалбени наводи се доведува под сериозно сомнение, дека дејствијата кои ги преземал обвинетиот Б. не претставувале кривично дело според законот, особено од причина што не се изведени сите нужно потребни и предложени докази со поднесеното обвинение. Ова од причина што кај кривичното дело “Измама” од чл.247 од КЗ намерата, како и другите субјективни околности се утврдуваат посредно преку објективните околности т.е. врз основа на однесувањето на извршителот, дејствијата кои ги преземал и сите околности под кои се преземени тие дејствија. Возможно е да еден однос кој првобитно имал карактер на граѓанско-правен однос дополнително да прерасне во измама, ако сторителот почне да постаспува со намера за себе или друг да прибави противправна имотна корист. Кривичното дело “Измама” би постоело и кога сторителот заклучи со оштетениот договор за градба, па изведе мал дел или ништо не изгради, а парите ги потроши, а останатите градежни работи не ги доврши, а парите не ги врати на оштетениот. За постоење на кривичното дело Измама не е битно тоа што оштетениот тужител го тужел сторителот и обвинетиот го признал долгот, бидејќи кривичното дело “Измама” е свршено во моментот кога сторителот врз основа на лажното ветување кај оштетениот предизвикал да донесе одлука да му даде пари, а сторителот парите ги земал.

Во однос на погоре изнесеното кога се земат во обзир истакнатите жалбени наводи од жалителот - оштетениот како тужител дека со обвинетиот не се познавале, дека цената по која се понудени лимените пластифицирани платна била повисока од важечката пазарна цена во моментот на предавањето на парите, да парите кои ги примил обвинетиот од тужителот во износ од 78.000,00 денари не се уплатени на трансакционата сметка на правното лице, да обвинетиот немал полномошно од правното лице и да не бил овластен да издава каса примии да става печат, да основач и управител на правното лице Л.-Б.-ДООЕЛ-К. е ќерката на обвинетиот, да обвинетиот бил осудуван за вакво кривично дело и да пред Основниот суд во Кочани се водеа и други постапки за исто кривично дело, да обвинетиот цело време го лажел тужителот и се криел, да финансовата состојба на правното лице за цело време била во незавидна ситуација - жиро сметката била блокирана, да обвинетиот во своја одбрана истакнува дека немал пари за набавка на лим, да и до дене денес и покрај донесената граѓанска пресуда и поднесениот предлог за извршување се уште не му се вратени парите на оштетениот како тужител, нити му е набавен лим за кровот на куќата, навистина се доведува под сериозно сомневање дали обвинетиот не го сторил кривичното дело, а особено што првостепениот суд и не изведувал докази, нити предложените, нити други за да може со сигурност да се утврди дали обвинетиот сторил кривично дело “Измама” од чл.247 ст.1 од КЗ или не.

Поради горе изнесеното по оцена на овој суд не може да се испита законитоста на донесената пресуда, поради што следувааше да се жалбата уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд пред изменет совет на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги изведе сите докази предложени со обвинението, да изврши увид во книговодството на правното лице по однос на околностите дали обвинетиот бил вработен таму, во кое својство дали примал личен доход, дали е плаќано придонеси за него, дали примените 78.000,00 денари се внесени на жиро сметката, дали издадената каса прими без број е книжена во сметководството на правното лице, дали обвинетиот е осудуван, дали против истиот се водат пред Основниот суд во Кочани други кривични постапки и за кои дела, да утврди колку изнесувала пазарната цена на ребрестиот пластифициран лим во критичното време, дали во критичното време и после тоа жиро-сметката на правното лице била блокирана или не и дали истото очекувало прилив на средства, како би можел судот преку една целосна анализа и оцена на секој доказ посебно и преку нивната севкупност да оцени дали во конкретниот случај станува збор за граѓанско правен однос или не и каков бил субјективниот елемент кај обвинетиот, како би можел да донесе една правилна и законита одлука.

Овој суд постапувајќи согласно чл.39 ст.7 в.в. со чл.376 ст.2 од ЗКП ја уважи жалбата на жалителот и нареди новиот главен претрес да се одржи пред првостепениот суд пред наполно изменет совет, бидејќи од истакнатите жалбени наводи дека тужителот имал вербални конфликти со судечкиот судија уште за времето додека бил адвокат и да тужителот се сомнева дека судечкиот судија се однесувал према него реваншистички и одмазднички, а заради отстранување на секако сомнение во пристрасноста на судечкиот судија и заради зачувување на авторитетот на судот.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

9.=Пресуда на Основен суд Веница К.бр. 35/11 од 14.06.2011 година - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.466/11.

«Основен суд Веница» со обжалената пресуда «К-35/11» од 20.05.2011 година, обвинетиот «М. С.» од «И.» и С. П. од В. ги огласил за виновни за кривично дело «Злоупотреба на службената положба и овластување» по чл «чл.353 ст.1 в.в.чл.45 ст.1» од КЗ за кое им изрекол алтернативна мерка - условна осуда, така што на обвинетиот М. С. му утврдил казна затвор во траење од 6 месеци која нема да се изврши до колку обвинетиот во рок од 2 години не стори ново кривично дело. На второобвинетиот С. П. од В. му утврдил казна затвор во траење од 3 месеци која нема да се изврши до колку тој во рок од 2 години не стори ново кривично дело. Обвинетите ги задолжил да платат трошоци на постапката на име паушал износ од по 2.000 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката поради следните причини:

Од увидот во списите по предметот овој суд констатира дека

првостепениот суд при повторното судење донел пресуда К-35/11 која пресуда ја објавил на ден 20.05.2011 година со која обвинетите М. С. и С.П. ги огласил за виновни за кривичното дело «Злоупотреба на службената положба и овластување» по чл «чл.353 ст.1 в.в.чл.45 ст.1» од КЗ за кое им изрекол алтернативна мерка - условна осуда како во изреката на оваа пресуда. Против вака донесената пресуда второобвинетиот С.П. поднел барање за враќање во поранешна состојба на ден 25.05.2011 година, кое барање првостепениот суд го усвоил и со решение К.бр.35/11 од 31.05.2011 година го преотворил главниот претрес одржан на ден 18.05.2011 година и му дозволил на обвинетиот С. П. повторно да го изнесе својот завршен збор применувајќи ги одредбите од чл. 87 ст.1 и 2 од ЗКП.

На ден 14.06.2011 година првостепениот суд донел пресуда К.бр. 35/11 со која под ст.1 од изреката пресудата К.бр. 35/11 од 20.05.2011 година ја ставил надвор од сила во делот од изреката во кој второобвинетиот С. П. за кривичното дело «Злоупотреба на службената положба и овластување» по чл «чл.353 ст.1 в.в.чл.45 ст.1» од КЗ му е изречена алтернативна мерка - условна осуда, а во ст.2 од изреката према обвинетиот С. П. за кривичното дело «Злоупотреба на службената положба и овластување» по чл «чл.353 ст.1 в.в.чл.45 ст.1» од КЗ му е изречена алтернативна мерка - условна осуда, а во ст.2 од изреката према обвинетиот С. П. му изрекол алтернативна мерка - условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 6 месеци која нема да се изврши доколку второ обвинетиот во рок од 1 година не стори ново кривично дело, а во ст.3 од изреката е наведено дека пресудата К.бр. 35/11 од 20.05.2011 година во останатиот дел останува непроменета.

Имајќи го во предвид сето ова погоре наведено, по наоѓање на овој суд, вака превземените дејствија од страна на првостепениот суд се во спротивност со одредбие од ЗКП од следните причини:

Имено во чл. 86 ст.1 е пропишано дека «Обвинетиот кој од оправдани причини ќе го пропушти рокот за изјавување жалба на пресуда, решение или сл. судот ќе му дозволи враќање во поранешна состојба». Во конкретниот случај воопшто не се работи за пропуштање на било каков рок за превземање на било какво дејствие, од причини што обвинетиот С.П. за цело време бил присутен на главниот претрес одржан на ден 18.05.2011 година кој претрес првостепениот суд го преотворил, без постоење на ниту еден законски основ за тоа. Првостепениот суд може повторно да го отвори главниот претрес ако по завршните излагање на страните најде дека треба да се изведат уште некои докази. Во конкретниот случај првостепениот суд одлучил да го преотвори главниот претрес од 18.05.2011 година, но не во фазата пред советувањето и гласањето заради донесување одлука, односно по завршните излагање на странките, туку по донесувањето на пресудата на кој начин првостепениот суд ја повредил одредбата од чл. 362 ст.1 и 2 од ЗКП.

Сторените суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка од страна на првостепениот суд продолжуваат и со донесувањето на пресудата К.бр.35/11 од 14.06.2011 година, од причини што првостепениот суд од непознати причини за овој суд, надвор од секоја законска одредба од ЗКП, самиот си ја ставил предходно

донесената пресуда надвор од сила во еден дел и одлучил како во изреката на пресудата К-35/11 од 14.06.2011 година, која пресуда е незаконита поради што овој суд одлучи истата да ја укине, а се со цел заради правилна примена на одредбите на кривичната постапка.

Првостепениот суд може да стави надвор од сила своја поранешна пресуда само при повторување на постапката согласно чл. 423 ст.3 од ЗКП.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

Неосновани се жалбените наводи на обвинетите истакнати преку нивниот бранител да првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда К-35/11 од 20.05.2011 година сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. По наоѓање на овој суд првостепената пресуда е јасна, разбирлива и непротивречна на изведените докази. Утврдени се сите решителни факти врз основа на кои е одлучено за постоењето на кривичното дело, за кое се обвинуваат обвинетите, а кои произлегуваат од изведените докази во текот на доказната постапка. Во образложението на пресудата се наведени доволно причини за решителните факти кои што го сочинуваат објективните и субјективните елементи на кривичното дело «Злоупотреба на службената положба и овластување» по чл «чл.353 ст.1 в.в.чл.45 ст.1» од КЗ кое обвинетите го сториле на начин поконкретно опишан во изреката на првостепената пресуда, а кои овој суд во потполност ги прифаќа.

Неосновани се жалбените наводи и по основот на погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба. По наоѓање на овој суд првостепениот суд при повторното судење на главен претрес ги извел сите потребни докази кои правилно ги ценел и врз основа на истите правилно утврдил дека обвинетите М. С. како командир на ПО за БПС и С. П. како командир на ПС - Винаца го сториле предметното кривично дело за кое се обвинуваат и за кое се огласени за виновни, на начин и во време како што тоа е опишано во изреката на првостепената пресуда.

Така, првостепениот суд правилно утврдил дека обвинетите со самото тоа што за 18-те сообраќани незгоди, а поконкретно наведени во изреката на првостепената пресуда, во кои одреден број на лица се здобиле со телесни повреди, не поднеле соодветни кривични пријави, туку напротив биле поднесени барања за поведување на прекршочна постапка, јасно упатува на заклучок дека обвинетите не воделе доволно грижа околу правилната примена на одредбите од КЗ, ЗКП и ЗП како и ЗБСП, по однос на правната квалификација на сторените дела од кое нешто зависи каков вид на постапка према сторителите ќе треба да се покрене, на кој начин им овозможиле на одреден број лица да остварат одредена корист, односно истите биле повластени во смисла на тоа, наместо кривично да одговараат прекршочно.

Жалбените наводи во кои се наведува дека вака превземените дејствија од страна на обвинетите биле во согласност со дотогашната воспоставена пракса овој суд ги одби како неосновани бидејќи ваквите жалбени наводи на кои всушност се заснива и одбраната на обвинетите во текот на постапката се во спротивност со изведените докази на главен претрес, поточно со поднесените кривични пријави до ОЈО за кривично

дело “Загорзување на безбедноста во сообраќајот“ од чл. 297 од КЗ, а поднесени во критичниот период, за кои пред Основниот суд во Винаца биле водени кривични постапки. Во поткрепа на горе наведеното е и самиот факт што обвинетите во текот на целата постапка воопшто не предложиле изведување на било каков доказ, односно официјален служен акт или став за примена на ваквата пракса.

За постоење на кривичното дело од чл. 297 од КЗ е неопходно да настапи предвидениот објективен услов на инкриминација содржан во законскиот опис на делото, а кој се состои во непочитување на сообраќајните прописи и нанесување на телесна повреда кое нешто преставува дополнителен елемент со кој се разграничува казнивоста за кривичното дело од таа за прекршокот, поради што овој суд ги одби жалбените наводи на обвинетите во овој контекст.

На правилно и целосно утврдената фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил КЗ кога обвинетите М. С. и С.П. ги огласил за виновни бидејќи нашол дека во нивните дејствија во целост се содржани елементите на кривичното дело “Злоупотреба на службената положба и овластување” по чл “чл.353 ст.1 в.в.чл.45 ст.1” од КЗ.

По наоѓање на овој суд со изречената алтернативна мерка - условна осуда према обвинетите, како во изреката на првостепаната пресуда која одговара на видот и тежината на стореното кривично дело, степенот на кривична одговорност како и околностите под кои истото е сторено, ќе се оствари кривично-правната заштита и во конкретниот случај ќе може да се очекува дека и самото предупредување со закана за казна, доволно ќе влијае врз обвинетите во иднина да не вршат вакви или слични кривични дела.

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 401 од ЗКП (пречистен текст) се одлучи како во оваа пресуда.

10.=Пресудата на «Основен суд Винаца» «К.бр.55/10» од 13.09.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.651/11.

«Основен суд Винаца» со обжалената пресуда «К.бр.55/10» од 13.09.2010 година, обвинетите «К. и Љ. С.» од с.«Л.» ги ослободил од обвинение согласно чл. 368 т.3 од ЗКП за кривично дело “Телесна повреда” по чл. 130 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, бидејќи не било докажано дека обвинетите го сториле делото за кое се обвинуваат.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на оштетениот како тужител дека првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи обжалената пресуда нема доволно причини за решителните факти, а оние што се наведени се во значителна мера противречни со содржината на изведените докази.

Имено, првостепената пресуда нема доволно причини за решителните факти врз основа на кои е донесена ослободителната

пресуда. Во таа смисла првостепениот суд во образложението на својата пресуда не навел доволно причини зошто во конкретниот случај не му поклонува верба на тужителот и на медицинската документација издадена на негово име, како и на исказот на сведокот С. Т. кој иако не бил очевидец на настанот, но кога оштетениот после настанот си отишол дома овој сведок кој е син на оштетениот потврдил дека облеката му била извалкана од кал и оштетениот му кажал дека бил физички нападат од обвинетите и дека истите го тепале и дека тие му ги нанеле повредите кои биле евидентни. Првостепениот суд во конкретниот случај поклонил верба на исказите на обвинетите дадени во нивна одбрана, како и на исказот на свидетелката Ј. С.-сопруга на првообвинетиот, но причините зошто им поклонил верба во конкретниот случај се недоволни и неубедителни. Конкретно, првостепениот суд во образложението на својата пресуда покрај другото наведува дека тужителот навистина имал повреди, но дека постоело сомнение да истите ги задобил на друг начин, односно дека не му ги нанеле обвинетите, меѓутоа се поставува прашањето кој е тој друг начин, првостепениот суд бил должен да го утврди “тој друг начин”, во спротивно онаква каква што е состојбата во предметот, кога тужителот потврдува дека физички бил нападат од обвинетите и кога истиот поседува медицинска документација за нанесени телесни повреди, повеќе од очигледно е дека причините наведени за ослободителната пресуда се недоволни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП се од апсолутен карактер, истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата и имаат придонес и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на КЗ.

Првостепениот суд при повторното судење ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, задолжително да изврши нивна преоценка, да ги отстрани сторените суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, со тоа што во образложението на својата пресуда да даде оценка за веродостојноста на секој доказ посебно и на сите заедно во смисла на тоа зошто на одредени докази поклонува верба, а на одредени не, потоа со посебно внимание да го цени и анализира исказот на оштетениот како тужител Г. Т., кој го потврдува кривичното дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ што им се става на товар на обвинетите со изменетото обвинение на главниот претрес, потоа уште еднаш сериозно да се позанимава со прашањето зошто оштетениот како тужител кој е возрасен човек би измислувал кривично-правен настан кој не се случил и од каде му се повредите на оштетениот ако кривично-правниот настан не се случил, како и на посебна оценка да бидат материјалните докази, пред се лекарското уверение на име на оштетениот како тужител и останатата медицинска документација на негово име, а да не се занемари и исказот на вештото лице Др.Г. Т. кој потврдил дека оштетениот на ден 04.07.2009 година во вечерните часови се јавил на лекарски преглед, ги констатирал телесните повреди кај оштетениот и дал мислење дека такви повреди можат да бидат нанесени како резултат на тап или тапи удари од поголем интензитет. Навистина ова вешто лице не можело да се произнесе од што

потекнуваат повредите на оштетениот, но овој факт пред првостепениот суд го потврдил оштетениот кој и на вештото лице му кажал дека повредите му биле нанесени при физички напад, а кое нешто е нотирано од страна на лекарот и во лекатското уверение издадено на име на оштетениот. Откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд погоре, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на оштетениот како тужител, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи првостепената пресуда е ослободителна од една страна, а од друга пак истата се укинува и предметот враќа на повторно судење, жалбата на оштетениот како тужител по однос на одлуката за кривичната санкција која во конкретниот случај и не постои е беспредметна.

Имајќи го во предвид фактот дека првостепениот суд при повторното судење не постапил целосно по укажувањата на овој суд дадени во своето решение КЖ-154/10 од 19.05.2010 година, во смисла на тоа што при повторното судење не дал доволна оценка за веродостојноста на исказот на оштетениот и на медицинската документација на негово име, како и на исказот на вештото лице Др.Г.Т., а од кои докази произлегува поинаква фактичка состојба од утврдената, следувае овој суд согласно чл.402 ст.2 од ЗКП (пречистен текст) да надери новиот главен претрес да се одржи пред наполно изменет совет.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

11.= Пресуда на Основен суд во Веница К.бр. 40/06 од 28.01.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.759/10.

Основниот суд во Веница со обжалената пресуда, обвинетите Т Ј и Ѓ Г двајцата од В ги огласил за виновни и тоа обвинетиот Т за едно продолжено кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл. 353 ст.4 в.в. ст.1 од КЗ за кое му изрекол алтернативна мерка - условна осуда казна затвор во траење од 6 месеци, која се смета за утврдена и нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 2 години не стори ново кривично дело, а обвинетиот Г за кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл. 353 ст.4 в.в. ст.1 од КЗ и му изрекол алтернативна мерка - условна осуда казна затвор во траење од 3 месеци, која се смета за утврдена и нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 2 години не стори ново кривично дело. Воедно ги задолжил солидарно да платат трошоци во кривичната постапка износ од 13.778,00 денари како и секој од нив да плати судски паушал од по 5.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Под ст.2 од изреката, обвинетите Т Ј и Ѓ Г врз основа на чл. 368 ст.1 т.3 од ЗКП(Пречистен текст) ги ослободил од обвинение и тоа обвинетиот Т за продолжено кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ по чл. 353 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека го сторил кривичното дело, а обвинетиот Ѓ за продолжено кривично дело „Злоупотреба на службената

положба и овластување“ по чл. 353 ст.4 в.в. со ст.2 и 1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека го сторил кривичното дело.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд не постапил по укажувањата на Апелациониот суд во Штип и поради тоа сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.2 од ЗКП в.в. со чл. 406 ст.3 од ЗКП (Пречистен текст), каде е предвидено дека првостепениот суд е должен да ги изведе сите процесни дејствија и ги расправи сите спорни прашања на кои укажал второстепениот суд во својата одлука, така што не применувањето на оваа законска одредба на чл. 406 ст.3 од ЗКП на главниот претрес и при одлучувањето имало битно влијание за законито и правилно донесување на одлука од првостепениот суд.

Првосотепената пресуда е донесена и при повторното судење без да се постапи по укажувањата на Апелациониот суд изнесени во решението Кж.бр. 562/2008 од 19.05.2009 година.

Покрај тоа, изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, пред се по односот на правната квалификација на кривичните дела за кои се теретат обвинетите по однос на кривичните дела за кои се огласени за виновни и во еден дел се ослободени од обвинение. Обвинетиот Т со поднесеното и прецизирано обвинение се терети за кривично дело од чл. 353 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ како службено лице, кое прибавило за себе и за друг поголема имотна корист. Во осудителниот дел од пресудата Т се терети како службено лице дека кривичното дело го сторил со искористување на својата службена положба и овластување, иако според описот на противправните дејствија се утврдува дека во колку обвинетиот Т го сторил кривичното дело, сторувајќи ги тие противправни дејствија, тоа е со пречекорување на неговото службено овластување, за да на крајот во осудителниот дел првостепениот суд прифати правна квалификација на кривично дело од чл. 353 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ, на кој начин обвинетиот Т се обвинува како одговорно лице што ја чини изреката на пресудата нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си, останало нејасно дали првостепениот суд прифатил дека обвинетиот Т при извршувањето на кривичното дело било одговорно или службено лице.

Изреката на пресудата е нејасна по однос на делот од обвинението со кое обвинетиот Т се терети дека бес согласност или одобрение од Агенцијата за приватизација на РМ дал налог на благајната во ТПОС „И“ да му се исплатува плата во месечен износ од 32.000,00 денари, така што во 2004 година му било исплатено 225.000,00 денари, за 2005 година му бил исплатен износ од 206.800,00 денари, овој дел од обвинението недостасува во изреката на пресудата и не е јасно дали обвинетиот Т во тој дел се осудува или ослободува од обвинение, а кој дел од пресудата се напаѓа и од страна на жалителот - Основниот јавен обвинител од Кочани во смисла на чл. 381 ст.1 т.7 од ЗКП.

Пресудата не содржи причини за решителни факти по однос на обвинението што се однесува за исплата на парична награда на обвинетиот Т за извршена работа како Претставник на акциите на Агенцијата за приватизација на РМ, кој воопшто не е опфатен во

изреката на пресудата, а исто така такви решителни факти не се утврдени ниту по однос на ослободителниот дел од пресудата за обвинетиот Томислав во врска со одредувањето и утврдувањето на висината на плата за обвинетиот Г. Г. Првостепениот суд во образложението на пресудата изнесува неаргументирани заклучоци дека не постоеле акти, ниту важечки законски или други прописи донесени врз основа на Закон, во кои се содржани критериуми за определување на паричната награда за обвинетиот Т, односно плата за обвинетиот Г, без да тоа го провери со изведување на нови докази, преку повикување на претставник од Агенцијата за приватизација односно Министерството за финансии - С. Во образложението на пресудата се наведуваат спротивставени тврдења дека можеби начинот на кој е извршена исплатата на плати на обвинетиот Г е несоодветен, но е диктиран од актуелната финансиска состојба во фирмата, но дека со таквата исплата не било остварено битието на кривичното дело „Злоупотреба на службена положба и овластување“, без да таквото тврдење го поткрепи со изведување на докази.

Останало и понатаму нејасно, врз основа на кои критериуми и основи се определени паричната награда за обвинетиот Т и плата за управителот - второобвинетиот Г, од страна на обвинетиот Т Ј.

Првостепениот суд не ги прифатил и не постапил по укажувањата изнесени во пресудата на Врховниот суд на РМ Кзз.бр. 20/07 од 18.09.2007 година и насоките од решението на Апелациониот суд во Штип Кж.бр. 562/08 од 19.05.2009 година, не е сослушан претставник од Агенцијата на РМ, односно од Министерството за финансии - С. Во списите од предметот, има доказ за упатено барање од страна на првостепениот суд до Агенцијата за приватизација на РМ од 07.07.2009 година, за да се даде одговор по наведени прашања по барањето и барање за присуство на претставник на Агенцијата, така што според содржината на записникот за главен претрес пред првостепенниот суд од 22.10.2009 година, барањето упатено до Агенцијата не било примено, бидејки адресата била непозната, но и покрај тоа првостепениот суд не упатил писмено барање до Министерството за финансии за присуство на претставник на главниот претрес кој ќе даде одговор на сите спорни прашања, а покрај тоа првостепениот суд треба да утврди дали во одредбите од Законот за трансформација на претпријатијата со општествен капитал (Сл.весник на РМ бр. 38/93, 48/93, 21/98, 25/99, 39/99, 81/99, 49/2000, 6/2002 и 31/2003) како и во Одредбите од Статутот на Агенцијата за приватизација на РМ има одредби за утврдување на надоместокот за обвинетиот Т и плата за управителот Г.

Сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП погоре наведени, имале влијание врз утврдувањето на фактичката состојба од првостепениот суд и во осудителниот и во ослободителниот дел, која со истакнатите жалбени наводи на жалителот се става под сериозно сомнение.

Од тие причини следувахе првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги изведе веќе изведените докази, да изведе нови докази за утврдување на јасна и

потполна фактичка состојба, да нареди дополнително финансово вештачење и со точност вештото лице да даде свој Наод и мислење по секоја точка од поднесеното обвинение, дали со дејствијата преземени од обвинетите е причинета штета или прибавена противправна имотна корист, ако таква има во кој износ, дали е вратена од обвинетите, во кое време е вратена, дали пред или по поведувањето на кривичната постапка, на кој начин ќе се утврди дали во дејствијата на обвинетите се содржани елементите на предметните кривични дела за кои се теретат.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

12.=Пресуда на «Основен суд Веница» «К-80/10» од 29.12.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.84/11.

«Основен суд Веница» со обжалената пресуда «К-80/10» од 29.12.2010 година, обвинетиот «Ѓ. М.» од «с.Л.» врз основа на чл. 368 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинение да сторил едно кривично дело «Телесна повреда» од чл. 130 ст.1 од КЗ и едно кривично дело «Навреда» од чл. 173 ст.1 од КЗ, бидејќи во текот на постапката не се докажало дека ги сторил овие кривични дела. Тужителот Петруш Марков го задолжил на обвинетиот Ѓорѓи Марков да му ги надомести трошоците во постапката во вкупен износ од 12.200,00 денари како и да плати судска такса за одлуката износ од 800 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст). Оваа повреда се состои во тоа што наведените причини во образложението на пресудата од кои се раководел првостепениот суд за решителни факти по однос на кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот, немаат поткрепа во содржината на изведените вербални и материјални докази во текот на постапката. Првостепениот суд во изреката на пресудата навел дека не биле докажани кривичните дела предмет на обвинението, меѓутоа од исказот на приватниот тужител, исказот на вештото лице Др Ј. П. и издаденото лекарско уверение произлегува дека критичниот ден тужителот се задобил со телесни повреди како што е на ведено во самата тужба. Сето тоа ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и се доведува во прашање нејзината законитост.

Основани се жалбените наводи по однос на утврдената фактичка состојба. Првостепениот суд прифатил дека од изведените докази во текот на постапката не се докажало да обвинетиот на начин опишан во изреката на пресудата ги сторил кривичните дела што му се ставаат на товар, односно дека најпрвин со наведените зборови во изреката на пресудата го навредил тужителот, а потоа и физички го нападнал нанесувајќи му телесни повреди детално опишани во приложеното лекарско уверение. Притоа ја засновал обжалената пресуда на исказите

на распрашаните сведоци во текот на постапката кои како очевидци на настанот кажале дека обвинетиот во дадениот конкретен случај не го навредувал ниту физички го нападнал тужителот. Меѓутоа, по наоѓање на овој суд првостепениот суд погрешно го ценел фактот дека станува збор за сведоци кои се во идентично крвно сродство и со тужителот и со обвинетиот така што судот погрешно смета дека тие во текот на постапката ја зборуваат вистината бидејќи немале никаков личен интерес со дадените изјави да го заштитат обвинетиот, а да му наштетат на тужителот или обратно. Во случајот според тоа што станува збор за сведоци кои што се во идентично крвно сродство со тужителот и обвинетиот овој суд е на мислење дека истите затскриваат одредени решителни факти за овој кривично правен настан со цел да не ги нарушат своите односи со истите. Од друга страна неспорно појасниле дека имало расправија помеѓу обвинетиот и тужителот, но тие само не слушнале никакви навредливи зборови упатени на адреса на оштетениот.

Имајќи во предвид дека во лекарското уверение издадено од матичниот лекар на тужителот каде што се јавил на преглед истиот ден кога се случил овој кривично правен настан, како и од изјавата на докторот што го издал ова лекарско уверение Др Ј. П., се утврдува дека кај него биле констатирани телесни повреди во вид на хематом во пределот на десното рамо и во пределот на десниот колк, за кои вештото лице појаснило дека може да бидат задобиени со удар во тврд предмет, произлегува дека се поклопува со начинот на кој што тужителот опишал дека се случил овој кривично правен настан односно дека обвинетиот физички го нападнал и притоа го повредил, така што по настанатата расправија го турнал тужителот, од кое туркање тој удрил во влезната врата и притоа се задобил со констатираните повреди.

Од погоре изнесеното првостепениот суд недоволно го ценел исказот на приватниот тужител даден во текот на постапката кога истиот повеќе пати јасно прецизно и идентично го опишал целиот тек на кривично правниот настан. При тоа не ги ценел исказите на распрашаните сведоци очевидци на настанот согласно решителниот факт дека станува збор за заеднички роднини на тужителот и на обвинетиот кои што со своите изјави пред првостепениот суд појаснуваат дека не виделе никаков физички напад, не слушнале никакви навредливи зборови од страна на обвинетиот, но се поставува прашање дали очевидците на настанот не ги потврдиле наводите во тужбата со цел да не ги нарушат своите односи со тужителот и со обвинетиот. Неприфатливо е становиштето на првостепениот суд дека констатираните повреди веројатно се задобиени од друг настан, бидејќи нее утврдено кој е тој друг настан, ако постоел, треба да се утврди неговото постоење, кога се случил и кој со какви дејствија учествувал во него. Од исказот на вештото лице несомнено се утврдува дека тужителот се јавил на преглед истиот ден кога се случил овој кривично правен настан, односно на ден 27.10.2010 година, а лекарското уверение било издадено подоцна од причина што истиот го испратила на специјалистички прегледи.

Поради погрешно и нецелосно утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува во прашање и правилната

примена на материјалното право од кои причини следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оцена, при што посебно да го цени изказот на приватниот тужител распрашан во својство на сведок поединечно и во врска со останатите изведени докази во текот на постапката меѓу кои изказот на вештото лице Д-р. Ј. П. и медицинската документација на име на приватниот тужител. При тоа до го има во предвид фактот дека распрашаните сведоци кои не ги потврдуваат кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот се заеднички роднини чичковци на тужителот и на обвинетиот па логички е во интерес на нивните добри односи со странките да ги премолчуваат релевантните факти од кои зависи потврдувањето и докажувањето на кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот. Откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд, а притоа да ги има во предвид и жалбените наводи првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Имајќи во предвид дека првостепениот суд по втор пат не постапува по укажувањето на Апелациониот суд во Штип, во смисла на тоа што не дава правилна оцена на изведените докази поради што предметот двапати е враќан на повторно одлучување, овој суд определи да новиот главен претрес се одржи пред наполно изменет состав согласно чл. 402 ст.2 од ЗКП.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

ОСНОВЕН СУД ДЕЛЧЕВО

1.=Пресуда на Основен суд Делчево, К.бр.181/2010 од 21.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.256/11.

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда К.бр.181/2010 од 21.02.2011 година обвинетиот И. Б. од Д. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Тешка телесна повреда“ од чл.131 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 8 месеци и притоа го задолжил на сметката на судот да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 58.300 денари, а на оштетениот З. А. да му ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 41.800 денари, како и да плати паушални трошоци во износ од 2.000 денари, додека оштетениот З. А. за своето имотно правно барање е упатен на спор.

Со истата пресуда обвинетиот З. А. е ослободен од обвинението за кривично дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ, согласно со чл.342 ст.1 т.3 од ЗКП.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на обвинетиот и приватниот тужител И. Б., за сторена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи во однос на кривичното дело “Телесна повреда” од чл.130 ст.1 од КЗ наведените причини во пресудата за решителните факти се нејасни и во значителна мера противречни со изведените докази. Имено, првостепениот суд обвинетиот З. А. го ослободил од обвинението за кривично дело “Телесна повреда” од чл.130 ст.1 од КЗ, наоѓајќи дека не е докажано дека тој го сторил ова кривично дело, односно дека тој му ги нанел телесните повреди на приватниот тужител И. Б., што е во спротивност со изведените докази. Ваквата своја одбрана првостепениот суд ја засновува на исказите на обвинетиот З. и на сведоците Н. Б. и Б. А., како и на исказот на полицаецот Ц. Н., но на исказот на овој сведок не може да се заснова пресудата, бидејќи тој не е очевидец на настанот, туку го прикажува тоа што пред него го изјавил сведокот С. Така, тој сведочи на околноста дека кога како овластено службено лице-полицаец излегол на местото на настанот, сведокот С. А. кажал дека во критичниот момент тој со лицето бил свртен на другата страна и дека ништо не видел. Меѓутоа, сведокот С. А. и во истрагата и на главниот претрес изјавува дека при меѓусебната караница и расправија обвинетиот З. со гребулата која ја носел во рацете замавнал кон приватниот тужител И. Б. и притоа со истата го удрил во пределот на неговото десно колено, каде што и се нанесени телесните повреди кај него и тоа набиеница и огреботина, што е утврдено со извршениот лекарски преглед од страна на Д-р.С. А. и истите повреди се констатирани во издаденото лекарско уверение, а тоа го потврдува и приватниот тужител И.

Првостепениот суд подеднакво не ги ценел изведените докази, односно не ги ценел ваквите искази на приватниот тужител И., како и на сведокот С. А. во поглед на преземеното дејствие на обвинетиот З. со употребата на гребулата, замавнувањето со истата и ударот во коленото на И. Впрочем, и самиот З. изјавува дека во моментот кога тој му пришол на И., во рацете држел гребула. На сето ова од страна на Апелациониот суд во Штип беше укажано и во решението Кж.бр.448/10 од 11.11.2010 година, по кои укажувања првостепениот суд при повторното судење не постапил, со што е сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.2 в.в.со чл.380 ст.3 од КЗ, на што и се укажува во поднесената жалба од приватниот тужител И.

Исто така, основан е жалбениот навод на обвинетиот И дека е сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.2, во врска со чл.334 од КЗ, бидејќи на истиот не му е овозможено да даде свој завршен збор, што се гледа од приложениот записник од главниот претрес одржан на ден 16.02.2011 г. со што му е повредено неговото право на одбрана.

Овие суштествени повреди на постапката се од влијание и за фактичката состојба, која што во овој дел не е правилно и целосно утврдена, а со тоа и е повреден Кривичниот законик, кога првостепениот суд утврдил дека не е докажано да обвинетиот З. го сторил предметното

кривично дело за кое тој се обвинува, поради што следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

Инаку, при повторното судење првостепениот суд делумно постапил по укажувањето на второстепениот суд во погоре цитираното решение, така што само ги отстранил противречностите во вештачењата во однос на нанесената тешка телесна повреда на оштетениот З. од страна на обвинетиот И. Б. и во тој дел фактичката состојба не се доведува под никакво сомнение, но бидејќи се работи за ист кривично правен настан и истите докази се однесуваат и за двете кривични дела, следуваше првостепената пресуда во целост да се укине.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, по потреба да се изврши соочување помеѓу сведоците во однос на замавнувањето со гребулата од страна на обвинетиот З. кон И. и ударањето со гребулата во неговото колено, да ги отстрани погоре наведените суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка, да изврши правилна и целосна анализа и оцена на секој од изведените докази, при што согласно со чл.14 од ЗКП вистинито, наполно и со еднакво внимание да ги испита и утврди сите решителни факти кои се од значење за донесување на правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката на ова решение.

Со оглед дека жалбата на Основниот јавен обвинител се однесува само за одлуката за кривичната санкција спрема обвинетиот И. Б., а првостепената пресуда во целост се укинува, оваа жалба е беспредметна.

2. Пресуда на «Основен суд Делчево» «К.бр.144/10» од 01.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.379/11.

«Основен суд Делчево» со обжалената пресуда «К.бр.144/10» од 01.02.2011 година, под ст.1 од изреката обвинетиот «С. С.» од с. З. «Д.» и обвинетото правно лице СД Т. Дооел со седиште во З. ги ослободил од обвинение да на начин опишан во изреката на пресудата сториле кривично дело Незаконита експлоатација на минерални сировини од чл. 225-а ст.1 и ст.3 од ЗИД на КЗ в.в. со чл. 45 од истиот закон.

Со истата пресуда под ст. 2 од изреката, врз основа на чл. 341 т.3 од ЗКП спрема обвинетите го одбил обвинението да сториле кривично дело Незаконита експлоатација на минерални сировини за дејствијата што се однесуваат за ден 15.06.2010 година. Воедно одлучил да на обвинетото правно лице му се вратат привремено одзмените предмети и тоа ТМВ марка Мерцедес и работна машина утоварач катрпилар 950 г. Трошоците на постапката во износ од 18.200,00 денари одлучил да паднат на товар на буџетските средства.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд

сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст) на која повреда овој суд внимава по службена должност. Имено, првостепениот суд во изреката на обжалената пресуда под ст.1, обвинетите ги ослободил од обвинение за кривичното дело што им се ставаат на товар не наведувајќи притоа дали се ослободени од обвинение затоа што делото за кое се обвинуваат не е кривично дело според законот или постојат околности што ја исклучуваат кривичната одговорност, односно поради недокажаност дека обвинетите го сториле кривичното дело за кое се обвинуваат.

Во образложението на пресудата првостепениот суд на стр.5 од пресудата прифатил дека во наведените дејствија на обвинетите не се содржани битните обележја на кривичното дело што им се става на товар, додека на стр.7 од образложението наведува дека судот имајќи ги во предвид сите усмени и писмени докази во предметот дошол до заклучок дека материјалот во камионот не претставува минерална суровина, спрема тоа обвинетите не го сториле делото за кое што се обвинуват поради тоа согласно чл. 342 т.3 од ЗКП ги ослободил од обвинението.

Ваквата нејасна изрека на обжалената пресуда имајќи ги во предвид и противречностите во образложението на пресудата ја прави пресудата нејасна и неразбирлива, бидејќи не е јасно по кој основ обвинетите се ослободени од обвинение за кривичното дело што им се става на товар дали во нивните дејствија не се содржани елементите на битието на делото или нема докази дека го сториле кривичното дело што им се става на товар.

Поради наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка не може да се испита и законитоста на обжалената пресуда односно утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд.

Првостепениот суд при утврдувањето на фактичката состојба прифатил дека врз основа на одлука и програма на Владата на Република Македонија за чистење на речните корита на реките во РМ, а во соработка со Локалната самоуправа на Општина Делчево, ЈП и Центарот за управување со кризи бил изработен акционен план за чистење на реката Брегалница. Носител на проектот бил ЈП Брегалница од Делчево во координација со градоначалникот на општината, па свикале состанок со претставниците на градежните фирми на територијата на општината меѓу кои бил и претставник на на сега обвинетото правно лице, при што се договориле да учествуваат во регулирањето на речното корито и притоците. Врз основа на договореното, а со знаење на центарот за кризи сега обвинетите - СД Транс со своја механизација вршеле чистење на наносот и истиот со камиони на правното лице биле пренесувани до градскиот базен каде бил истуран со цел да се изврши заштита на истиот. Критичниот ден 30.03.2010 година обвинетите не превезувале минерални суровини, но еден камион од материјалот што го ваделе за чистење на коритото бил истурен на патот кон с. Звезгор кој што се движел паралелно со течението на реката Брегалница заради пополнување на дупки. При преносот на втор камион биле сопсени од овластени службени лица и

камионот не бил истоварен.

Од изјавата на сведокот Крум Николовски, раководител на одделение за инспекциски надзор, првостепениот суд утврдил дека тој лично разговарал со сега обвинетиот С. С. и барал од него за добра воља на граѓаните да бидат пополнети дупките на локалниот пат покрај реката Брегалница при што појаснил дека самиот бил на лице место видел дека на теренот имало шут, ископ, талог и земја и затоа лично барал да тој дел од патот биде поправен. Од материјалот во камионот не бил земен примерок за вештачење па судот прифатил дека не постои ниту еден доказ дека со камионот на обвинетите се пренесувале минерални сировини.

Ваквата утврдена фактичка состојба од страна на првостепениот суд не е поткрепена со ниту еден материјален доказ во смисла на тоа дека постоел акционен план на Владата на РМ за склучените договори за расчистување на коритото на реката Брегалница, како и тоа да покрај ЈП Брегалница учествуваат и други правни лица меѓу кои и сега обвинетото правно лице. Од приложените фотографии првостепениот суд на соодветен начин требало да утврди дали местото на кое што е вршен утоварот критичниот ден 30.03.2010 година било определено како место каде требало да се врши чистењето на коритото на реката. Од овие причини се доведува во прашање правилната примена на материјалното право поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оцена, да ја надополни доказната постапка со тоа што да ги прибави погоре наведените материјални докази, односно одлуки, планови, договори преку кои ќе може да утврди дали критичниот ден 30.03.2010 година обвинетите вршеле чистење на коритото на река Брегалница на критичното место или не. Доколку првостепениот суд утврди дека критичниот ден 30.03.2010 година обвинетите не биле ангажирани од соодветните структури и не работеле на чистење на речното корито на река Брегалница на критичното место, тогаш ќе треба да утврди на сигурен начин што било натоварено во ТМВ на обвинетите, односно дали натоварениот материјал во камионот бил песок, односно минерална сировина или не, бидејќи смислата на кривичното дело од чл.225-а ст.1 од КЗ е сторителот или сторителите да вршат експлоатација на минерални сировини определени со закон без концесија или дозвола за истото. Откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд и откако ќе ја отстрани направената суштествена повреда на напред наведената одредба од ЗКП, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

3.= Пресуда на «Основен суд Делчево» «К.бр.113/10» од 28.04.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.440/11.

«Основен суд Делчево» со обжалената пресуда «К.бр.113/10» од 28.04.2011 година, обвинетиот «Д.Г.» од «с. Д.», » го огласил за виновен за кривично дело «Загрозување на сигурноста» по «чл.144 ст.1» од КЗ за кое го осудил на парична казна од 30 дневни глоби сметано 10 евра за една дневна глоба во денарска противвредност од 615,00 денари за една дневна глоба или во вкупна денарска противвредност од 12.300,00 денари која казна обвинетиот да ја плати во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Обвинетиот го задолжил на име трошоци по постапката на приватните тужители Марјан Гоцевски и Гоцевска Благица од с. Дулица преку нивниот полномошник Ванчо Трифуновски од М. Каменица да им плати износ од 12.460,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), која повреда е од апсолутен карактер и на која овој суд внимава по службена должност врз основа на чл.393 од ЗКП (пречистен текст).

Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива во делот на одлуката за изречената кривична санкција према обвинетиот.

Имено, првостепениот суд со обжалената пресуда обвинетиот Г. Д. го огласил за виновен за кривично дело «Загрозување на сигурноста» по «чл.144 ст.1» од КЗ, за кое го осудил на парична казна од 30 дневни глоби сметано по 10 евра за една дневна глоба во вкупна денарска противвредност од 12.300,00 денари. Вака изречената парична казна према обвинетиот за стореното кривично дело е нејасна од причини што паричната казна од 30 дневни глоби сметано по 10 евра во денарска противвредност од 615,00 денари за една дневна глоба или 300 евра, очигледно не одговара на денарската противвредност од 12.300,00 денари изразена во изреката на првостепената пресуда.

Поради напред наведените причини изреката на првостепената пресуда е нејасна и неразбрлива и како таква не може да се изврши, па затоа следуваše пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ја отстрани напред наведената суштествена повреда, да ги изведе веќе изведените докази, повторно да изврши нивна оцена, па откако ќе постапи по укажувањата на овој суд, ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

4.=Пресуда на Основен суд Делчево К.бр.14/11 од 18.04.2011 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.441/11.

«Основниот јавен обвинител од Делчево поднел барање за спроведување на истрага против М. Н. од М.К. за кривично дело “Тешка телесна повреда “ од чл.131 ст.3 од КЗ, по која било донесено решение за спроведување на истрага против обвинетиот М., била спроведена истрага, бил сослушан оштетениот и други сведетели за кривично правниот настан, било наредно медицинско вештачење од Институтот за судска медицина и криминалистика С. за каракетот и начинот на нанесување на Тешка телесна повреда кај оштетениот Ѓ., па по приемот на оваа вештачење од институтот на 14.01.2011 година Основниот јавен обвинител од Делчево со писмен поднесок Ро.бр.69/08 дал изјава за отажување од кривично гонење на обвинетиот М. Н. за кривично дело од чл.131 ст.1 од КЗ поради немање на докази дека обвинетиот го сторил кривичното дело.

Истражниот судија при Основниот суд во Делчево на ден 17.01.2011 година донел решение со кое била запрена истрагата против осомничениот М. Н. од М.К. за кривично дело од чл.131 ст.1 од КЗ, бидејќи ОЈО од Делчево се откажал од гонење, врз основа на чл.173 од ЗКП.

Истражниот судија до оштетениот Ѓ. М. од М.К. упатил известување за запрената истрага против М. Н. од М.К. за кривично дело од чл.131 ст.1 од КЗ така што оштетениот согласно чл.56 од ЗКП е поучен дека има право да го преземе гонењето во рок од 8 дена од приемот на известувањето со понесување на предлог за дополнување на истрагата или обвинение како тужител.

Првостепеното решение од 17.01.2011 година со која била запрена истрагата против обвинетиот Марјан како и известувањето на истражниот судија од истат дата ги примил синот на оштетениот, а доставувачот во рубриката “потпис на примачот“ навел дека лицето-оштетениот е починат, приемот на решението и известието од страна на синот на оштетениот е на 21.01.2011 година.

Синот на оштетениот, М. Д. од М.К., бидејќи неговиот татко Ѓ. М. веќе бил починат, преку полномошникот адвокат Т. Х. од В. понеле супсидијарен обвинител акт против обвинетиот М.Н. од М.К. за кривично дело од чл.131 ст.1 од КЗ на 01.02.2011 година. Основниот суд во Делчево донел решение К.бр.14/11 од 18.04.2011 година со кое супсидијарниот обвинителен акт поднесен од тужителот М.Д. преку полномошникот адвокат Т. Х. од В. го отфрил како ненавремен согласно чл.56 од ЗКП.

и одлучи како во изреката поради следните причини:

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст) , бидејќи првостепеното решение не содржи доволно причини за решителни факти кои да упатуваат на сигурен заклучок дека поднесениот обвинител акт од оштетениот Д. М.

од М.К. е ненавремен. По барање на истражниот судија при Основниот суд во Делчево за оштетениот Ѓ. М. од М.К. упатено до управата за водење матични книги М.К., во врска со утврдувањето на факот кога оштетениот Ѓ. М. починал, управата за водење на матични книги го известила истражниот судија дека оштетениот Ѓ. е починат на 23.08.2010 година.

За овој суд останал неразјаснет факот после смрта на оштетениот Ѓ. кои биле законски наследници на починатиот, дали законските наследници го известиле писмено првостепениот суд дека Ѓ. починал на 23.08.2010 година односно кога првостепениот суд имал добиено сознание дека оштетениот Ѓ. починал, со цел да упати известие дека е запрена истрагата против М. Н. од М.К., на законските наследница на оштетениот сега бивш Ѓ. М..

Во жалбата изјавена од синот на оштетениот-Д. М. против првостепеното решение преку неговиот полномошник адвокат Т. Х. од В., како е насловено во изјавената жалба, се наведува дека уште во текот на истрагата кога оштетениот Ѓ. бил жив, адвокат Т. Х. му бил полномошник, но од списите по предметот неможе да се утврди дали и од кога адвокатот Т.Х. му бил полномошник на сега покојниот Ѓорги или пак е полномошник на неговиот син Д., во списите во предметот нема полномошно, од истражниот предмет тоа неможе да се утврди, па од тие причини првостепениот суд треба да утврди дали адвокат Т.Х. бил полномошник на сега покојниот Ѓ., ако било така адвокат Т. требало да прими и првостепеното решение со кое е запрена постапката како и известување за можноста од продолжување на кривичното гонење, или пак адвокат Т.Х. е само полномошник на синот на сега покојниот Ѓ., Д. М. кој поднел супсидијарен обвинител акт преку полномошникот адвокат Т.Х. од В..

Од разјаснувањето на овие околности зависи и утврдувањето на решитениот факт дали поднесениот супсидијарниот обвинителен акт е навремено поднесен од овластено лице или е ненавремен.

Поради тоа што првостепениот суд не ги утврдил решителните факти кои се релевантни за одлучување по поднесениот супсидијарен обвинителен акт и поради тоа сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП, се доведува во прашање и фатичката состојба утврдена од првостепениот суд со обжаленото решение.

При одлучувањето првостепениот суд треба да ги цени и законските одредби од ЗКП за можното продолжување на кривичното гонење од страна на законските наследници на сега покојниот Ѓ. во смисла на чл.51 и 56 ст.4 од ЗКП(пречистен текст).

Од горе изнесените причини, согласно чл.411 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

5.=Пресуда на Основниот суд Делчево, К.бр.167/2010 од 25.02.2011 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.518/11

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда обвинетата Д. В. од Д. ја огласил за виновна за сторено кривично дело “Кражба“ од

чл.235 ст.1 од КЗ, за кое ја осудил на парична казна од 20 дневни глоби сметано по 10 евра за една дневна глоба во денарска противвредност од 12.300 денари. Воедно ја задолжил обвинетата да на име трошоци по постапката плати износ од 900 денари, како и паушални трошоци 1.500 денари. Обвинетата ја задолжил да го надомести износот од 10.000 денари на оштетената С. П., како и износ од 9.000 денари на оштетената Л. Т. Врз основа на чл.352 ст.3 од ЗКП спрема обвинетата Д. В., под ст.2 од изреката на пресудата, го одбил обвинението да сторила кривично дело “Кражба” по чл.235 ст.1 од КЗ на ден 18.09.2010 година поради откажување на јавниот обвинител од обвинението во текот на постапката.

Жалбата е основана.

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Првостепениот суд не извел доволно докази во текот на постапката за утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кои што се од значење за правилно одлучување. Наведените причини во образложението на пресудата немаат поткрепа во содржината на изведените докази што ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и неможе да се испита нејзината законитост.

Со обжалената пресуда обвинетата е огласена за виновна дека со намера за себе да прибави противправна имотна корист критичниот ден на начин, време и место како во изреката на пресудата, од куќата на оштетената С. П. одзела паричник од масата во кујната со 10.000 денари во него, а на оштетената Л. Т. од ташната која била на полицата во ЈЗУ“Г. Д.“ од Д. одзела 9.000 денари. Утврдената фактичка состојба ја засновал единствено на изјавите на оштетените кои што само потврдуваат дека критичниот ден кога им се одземени средствата обвинетата била во домот на оштетената С. П., односно во ординацијата на оштетената Л. Т. Меѓутоа, не постои друг доказ од кој со сигурност би се утврдило дека таа ги сторила наведените дејствија во изреката на обжалената пресуда, а со тоа дека е виновна за кривичното дело што и се става на товар.

Со оглед дека обвинетата негира дека го сторила делото што и се става на товар, при недостиг на сигурни докази утврдената фактичка состојба се доведува под значително сомнение, бидејќи и самите оштетени не тврдат дека ја виделе обвинетата дека ги одзела овие парични средства, туку само претпоставуваат дека тоа го сторила обвинетата, а за тоа нема обезбедено материјални или други сигурни докази. Оштетената С. П. се занимавала со производство и продажба на слатки и торти, така што веројатно е дека кај неа секојдневно доваѓале луге за да порачуваат и купуваат од нејзините производи. Исто така и кај оштетената Л. Т. која што е доктор гинеколог во текот на секој ден, па и критичниот ден имала повеќе пациенти за кои што водела дневник-книга. Оштетената Л. Т. појаснила во текот на постапката и дека нејзиниот сопруг веднаш наредниот ден бил во МВР и во моментот кога го пријавил кривичното дело во полицијата го однел новчаникот од кој што од страна

на овластените лица биле земени траги на папиларни линии заради испитување. Обвинетата појаснила дека во полицијата и земале отисоци од прстите и ја фотографирале, меѓутоа од страна на овластените службени лица нема прибавено никаков доказ во врска со тоа дали доаѓа до совпаѓање на папиларните линии пронајдени на новчаникот на оштетената Л. Т. со оние на обвинетата.

Сомневањата во утврдената фактичка состојба ги доведува во прашање правилната примена на материјалното право кога обвинетата за наведените дејствија е огласена за виновна за сторено кривично дело “Кражба” од чл.235 ст.1 од КЗ.

Од друга страна, имајќи ја во предвид поединечната вредност на одземените предмети во двата случаи, се доведува во прашање правната квалификација на кривичното дело, а со тоа и дали има овластен тужител.

Имено, согласно чл.235 ст.5 од КЗ утврдено е дека превземањето на гонењето за кривичното дело од чл.235 ст.2 од КЗ се врши со приватна тужба од кои причини по наоѓање на овој суд повредени се и прописите на кривичната постапка по однос на прашањето дали постои обвинение од овластен тужител што претставува повреда од чл.381 ст.1 т.5 од ЗКП.

Од сето погоре изнесено следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување. При повторното судење првостепениот суд ќе треба да утврди дали во конкретниот случај постои овластен тужител за гонење за предметниот кривично правен настан, односно дали се исполнети условите од чл.49 од ЗКП според кој утврдено е дека кога оштетениот поднел кривична пријава или предлог за гонење, а во текот на постапката се утврди дека станува збор за кривично дело за кое се гони по приватна тужба, пријавата ќе се смета за навремена приватна тужба ако е поднесена во рокот предвиден за приватна тужба, односно три месеци од денот кога лицето узнало за кривичното дело и сторителот. По отстранување на наведената суштествена повреда првостепениот суд да ги изведе сите потребни докази во текот на постапката за утврдување на решителните факти за предметниот кривично правен настан кои што се од значење за утврдувањето на вината на обвинетата за кривичното дело што и се става на товар. Тогаш со праивлна примена на материјалното право засновувајќи ја пресудата на утврдени факти, а не на претпоставки, да донесе правилна и на законот заснована одлука.

Притоа, судот да изведе веродостоен доказ за просечната плата исплатена во Р.М. во критичниот период, при што правилно да ја определи правната квалификација на кривичното дело, а на главниот претрес оштетените да се изјаснат дали се придружуваат односно го превземаат кривичното гонење на обвинетата за предметното кривично дело.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

6.=Пресуда на Основен суд Делчево, К.бр.106/2010 од 18.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.53/11.

Основниот суд во Делчево со пресуда К.бр.106/2010 од 18.11.2010 година обвинетиот Ј. М. од Д. го огласил за виновен за кривично дело “Клевета“ по чл.172 ст.1 од КЗ и го осудил на парична казна од 20 дневни глоби сметано по 10 евра за дневна глоба во денарска противвредност од 615 денари за една дневна глоба или вкупно 12.300 денари. Обвинетиот е задолжен да плати трошоци по постапката на приватниот тужител во износ од 6.280 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетениот за своето имотно правно побарување е упатен на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива, бидејќи не е даден опис на инкриминираните дејствија што го сочинуваат кривичното дело “Клевета“ по чл.172 ст.1 од КЗ. Имено, во изреката на првостепената пресуда само е наведено дека на 3.05.2010 година обвинетиот изготвил писмено согледување кое лично го потпишал со неистинита содржина со намера да изнесува, пренесува неистинити податоци на јавен собир кој лично го организирал како неовластено лице во присуство на 40 лица на јавно место Дом на к. “Н. Ј. В.“ во Д. во 20,30 часот, а се со намера да нанесе штета на честа и угледот на оштетениот со што нанел тешки последици на истиот, поради што бил под целосна контрола и притисок на сите институции во државата - МВР-финансиска полиција, УЈП, трудова инспекција, комисија за заштита на лични податоци, комисија за пристап на информации, комисија за заштита на конкуренција и други. Меѓутоа во ваквиот опис е нејасно со какви клеветнички, односно инкриминирани зборови обвинетиот на оштетениот му ја нарушил честа и угледот кој е битен елемент за постоење на ова кривично дело. Од друга страна и од содржината на самата приватна тужба не е јасно во што се состојат клеветничките зборови од обвинетиот према оштетениот, бидејќи сите зборови наведени во приватната тужба се извадени од контекст од писмениот доказ-„согледување“ кој е во списите во предметот, поради што е нејасно кои се тие инкриминирани зборови од кој оштетениот се почувствувал понижен, навреден кои биле неистинити, а кои му нанеле штета на неговата чест и углед. Од увидот во приложените писмени докази-согледување за работата на ЗВ Д. и неговите органи во изминатиот период од 2002 година до денес, како и од записникот за одржано вонредно собрание на членовите на Здружението на в.-Д. одржано на ден 3.05.2010 година не може со сигурност да се утврди дека обвинетиот е тој кој што ги изготвил ова писмено согледување и дека е тој кој го организирал јавниот собир како неовластено лице, бидејќи овие писмени докази се во фотокопии, а првостепениот суд не извршил увид во оригинали, а пресуда врз основа на фотокопии не може да се засновува. Оштетениот се откажал од приватната тужба против

обвинетиот Д. Ш. кој со приватната тужба се обвинувал дека го читал согледувањето напишано од обвинетиот М., па бидејќи овој обвинет му се извинил на главниот претрес оштетениот ја повлекол тужбата и постапката против овој обвинет била запрена. Меѓутоа, првостепениот суд е требало ова лице да го распраша во својство на сведок на околности битни за утврдување на релевантните факти и тоа дали истиот ја читал содржината на писмениот доказ-согледување, кој му го дал и кој му наредил ова да го чита пред јавниот собир, дали овој сведок го читал, пред колку луѓе и други околности битни за утврдување на релевантните факти. Заради утврдување на овој релевантен факт првостепениот суд требал да распраша и други сведетели присутни на собирот, а по предлог на оштетениот за да со сигурност се утврди овој релевантен факт, а кој да се утврди дали потписот на писменото согледување е на обвинетиот и дали доколку истиот е негов дали тоа би значело дека истото е изготвено од него со оглед на фактот дека долниот дел на писмениот доказ-согледување е напишано од иницијативниот одбор со скратен потпис.

Од сите овие причини погоре наведени овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укини и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да отстрани суштествената повреда на која што укажува овој суд по однос на описот на дејствијата на обвинетиот, да се сослуша во својство на сведок лицето Ш. Д. на околности битни за утврдување на релевантните факти, како и други сведетели, да го има во предвид фактот дека се работи за писмени докази во фотокопија и исите да бидат доставени во оригинал, да биде утврден фактот дали обвинетиот е тој што го составувал и потпишал писмениот доказ-согледување, дали истиот е читан на јавен собир. По потреба првостепениот суд да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичка состојба, па со правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се олучи како во изреката на ова решение.

7.=Пресуда на Основниот суд Делчево, К.бр.150/2010 од 17.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен судШтип Кж.бр.751/10.

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда К.бр.150/2010 од 17.11.2010 година, обвинетиот В. С. од М.К. го ослободил од обвинение согласно чл.342 т.3 од ЗКП дека сторил кривично дело “Клевета“ од чл.172 ст.1 од КЗ, а воедно ја задолжил приватната тужителка да му плати на обвинетиот износ од 6.480 денари на име трошоци во постапката во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти од кои се раководел при ослободувањето на обвинетиот од обвинението, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказната постапка. Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за утврдено дека во конкретниот случај не се докажало дека обвинетиот го сторил предметното кривично дело за кое се товари, поради што во изреката на обжалената пресуда наведува дека обвинетиот се ослободува од обвинение согласно чл.342 т.3 од ЗКП, додека во образложението на пресудата првостепениот суд наведува дека во дејствијата на обвинетиот не се содржани битните елементи на кривичното дело “Клевета” од чл.172 ст.1 од КЗ, кое нешто првостепената пресуда ја прави нејасна и неразбирлива. Исто така од изведените докази на главен претрес првостепениот суд утврдил дека обвинетиот не изрекол никакви зборови со клеветнички побуди и со навредлива содржина, како и тоа дека обвинетиот немал намера да ја клевети и навреди тужителката пред вработените во стручниот тим во Центарот за с. р. кои работеле во постапката за миреење, притоа повикувајќи се на принципите на доверливост и тајност, односно дека сето она што ќе се изнело во постапката за миреење претставувало службена тајна која останувала во Центарот за с. р. и неможе да се пренесува во јавноста.

Во конкретниот случај по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи, вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сериозно сомнение, бидејќи истата не наоѓа поткрепа во изведените докази. Согласно чл.172 ст.1 од КЗ ова кривично дело го чини “тој што за друг изнесува или пронесува нешто неистинито што е штетно за неговата чест и углед”. Од исказите на сведоците Д., Л. и В.-вработени во Центарот за с. р. јасно произлегува дека обвинетиот, во постапката за миреење која што се водела во Центарот за с. р., меѓудругото изјавил и дека приватната тужителка имала влезено во некоја друга вера или религија, а кое нешто во целост го потврдува и сведокот С.-брачна другарка на обвинетиот, изјавувајќи притоа дека обвинетиот критичниот ден, место и време изјавил дека нејзината сестра т.е.тужителката Г. е нововерка и дека сите тие биле нововерци и немало да дозволи неговото дете да расте во една таква средина. Од исказот на приватната тужителка неспорно произлегува дека вака изнесените зборови од страна на обвинетиот за приватната тужителка претставуваат навреда, омаловажување, со кои се напаѓа честа, угледот и достоинството на тужителката како човек. Исто така самиот факт што овие клеветнички зборови со навредлива содржина обвинетиот ги изнел во постапката за миреење во Центарот за с. р. како причина за неуспехот на неговиот брак

не го ослободуваат обвинетиот од кривична одговорност, односно сето ова не му дава за право на обвинетиот да изнесува такви навредливи зборови со кои директно ја повредува честа и угледот на тужителката, од причини што постапката за миреење се водела помеѓу обвинетиот и сведокот С., додека приватната тужителка воопшто не била присутна и не учествувала во оваа постапка за миреење.

Имајќи го во предвид горе наведеното, а со оглед на тоа дека за постоењето на предметното кривично дело потребно е изјавата да е упатена на трето лице или да е дадена во присуство на трето лице кое ја разбира содржината на изјавата, а во однос на субјективната страна потребно е кај сторителот да постои свест дека изнесува или пронесува нешто неистинито што објективно може да му наштети на честа и угледот на едно лице, во конкретниот случај приватната тужителка Г., а кои елементи неспорно се докажуваат и произлегуваат од изведените докази, по наоѓање на овој суд, првостепениот суд во конкретниот случај неосновано прифатил дека не се докажало дека во дејствијата превземени од страна на обвинетиот се содржани елементите на предметното кривично дело за кое се товари.

Сторените суштествени повреди имаат допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што во конкретниот случај првостепениот суд погрешно го применил и материјалното право кога прифатил дека не се докажало дека во дејствијата превземени од страна на обвинетиот се содржани објективните и субјективните елементи на кривичното дело “Клевета” од чл.172 ст.1 од КЗ, поради што следува да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е судот повторно да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, како и да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд, со тоа што на погоре наведените факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази со цел да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

8.=Решението на Основен суд Делчево, К.бр.30/2010 од 9.12.2010 година,-СЕ УКИНУВА КАКО НЕЗАКОНИТО.

II

Пресуда на Основен суд Делчево, К.бр.30/2010 од 19.10.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.752/10.

Основниот суд во Делчево со пресуда К.бр.30/2010 од 19.10.2010 година обвинетите М. Ѓ. од М.К. и ДПТУ“И.“ ДООЕЛ од М.К. ги огласил за виновни за кривични дела и тоа - обвинетиот М. Ѓ. и обвинетото правно лице ДПТУ“И.“ ДООЕЛ од М.К. за продолжено кривично дело “Повреда на правата од социјално осигурување“ од чл.167 ст.1 и 2 од КЗ, а обвинетиот М. Ѓ. и за кривично дело “Неизвршување судска одлука“ по

чл.377 ст.2 од КЗ и ги осудил - на обвинетиот М. за првото кривично дело му изрекол условна осуда-казна затвор во траење од 3 месеци која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело, а за кривичното дело по чл.377 ст.2 од КЗ му изрекол условна осуда-казна затвор во траење од 3 месеци која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело, а согласно чл.44 од КЗ на обвинетиот му е изречена условна осуда - единствена казна затвор во траење од 5 месеци која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 1 година не стори ново кривично дело. Обвинетото правно лице за стореното кривично дело по чл.167 ст.1 и 2 од КЗ е осудено на парична казна во износ од 20 дневни глоби сметано по 5 евра за дневна глоба во денарска противвредност од 306,5 денари за една дневна глоба или вкупно 6.130 денари. Обвинетите се задолжени да платат трошоци по постапката во износ од 9.355 денари.

Првостепениот суд донел решение К.бр.30.2010 од 9.12.2010 година со кој се исправа изворникот и преписот на пресудата на првостепениот суд К.бр.30/2010 од 9.10.2010 година со кое обвинетиот М. Ѓ. од М.К. е огласен за виновен за кривично дело "Повреда на правата од социјално осигурување" од чл.167 ст.1 и 2 од КЗ, и за кривично дело "Неизвршување судска одлука" по чл.377 ст.2 од КЗ и за кои му е изречена условна осуда-единствена казна затвор во траење од 5 месеци чие извршување му се одложува за една година и во колку во рок од 1 година не стори ново кривично дело при што се додадени зборовите и во колку во рок од еден месец по правосилноста на пресудата не ги плати на оштетените придонесите за ПИО утврдени по правосилна изршна судска пресуда ро.бр.12/08 тогаш условната осуда на обвинетиот се отповикува и казната затвор ќе се изврши. Оваа исправка првостепениот суд одлучил да се внесе во изворникот на пресудата, а исправениот препис на пресудата да се достави до приватните тужители и нивниот полномошник и до обвинетите на кои од денот на приемот им тече рокот за жалба против пресудата.

одлучи како во изреката, од следните причини:

Во чл.375 ст.1 од ЗКП е наведено дека грешките во имињата и броевите како и други очигледни грешки во пишувањето и сметањето недостатоци во формата и несогласноста на писмено изработената пресуда со изворникот ќе ги исправи со посебно решение претседателот на советот на барање на странките или по службена должност. Меѓутоа, со обжаленото решение првостепениот суд не извршил исправка во смисла да постојат грешки и недостатоци во формата и несогласноста во писмено изработената пресуда со изворникот, туку простепениот суд донел дополнителна одлука со која условната осуда према обвинетиот ја условува и со друг услов - доколку обвинетиот во рок од еден месец по правосилноста на пресудата не ги исплати на оштетените придонесите за ПИОМ, а во тој случај условната осуда ќе биде отповикана и казната затвор ќе биде ефектирана и ќе се изврши, што е недопустливо, бидејќи првостепениот суд со решението донесува сосема друга одлука од онаа што ја донел во обжалената пресуда, поради што ова решение е

незаконито и истото овој суд го укина.

Овој суд ја уважи жалбата на обвинетите против првостепената пресуда и истата ја укина и ја врати на поторно судење, а поради следните причини:

Првостепениот суд прифатил дека од изведените докази се докажало дека обвинетите М. Ѓ. и обвинетото правно лице ДПТУ“И.“ ги сториле кривичните дела по чл.167 ст.1 и 2 од КЗ и по чл.377 ст.2 од КЗ, бидејќи не ја извршиле обврската која произлегувала од Законот за работни односи и Закон за пензиско и инвалидско осигурување и Колективниот договор, така да на оштетените Д. и С. додека биле во работен однос при обвинетото правно лице врз основа на правосилна извршна судска пресуда со која биле задолжени на сметка на фодот на ПИОМ за неплатени придонеси на ПИО на најниската основица и тоа на оштетените Д. и на оштетената С., а во месечни износи точно утврдени во пресудата, но обвинетите придонесите не ги платиле, на кој начин на оштетените им ги ограничеле правата на ПИОМ што како на работници по законот им припаѓат, а првообвинетиот М. и во својство на одговорно лице управител во правното лице одбил да ја изврши правосилната извршна судска пресуда на Основниот суд Делчево, а со кое правното лице биле задолжено на оштетените С. и Д. да им ги исплати придонесите за напред наведените периоди.

Меѓутоа, првостепениот суд не утврил дали придонесите не се платени поради објективни или субјективни причини, односно дали обвинетите имале намера за сторување на кривичните дела или не, кој е битен елемент кај овие кривични дела. Првостепениот суд не изведувал докази дали и на другите вработени во критичниот период не им биле плаќани придонесите за пензиско и инвалидско осигурување или само на сега оштетените. Не е утврдено дали во критичниот период правното лице во кое биле вработени оштетените била во тешка материјална и финансиска состојба и дали поради тоа обвинетите не биле во можност да ги платат придонесите не само на оштетените туку и на другите вработени. Од изведените докази неспорно се утврдило дека правното лице редовно ги пресметувало придонесите за пензиско и инвалидско осигурување на сите вработени, но поради немање на парични средства и тешката финансиска состојба истата не ги плаќала, поради што првостепениот суд ќе треба да утврди дали во критичниот период кога на оштетените не им бил плаќан пензиско и инвалидско осигурување обвинетото правно лице било во тешка финансиска состојба, дали не биле исплаќани придонесите само на оштетените или и на другите вработени, дали вработените во тој критичен период примале плата, од што ќе се утврди дали кај обвинетите постои намера за извршување на кривичните дела за кое се теретат или не, а сето тоа ќе се утврди преку вештачење, а на околностите кои се погоре наведени. Од извршеното вештачење првостепениот суд ќе треба да утврди дали неплаќањето на пензиско и инвалидското осигурување кај оштетените е од субјективни причини или пак од објективни причини поради слабата финансиска состојба на правното лице, па врз основа на сето тоа ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

9.=Пресуда на Основен суд Делчево К.бр.4/2010 год. од 22.09.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.754/10.

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда К.бр.4/2010 год. од 22.09.2010 год. обвинетиот В. Б.од с.Т. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Тешка телесна повреда“ од чл.131 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 6 (шест) месеци. Воедно го задолжил да плати на име трошкови по постапката на оштетениот износ од 32.040,00 денари, како и да плати паушални трошкови по постапката износ од 2.000,00 денари и на име трошкови по постапката износ од 41.500,00 денари. Оштетениот Љ. Р. од Д. за своето оштетно побарување према обвинетиот во износ од 1.500.000,00 денари го упатува на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествена повреда на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Сторена е суштествена повреда, која се состои во тоа што првостепениот суд утврдениот решителен факт во првостепената пресуда дека обвинетиот со умисла го извршил кривичното дело не произлегува од изведените докази.Имено од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетиот критичниот ден, место и време на начин конкретно опишан во изреката на првостепената пресуда тешко телесно го повредил оштетениот Р. Л., со тоа што сторил кривично дело “Тешка телесна повреда “ од чл.131 ст.1 од КЗ. Вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, по наоѓање на Овој суд се доведува под сериозно сомнение имајќи ги при тоа и жалбените наводи истакнати од страна на обвинетиот, бидејќи во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот Б. В. од с.Т. не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти. Првостепениот суд иако од записникот за извршено испитување алкохолизираност со апарат дрегер над обвинетиот и од исказот на сведоците А. Ц. утврдил дека два часа по кривично-правниот настан содржината на алкохол во крвта кај обвинетиот изнесувал 1,67 промили, не го ставил под сомневање степенот на пресметливоста кај обвинетиот. При ваква состојба на работите, кога и обвинетиот во својата одбрана навел дека се осетил неспособен за возење на сопственото возило, поради тоа што ноќта пред настанот конзумирал алкохол, првостепениот суд бил должен да ја утврди душевната состојба кај обвинетиот преку лекар - неуропсихијатар. Овој суд смета дека првостепениот суд не дал причини поради кои смета дека обвинетиот со умисла го извршил кривичното дело, што оваа пресуда ја прави нејасна.

При повторното судење првостепениот суд да донесе наредба за вештачење од лекар неуропсихијатар, кој ќе даде наод и мислење за пресметливоста на обвинетиот пред да се стави во состојба на

алкохолизираност и за време на алкохолизираноста, односно за време на сторување на кривичното дело утврдувајќи го степенот на алкохолизираност на обвинетиот во време на сторување на кривичното дело според резултатите добиени за степенот на алкохолизираност кај обвинетиот околу два часа по настанот. По изведување на веќе изведените докази и оние на кои укажува овој суд, со правилна примена на чл.11 и чл.12 од КЗ при преоценка на доказите во една целина првостепениот суд да донесе законита одлука.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, неутврдените решителни факти во целост, поради кои фактичката состојба е нејасна, непотполна и при ваква состојба на работите, овој суд не можеше да се произнесе за примената на материјалното право према обвинетиот.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

10.=Решението за кривичните трошоци во постапката содржано во пресудата на Основниот суд во Делчево К.бр.75/2010 од 17.09.2010 година - УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.756/10.

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда К.бр.75/2010 од 17.09.2010 год. обвинетиот С. М. од с.З. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Телесна повреда” по чл.130 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на парична казна во износ од 30 дневни глоби, сметано по 10 евра за дневна глоба во денарска противвредност од 615,00 денари за една дневна глоба или вкупно 18.450,00 денари, која да ја плати во рок до 30 дена по правосилноста на пресудата. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име трошкови по постапката на приватниот тужител сумата од 8.500,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

одлучи како во изреката од следните причини:

Неосновани се жалбените наводи на обвинетиот за суштествена повреда на постапката од чл.365 ст.2 од ЗКП, првостепениот суд ги извел сите потребни и расположливи докази, кои правилно ги ценел, дал јасни причини на кои докази им поклонил верба и на кои докази ја засновал обжалената пресуда. Ценејќи ги притоа во целина исказите на сведоците првостепениот суд правилно нашол дека сведоците Р. М. и Т. М. се очевидци на настанот и дека го виделе тужителот налегнат кога обвинетиот го клоцал. Исто така од нивните искази правилно првостепениот суд утврдил дека тужителот имал повреди по главата и крварел, што е потврдено и од лекарското уверение и констатираните повреди во него, кои одговараат според видот и карактерот каде се нанесени како што првостепениот суд утврдил дека се одвивал овој кривично-правен настан. Неоснован е жалбениот навод дека првостепениот суд погрешно ги ценел исказите на Ј. А. и Б. М., бидејќи неспорно од нивните искази е утврдено дека само ја чуле расправијата

меѓу обвинетиот и тужителот, а дека немале фактичка можност да видат што се случува, затоа што меѓу нив и критичното место каде се случувал настанот имало дабова шума.

Правилно првостепениот суд ја утврдил фактичката состојба и истата по наоѓање на овој суд е заснована на содржината на изведените докази во текот на постапката, така што не се доведува под сомневање со истакнатите жалбени наводи. Исто така утврдената фактичка состојба не се доведува под сомневање и во однос на истакнатите жалбени наводи во однос на содржината на тужбата, бидејќи неспорно се утврдило дека обвинетиот во критичното време бил со двајцата сведоци Ј. и Б., но го напуштил местото каде правеле скара упатувајќи се према тужителот.

Од погоре наведените причини правилно првостепениот суд обвинетиот М. С. го огласил за виновен дека сторил кривично дело “Телесна повреда” од чл.130 ст.1 од КЗ, бидејќи во неговите дејствија се содржани елементите на битието на ова кривично дело. За стореното кривично дело првостепениот суд го осудил обвинетиот со парична казна од 30 дневни глоби, сметано по 10 евра за секоја дневна глоба, имајќи ги во предвид олеснителните околности дека обвинетиот е релативно млад човек, а како отежителни ги имал во предвид дека е осудуван и правилно сметал дека со изречената казна ќе се постигнат целите на казнувањето согласно чл.32 од КЗ.

Основани се жалбените наводи за одлуката за трошоци, бидејќи првостепениот суд определил 2.000,00 денари трошоци за претрес за 15.09.2010 год. без да даде образложение на што точно се однесуваат тие 2.000,00 денари, поради што во овој дел судот ја укина пресудата.

При повторното одлучување согласно чл.89 ст.2 од ЗКП, првостепениот суд да утврди дали се основано признаени тие 2.000,00 денари како трошоци и точно да утврди по основи од Адвокатската Тарифа на што се однесуваат.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 и чл.375 од ЗКП се одлучи како во изреката.

11.=Пресуда на Основен суд Делчево К.бр.45/2011 од 12.07.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.582/11.

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда К.бр.45/2011 од 12.07.2011 год. обвинетиот Љ. С. од с.3. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Телесна повреда” по чл.130 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на парична казна од 20 дневни глоби, сметано една дневна глоба по 5 евра во денарска противвредност од 61,5 денари за едно евро, а во вкупен износ од 6.150,00 денари, која да ја плати во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име трошкови по постапката на приватниот тужител преку неговиот полномошник, адвокат Драган Георгиевски од Делчево, износ од 7.390,00 денари.

Жалбата е основана.

Стои жалбениот навод на обвинетиот дека првостепениот суд погрешно ги применил одредбите на кривичната постапка, а тоа имало влијание на законито и правилно донесување на пресудата. Во конкретниот случај се работи за еден кривично-правен настан што се одиграл во с.З. на ден 04.04.2011 год. и поради кој биле поднесени две приватни тужби до Основниот суд во Делчево К.бр.45/11 поднесена на 08.04.2011 год. и К.бр.59/11 поднесена на 22.07.2011 год., а во законски предвидениот рок од чл.48 ст.1 од ЗКП.

Според одредбите на чл.29 ст.7 од ЗКП првостепениот суд бил должен овие два предмети да ги суди заедно со спојување на постапката, бидејќи само на тој начин во ваквите случаи може да се донесе правилна и законита одлука. Со одделното судење на овие кривични предмети неминовно доаѓа до погрешно одлучување, особено поради тоа што странките и сведоците меѓусебно се поврзани и даваат контрадикторни изјави пред судот. Исто така во вакви случаи кога одделно се судат кривичните предмети, а произлегуваат од ист настан, се доаѓа до утврдување на различни фактички состојби, што не смее да се случи во судското постапување. Затоа неправилната примена, односно непримената на одредбата од чл.29 ст.7 од ЗКП има влијание на неправилно и незаконито донесување на обжалената пресуда, со што првостепениот суд сторил и суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка од чл.355 ст.2 в.в. со чл.29 ст.7 од ЗКП.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги спои постапките по овие два кривични предмети и да донесе единствена одлука, ценејќи го притоа придонесот на сите учесници во овој кривично-правен настан.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

ОСНОВЕН СУД РАДОВИШ

1.=Пресудата на «Основен суд Радовиш» «К.бр.173/10» од 12.11.2010 година, УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.1/11.

«Основен суд Радовиш» со обжалената пресуда «К.173/10» од 12.11.2010 година, обвинетиот «Е. У.» од с.«А.-Р.», го огласил за виновен за кривично дело «Телесна повреда» по чл. 130 ст.1 од КЗ и кривично дело «Загрозување на сигурноста» по чл. 144 ст.1 од КЗ за кои му утврдил од по 20 дневни глоби сметано по 10 евра во денарска противвредност од по 12.280,00 денари или единствена парична казна од 24.560,00 денари која да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Го задолжил обвинетиот да му плати на приватниот тужител Мејди Таир трошоци на кривичната постапка во износ од 9.880 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. За остварување на имотно правното побарување приватниот тужител го

уптил на редовен граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба. По наоѓање на овој суд првостепениот суд неправилно ги анализирал и ценел изведените докази и при тоа не ги утврдил сите решителни факти од овој кривично правен настан така што се доведува во прашање правилно и целосно утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд.

Првостепениот суд утврдил дека на ден 28.06.2010 година околу 11,00 часот во холот на Основен суд Радовиш водејќи разговор за спогода по предметот К.бр. 97/10 обвинетиот без повод и причина физички го нападнал приватниот тужител на начин што обвинетиот го фатил со десната рака во пределот на вратот и почнал да го дави, во тој момент приватниот тужител успеал да се оттргне на назад, но обвинетиот повторно му се нафрлил и со рацете повторно почнал да го тегли во пределот на левата града, го изгребал и му упатил сериозна закана со зборовите “ ќе те заколам како јаре, сега пред судот не бива, ама ако те сретнам во Радовиш, ќе видиш што ќе ги направам, ќе те тепам“ од што приватниот тужител се исплашил.

Вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение ако се имаат во предвид исказите на оштетениот, наводите во самата приватна тужба, па и исказот на сведокот С. Т., каде секаде во своите искази наведуваат дека истовремено додека траел физичкиот напад биле изречени и заканувачките зборови од обвинетиот према оштетениот, а токму на неправилно ценење на овие докази е заснована првостепената пресуда.

Овој суд смета дека поради неправилно утврдената фактичка состојба првостепениот суд погрешно го применил КЗ кога нашол дека во дејствијата превземени од страна на обвинетиот а конкретно наведени во изреката на првостепената пресуда се содржани објективните и субјективните елементи на кривичното дело “Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 од КЗ и објективните и субјективните елементи на кривичното дело “Загрозување на сигурноста“ од чл. 144 ст.1 од КЗ.

По наоѓање на овој суд, во конкретниот случај ако се има во предвид утврдениот факт дека обвинетиот спрема приватниот тужител, упатил сериозна закана со зборовите “ ќе те заколам како јаре, сега пред судот не бива, ама ако те сретнам во Радовиш, ќе видиш што ќе ги направам, ќе те тепам“ истовремено и во моментот кога било дејствието на извршување и на кривичното дело телесна повреда, не може да се прифати ставот на првостепениот суд дека обвинетиот сторил две кривични дела од чл 130 ст. 1 од КЗ и чл 144 ст. 1 од КЗ.

Во конкретниот случај, имајќи го во предвид, времето на извршувањето на двете кривични дела, овој суд смета дека, во дејствието на извршување на потешкото кривично дело од чл. 130 ст. 1 од КЗ се конзумира дејствието на извршување на полесното кривично дело од чл 144 ст. 1 од КЗ. Со реализираниот физички напад врз приватниот тужител, и истовремено упатените заканувачки зборови, обвинетиот во тој момент ја реализирал и заканата во загрозувањето на

сигурноста на приватниот тужител.

При повторното судење судот да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна правилна преотцена по напатсвијата на овој суд, да утврди правилна фактичка состојба и да донесе законита одлука.

Од горе изнесеното, согласно чл. 376 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

2.=Пресуда на Основниот суд Радовиш К.бр. 181/10 од 12.01.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.107/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда, обвинетиот Б Л од Р го огласил за виновен за кривично дело „Повреда на правото од социјално осигурување“ од чл. 167 ст.1 од КЗ и го осудил, на парична казна од 50 дневни глоби, сметано по 10 евра во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 30.700,00 денари, која казна да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Воедно го задолжил обвинетиот да плати трошоци на кривичната постапка паушал од 2.000,00 денари и кривични трошоци во постапката во износ од 6.500,00 денари. Го задолжил обвинетиот да му плати на оштетениот Д П од Р на име разлика од исплатена пензија до пензија која би ја зел доколку придонесите би биле навремено платени за период од 15.03.2008 година до 15.03.2010 година, во износ од 27.909,00 денари и тоа за 2008, 2009 и 2010 година(за месец јануари, февруари и март) детано наведени во изреката на првостепената пресуда, со законска камата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот да првостепениот суд при донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП (Пречистен текст).

Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на обжалената пресуда, противречи сама на себе и на содржината изведените докази, во обжалената пресуда не е утврден решителниот факт, дали обвинетиот кој бил одговорно лице во правното лице, (П а потоа П), може да биде задолжен како обвинет-физичко лице, со одлука за имотноправното барање. Обжалената пресуда не содржи доволно образложени причини, поради кои судот ја донел одлуката за имотно правното барање.

Изреката на обжалената пресуда противречи сама на себе од причина што првостепениот суд го огласил обвинетиот Б Л како одговорно лице во правното лице „ЈП П“ односно ЈП „П“, за виновен, за сторено кривично дело од чл 167 ст. 1 од КЗ за да потоа, во изреката, со одлуката за имотно правното барање, го задолжил обвинетиот Б како физичко лице да ја плати на оштетениот, разликата од исплатената пензија до пензија која би ја зел доколку придонесите би биле навремено платени. Оттука, за овој суд е нејасно дали обвинетиот Б е обвинет во

својство на одговорно лице во правното лице или пак само како обвинет-физичко лице, кое физичко лице е задолжено и со исполнување на имотно правно барање.

Во смисла на наведената суштествена повреда од чл.381 ст.1 т. 11 од ЗКП, постои и противречност на побиваната пресуда со содржината на изведените докази. Од наод и мислење на вештото лице АС - Дипломиран економист и двете дополнувања на истото, првостепениот суд примил за утврдено дека на оштетениот му била пресметана помала пензиска основица и дека истиот претрпел штета во вкупен износ од 27.909,00 денари а тоа во пооделни месечни износи кои во споменатото вештачење се наведени во изготвените табели од вештото лице, а кои исто така се наведени и во образложението на обжалената пресуда, и тоа согласно споменатото вештачење за временкиот период од трети месец 2008 до трети месец 2010 година, по што првостепениот суд ја донел одлуката за имотно правното барање.

Изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива и од причини што согласно изведените докази обвинетиот како одговорно лице може да се терети за временкиот период од март месец 2008 година до март месец 2010 година, при неспорен факт дека обвинетиот како одговорно лице ВД Директор на ЈП „П“ од Р бил поставен на 04.02.2008 година, а припојувањето на двете претропријатија ЈП „П“ и ЈП „П“ настанло во февруари месец 2008 година со Одлука од градоначалникот на Општина Р објавена во Службен Гласник на Општина Р на 01.02.2008 година, но и покрај тоа во изреката на пресудата обвинетиот како одговорно лице се терети и за временскиот период од 01.01.2005 година до 15.03.2008 година, кога за тој период обвинетиот не бил одговорно лице при правното лице, а од друга страна во конкретниот случај согласно споменатото финансово вештачење се работи за неплатени придонеси и ограничување на правото на остварување на повисока пензиска основица на оштетениот ПД за временскиот период од 03 месец 2008 година до 03 месец 2010 година. Останува нејасно од кои причини во изреката на пресудата обвинетиот како одговорно лице се терети и за временскиот период од 01 месец 2005 година до 15.03.2008 година, за кој период обвинетиот не бил одговорно лице при правното лице, а овој период не е опфатен во финансовото вештачење како период кога на оштетениот Д не му биле плаќани придонеси за пензиско осигурување

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и фактичката состојба утврдена од првостепениот суд, со истакнатите жалбени наводи на жалителот се става под сериозно сомнение. Постои противречност меѓу изреката на пресудата и фактичката состојба, утврдена од првостепениот суд, така што обвинетиот се задолжува како физичко лице да му плати на оштетениот Д сума во износ од 27.909,00 денари во изреката на пресудата на име разлика од исплатени пензии до износ од пензии што Д би ја зел ако придонесите биле навремено платени, а во фактичката состојба првостепениот суд наведува дека согласно чл. 13 од Законот за придонеси од задолжително социјално осигурување (Сл.весник бр. 142/2008) обврзник за пресметување и уплаќање на придонеси бил работодавецот, односно правното или физичкото лице, кој вработува работници врз основа на Договор за вработување, а во изреката на пресудата го задолжил обвинетиот ЛБ

за исплата на сума во износ од 27.909,00 денари спрема оштетениот Д.

При утврдувањето на фактичката состојба, првостепениот суд констатира дека од заклучокот на извршителот С Г од 24.12.2009 година кој е во фотокопија, дека дошло до запирање на извршувањето по И.бр. 272/08 поради исплатата на долгот во целост по спроведеното извршување од доверителот Д П во вредност од 193.784,00 денари. Овие факти првостепениот суд не ги утврдува врз основа на оригиналот од споменатиот заклучок, ниту врз основа на уредно заверена копија од овој доказ, што е неправилно сторено. Останало неутврдено дали во овој износ од 193.784,00 денари влегува износот од 27.909,00 денари со кои е задолжен обвинетиот како физичко лице, така што ако овој износ е наплатен со спроведеното извршување, се поставува прашањето дали треба со овој износ од 27.909,00 денари да биде задолжено правното лице.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, неутврдени решителни факти во целост поради кои фактичката состојба е нејасна, непотполна, при ваква состојба на работите овој суд не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетиот.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изрека.

3.=Пресудата на «Основен суд Радовиш» «К.бр.222/10» од 17.01.2011 година,- УКИНАТА со Решене на Апелационен суд Штип Кж.бр.109/11.

«Основен суд Радовиш» со обжалената пресуда «К.бр.222/10» од 17.01.2011 година, обвинетиот «Д. М.» од «Р.»го огласил за виновен за кривично дело “Силување” по«чл.186 ст.4 в.в. со ст.1» од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 3 месеци, која казна да се изврши веднаш по правосилноста на пресудата. Обвинетиот го задолжил да ги надомести кривичните трошоци на постапката износ од 1.000,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Оштетената М. за остварување на имотно правното барање ја упатил на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини :

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл. 381 ст.1 т.1 од ЗКП (пречистен текст), која повреда се состои во тоа што првостепениот суд не бил прописно составен, а која повреда е од апсолутен карактер и на која попвреда овој суд внимава по службена должност врз основа на чл. 393 од ЗКП.

Имено, од увидот во списите на предметот видно е дека обвинетиот Д. се товари за кривично дело “Силување” од чл. 186 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ.

Во чл.186 ст.4 од КЗ е пропишано: “Тој што во случајот од ст.1 ќе изврши друго полово дејствие, ќе се казни за делото од ст.1 со казна

затвор од шест месеци до пет години“.

Согласно чл. 22 ст.1 од ЗКП (пречистен текст) е пропишано: “Во прв степен судовите судат во совети составени од двајца судии и тројца судии поротници за кривични дела за кои со закон е пропишана казна затвор во траење од 15 години или казна доживотен затвор, а во совети составени од еден судија и двајца судии поротници - за кривични дела за кои со закон е пропишана поблага казна“.

Имајќи во предвид дека за предметното кривично дело првостепениот суд би требало да суди во совет составен од еден судија и двајца поротници, а од увидот во списите во предметот видно е дека судел судија поединец, во конкретниот случај повеќе од очигледно е дека првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбата на кривичната постапка, која повреда е од апсолутен карактер бидејќи првостепената пресуда ја донел суд кој не бил прописно составен, а поради кое нешто и истата е неподобна за испитување од страна на овој суд.

Поради напред наведените причини, следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот да се врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното одлучување потребно е првостепениот суд да ја отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, со цел да се утврди правилна и потполна фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Со оглед на тоа дека овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине поради сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, на која повреда овој суд внимава по службена должност, а која повреда не е конкретно наведена во изјавената жалба од страна на обвинетиот, жалбените наводи истакнати во жалбата не беа предмет на оценка на овој суд.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

4.=Пресуда на Основниот суд Радовиш К.бр.1/2009 од 02.12.2010 година по однос на обвинетите Т.Ј.од с.Р. и Ј.П. од Р. за по едно продолжено кривично дело “Фалсификување исправа“ по чл.378 ст.3 в.в. со ст.1 и в.в. со чл.22 од КЗ,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.157/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр.1/2009 од 02.12.2010 година обвинетите Т.Ј. од с.Р. и Ј.П. од Р. ги огласил за виновни за по едно продолжено кривично дело “Фалсификување исправа“ по чл.378 ст.3 в.в. со ст.1 и в.в. со чл.22 од КЗ, а обвинетите В. Ѓ. од Р., Д.Т. и Б.К. од С.,Р.Н. и Б. Н. од В. ги огласил за виновни за по едно кривично дело “Несовесно работење во службата“ по чл.353-в ст.1 в.в. со чл.22 од КЗ, па на сите обвинети им изрекол алтернативна мерка - условна осуда, со која им утврдил казна затвор во траење од по три месеци, која казна нема да се изврши доколку обвинетите во рок од една година не сторат ново кривично дело.

Согласно чл.100-а од КЗ ги одзел автобусите во сопственост на ДПТУ “Б.П.Ј.” ДООЕЛ с.Д. - Р. и тоа: автобус марка ТАМ со рег.бр.ШТ 112-ИП со број на шасија СР 890005712-06, со број на мотор 44296310536943, со сообраќајна дозвола број 14152 од 11.12.2006 година на ОВР Р., одземен со потврда за привремено одземени предмети број 27.6/2008 од 26.09.2008 година на ПС Р., автобус марка ТАМ со рег.бр.ШТ 115-ИП, со број на шасија 890005724 и број на мотор 2709006, со сообраќајна дозвола бр.14155 од 29.09.2006 год. на ОВР Радовиш, одземен со потврда за привремено одземени предмети бр.27.6/211 од 29.09.2008 година на ПС Р. и автобус марка ФАП тип Санос 415, со рег.бр.ШТ 113-ИП, со број на шасија 15071, со број на мотор 10027209, со сообраќајна дозвола бр.14153 од 27.09.2006 година на ОВР Р., одземен со потврда за привремено одземени предмети бр.27.6/2110 од 29.09.2008 година на ПС Радовиш, во корист на државата Република Македонија по правосилноста на пресудата. Воедно ги задолжил обвинетите да платат на име паушал износ од по 2.000,00 денари, како и солидарно ги задолжил да платат кривични трошоци во постапката во корист на Буџетот на РМ износ од 31.300,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата на Основниот јавен обвинител од Р. и жалбата на обвинетите Д.Т., Б.К., Р.Н. и Б. Н. се неосновани.

Жалбата на обвинетите Т. Ј. Ј.П. е основана.

Неосновани се жалбените наводи на обвинетите Д.Т., Б. К., Р. Н. и Б. Н. дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП. Имено, изреката на нападнатата пресуда по однос на напред наведените обвинети е разбирлива, не е противречна самата на себеси, ниту пак на причините на пресудата. Обжалената пресуда по однос на овие обвинети има доволно причини за решителните факти, кои се наполно јасни и непротивречни. Исто така по однос на овие обвинети не постои противречност помеѓу она што се наведува во причините на пресудата за содржината на исправите или записникот за исказите дадени во постапката и самите тие исправи или записникот. Првостепената пресуда по однос на обвинетите Д.Т., Б.К., Р. Н. и Б.Н. може да биде испитана од страна на овој суд.

Неосновани се жалбените наводи на обвинетите Д.Т., Б.К. Р.Н. и Б.Н. за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд врз основа на изведените и правилно ценети докази правилно и целосно ја утврдил фактичката состојба по однос на овие обвинети. Имено, првостепениот суд утврдил дека обвинетите Д.Т. и Б.К. како службени лица, контролори во Здружението на возачи во Струмица на ден 28.11.2006 година очигледно несовесно постапиле во вршење на своите овластувања и должности, така што втиснале борј на шасија СР-890005712-06 на автобус со рег.бр. ШТ 112-ИП, “Мерцедес“, по претходно издадено одобрение бр.31.7.12-3105/2 од ОВР Радовиш, иако согласно чл.23 од Правилникот за вршење технички преглед на моторни и приклучни возила, трактори и земјоделски трактори, требало да

одбијат втиснување на таков број, бидејќи автобусот што бил донесен бил тип “Мерцедес“, а не “ТАМ“ и издале и потврда бр.326, со што прибавиле корист за “Балкан Промет Јован“ ДООЕЛ с.Дедино втиснување на број на шасијата во легална управна постапка. Исто така првостепениот суд утврдил и тоа дека обвинетите Ристо Невеселов и Бојан Невеселов во текот на 2007 година и 2008 година во Валандово како службени лица - контролори во Здружението на возачи - Валандово, очигледно несовесно постапиле во вршење на своите овластувања и должности, така што иако при проверките на автобусите со рег.бр. ШТ 112- ИП, ШТ 113-ИП и ШТ 115-ИП, утврдиле дека податоците за броевите на шасиите се преправени во однос на претходната изведба, извршиле технички преглед спротивно на чл.17 и 23 од Правилникот за вршење на технички преглед на моторни и приклучни возила, трактори и земјоделски трактори, не побарале уверение за извршена преправка, ги завериле регистрационите листи, се потпишале, иако автобусите не ги исполнувале пропишаните услови за сообраќај на пат, со што прибавиле корист за “Балкан Промет“ Радовиш - регистрација и употреба на возилата во јавниот сообраќај.

Дека шасиите, односно броевите на шасиите на трите автобуси што се предмет на обвинението биле фалсификувани, се утврдува од извршените вештачења од МВР ОКТ Скопје, потоа од Друштвото за вештачење Инжинеринг, графика и услуга “Ексин“ Скопје и од вештачењето извршено од Машинскиот Факултет во Скопје. Дека обвинетите Д.Т. и Б.К. во конкретниот случај како службени лица - контролори во Здружението на возачи во Струмица очигледно постапиле несовесно во вршење на своите овластувања и должности, на начин опишан погоре и во првостепената пресуда, произлегува оттаму што истите втиснале број на шасија СР 890005712-06 на автобус со рег.бр.ШТ 112-ИП, кој бил со ознака “Мерцедес“, иако претходно имало издадено, односно било издадено одобрение бр.3105/2 од 27.11.2006 година на ОВР Радовиш за втиснување на бројот на шасијата, но со оглед на фактот дека ова одобрение се однесувало за автобус марка “ТАМ“, а не “Мерцедес“, повеќе од очигледно е дека обвинетите постапиле несовесно во вршење на своите овластувања. Во прилог на кривичното дело што им се става на товар на обвинетите Д. и Б. оди и исказот на сведокот Б. Т., кој е нивен раководител во Здружението на возачи во Струмица и кој ги предупредил откако видел дека на автобусот на предната решетка имало ознака “Мерцедес“ да не го превземат дејствието, односно втиснувањето на бројот, како и дека овој сведок изјавил во смисла на тоа кога би бил на нивно место ќе го одбиел втиснувањето на таквиот број. Од исказот на свидетелката Вера Лукарева првостепениот суд утврдил дека било донесено решение за deregистрација на предметните три автобуси.

По однос на обвинетите Р.Н. и Б. Н. кривичното дело што им се става на товар произлегува и се докажува, бидејќи овие двајца обвинети како службени лица контролори во Здружението на возачи во В. во текот на 2007 и 2008 година вршејќи технички преглед на напред наведените три автобуси очигледно несовесно постапиле во вршење на своите овластувања и должности, поради тоа што иако утврдиле дека податоците за броевите на шасиите се преправани во однос на

претходната изведба, техничкиот преглед го извршиле спротивно на чл.17 и 23 од Правилникот за вршење технички преглед на моторни и приклучни возила, трактори и земјоделски трактори, со што не побарале уверение за извршена преправка, ги завериле регистрационите листи, се потпишале, иако автобусите всушност не ги исполнувале пропишаните услови за учество во сообраќај на пат и на тој начин прибавиле корист на ДПТУ “Балкан Промет Јован” ДООЕЛ с.Д. - Р. регистрација и употреба на возила во јавниот сообраќај.

Врз основа на правилно и целосно утврдена фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил Кривичниот законик по однос на обвинетите В.Г., Д. Т., Б. К., Р.Н. и Б. Н. кога ги огласил за виновни за по едно кривично дело “Несовесно работење во службата” по чл.353-в ст.1 в.в. со чл.22 од КЗ, бидејќи во нивните дејствија, а поконкретно опишани во првостепената пресуда, се содржани сите битни елементи на ова кривично дело.

Неосновани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Радовиш за одлуката за кривичната санкција по однос на обвинетите В.Г., Д. Т., Б.К., Р. Н. и Б. Н. Првостепениот суд при изрекувањето на алтернативната мерка на овие обвинети и во нејзиниот состав утврдувањето на видот и висината на казната ги ценел за нив како олеснувачките, така и отежнувачките околности во смисла на чл.39 од КЗ. Ваквата оценка во целост ја прифаќа и овој суд. Предмет на оценка на овој суд беа жалбените наводи на Јавниот обвинител по однос на овие обвинети во смисла на тоа дека истите работат специфична работа која има за цел да ја потврди техничката исправност и соодветноста на возилото со неговите карактеристики што ги дава производителот, а кои биле наведени во сообраќајната дозвола, но овие околности во конкретниот случај не можат да влијаат на обвинетите да бидат изречени ефективни казни, бидејќи обвинетите прв пат дошле во судир со законот. Изречената алтернативна мерка на обвинетите - условна осуда, со која им е утврдена казна затвор во траење од по три месеци, која казна нема да се изврши доколку обвинетите во рок од една година не сторат ново кривично дело, е во сразмер со степенот на кривичната одговорност на овие обвинети, тежината на кривичното дело и како таква е доволна и нужна за постигнување целта на казнувањето и остварувањето на кривично-правната заштита.

Неоснована е жалбата на обвинетиот Ј.П. дека првостепениот суд погрешно го применил материјалното право, кога согласно чл.100-а од КЗ ги одзел трите автобуси, сопственост на ДПТУ “Балкан Промет Јован” ДООЕЛ с.Д. - Р., а поконкретно наведени во првостепената пресуда. Ова од причини што првостепениот суд од изведените докази неспорно утврдил дека шасиите на трите автобуси се фалсификувани, па како предмети на кривичните дела и по наоѓање на овој суд постои опасност трите автобуси со фалсификуваните шасии повторно да бидат употребени во правниот промет за сторување на ист или други видови на кривични дела од страна на обвинетите или други лица. Затоа одлуката за одземање на автобусите, содржана во обжалената пресуда е правилна и законита и наоѓа поткрепа во ст.3 на чл.100-а од КЗ.

Основани се жалбените наводи на обвинетите Т. Ј. и Ј.П. за сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП по однос на овие

двајца обвинети за кривичното дело “Фалсификување исправа” по чл.378 ст.3 в.в. со ст.1 и в.в. со чл.22 од КЗ, бидејќи првостепената пресуда по однос на овие двајца обвинети за наведеното кривично дело е противречна со содржината на изведените докази и во тој дел нема доволно причини за решителните факти, поради што е сторена суштествена повреда на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Оваа повреда се состои во следното:

Првостепениот суд во изреката на обжалената пресуда, како и во фактичката состојба прифатил за утврдено дека направените три лажни јавни исправи - шасии на автобусите, наведени поконкретно во обжалената пресуда кои се фалсификувани, бидејќи биле отстранети оригиналните броеви на шасиите, а на тоа место биле вметнати плочки со броеви на шасии кои не припаѓаат на предметните автобуси, а за тоа првостепениот суд прифатил дека обвинетите Т. и Ј. знаеле дека таквите јавни исправи се лажни, па договорно и заеднички како соизвршители во два случаеви на 01.08.2006 година ги употребиле како вистински со составување на купопродажни договори помеѓу нивните фирми “Сам Вел” и “Балкан Промет” и таквите договори ги завериле пред нотарот Р. С. во К., а потоа обвинетиот Ј. П. продолжил да ги употребува како вистински користејќи ги автобусите за превоз на патници во Р.и во еден случај на ден 28.09.2006 година иако знаеле дека е лажна јавната исправа ја употребиле како вистинска со составување на купопродажен договор помеѓу нивните фирми и на идентичен начин Ј. продолжил да го употребува и тој автобус користејќи го за превоз на патници во Р. Неспорно е од изведените докази, а пред се од извршените вештачења, дека трите автобуси, односно на сите три автобуси е направена лажна јавна исправа - шасијата со тоа што биле отстранети оригиналните броеви на шасиите и на нивно место биле вметнати други броеви кои не припаѓале на тој тип на автобус, односно на тие типови на автобуси и овие факти и околности за овој суд се неспорни. Меѓутоа, првостепената пресуда по однос на обвинетите Т. и Ј. е противречна со содржината на изведените докази, а исто така нападнатата пресуда во тој дел нема причини за решителниот факт, дека обвинетите Т. и Ј. знаеле дека направените лажни јавни исправи шасиите на предметните автобуси биле лажни. Во списите на предметот нема ниту еден доказ врз основа на кој би можело да се заклучи дека обвинетите го знале овој битен факт-дека направените лажни јавни исправи - шасиите на автобусите се со лажни броеви, односно со преправани броеви. Токму поради тоа првостепената пресуда нема причини за решителните факти од една страна, а од друга пак постои противречност помеѓу утврдените факти по однос на овие околности со содржината на изведените докази. Затоа следувае овој суд првостепената пресуда по однос на обвинетите Т.Ј. и Ј. П. да ја укине и предметот само во тој дел да го врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна преоценка, по потреба да изведува и други докази и повторно да одлучува за кривичната одговорност на обвинетите Т.Ј. и Ј. П., односно посебно да се позабави со утврдување на релевантниот факт за постоење на кривичното дело од чл.378 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, а тоа е фактот дали обвинетите Т. и Ј.

знаеле при склучувањето на договорите за купопордажба на предметните автобуси дека броевите на шасиите на тие автобуси биле преправани и дека истите се со невистинита содржина. Откако ќе ги изведе дејствијата на кои укажува овој суд, а пред се откако ќе изврши преоценка на доказите, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и по однос на обвинетите Т.Ј. и Ј. П. и преку правилна примена на КЗ и по однос на овие обвинети да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи првостепената пресуда по однос на обвинетите Т.Ј. и Ј. П. се укинува и предметот во тој дел се враќа на првостепениот суд на повторно судење, жалбата на Јавниот обвинител и жалбата на обвинетите Т.Ј. и Ј.П. по однос на одлуката за казната е беспредметна.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.401 и чл. 402 ст.1 од ЗКП(пречистен текст) се одлучи како во изреката.

5.=Пресуда на Основниот суд Радовиш К.бр. 192/2010 од 13.01.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.160/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда, обвинетиот А 3 од с. Ј го огласил за виновен за кривично дело „Тешки дела против безбедноста на лугето и имотот во сообраќајот“ од чл. 300 ст.3 в.в. со чл. 297 ст.3 од КЗ и кривично дело „Неукажување помош на лице повредено во сообраќајна незгода“ по чл. 301 ст.1 од КЗ, за кои го осудил со парична казна при што му утврдил по 20 дневни глоби за двете кривични дела, сметано по 10 евра за една дневна глоба, односно единствена парична казна од 40 дневни глоби во денарска противвредност од 24.560,00 денари. Обвинетиот го задолжил да плати на име трошоци на кривичната постапка 2.000,00 денари како паушални трошоци, како и да им плати трошоци по постапката на оштетените ИЛ, ИН, ИВсума во износ од 8.450,00 денари. Оштетените за остварување на имотно правното побарување, ги упатил на редовен граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на постапката од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП, од причини што обжалената пресуда е нејасна и неразбирлива. Во образложението не се наведени доволно јасни причини за решителните факти, утврдени од страна на првостепениот суд, а веќе наведените не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази. Во диспозитивот на обжалената пресуда наведено е дека обвинетиот критичниот ден го загрозил јавниот сообраќај, управувајќи го сопственото возило со брзина неприспособена спрема условите, состојбата и прегледноста на патот, што е спротивно на чл. 37 ст.1 од ЗБСП, па кај м.в. „Г п“ на патот Р - с. П, неможејќи на време да го запре возилото закирил и со предниот дел директно ударил во задниот дел од запрежно возило, управувано и сопственост на оштетената Л И од с. П, кое се движело во иста насока, а од кој удар оштетената Л се

задобила со тешки телесни повреди, а сопатниците И Н, В К и И В со телесни повреди опишани во диспозитовот на пресудата.

Ваквата изрека на обжалената пресуда е нејасна од причина што не е наведено на кои услови не била приспособена брзината на движењето на возилото од страна на обвинетиот, ниту пак е наведено со која брзина обвинетиот го управувал возилото, односно која брзина не била прилагодена на условите и состојбата на патот.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот и по однос на утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд која што по наоѓање на овој суд не е заснована на доволно проверени докази и факти и на правилна оценка на изведените докази во текот на постапката. Имено, првостепениот суд го огласил обвинетиот 3 за виновен за кривичните дела што му се стават на товар, а од вештачењето од Бирото за судски вештачења се утврдува дека обвинетиот во моментот кога го управувал возилото удрил во запрега која што се движела пред него, односно со возилото удрил во задната страна од запрегата, која што на регионалниот пат се наоѓала неадекватно опремена за безбедно учество во сообраќај - ноќ, особено со оглед на фактот дека станува збор за регионален пат, па како таква, согласно вештото лице, истата претставувала потенцијална опасност, неосветлена подвижна препрека за другите учесници во сообраќајот, како и за обвинетиот во конкретниот случај.

Од друга страна, со вештачењето е утврдено дека обвинетиот со своето возило се движел со брзина д 55 км/час непосредно во моментот пред да ја забележи запрегата, но во вештачењето не е даден одговор, која била дозволена брзина на тој дел од патот, која брзина била прилагодена на условите и состојбата на патот во моментот на случената сообраќајна незгода, а кој решителен факт е од битно значење за постоењето на вина и кривична одговорност на страната на обвинетиот, за кривичното дело што му се става на товар.

Поради наведените суштествени повреди и пропустите во утврдената фактичка, се доведува во прашање правилната примена на материјалното право, поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ја отстрани погоре наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, да изврши преоценка на изведените докази во текот на постапката, по потреба да го повика и сослуша вештото лице заради расчистување на спорни и нерасчистени прашања, кои се битни за утврдување на решителните факти за вината на обвинетиот за кривичното дело што му се става на товар. Тогаш на правилно и целосно утврдена фактичка состојба, да донесе правилна одлука по однос на постоењето на кривичното дело и вината на обвинетиот за настанатата сообраќајна незгода.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

6. Пресуда на Основниот суд Радовиш К.бр. 227/2010 од 18.01.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.161/11. а

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда. обвинетите П Т и правното лице ДПТТУ „Ч“ ДООЕЛ од с. Л ги огласил за виновни и тоа обвинетиот Т за кривично дело „Употреба на исправа со неистинитата содржина“ од чл. 380 ст.1 од КЗ а правното лице за кривично дело „Употреба на исправа со неистинитата содржина“ од чл. 380 ст.2 од КЗ и ги осудил, обвинетиот Т на парична казна од 30 дневни глоби, сметано по 10 евра или во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 18.420,00 денари, а обвинетото правно лице со парична казна од 100.000,00 денари и ги задолжил обвинетите да ги надоместат кривичните трошоци на постапката во износ од по 1.000,00 денари. Под ст.2 од изреката, обвинетиот Д Ч од Рсогласно чл. 368 ст.3 од ЗКП (Пречистен текст) го ослободил од обвинение за кривично дело „Злоупотреба на службена положба и овлатување“ по чл. 353 ст.1 од КЗ, бидејки не се докажало дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое се обвинува.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.2 од ЗКП (Пречистен текст), бидејки во текот на главниот претрес го повредил правото на одбрана на обвинетото правно лице, а тоа влијаело врз законитото и правилно донесување на првостепената пресуда.

Со поднесениот обвинителен предлог се терети обвинетото одговорно лице Т П од с. Л и обвинетото правно лице ДПТТУ „Ч“ ДООЕЛ од с. Л, така што е даден опис на дејствијата преземени од обвинетото одговорно лице за кој со обвинителниот предлог е наведено дека се содржани елементите на кривичното дело од чл. 380 ст.1 од КЗ, за одговорното лице и од чл. 380 ст.2 од КЗ за обвинетото правно лице.

Од списите во предметот се утврдува дека првостепениот суд доставил покана до обвинетото правно лице при што не е утврдено кој се потпишан на повратницата за прием на поканата, така што е сослушано само обвинетото одговорно лице П Т, но не и претставник на обвинетото правно лице, а со обжалената пресуда и обвинетото одговорно и обвинетото правно лице се огласени за виновни, осудени се на парична казна и тоа одговорното лице 30 дневни глоби во денарска противвредност од 18.420,00 денари, правното лице на парична казна во износ од 100.000,00 денари, во смисла на чл. 96-в од КЗ.

Поради тие причини, цениме дека е повредено правото на одбрана на обвинетото правно лице.

Во глава 29 од ЗКП почнувајќи од законската одредба на чл. 511 до чл. 523 од ЗКП, се предвидени одреди за утврдување на кривичната одговорност на обвинетото правно лице, од покренувањето на кривичната постапка од овластениот јавен обвинител, па до донесувањето на одлука пред надлежниот суд, кои одредби не се применети од првостепениот суд во конкретниот случај. Меѓу другото, во

чл. 514 ст.2 од ЗКП е предвидено дека, ако овластениот претставник на обвинетото правно лице е и самиот обвинет за кривичното дело, за кое се води постапка и против правното лице, во тој случај правното лице е должно да определи со писмено полномошно друг претставник од редот на одговорните лица, така што е предвидено и издавање на писмено полномошно, кое треба да се даде и пред првостепениот суд, а судот пред почетокот на главниот претрес ќе го утврди идентитетот на претставникот на правното лице и неговите овластувања од правното лице да учествува во постапката. Во ст.4 од истата законска одредба е предвидено дека, правното лице ако не си одреди претставник во рок од 8 дена од приемот на поканата за главен претрес, тогаш надлежниот суд одредува претставник на правното лице по службена должност и за тоа правното лице ќе го извести.

Во врска со горе споменатите законски одредби согласно чл. 516 ст.1 од ЗКП, поканата и другите писмена на правното лице се доставуваат на адреса каде е седиштето на правното лице, односно на адреса на претставникот на правното лице.

Во чл. 519 ст.5 од ЗКП е предвидено дека, главниот претрес може да се одржи и во отсуство на претставник на правното лице, ако е обезбеден бранител на правното лице, под услови ако правното лице е уредно покането, не го оправдува својот изостанок и ако оцени дека неговото присуство не било неопходно на главниот претрес.

Покрај тоа сторена е исто така и суштествена повреда во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), бидејки изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива по однос на обвинетото правно лице, односно во изреката на пресудата не е наведено во што се состојат преземените дејствија или пропуштени дејствија од страна на обвинетото правно лице, со кои е сторено кривичното дело „Употреба на исправа со неистинита содржина“ од чл. 380 ст.2 од КЗ, во смисла на чл. 3 од ЗИД на КЗ (Сл.весник на РМ бр. 114/09) каде се предвидени условите под кои правното лице може да биде одговорно за сторено кривично дело и во кој случаи може да постои кривична одговорност на правното лице.

Во пресудата не се наведени доволно причини за решителни факти кои јасно да укажуваат на тоа дека обвинетото правно лице со преземањето на некои дејствија или преземањето на дејствија го сторил кривичното дело од чл. 380 ст.2 од КЗ.

За да се провери одбраната на обвинетото одговорно лице Т П, требало да биде сослушан во својство на сведетел лицето В И од П, со цел да биде утврдена правилна и целосна фактичка состојба.

Поради тие причини, следувааше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

При повторното судење, првостепениот суд треба да ги отстрани суштествените повреди на одредбите од ЗКП на кои погоре се укажува, да утврди за какви дејствија се терети обвинетото правно лице, дали истите можат да се подведат по дејствијата опишани во чл. 3 од ЗИД на КЗ, да се сослуша во својство на сведетел В И од П, на кој начин ќе донесе законита и правилна одлука.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 в.в. со чл. 393 од ЗКП

(Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

7.=Пресуда на Основен суд Радовиш, К.бр. 124/10 од 09.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.2/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр. 124/10 од 09.11.2010 година обвинетиот А. А. од с. К., го огласил за виновен за кривично дело “Загрозување на безбедноста на сообраќајот” од чл. 297 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ, и му изрекот алтернативна мерка - условна осуда со која му утврдил парична казна од 30 дневни глоби сметано по 10 евра за една дневна глоба во денарска противвредност од 614 денари или му изрекот вкупна парична казна во износ од 18.420 денари која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил да плати на име кривични трошоци во постапката износ од 1.000,00 денари, а оштетениот Роберт Филев од Радовиш за имотно правното барање го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Осноавни се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичне предмет сторил суштествени повреди на одредбит еод чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, во образложението на пресудата не се наведени доволно причини за решителните факти, од една страна, а од друга пак наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази. Имено, првостепениот суд утврдил дека обвинетиот критичниот ден во критичното време го управувал ПМВ “Југо Темпо” по Бул.“хх” кон Р. и го загрозил јавниот сообраќај на начин што не се придржувал на сообраќајните прописи така што преминал од десната на левата коловозна лента во правец на движење и превзел дејствие на свртување на лево кон преминот за да отиде со возилото на бензинската помпа Еми-пром без предходно да се увери дека тоа може да го направи без опасност за другите учесници во сообраќајот, па постапувајќи така спротивно на чл. 25 од ЗБСП, не го пропуштил мопедот марка “Томос АПН” управуван од оштетениот Р. Ф. кој се движел по булеварот по левата коловозна лента, му го пресекол правецот на движење и со предниот дел од мопедот бил удрен по средишниот дел на трапот под вратата од левата страна на возилото порди што оштетениот Р. се задобил со телесна повреда опишана поконкретно во обжалената пресуда.

Ваквата прифатена и утврдена фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение имајќи ја во предвид сообраќајната ситуација што настанала на критичното место и во критичното време во која се случила сообраќајната незгода, а кое нешто произлегува како од материјалните докази така и од изјавата на оштетениот распрашан во својство на сведок како и изјвата на сведокот М. К.. Конкретно, од исказот на сведокот М. К. произлегува дека тој и оштетениот Р. се движеле

многу блиску еден зад друг, а мопедите ги управувале со релативно голема брзина на движење од 30 до 35 км на час. Исто така од изјавата на оштетениот Робет произлегува дека тој во моментот кога обвинетиот сакал да врти со возилото во лево, се движел по средишниот земјен, односно зелен појас со кој се одвоени коловозните ленти на булеварот и уште не бил дојден до преминот за свртување на другата коловозна лента.

При една ваква состојба на работите основано се поставува прашањето дали оштетениот со мопедот се движел прописно по булеварот, односно дали тој и сведокот Мартин прописно превзеле дејствие на престигнување на обвинетиот А. А. од с. К., . Секако по наоѓање на овој суд одговор на овие прашања може да се добие само доколку се изврши сообраќајно вештачење, преку кое вештачење првостепениот суд ќе може да утврди дали учесниците во сообраќајната незгода или некој од нив какви пропусти имале, потоа да се утврди брзината на движење на мопедот на оштетениот и од какво влијание истата била за случување на сообраќајната незгода, потоа дали престигнувањето на оштетениот со неговиот мопед на возилото на обвинетиот било прописно, дали откако обвинетиот со возилото се нашол на левата коловозна лента на булеварот, оштетениот Роберт требало да го пропушти обвинетиот да го заврши дејствието - свртување полукружно во лево или пак обвинетиот во конкретниот случај непрописно го превзел тоа дејствие на свртување, па како резултат на тоа дошло до сообраќајната незгода.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оцена, да ја дополни доказната постапка со тоа што да нареди сообраќајно вештачење преку кое да ги утврди евентуалните пропусти на учесниците во незгодата или на еден од нив, па откако ќе ги изведе тие дејствија на кои укажува овој суд и на кои се укажува во жалбата на обвинетиот, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да дадосе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

8.=Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр. 223/10 од 02.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.262/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр.223/10 од 02.02.2011 година под ст.1 од изреката обвинетите П и МД, двјаката од Р ги огласил за виновни и тоа обвинетиот П за кривично дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 од КЗ, а обвинетиот М Д за сторено кривично дело Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 од КЗ, сторени према приватниот тужител Б Год Р, за кои дела обвинетите ги осудил на парична казна од по 20 дневни глоби, сметано од по 10 евра, или во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од по 12.270,00 денари

за секој обвинет. Воедно обвинетиот П го задолжил да ги надомести кривичните трошоци во постапката согласно чл. 89 од ЗКП на буџетските средства на износ од 1.280,00 денари, а обвинетиот М да ги надомести кривичните трошоци на постапката на буџетските средства во износ од 2.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Обвинетите ги задолжил солидарно да му платат на тужителот преку неговиот полномошник, адвокат З Б, трошоци во постапката во износ од 37.710,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, под страв на присилно извршување. Обвинетиот М го задолжил да му плати на тужителот надомест на име претрпена материјална штета износ од 1.200,00 денари за лекарско уверение и нематеријална штета износ од 20.000,00 денари за претрпен физички бол и 20.000,00 денари за претрпен страв во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Под ст.2 од изреката, обвинетите М Д и П Д, двајцата од Р ги ослободил од обвинение дека сториле и тоа: обвинетиот М кривично дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 од КЗ, а обвинетиот П дека сторил кривично дело „Телесна поведа“ од чл. 130 ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетите ги сториле делата за кои се обвинуваат.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда, сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.2 од ЗКП(пречистен текст) в.в. со чл. 406 ст.3 од ЗКП, бидејќи во текот на главниот претрес и при донесувањето на обжалената пресуда, првостепениот суд не применил одредба од ЗКП, а тоа е одредбата на чл. 406 ст.3 од ЗКП, а тоа влијаело врз законитото и правилно донесување на пресудата.

Согласно чл. 406 ст.3 од ЗКП, првостепениот суд е врзан за укажувањата изнесени во одлуката на повисокиот суд, во смисла на тоа да се изведат сите процесни дејствија и да се расправат сите спорни прашања на кој укажал второстепениот суд во својата одлука, што упатува на заклучок дека задолжително треба да се изведат одредени докази за да се утврди со сигурност постоењето или непостоењето на одредени факти на кои упатува одлуката на повисокиот суд. Првостепениот суд не ги извел доказите на кои бил упатен и поради тоа не ги утврдил сите решителни факти а кое нешто било неопходно за расветлување на кривично -правниот настан.

Имено, неспорен е фактот дека обвинетиот П во времето на извршување на кривичното дело имал алкохол во крвта од 4,08 промили, а исто така неспорно од содржината на изведените докази произлегува дека кога обвинетиот П конзумирал алкохол, истиот воопшто не знаел и не можел да знае дека критичниот ден може да настане вербална расправија помеѓу него и оштетениот. Имајќи го во предвид горе наведеното, неприфатливо за овој суд е образложението на првостепениот суд дека иако обвинетиот П бил под дејство на алкохол, сето ова не го ослободувало од кривична одговорност бидејќи обвинетиот самиот се довел во таква состојба. Во конкретниот случај,

бидејќи се работи за тежок степен на алкохолизираност, при повторното судење првостепениот суд бил должен да го повика и подетално распита вештото лице д-р. Г К, дали обвинетиот можел да расудува со своите постапки и дали можел да управува со своите постапки, а се со цел да се утврди дали обвинетиот П во состојба на пијанство од 4.08 промили бил пресметлив во времето на сторувањето на предметното кривично дело, а од кое нешто зависи и неговата кривична одговорност.

По оценка на овој суд првостепениот суд не сослушал вешто лице лекар специјалист неуропсихијатар за утврдување на фактот дали обвинетиот П во времето на извршувањето на кривичното дело бил свесен за своите постапки што ги превземал, така што првостепениот суд се става во улога на вешто лице и прифаќајќи ги исказите на сослушаните сведетели на главниот претрес, а тоа се овластените службени лица на ПС Р Д П и А А констатира без да постојат аргументи и изведени докази за тоа дека обвинетиот Панче и покрај тоа што имал висок процент на алкохол во организмот, за време на кривично правниот настган бил свесен за своите постапки, можел слободно да разговара со овластените службени лица и да се движи без помош од друго лице.

Сторената суштествена повреда има допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што не може да се испита ниту правилната примена на КЗ, па затоа следувахе да жалбата да се уважи, првостепената пресуда укине и предметот во овој дел врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да постапи по истите, како би можел по спроведената постапка, а по изведување на сите нужно потребни докази и по нивна повторна анализа и оценка да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл. 402 од ЗКП(Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

9.=Пресуда на Основен суд Радовиш, К.бр.2/11 од 22.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.265/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда обвинетите Б. А., Ш. А., С. А., Е. Б. и А. Б. ги огласил за виновни да како соизвршители сториле кривично дело “кражба” од чл.235 ст.3 в.в.со чл.22 од КЗ за кое ги осудил на парична казна од по 30 дневни глоби сметано по 10 евра за една дневна глоба во вкупна денарска противвредност од 18.420 денари. Воедно ги задолжил да ги надоместат кривичните трошоци на постапката во износ од по 1.500 денари, како и солидарно да ја надоместат сторената штета во износ од 22.000 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи обжалената пресуда е нејасна и неразбирлива, истата во

образложението нема доволно причини за утврдените решителни факти, а веќе наведените немаат поткрепа во содржината на изведените докази, записниците и исказите на сведоците, што ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и неможе да се испита нејзината законитост.

Основани се жалбените наводи по однос на утврдената фактичка состојба која по наоѓање на овој суд е заснована на недоволно проверени докази и факти. Од изведените докази во текот на постапката првостепениот суд неспорно утврдил дека во критичниот период била извршена бесправна сеча во шумата на оштетената Л. О., во количина наведена како во изреката на обжалената пресуда, меѓутоа не извел докази за сигурна поткрепа на даденото обвинение дека бесправната сеча ја извршиле сега обвинетите. Првостепениот суд не извршил увид во малолетничкиот предмет и не ги сослушал малолетниците кои се поврзани дека заедно со сега обвинетите го извршиле кривичното дело. Од одбраната на обвинетите Б. Е. и Б. А. произлегува дека истите во наведениот период навистина сечеле но во државна шума каде била дозволена сеча, односно дека во критичниот период биле работно ангажирани од страна на ЈП Македонски ш., за што како доказ посочиле сведоци кои судот заради проверување на нивната одбрана требало да ги повика и распита. За овој суд неприфатлива е констатацијата на првостепениот суд дека во поткрепа на својата одбрана обвинетите не доставиле доказ дека биле ангажирани во ЈП Македонски ш. бидејќи тие како доказ ги посочиле шумарите Н. и Т. кои биле во можност да ја потврдат ваквата одбрана.

Од сето погоре изнесено, имајќи во предвид дека обвинетите не се затекнати при извршувањето на делото, никој не ги видел на критичното време и место, нику кај нив се пронајдени противправно исечените дрва, кога и сведоците Ј. В. и Л. Н. шумочувари во ЈП „Македонски ш.“ распрашани пред првостепениот суд казале дека извршиле увид во шумата на оштетената каде имало бесправна сеча, но немале никакви сознанија кој можел да ја изврши недозволената сеча, утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е нецелосна, заснована на недоволно проверени докази и факти. Од овие причини се доведува во прашање правилната примена на материјалното право кога ги огласил обвинетите за виновни за сторено кривично дело “Кражба” од чл.235 ст.3 в.в.со чл.22 од КЗ, поради што следувае обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања да ги изведе сите докази кои се од значење за утврдување на решителните факти за делото што им се става на товар на обвинетите, да ја провери нивната одбрана, да ги сослуша посочените сведоци, шумочувари кои ги посочиле обвинетите заради проверување на нивната одбрана, како и малолетниците за кои се теретат дека биле заедно во извршувањето на делото, да изведе и други докази за кои смета дека се од значење за утврдување на решителните факти за предметното кривично дело што им се става на товар. Тогаш врз основа на правилна оцена на изведените докази на правилно и целосно утврдена фактичка состојба правилно да го примени материјалното право и да донесе на законот заснована одлука.

Имајќи во предвид дека пресудата е укината од причини кои се во корист на сите обвинети односно донесената одлука по повод жалбата од обвинетите Е. Б. и А. Б. е во корист и на останатите сообвинети, согласно чл397 од ЗКП овој суд по службена должност ја укина обжалената пресуда во целост и по однос на останатите сообвинетите кои што немаат поднесено жалба.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

10.=Пресуда на Основниот суд Радовиш К.бр. 40/2011 од 23.03.2011 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.297/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда, обвинетиот В. Љ. го огласил за виновен за кривично дело „Неплаќање издршка“ од чл. 202 ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 30 дена која да се изврши по правосилноста на пресудата. Воедно го задолжил да плати паушал од 2.000,00 денари и кривични трошоци во постапката сума од 800,00 денари.

Од ваквата пресуда останал незадоволен обвинетиот кој во благовремен рок поднел жалба со која пресудата ја напаѓа поради одлуката за изречената казна и предлага жалбата да се уважи, пресудата да се преиначи и на обвинетиот му се услови казната затвор.

Со поднесениот писмен предлог Кож.бр. 277/11 од 11.05.2011 година Јавниот обвинител при Вишото јавно обвинителство Штип - Олгица Јорданова се предлага да по повод жалбата а по службена должност, пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот, ја разгледа поднесената жалба, пресудата и списите во предметот, а испитувајќи ја пресудата и по службена должност, одлучи како во изреката од следните причини:

Овој суд испитувајќи ја обжалената пресуда во смисла на чл. 393 од ЗКП(Пречистен текст), и по службена должност внимавајќи дали се сторени суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка од член 381 став 1 точки од 1, 5, 6, 8 до 11 од ЗКП, најде дека во конкретниот случај, првостепениот суд при донесувањето на побиваната одлука, сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од член 381 ст.1 т. 11 од ЗКП.

Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на обжалената пресуда е неразбирлива, а во побивната пресуда не е утврден периодот за кој е сторено предметното кривично дело и обвинетиот огласен за виновен и казнет согласно КЗ, поради што побиваната пресуда со сигурност не може да се испита од страна на овој суд.

Имено првостепениот суд во изреката на својата пресуда, од изведените докази, констатирал дека обвинетиот В. Љ., од Р., иако е задолжњен со пресуда П број 175/2006 од 26.10,2006 година на малолетната В. М. од село Р. а преку законскиот застапник У. М. Ј. од

село Р., да плаќа месечно издршка од по 2.000,00 денари почнувајќи од месец јуни 2009 година па до денес одбегнува да ја дава досудената издршка. По наоѓање на овој суд вака дадената изрека во првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, односно не е утврден со сигурност временскиот период за кој обвинетиот не ја дава издршката за неговото малолетно дете.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања, да ги отстрани наведените суштествени повреди, со сигурност да утврди за кои период се однесува поднесениот обвинителен предлог, како и да има во предвид дека со претходно донесена кривична пресуда К.бр. 160/10 од ден 25.10.2010 година, сега обвинетиот Љ. бил огласен за виновен за истото кривично дело но за период од месец јуни до денот на донесување на таа пресуда 25.10.2010 година. Одкако ќе ги отсрани сторените повреди, а при тоа изведе повторно веќе изведените докази, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и со правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и на закон заснована пресуда.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

11.=Пресуда на Основниот суд Радовиш К.бр.133/10 од 26.10.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.3/11.

Со обжалената пресуда К.бр.133/10 од 26.10.2010 година, обвинетите С Б го огласил за виновен за кривично дело “Навреда” по чл.173 ст.1 од КЗ и кривично дело “Телесна повреда” од чл.130 ст.1 од КЗ, обвинетата ДБ за кривично дело “Навреда” по чл.173 ст.1 од КЗ, а обвинетиот Ќ Б за две кривични дела “Навреда” од чл.173 ст.1 од КЗ, кривично дело “Телесна повреда” од чл.130 ст.1 од КЗ.

Првостепениот суд на тројцата обвинети им изрекол условна осуда со која на обвинетиот С Б за двете кривичните дела по чл.173 ст.1 од КЗ и по чл.130 ст.1 од КЗ му утврдил парична казна од по 20 дневни глоби сметано по 10 Евра или во денарска противвредност од по 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од по 12.420,00 денари. Првостепениот суд за сторените две кривични дела на обвинетиот С му изрекол единствена парична казна во вкупен износ од 24.840,00 денари кои нема да се извршат доколку во рок од едена година не стори ново кривично дело.

На обвинетата Д Б за кривичното дело по чл.173 ст 1 од КЗ и е утврдена парична казна од 20 дневни глоби сметано по 10 Евра во денарска противвредност од 614,00 денари за една глоба или во вкупен износ од 12.420,00 денари, која нема да се изврши доколку обвинетата во рок од една година не стори ново кривично дело.

На обвинетиот Ќ за двете кривичните дела “Навреда” по чл.173 ст.1 од КЗ и за едно кривично дело “Телесна повреда” по чл.130 ст.1 од КЗ првостепениот суд му утврдил парична казна од по 20 дневни глоби сметано по 10 Евра во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од по 12.420,00 денари.

Првостепениот суд према обвинетиот Ќ изрекол единствена парична казна за сите трите кривични дела во вкупен износ од 337,280,00 денари која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело.

Обвинетите Д и С се задолжени да му платат на тужителот Ќ трошоци по постапката во износ од 15.240,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, а обвинетиот Ќ е задолжен да и плати на тужителите Д и С трошоци по постапката во износ од 12.000,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Под ст.2 од изреката на првостепената пресуда обвинетиот С, обвинетата Д и обвинетиот Ќ се ослободени од обвинение согласно чл.342 т.1 од ЗКП за по едно кривично дело “Загрозување на сигурноста “ по чл.144 ст.1 од КЗ. Приватните тужители С, Д и Ќ за своето имотно правно побарување се упати на граѓански спор.

одлучи како изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива поради што истата неможе да се испита. Имено првостепениот суд го огласил обвинетиот С за виновен за кривично дело по чл.130 ст.1 од КЗ и за кривично дело по чл.173 ст.1 од КЗ и му изрекол условна осуда-парична казна, меѓутоа при изрекување на единствената парична казна првостепениот суд паричната казна не ја изразил во глоби, согласно чл 44 ст 4 од КЗ в.в. со.38-а ст 2 од КЗ туку само ги собрал двете поединечно изречени парични казни за двете кривични дела, а истото се однесува и за обвинетиот Ќ Б кој е осуден за три кривични дела од по 20 дневни глоби сметано по 10 Евра во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од по 12.420,00 денари, меѓутоа во единствената парична казна не се наведени бројот на глобите како единствена парична казна, поради што изреката на првостепената пресуда, а со тоа и целата пресуда е нејасна и неразбирлива.

Првостепениот суд од изведените докази во фактичката состојба утврдил дека обвинетиот С сторил кривично дело “Телесна повреда “ по чл.130 ст.1 од КЗ и “Навреда “ по чл.173 ст.1 од КЗ, обвинетата Д сторила кривично дело “Навреда “ по чл.173 ст.1 од КЗ, а обвинетиот Ќ сторил кривични дела “Навреда “ по чл.173 ст.1 од КЗ и едно кривично дело “Телесна повреда “ по чл.130 ст.1 од КЗ на начин подобно опишан во изреката на првостепената пресуда која фатичка состојба по оценка на Овој суд е правилна, бидејќи е резултат на правилно изведени и ценети докази од кои се утврдени сите релевантни факти битни за правилно и законито одлучување по однос на осудителниот дел.

Меѓутоа утврдената фактичка состојба во ослободителниот дел се доведува под сериозно сомнение кога обвинетите С, Д и Ќ се ослободени од обвинение за по едно кривично дело “Загрозување на сигурноста“ по чл.144 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП делата за кои се обвинуваат не се кривични дела.

Имено првостепениот суд во поткрепа на ослободителната пресуда наведува дека иако биле изречени зборовите на закон, оваа

закана била реализирана со тоа што сите си имале нанесено телесни повреди и тоа во истиот момент кога бил упатени заканителните зборови, па према тоа дејствијата на загрозување биле консумирани во дејствијата на кривично дело “Телесна повреда “ по чл.130 ст.1 од КЗ. Меѓутоа од поднесената приватна тужба како и од изведените докази неспорно произлегува дека заканителните зборови обвинетиот С ги изрекот на крајот на кривично правниот настан - после физичкиот напад и после навредливите зборови, а со оглед на содржината на зборовите “Сега не успеав, но другиот пат ќе те утепам ќе те суредам да знаеш“ утврдената фатичка состојба во овој дел се доведува по сериозно сомнение - дали овие инкриминирани зборови се изречени пред или по нанесување на телесната повреда. Првостепениот суд ја ослободил и обвинетата Д Б за кривично дело по чл.144 ст.1 од КЗ за дејствијата на земање нож и на претење дека ќе го заколи Ќ и дека го повикува С да го стори тоа, бидејќи првостепениот суд утврдил дека Ќ не се почувствувал загрозен по својот живот и тело, за својата сигурност, бидејќи продолжил да се расправа со С па морале двајцата да бидат раздвоени од неговиот татко М. Меѓутоа првостепениот суд не го прашал оштетениот на оваа околност - дали од овие зборови почувствувал загрозување и страв по животот и телото кој е битен елемент за постоењето на ова кривично дело.

Од сите овие причини погоре наведени овој суд одлучи првостепената пресуда во целост да ја укине и предметот да го врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ја острани суштествената повреда на која што укажува овој суд во поглед на одмерување на единствената казна согласно одредбите од КЗ да ги има во предвид укажувањата на овој суд по однос на ослободителниот дел и да ги изведе доказите и да ги утврди фактите на кои укажува овој суд па врз основа на сето тоа ќе може да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП(пречистен текст) се одлучи како во изреката.

12.=Пресуда на Основниот суд Радовиш, К.бр.49/11 од 15.04.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.350/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр.49/11 од 15.04.2011 година обвинетите Т. Л. и Т. И. двајцата од Р. ги огласил за виновни за кривично дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.4 в.в.со чл.22 и чл.45 од КЗ за кое ги осудил на казна затвор во траење од по 2 месеци. Воедно обвинетите ги задолжил да ги надоместат трошоците на постапката во износ од по 1.500 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Оштетените Б. А., М. С., К. С., Р. М. и Т. Ј. од Р. за остварување на своите имотни правни барања ги упатил на спор.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на обвинетите да првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11, која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителни факти врз основа на кои го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетите Т. И. и Т. Л.

Имено, од увидот во списите по предметот видно е дека обвинетите се товарат како соизвршители дека сториле продолжено кривично дело “Тешка кражба” од чл.236 ст.4, така што изреката на пресудата содржи четири точки, додека во образложението на пресудата првостепениот суд не се произнесува по одделните дејствија за кои обвинетите ги огласил за виновни, ниту пак се наведени причините по однос на тоа од каде првостепениот суд извлекол заклучок дека и двајцата обвинети учествувале во извршувањето на сите пооделни дејствија наведени во изреката, со што сторил повреда на одредбата од чл.374 ст.6 од ЗКП.

Во конкретниот случај од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетите договорно и заеднички, т.е. како соизвршители во четири наврати на начин поконкретно опишан во изреката на првостепената пресуда, противправно одзеле повеќе предмети, исто така конкретно наведени во изреката на првостепената пресуда, од повеќе викендици сопственост на оштетените. Вака утврдената фактичка состојба по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи се доведува под сериозно сомнение, бидејќи истата воопшто не произлегува од изведените докази во текот на доказната постапка, поради што и на мислење е овој суд дека првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетите не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти од кои со сигурност ќе може да се заклучи дека обвинетите како соизвршители го сториле предметното кривично дело за кое се обвинуваат.

Неспорен е фактот дека обвинетите на ден 3.02.2011 година со возилото на обвинетиот Т. И. отишле во фирмата на ТП“С.“ каде што однеле за откуп една бакарна тава со рачка, еден бакарен плек, алуминиумска жица во парчиња, алуминиумски плек и други предмети. За продадените предмети било составена кантарна белешка, во која како продавач е наведен само првообвинетиот Л. Т. Самиот факт што второобвинетиот Т. со своето возило ги превезувал предметите од куќата на обвинетиот Т. до откупниот пункт, за која услуга му било и платено од страна на првообвинетиот, не претставува доволно сигурен доказ за да на истиот судот го темели своето уверување за кривичната одговорност на второобвинетиот. Ова од причини што обвинетиот Т. во своја одбрана не спори дека ги однел предметите во откупниот пункт - фирмата ТП“С.“, меѓутоа наведува дека не учествувал во продажбата и дека истиот вршел само такси- услуга за која му било платено, а која одбрана била потврдена и од страна на првообвинетиот Т., како и од страна на

сведоците Д. и С.

Од друга страна, имајќи во предвид дека во конкретниот случај освен предметите кои што биле препознаени од страна на оштетените, а кои предмети првообвинетиот Т. ги продал во фирмата ТП“С.“, не постојат други докази од кои со сигурност би можело да се утврди дека токму обвинетите како извршители или соизвршители ги извршиле кражбите во викендиците на оштетените М., К. и Ц., ниту пак во образложението на пресудата првостепениот суд наведува причини за решителните факти од каде утврдил дека токму двајцата обвинети ги превземале инкриминираните дејствија, односно ги извршиле кражбите во викендиците на оштетените М., К. и Ц., следувае да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да изведува и други докази и по утврдувањето на сите факти и околности на кои укажува овој суд да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

13.=Пресуда на Основен суд во Радовиш К.бр.18/11 од 21.03.2011 година, во став 1 од изреката, -УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.352/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр.18/11 од 21.03.2011 година, обвинетиот Д. Е. од Р. го огласил за виновен за кривично дело “ Несовесно работење во службата “ од чл.353-в ст.2 во в.в. ст.1 од КЗ и му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор од 6(шест) месеци, која казна има да се изврши доколу обвинетиот во рок од 2 години не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот да ги плати трошоците. Во став 2 од изреката обвинението против обвинетите Ц. Л. и Ј. А. согласно член 367 став 1 точка 3 од ЗКП го одбил поради откажување на застапникот на обвинението.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот истакнати преку неговиот бранител да првостепениот суд со донесување на својата пресудата сторил сторени суштествени повреди на одредбите од член 381 став 1 точка 11 и став 2 од ЗКП, односно содржината на изреката на првостепената пресуда е нејасна неразбирлива и противречна со содржината на изведените докази. Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива и противречна на содржината на изведените докази .

Во конкретниот случај не постојат доволно причини за решителните факти, а утврдените причини наведени во образложението на пресудата се противречни на содржината на изведените докази. Како дејствие на

извршување на кривичното дело на обвинетиот се става на товар дека во текот на 2006 година како одговорно лице референт за дотур и превоз во правното лице ЈП М.ш. ПСШ П.Р., со пропуштање на должен надзор и очигледно несовесно постапување постапил во вршење на своите овластувања спротивно на член 54 од Законот за шуми и Правилникот за воведување и одржување на шумски ред на Јавното претпријатие во одделите ..-а,..-а и ..-а оставил посечени а недотурени букови трупци прва класа во количина од 15,40 метри кубни, букови трупци втора класа во количина од 14,60 метри кубни и огревно дрво во количина од 125 метри кубни, со што ЈП М. ш. ПСШ П. Р. нанел штета во износ од 198.324,00 денари. Првостепениот суд од материјалните докази - фотодокументацијата, исказите на свидетелите, извршеното вештачење навистина утврдил во одделите ..-а,..-а и ..-а се наоѓа посечена и неизнесена дрвна маса букови трупци прва класа во количина од 15,40 метри кубни, букови трупци втора класа во количина од 14,60 метри кубни и огревно дрво во количина од 125 метри кубни. За тоа прифатил дека поради пропуштање на должне надзор од старна на обвинетиот Д. Е. од Р. посечената дрвна маса останала недотурена. За ваквиот решителен факт се навел причини од кои го утврдил истиот. Имено овој суд смета дека воопшто не постојат околности во што се состои пропуштањето на должниот надзор на овој обвинет и неговото несовесно постапување. Од содржината на изведените докази е наведено дека за дотурање на дрвна маса за 2006 година во правното лице ЈП М. ш. ПСШ П. Р. е распишан тендер за дотурање на посечена дрвна маса. На истиот е избрана фирмата на В. В. да го врши дотурот на посечените дрва. Од исказот на ова лице се потврдува дека вршел дотур на дел од посечените дрва во одделите ..-а,..-а и ..-а со негови вработени и жива сила и моторни средстав а а истиот навел дека во 2006 година во најризичните места дотуот го вршел и лицето Л. од В..Ова лице потврдило дека дел од посечените дрва во напред наведените оддели не можел да се изврши поради лошите временски услови па дрвата посечени од таквите места останале недотурени. Останатите свидетели потврдиле дека во ЈП М. ш. ПСШ П. Ра. знаеле за недотурените дрва за што формирале комисија која требало да излезе на лице место и изврши увид. Поради временските прилики формираната комисија не можела целосно да ја изврши задчата.

Сериозно се доведува под сомнение утврдениот решителен факт на првостепениот суд, од кои причини посечената дрвна маса што останала недотурена во планината. Дали тоа е поради пропуштањето на должниот надзор на овој обвинет, лошите временски услови или ненавремено извршен дотур на дрва од лицето ангажирано за тоа. Овој решителен факт по мислење на овој суд останал не утврден, а истиот е од битно влијание за утврдување на причините за настанатата штета.

Од причина што не се утврдил напред наведениот решителен факт за кривично правниот настан, се доведува во прашање фактичката состојба изнесена во образложението на пресудата односно правилната примена на материјалното право, поради што следуваše жалбата на обвинетиот, да се уважи нападнатата пресуда во осудителниот дел, по однос на обвинетиот Е. Д. укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Од погоре изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката во изреката.

14.=Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр.21/11 од 18.04.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.380/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр.21/11 од 18.04.2011 год. обвинетиот М. М. Т. од с.К. - Ш. го ослободил од обвинение да сторил кривично дело “Телесна повреда“ по чл.130 ст.1 од КЗ, бидејќи не е докажано дека го сторил делото за кое се обвинува. Воедно го задолжил приватниот тужител да му плати на обвинетиот преку неговиот бранител, адвокат Здравев Блажо, трошоци на постапката во износ од 11.780,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Барањето за надомест на нематеријална и материјална штета на приватниот тужител го одбил.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП (пречистен текст). Сторената суштествена повреда се состои во тоа што побиваната пресуда противречи самата на себе си и на содржината на изведените материјални и вербални докази (лекарско уверение и изјава на сведоци), во побиваната пресуда не се наведени доволно образложени причини поради кои судот го ослободил од обвинение обвинетиот за делото кое му се става на товар, ниту пак го утврдил решителниот факт, од кој и од каде приватниот тужител се здобил со телесните повреди наведени во издаденото лекарско уверение.

Противречноста на побиваната пресуда се состои во тоа што во образложението на побиваната пресуда првостепениот суд прифаќа дека кај тужителот постојат телесните повреди наведени во лекарското уверение, а кое нешто е потврдено и со изјавата на распрашаното вешто лице Др. Ѓ. К., но противречно и без анализа на овие изведени докази, еднострано во прилог на донесената ослободителна пресуда, ја прифатил изјавата на распрашаните сведоци С. К., С. Т. - син на обвинетиот и нивниот пријател Ф. Т. како непристрасна и како вистинита. Наспроти ова, судот не ја прифатил ниту анализирајќи изјавата на распрашаните сведоци Д. О. и Џ. Ј. кои дале идентично сведочење за факти кои произлегуваат од кривично правниот настан.

Првостепениот суд во недоволна мера ја ценел и изјавата на самиот оштетен Е. кои кажал пред судот дека после завршувањето на судењето по предметот К.бр.173/10, по излегувањето од судската зграда, бил псуен од страна на М., потоа тој настан го пријавил во полиција, а потоа кога оштетениот со својот трактор тргнал да си оди, по патот од страна на обвинетиот заено со неговиот син бил пресретнат на патот во близина на хотел П.

Поради напред сторената суштествена повреда се доведува под оправдано сомнение и утврдената фактичка состојба, посебно по однос на факот од кое лице и од каде потекнуваат телесните повреди констатирани кај приватниот тужител и дали таквите повреди навистина му ги има нанесено обвинетиот заедно со неговиот син, а на кое нешто основано укажува жалителот во изјавената жалба. Од утврдувањето на овој решителен факт зависи и правилната примена на материјалното право, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања да ги отстрани наведените суштествени повреди на одредбите на постапката, да утврди правилна и целосна фактичка состојба со повторно изведување на сите докази во текот на постапката и нивна преоценка. Првостепениот суд должен е да утврди дали обвинетиот навистина му ги има нанесено телесните повреди на оштетениот при што судот да има во предвид дека постои континуитет во дејствијата од предметниот кривично правен настан со дејствија кои претходеле а се резултат на влошени меѓучовечки односи помеѓу оштетениот и приватниот тужител и претходно водена друга кривична постапка. Првостепениот суд должен е да утврди дали е точно тврдењето на оштетениот Е. дека настанот кои се случил после неговото излегување од судот во Р., (упатување пцовки спрема Е. од страна на М. Т.) го пријавил во полициска станица и да прибави како доказ, пријава на оштетениот до надлежната полициска станица.

Откако ќе постапи по дадените укажувања, судот ќе може со правилна примена на материјалниот закон да донесе јасна, разбирлива и на законот заснована одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 (пречистен текст) од ЗКП се одлучи како во изреката.

15.=Пресуда на «Основен суд Радовиш» «К.бр.101/11» од 23.05.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип кж.бр.383/11.

«Основен суд Радовиш» со обжалената пресуда «К.бр.101/11» од 23.05.2011 година, обвинетиот «Е.З.» од «Р.» го огласил за виновен за кривично дело «Неплаќање издршка» по чл «чл.202 ст.1» од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 60 дена. Воедно го задолжил обвинетиот да плати трошоци во постапката - паушал износ од 1.500,00 денари во корист на Буџетот на РМ во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата како и го задолжил обвинетиот да плати на законската застапничка на оштетените - малолетните Гордана, Елена и Петар Заневи, на нивната мајка Александра Занева на име доспеана законска издршка сметано од 15.10.2010 година па до 15.05.2011 година износ од 31.500,00 во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката поради следните причини:

Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет

сторил суштествена повреда на одредбата од чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП (пречистен текст) бидејќи обвинението е пречекорено. Имено, ова повреда се состои во следното:

Како е видно од изреката на обжалената пресуда првостепениот суд обвинетиот «Е.3.» го огласил за виновен затоа што иако бил задолжен со правосилна пресуда да плаќа издршка за неговите малолетни деца месечно по 1.500,00 денари за секое дете почнувајќи од 15.10.2010 година “па до денес“, одбегнува да ја дава досудената издршка. Од увидот во обвинителниот предлог на ОЈО Радовиш, произлегува дека на обвинетиот му се става на товар дека не ја плаќал издршката за неговите три малолетни деца сметајќи од 15.10.2011 година па до денес, а од увидот во штембилот ставен на обвинителниот предлог се утврдува дека обвинителниот предлог е поднесен на ден 27.04.2011 година, што значи “до денес“ претставува денот кога е поднесено обвинението - 27.04.2011 година. Од увидот во записникот за одржан главен претрес од 23.05.2011 година се утврдува дека застапникот на обвинението извршил прецизирање само по однос на техничката грешка во обвинението, така што наместо “15.10.2011 година“ е извршено исправка да стои “15.10.2010 година“, а во останатиот дел обвинението останало непроменето, што значи првостепениот суд можел според обвинението обвинетиот «Е.3.» да го огласи за виновен за неплаќање на издршката на неговите три малолетни деца за периодот од 15.10.2010 година, па до 27.04.2011 година, а не како што е наведено во изреката “до денес“. Постапувајќи на тој начин како што е наведено во обжалената пресуда повеќе од очигледно е дека првостепениот суд го пречекорил обвинението во поглед на периодот, огласувајќи го за виновен обвинетиот дека одбегнувал да плаќа издршка на неговите деца за период за кој не бил обвинет со поднесениот обвинителен предлог на ОЈО Радовиш.

Првостепениот суд сторил и суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст) бидејќи изреката таква како што е, е неразбирлива. Неразбирливоста на изреката на нападнатата пресуда се состои во тоа што во истата првостепениот суд како период на извршување на кривичното дело го наведува : “почнувајќи од 15.10.2010 година па до денес“. Основано се поставува прашањето кој е периодот на извршување на кривичното дело односно во кој период обвинетиот одбегнувал да дава издршка. Употребениот терин во изреката на пресудата “до денес“ може да се претпоставува дека е до 23.05.2011 година кога всушност е одржан и завршен главниот претрес или пак да продолжува тој период и во сегашно време. Но, со таквото постапување, како што е веќе погоре наведено е сторена суштествена повреда на чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП(пречистен текст) бидејќи обвинението е пречекорено.

Сторените суштествени пореди на одредбите од ЗКП наведени погоре имаат влијание да не може да биде испитана фактичката состојба, ниту пак правилната примена на Кривичниот законик од една страна, а од друга пак таквите повреди се од апсолутен карактер и предизвикуваат задолжително укинување на обжалената пресуда.

При повторното одлучување првостепениот суд да ги има во предвид укажувањата на вој суд, да ги отстрани направените

суштествени повреди на ЗКП со тоа што во изреката на пресудата да наведе јасен и конкретно определен период во кој обвинетиот одбегнувал да дава издршка за неговите три малолетни деца, па откако ќе ги изведе тие дејствија првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

16.=Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр.215/10 од 10.12.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.45/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр.215/10 од 10.12.2010 год. обвинетиот Б. Д. од с.П.го огласил за виновен за сторено кривично дело “Загрозување на безбедноста на сообраќајот“ од чл.297 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ, за кое му изрекол алтернативна мерка - условна осуда, со која му утврдил парична казна од 30 дневни глоби, сметано по 10 евра или во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 18.420,00 денари, која нема да се изврши под услов обвинетиот во рок од една година по правосилноста на пресудата да не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот да ги надомести кривичните трошоци на постапката во износ од 1.000,00 денари, како и трошоци на постапката во износ од 400,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Оштетениот И. З.за своето оштетно побарување го упатува на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот дека првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. По оценка на овој суд во првостепената пресуда не се наведени јасни причини за решителните факти врз основа на кои е одлучено за постоењето на кривичното дело за кое се товари обвинетиот. Неспорно од изведената доказна постапка е дека постојат контрадикторни искази помеѓу оштетениот од една страна и исказите на обвинетиот, а посебно на сведокот Д. В., кој што во својот исказ јасно наведува дека веќе се имал разминато со возилото на обвинетиот кога видел дека оштетениот паѓа од велосипедот со мотор . При постоење на вакви контрадикторни искази и неизведени материјални докази за уврдување на решителниот факт дали е остварен контакт помеѓу приколката на патничкото возило што го управувал обвинетиот и велосипедот со мотор, кој што го управувал оштетениот, неопходно било потребно да се изврши сообраќајно вештачење.

При повторното судење првостепениот суд да донесе наредба за вештачење, која наредба да ја изврши сообраќаен инженер од Бирото за судски вештачења - С., со јасни напатствија да се дадат одговори за просторното и временското случување на сообраќајната незгода и причините за нејзиното настанување.

По изведување на веќе изведените докази и доказите дадени со упатствијата на овој суд и нивна преотценка во една целина, првостепениот суд да донесе законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

17.=Пресуда на «Основен суд Радовиш» «К.бр.200/10» од 20.12.2010 година,- СЕ УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.46/11.

«Основен суд Радовиш» со обжалената пресуда «К.бр.200/10» од 20.12.2010 година, обвинетиот «С. З.» од «Р.» го огласил за виновен за кривични дела сторени во стек и тоа „Фалсификување исправа„ по чл.378 ст.1 од КЗ и „Поднесување лажни докази„ по чл «чл.366-а ст.1» од КЗ за кои му изрекол алтернативна мерка условна осуда со која на обвинетиот му утврдил единствена казна затвор во траење од една година и два месеци која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело. Обвинетиот го задолжил да ги надомести трошоците на постапката во износ од 1.000,00 денари, а воедно обвинетиот го задолжил и да ги надомести трошоците во постапката на оштетениот преку неговиот полномошник адвокат Д. Е. во вкупен износ од 4.640,00 денари. Обвинетиот го задолжил да ја надомести сторената штета во износ од 46.708,00 денари со законска казнена камата од денот на пресудувањето до денот на конечната исплата во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување, а во останатиот дел барањето за надомест на штета од 23.000,00 денари го одбил.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, а наведените причини во образложението на пресудата по однос на решителните факти од кои судот се раководел при одлучувањето по наоѓање на овој суд се најасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази во текот на доказната постапка, а посебно со извршеното графолошко вештачење поради што и се доведува под сомнение законитоста на самата пресуда.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетиот сторил кривично дело “Фалсификување исправа“ по чл.378 ст.1 од КЗ на начин што направил лажна исправа со намера да ја употреби како вистинска т.е. направил спогодба за престанок на работен однос помеѓу него како работодавач и сопственик на “Симпл-М“ ДООЕЛ Радовиш и оштетениот В. Ј. како работник, истата ја пополнил, а во рубриката “работник“ го имитирал

потписот на оштетениот В., и вака направената лажна исправа ја употребил како вистинска пред Агенцијата за вработување - Центар за вработување Р. Меѓутоа, вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд по наоѓање на овој суд воопшто не произлегува од содржината на изведените докази во текот на доказна постапка, а во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот С. З. не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти од кои со сигурност ќе може да се заклучи дека обвинетиот го сторил кривичното дело по чл.378 ст.1 од КЗ. Имено, од увидот во изготвеното писмено вештачење бр.584/2010 од ОКТ-Скопје неспорно произлегува дека потписот во предметната спогодаба за престанок на работен однос склучена помеѓу обвинетиот Славе Здравков и оштетениот В.Ј., во рубриката “работник” се разликува од доставените неспорни потписи од лицето Ј. В. во општите индивидуални графички карактеристики, меѓутоа сето ова не значи дека предметната спогодба во рубриката “работник” ја потпишал обвинетиот С.З.. Во прилог на горе наведеното е и самиот факт што во истото ова вештачење е наведено дека со оглед на тоа што ракописот во потпис напишан во спогодбата за престанок на работен однос во рубриката “Работник”, претставува кратка графичка целина, без јасно оформени букви, вештите лица не биле во можност да извршат идентификациона постапка со која би можеле да утврдат дали спорниот ракопис во потпис е идентичен или не со доставениот неспорен потпис од обвинетиот.

Имајќи го во предвид горе наведеното, а со оглед на тоа дека обвинетиот во своја одбрана категорично тврди дека не го сторил кривичното дело “Фалсификување исправа”, напротив истиот наведува дека целата документација за фирмата се изготвувала од страна на лицата вработени во книговоството на фирмата, која одбрана првостепениот суд бил должен да ја провери, а дури потоа да изведе заклучок за неговата кривична одговорност, ова од причини што согласно чл.14 од ЗКП “Судот е должен вистинито и на полно да ги утврди фактите што се од важност за донесување на законита одлука и со еднакво внимание да ги испитува и утврдува како фактите што го товарат обвинетиот така и оние што му одат во корист”.

Со оглед на тоа дека во конкретниот случај не постои доказ од кој би можело со сигурност да се утврди решителниот факт- дека обвинетиот С. З. ја потпишал предметната спогодба за престанок на работен однос во рубриката “работник” и со тоа дека сторил кривично дело „Фалсификување исправа„ по чл. 378 ст.1 од КЗ, а кое нешто е од влијание и за правилно и целосно утврдување на фактичката состојба по однос на кривичното дело “Поднесување лажни докази“ од чл.366-а од КЗ, бидејќи за постоење на ова кривично дело од релевантно значење е да сторителот бил свесен и знаел дека поднесените докази се лажни.

Поради напред наведените причини не може да се испита правилната примена на КЗ, па затоа следува да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд потребно е да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оцена, да изведува и други докази и по утврдување на сите факти и

околности на кои укажува овој, да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

18.=Решение на Основниот суд Радовиш К.бр. 65/11 од 01.06.2011 година,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.502/11.

Основниот суд во Радовиш со обжаленото решение, спрема обвинетиот ЛБј од с. П изрекол алтернативна мерка - судска опомена, за сторено кривично дело „Неизвршување судска одлука“ од чл. 377 ст.2 од КЗ. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име паушални трошоци износ од 2.000,00 денари, а оштетениот Д П од Р за остварување на имотно павното побарување, го упатил на редовен граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжаленото решение првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл. 381 ст.1 т.10 од ЗКП на која повреда овој суд внимава по службена должност во смисла на чл. 393 ст.1 т.1 од истиот закон, каде определено е дека второстепениот суд ја испитува пресудата во оној дел во кој се побива со жалбата, но секогаш мора да службена должност да испита дали постои повреда на одредбите од кривичната Кж.бр. 502/2011

постапка од чл. 381 ст од т.1, 5, 6, 8 до 11 на овој закон.

Во конкретниот случај со донесувањето на обжалената пресуда е повредена одредбата на чл. 395 од ЗКП, според која доколку е изјавено жалба само во корист на обвинетиот, пресудата не смее да се измени во негова штета во однос на правната оценка на делото или на кривичната санкција.

Имено, со поднесениот обвинителен предлог од страна на Основниот јавен обвинител од Радовиш обвинетиот Л Б најпрво се обвинува за сторено кривично дело „Повреда на правото на социјално осигорување“ од чл. 167 ст.1 од КЗ,за кое со закон е предвидена парична казна или казна затвор до една година. По донесувањето на пресудата во Основниот суд во Радовиш К.бр. 181/2010 од 12.01.2011 година, со која обвинетиот Б Л е огласен за виновен за наведеното кривично дело и осуден, по жалба поднесена само од обвинетиот, овој суд истата ја укина и предметот го врати на првостепениот суд на повторно судење. При повторното судење, Основниот јавен обвинител, во текот на главниот претрес, пред завршниот збор извршил измена на обвинението со преквалификација на кривичното дело, така што со целосна промена на дејствијата на извршувањето и утврдената фактичка состојба, обвинетиот Л Б сега го обвинил за кривично дело „Неизвршување на судска одлука“ од чл. 377 ст.2 од КЗ, кое дело е потешко бидејќи за него е предвидена парична казна или казна затвор до три години.

Првостепениот суд спротивно на чл. 395 од ЗКП го донел сега обжаленото решение со кое спрема обвинетиот Б Лизрекол алтернативна мерка - судска опомена за кривично дело „Неизвршување на судска одлука“ по чл. 377 ст.2 од КЗ, на кој начин го повредил материјалното право на штета на обвинетиот и сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т.10 од ЗКП, или повреда на начелото на забрана - *reformatio in peius* во смисла на чл 395 од ЗКП.

Со оглед на тоа што кривичното дело „Неизвршување судска одлука“ е потешко дело за кое е предвидена потешка казна во однос на кривичното дело „Повреда на правото од социјално осигурување“ од чл. 167 ст.1 од КЗ за кое Основниот јавен обвинител го започнал гонењето против Л Б, сторената повреда претставува повреда од апсолутен карактер, што ја доведува во прашање законитоста на обжаленото решение од кои причини следуваше по повод жалбата изјавена од обвинетиот, и по службена должност, овој суд да го укине решението и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања да ја отстрани наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка и врз основа на тоа да донесе на правилно и целосно утврдена фактичка состојба, почитувајќи ги одредбите од законот, правилна и на законот заснована одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 411 од ЗКП(Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

19.=Пресуда на «Основен суд Радовиш» «К.бр.142/09» од 30.04.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.591/10.

«Основен суд Радовиш» со обжалената пресуда «К.бр.142/09» од 30.04.2010 година под ст.І од изреката, обвинетите «Љ. П.» и С. Р. двајцата од «Н.» согласно чл. 342 ст.1 т.3 од ЗКП, ги ослободил од обвинение да стоприле кривично дело и тоа обвинетиот Љ. П. «Предизвикување општа опасност» од «чл.288 ст.3» в.в. со ст.1 и в.в. чл.23 од КЗ, а обвинетиот С. Р. да сторил кривично дело «Предизвикување општа опасност» од «чл.288 ст.3» в.в. со ст.1 и в.в. чл. 24 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетите ги сториле делата за кои се обвинуваат.

Со истата пресуда под ст.ІІ од изреката обвинетите А.А. и Е. И. ги огласил за виновни и тоа: А. А. за продолжено кривично дело «Предизвикување општа опасност» од «чл.288 ст.3» в.в. со ст.1, в.в. со чл.19 и чл.45 од КЗ, а Е. И. «Предизвикување општа опасност» од «чл.288 ст.3» в.в. со ст.1 и в.в. чл.24 од КЗ. За кривични дела го осудил обвинетиот А. А. на казна затвор во траење од 15 месеци, а обвинетиот Е. И. на казна затвор во траење од 3 месеци. Ги задолжил двајцата обвинети да платат солидарно 118.340,00 денари, а оштетените «Еуропетрол МТ» Доо на име штета и кривични трошоци сума во вкупен износ од 43.130,00 денари. Обвинетите ги задолжил да

платат износ од 3.500,00 денари за денгуба за сведоци и по 2.000,00 денари секој од нив како паушални трошоци.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител да првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда во ослободителниот дел од истата сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст) од причина што првостепената пресуда во тој дел е нејасна, контрадикторна на изведените докази, а наведените причини во образложението на пресудата за утврдените решителни факти не произлегуваат од содржината на доказите изведени во текот на постапката.

Ценејќи ги изведените докази првостепениот суд прифатил дека не се докажало дека обвинетите Љ. П. и С. Р. ги сториле кривичните дела што им се ставаат на товар на начин опишан во изреката на првостепената пресуда, поради што истите ги ослободил од обвинение согласно чл. 342 ст.1 т.3 од ЗКП. Единствен доказ во прилог на обвинението за Љ. го ценел исказот на сведокот Ј. Ј.дека Љ. бил спомнат од обвинетиот А. поврзан со дејствијата што требало да ги изврши, но само како име Љ., па прифатил дека станува збор само за сомневање, а не сигурен доказ за негово поврзување со кривично правниот настан како поттикнувач.

Меѓутоа, при донесувањето на една ваква одлука по наоѓање на овој суд првостепениот суд во недоволна мера ги ценел изведените докази, посебно изјавите на распрашаните сведоци во текот на постапката од кои произлегува дека обвинетиот Љ. бил вмешан во извршувањето на предметното кривичното дело како поттикнувач, а Сашко како помагач. Имено, врската помеѓу обвинетиот Љ. и оштетениот произлегува од изведените писмени докази за јавна набавка на Министерството за труд и социјална политика, од каде се утврдува дека во тендерската постапка за набавка на масло за горење 200.000 литри ЕЛ1 во текот на 2009 година, учествувале двете фирми, “Еуро петрол” на оштетениот Т. М. и обвинетиот Љ. П. преку фирмата „Алма Комерц“ од Н.. Со првостепената одлука за најполоволен купувач бил избран “Еуро петрол“, сопственост на оштетениот М. Т. од с. К.. Дека обвинетиот Љ. имал мотив да се јави како поттикнувач во извршувањето на предметното дело произлегува од изјавата на оштетениот дадена пред првостепениот суд. Незадоволен од ваквиот избор, додека траела жалбената постапка, сега обвинетиот Љ. П., му се заканувал на М. Т. инсистирајќи од него да се откаже од тендерот за да тој го добие истиот. Во таа смисла оштетениот како сопственик на бензинската пумпа на која што е извршено кривичното дело, појаснил пред првостепениот суд дека му се јавил обвинетиот Љ., при што го советува да се откаже од тендерот појнаснувајќи му дека му било договорено тој да го добие, потоа почнал и да му се заканува дека ќе му ја запали бензинската ако не се откаже од тендерот, а воедно му оставил примерок од изјава за откажување барајќи од него да ја потпише. Исказот на овој сведок го потврдува и сведокот Л. М. сосема идентично прецизно опишувајќи дека тој ден

видел кога обвинетиот Љ. дошол на бензинската со два ципа и уште четири билдери како обезбедување, извадил еден лист напишан на рака и му го подал на Т. велејќи му да потпише дека се откажува од тендерската постапка. Покасно по телефон се јавувал заканувајќи се дека ќе го снајде лошо доколку не се откаже од тендерот. Сите овие докази наведуваат на фактот дека обвинетиот Љ. го искористил познанството со останатите обвинети за да ги поттикне да превземат дејствија на бензинската пумпа како реализација на заканите

Изјавата на оштетениот Т. ја потврдува сведокот К. А. кој како негов близок пријател бил сведок на заканите што обвинетиот Љ. му ги упатувал на оштетениот, притоа појаснил дека слушал на телефонот закани по семејството на оштетениот. Заканите биле од непознати гласови и непознати броеви. Сето ова упатува на заклучок дека обвинетиот Љ. имал причина поради односи во бизнисот со оштетениот, да превзема дел од дејствија околу пронаоѓање на лица кои ќе му се закануваат, а меѓу кои согласно изведените докази произлегува дека се и обвинетите С., А. и И. Неспорно од изведените докази во текот на постапката е дека на ден 08.03.2009 година обвинетиот А. бил на местото на настанот заедно со сведокот Ј., кој сведок кажал дека обвинетиот А. му објаснил дека треба да запали една цистерна на бензинската на оштетениот, а за кое нешто го ангажирал Љ. ветувајќи му дека ќе му даде 150 евра за завршената работа.

Делот од обвинението за обвинетиот Р.С. да му помогнал на обвинетиот А. А. во извршување на кривичното дело со тоа што го ангажирал за определен износ да подметне пожар на бензинската пумпа, му давал упатства и средства за сторување на делото, произлегува од изведените докази во текот на постапката меѓу кои и исказот на Сашко даден во негова одбрана кога потврдил дека ден пред критичниот настан бил со обвинетиот А. на бензинската пумпа Еуропетрол во с. К. сопственост на М.Т., појаснувајќи дека фатил на спортска па заедно шетале и прославувале. Обвинетиот кажал дека бил под дејство на алкохол и не можел да се сети каде точно биле, но сето тоа со намера да ја избегне одговорноста за делото што му се става на товар. Самиот факт што ден пред настанот бил со А. на пумпата укажува дека биле со цел да му покаже каде треба да ги преземе дејствијата за кривичното дело по чл.288 од КЗ за кое сега се обвинува.

Од сето погоре изнесено по наоѓање на овој суд во ослободителниот дел од пресудата, првостепениот суд погрешно ги ценел изведените докази во текот на постапката поради што утврдената фактичка состојба е спротивна на содржината на изведените докази и изјавите на распрашаните сведоци во текот на постапката, поради што се доведува под сомневање и правилната примена на материјалното право во тој дел за обвинетите П.Љ. и Р. С..

По однос на осудителниот дел во обжалената пресуда основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст). Изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива со тоа што во неа не е наведено местото на сторувањето на делото за кое се огласени за виновни, каде се извршени дејствијата од страна на обвинетите А. А. и Е. И., на чија бензинска пумпа и со овие дејствија

кому му е нанесена штетата, иако во обвинението овие факти изрично се наведени. Имајќи во предвид дека во изреката на обжалената пресуда треба да биде точно наведено времето, местото и начинот на извршување на кривичното дело, ваквиот недостаток на утврдување на местото на извршување на кривичното дело ја прави изреката на обжалената пресуда нејасна и неразбирлива.

Од сето погоре изнесено поради наведената суштествена повреда на одредите од кривичната постапка во осудителниот и ослободителниот дел во обжалената пресуда и погрешно и нецелосно утврдената фактичка состојба во ослободителниот дел од пресудата, се доведува во прашање правилната примена на материјалното право поради што следуваše обжалената пресуда да се укине во целост и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да ги распраша повторно сведоците ценејќи ги истите секој посебно и во една целина, па врз основа на тоа со сигурност да утврди дали во дејствијата на обвинетите кои сега се ослободени од обвинението се содржани елементите на битијата на кривичните дела што им се ставаат на товар. Притоа посебно да го има во предвид фактот дека од изведените докази во текот на постапката не може да се утврди која би била користа или мотивот на обвинетите Александар и Игор во извршување на делото што им се ставаат на товар, ако не постои поттикнување од обвинетиот Љ. кој имал мотив и помагање од обвинетиот С. кој го ангажирал Александар да за одредена сума пари го изврши делото. Првостепениот суд да ги има во предвид и приложените листинзи од обавените телефонски разговори помеѓу сите обвинети кои пред и во критичниот период биле зачестени. При повторното судење, првостепениот суд ќе треба да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на Основниот јавен обвинител кои се однесуваат на одредбите од чл.37 ст.1 од КЗ, што се однесуваат за пресметувањето на времето поминато во притвор за сторителот на кривичното дело при издржувањето на казната.

Имајќи го во предвид фактот дека обвинетиот А.А. обжалената пресуда ја примил на ден 24.06.2010 година, а кое нешто се утврдува од повратницата за примена пресуда на негово име, а жалба преку неговиот бранител, адвокатот М. М. изјавил на ден 13.07.2010 година, што значи по протекот на законскиот рок од 15 дена, следуваše овој суд жалбата на обвинетиот А. А. согласно чл.399 од ЗКП (пречистен текст), да ја отфрли како ненавремена.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

20.= Решение на Основен суд-Радовиш К.бр.126/11 од 15.06.2011 год.,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.498/11.

Основниот суд во Радовиш со обжаленото решение К.бр.126/11 од 15.06.2011 год. го отфрлил обвинителниот предлог Ко.бр.71/11 на ден 15.06.2011 год. од Основното јавно обвинителство од Радовиш,

поднесен против В. С. од Р. и Д. М. од Р., за кривично дело “Одземање на моторно возило” по чл.242 ст.1 в.в. чл.22 од КЗ, согласно чл.450 в.в. чл.284 т.1 од ЗКП - пречистен текст, бидејќи делото што е предмет на обвинението не е кривично дело. Трошоците на постапката одлучил да паднат на буџетските средства.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи обжаленото решение е нејасно и неразбирливо и противречно само на себе, а причините поради кои е донесено ваквото решение се наполно нејасни и противречни.

По оцена на овој суд првостепениот суд сторил повреда на КЗ и тоа на чл.242 ст.1 в.в. со чл.22 и в. в.со чл.122 т.30 од КЗ, бидејќи погрешен е ставот дека мопедот не е моторно возило. Имено од извршената анализа и на чл. 2 од ЗИД на ЗБСП (Службен весник на РМ бр.64/09 од 22.05.2009 год.) каде во т.8 се вели дека „мопед е возило на моторен погон со две или три тркала чија работна зафатнина на моторот со внатрешно согорување не е поголема од 50 см³, односно силата на електромоторот не поминува повеќе од 4 KW и чија брзина на рамен пат е ограничена на најмногу 45 км/час“, како и од анализата на содржината на т.20 од чл.122 од КЗ каде е пропишано дека „како моторно возило се смета секое сообраќајно средство на моторен погон во сувоземниот, водениот и воздушниот сообраќај“, видно е дека и во двете одредби станува збор за возило на моторен погон, па според ставот на овој суд е дека мопедот преставува моторно возило во смисла на одредбата од чл.122 т.20 од КЗ и преставува објект на заштита при негово неовластено одземање со цел за возење според чл.242 ст.1 од КЗ.

Поради изнесените причини следувааше да се жалбата уважи, решението укине и врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да го има предвид горе наведеното укажување и да постапи - спроведе постапка по поднесениот обвинителен предлог, против обвинетите за кривичното дело “Одземање на моторно возило од чл.242 ст.1 в.в. со чл.22 од КЗ, како би можел по изведување и анализа и оцена на изведените докази да донесе правилна и законита одлука.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.385 од ЗКП се одлучи како во изреката.

21.=Решение на Основен суд-Радовиш К.бр.126/11 од 15.06.2011 год.,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.498/11.

Основниот суд во Радовиш со обжаленото решение К.бр.126/11 од 15.06.2011 год. го отфрлил обвинителниот предлог Ко.бр.71/11 на ден 15.06.2011 год. од Основното јавно обвинителство од Радовиш, поднесен против В. С. од Р. и Д. М. од Р., за кривично дело “Одземање

на моторно возило“ по чл.242 ст.1 в.в. чл.22 од КЗ, согласно чл.450 в.в. чл.284 т.1 од ЗКП - пречистен текст, бидејќи делото што е предмет на обвинението не е кривичо дело. Трошоците на постапката одлучил да паднат на буџетските средства.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи обжаленото решение е нејасно и неразбирливо и противречно само на себе, а причините поради кои е донесено ваквото решение се наполно нејасни и противречни.

По оцена на овој суд првостепениот суд сторил повреда на КЗ и тоа на чл.242 ст.1 в.в. со чл.22 и в. в.со чл.122 т.30 од КЗ, бидејќи погрешен е ставот дека мопедот не е моторно возило. Имено од извршената анализа и на чл. 2 од ЗИД на ЗБСП (Службен весник на РМ бр.64/09 од 22.05.2009 год.) каде во т.8 се вели дека „мопед е возило на моторен погон со две или три тркала чија работна зафатнина на моторот со внатрешно согорување не е поголема од 50 см³, односно силата на електромоторот не поминува повеќе од 4 KW и чија брзина на рамен пат е ограничена на најмногу 45 км/час“, како и од анализата на содржината на т.20 од чл.122 од КЗ каде е пропишано дека „како моторно возило се смета секое сообраќајно средство на моторен погон во сувоземниот, водениот и воздушниот сообраќај“, видно е дека и во двете одредби станува збор за возило на моторен погон, па според ставот на овој суд е дека мопедот преставува моторно возило во смисла на одредбата од чл.122 т.20 од КЗ и преставува објект на заштита при негово неовластено одземање со цел за возење според чл.242 ст.1 од КЗ.

Поради изнесените причини следувае да се жалбата уважи, решението укине и врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да го има предвид горе наведеното укажување и да постапи - спроведе постапка по поднесениот обвинителен предлог, против обвинетите за кривичното дело “Одземање на моторно возило од чл.242 ст.1 в.в. со чл.22 од КЗ, како би можел по изведување и анализа и оцена на изведените докази да донесе правилна и законита одлука.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.385 од ЗКП се одлучи како во изреката.

22.=Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр. 79/11од 08.06.2011 година во ст.2 од изреката по однос на обвинетото правно лице ДПТУ„Ч“ ДООЕЛ Увоз Извоз К , - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.499/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда, обвинетиот Т П го огласил за виновен за сторено кривично дело „Употреба на исправа со неистинита содржина“ од чл. 380 ст.1 од КЗ за кое го осудил со парична казна и му утврдил 30 дневни глоби сметано по 10 евра за една дневна глоба, во вкупна денарска противвредност од 18.420,00 денари. Воедно го задолжил да ги надомести трошоците во постапката во износ

од 3.000,00 денари. Со истата пресуда обвинетото правно лице ДПТУ „Ч“ ДООЕЛ Увоз Извоз К со седиште со Л, согласно чл. 368 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинение да сторил кривично дело „Употреба на исправа со неистинита содржина“ по чл. 380 ст.2 од КЗ, бидејќи не се докажува дека обвинетото правно лице го сторило делото за кое се обвинува и трошоците во постапката во тој дел одлучил да паднат на товар на буџетските средства. Во ст.3 од изреката, обвинетиот Д Ч врз основа на чл. 368 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл. 353 ст.1 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело согласно законот. трошоците на постапката одлучил да паднат на товар на буџетските средства.

од следните причини

Неосновани се жалбените наводи на обвинетиот Т П за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП. Првостепениот суд извел доволно докази во текот на постапката кои правилно ги ценел и врз основа на тоа ги утврдил сите решителни факти за предметниот кривично правен настан, кои што се од значење за постоењето на објективните и субјективните елементи на битието на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот Т П. Наведените причини во образложението на пресудата од кои судот се раководел при одлучувањето за постоењето на кривичното дело и одговорноста на обвинетиот Т П за преземените дејствија, протизлегуваат од содржината на изведените докази, истите се јасни, аргументирани, што ја прави пресудата разбирлива и на законот заснована.

Фактичката состојба во осудителниот дел од пресудата е правилно и целосно утврдена. Така, неспорно првостепениот суд утврдил дека критичниот ден на 11.08.2010 година обвинетиот Т П како одговорно лице на ДПТУ „Ч“ ДООЕЛ с. Л во постапката за јавна набавка на посебен линиски превоз на ученици за учебната 2010-2011 година, знаејќи дека е неистинита како доказ за сопственост на мал автобус марка „Р М“ употребил препис од сообраќајна дозвола бр. 15496 заведена под УЗП бр. 3447/10 од 06.08.2010 година кај нотарот Д Ч од Р, иако возилото било отугено од правното лице со договор за купопродажба на моторно возило УЗП 3423/10 од 05.08.2010 година, кај истиот нотар.

Вака утврдената фактичка состојба првостепениот суд ја засновал на сите изведени вербални и материјални докази во текот на постапката, од кои неспорно произлегува дека обвинетиот учествувал во јавната набавка на посебен линиски превоз на ученици во СОУ „К С“ од Р со предметното возило и во понудата доставил и фотокопија од сообраќајна дозвола од тоа возило, иако истото веќе било оттугено, односно продадено со договор за купопродажба на лицето В И.

Овој суд ги имаше во предвид наводите во жалбата на обвинетиот дека погрешна е констатацијата на првостепениот суд за вината на обвинетиот, бидејќи сообраќајната дозвола се уште имала важност од причини што договорот за купопродажба се уште не бил реализиран, немало стекната сопственост кај купувачот без предавање на предметот.

Обвинетиот го склучил во име на правното лице договорот за купопродажба на возилото, а фактот дека истото се уште не било предадено во владение на сопственикот - купувачот, не значи дека возилото ќе остане во сопственост на правното лице. Впрочем, неспорно од изведените докзи се утврдува дека од комисијата за јавни набавки при СОУ „К С“ било донесено решение дека на правното лице ДООЕЛ „Ч“ му се доделува релацијата за превоз на ученици бр.15 Р - с. В и обратно, кое што било испратено до обвинетото правно и одговорно лице на ден 30.08.2010 година, а истото од нив било примено на 07.09.2010 година, меѓутоа обвинетиот Т Пво меѓувреме веќе го реализирал договорот и го одјавил возилото од име на правното лице и ги вратил регистарските табли од истото до надлежните органи при ПС Р.

Од овие причини, правилна е констатацијата на првостепениот суд дека обвинетиот Т П со самиот факт што фотокопијата од сообраќајната дозвола бр. 14596 заверено кај нотар го употребил во правниот сообраќај како доказ, иако знаел дека е со неистинита содржина, бидејќи во моментот веќе бил склучен договор за купопродажба со лицето В И, на кој договор обвинетиот Т П е потпишан како управител на правното лице ДООЕЛ „Ч“, истиот го сторил кривичното дело „Употреба на исправа со неистинита содржина“ од чл. 380 ст.1 од КЗ. Од овие причини, првостепениот суд правилно го применил материјалното право кога ја донел обжалената пресуда.

За стореното кривично дело обвинетиот го осудил со парична казна при што му утврдил 30 дневни глоби, сметано по 10 евра за една дневна глоба или вкупна денарска противвредност од 18.420,00 денари. При определувањето на видот и висината на казната, судот ги имал во предвид сите олеснувачки и отежнувачки околности, согласно чл. 39 од КЗ, па по наоѓање на овој суд определената казна е правилна и адекватна на тежината на стореното кривично дело и степенот на одговорноста кај обвинетиот, така што може да се очекува дека со неа ќе се постигнат целите на казнувањето, во смисла на чл. 32 од КЗ; како на планот на специјалната, така и на планот на генералната превенција. Наводите во жалбата на обвинетиот за евентуално преиначување на пресудата по однос на одлуката за казната, со изрекување на условна осуда по наоѓање на овој суд се неосновани, бидејќи за овој суд не постојат такви олеснувачки околности кои што укажуваат на тоа дека со предупредување со закана со казна ќе се постигнат целите на казнувањето.

Што се однесува до жалбата од Основниот јавен обвинител од Радовиш, овој суд најде дека истата е делумно основана.

Истакнатите жалбени наводи од Основниот јавен обвинител по однос на ослободителниот дел од пресудата за обвинетиот Д Ч, по наоѓање на овој суд се неосновани. Обжалената пресуда во ослободителниот дел за обвинетиот Д Ч е јасна и разбирлива. Правилно првостепениот суд утврдил дека обвинетиот како нотар постапил во согласно со чл. 26 и чл. 60 од Законот за нотаријат. Неговото дејствие се состои во заверка на препис или фотокопија на исправа, што значи само дека со неговата заверка потврдува дека фотокопието на исправата е идентично со изворникот - оригиналот, откако ги споредува. Од страна на

нотарот при заверка на фотокопии не се бара од странката да дава објаснување за која намена се бара заверката на фотокопието. Од тука, неспорно е дека со преземените дејствија обвинетиот немал никаква намера да прибави некаква корист за друг, или да му нанесе штета на друг. Фактот што претходниот ден обвинетиот како нотар составил договор за купопродажба за предметното возило не ја доведува под сомневање неговата намера, бидејќи заверката на фотокопието со оригиналот на сообраќајната дозвола од тоа возило, обвинетиот Т можел да го изврши и кај друг нотар, кој што не би знаел дека е склучен договор за купопродажба, затоа што истата е извршена во согласност со Законот за нотаријат.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител по однос на погрешно утврдена фактичка состојба за правното лице ДПТУ „Ч“ с. Лво ослободителниот дел од пресудата под т.2, дека не се докажало дека истото го сторило кривичното дело за кое се обвинува. По наоѓање на овој суд, погрешен е ставот на првостепениот суд дека од описот на сторените или пропуштените дејствија за кривичното дело од диспозитивот на обвинението не може да се утврди кои дејствија се превземени од правното лице со кои би се оствариле елементите на битието на кривичното дело што му се става на товар.

Согласно даденото обвинение произлегува дека обвинетото правно лице во постапката на јавна набавка на посебен линиски превоз на ученици на СОУ „К С“ од Р за учебната 2010 - 2011 година учествувало како понудувач. Од тука јасно произлегува дека ги превзело дејствијата на предметното кривично дело. Во конкретниот случај токму правното лице се јавува како понудувач во јавната набавка и како доказ во негова сопственост употребил препис од сообраќајна дозвола на наведеното возило кое што е со невистинита содржина. Факт е дека обвинетиот Т П како управител на друштвото е единствено одговорен за законитото работење на друштвото а со тоа и на употребата на исправата со лажна содржина во јавната набавка. Меѓутоа, неспорно е дека сите дејствија тој како управител ги превземал во име и за сметка на обвинетото правно лице, односно правното лице сите дејствија ги врши преку одговорното лице - управителот. Во конкретниот случај обвинетиот Т П со наведените дејствија во изреката на пресудата постапувал во име и за сметка на правното лице чии што управител е тој, односно неговата намера била да се прибави корист за обвинетото правно лице, кое што да успее да го добие тендерот за јавната набавка на посебен линиски превоз на учениците за учебната 2010 - 2011 година.

Од погоре наведеното по наоѓање на овој суд погрешно првостепениот суд ги ценел изведените докази во текот на постапката при одлучувањето дали постои вина кај обвинетото правно лице, а со тоа се доведува во прашање и правилната примена на материјалното право. Затоа следува пресудата да се укине само во ослободителниот дел за обвинетото правно лице ДПТУ „Ч“ ДООЕЛ Увоз Извоз К и предметот да се врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да изврши преоценка на доказите согласно наведените укажувања па имајќи во предвид дека одговорното лице постапува во име и за сметка на

правното лице да донесе правилна и на законот заснована одлука за постоењето вина кај обвинетото правно лице ДПТУ„Ч“ ДООЕЛ Увоз Извоз К за кривичното дело по чл 380 од КЗ за кое е предвидена одговорност и за правното лице.

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 401 и чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

23.=Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр. 116/11 од 06.09.2011 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.591/11.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда, обвинетиот М А од с. Л го огласил за виновен за кривично дело „Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 од КЗ и му изрекол условна осуда со која на обвинетиот му утврдил парична казна од 30 дневни глоби, сметано по 10 евра, во денарска противвредност од 614,0 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 18.420,00 денари за кривичното дело од чл. 130 ст.1 од КЗ, која казна нема да се изврши под услов обвинетиот во рок од една година по правосилноста на пресудата да не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот да му плати натужителот преку неговиот полномошник, адвокат ЈД од Р трошоци на постапката во износ од 15.850,00 денари, оштетениот - приватниот тужител за своето оштетно правно побарување го упатил на граѓански спор.

Од ваквата пресуда останал незадоволен обвинетиот кој преку неговиот бранител, адвокат Дивна Ефимова од Радовиш поднел навремена жалба со која првостепената пресуда ја напаѓа поради суштествена повреда на постапката, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, погрешна примена на материјалното право и одлуката за трошоците по постапката аи предлага жалбата да се уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење или да се преиначи и обвинетиот да биде ослободен од обвинение. Бара трошоци за состав на жалба.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот, ја разгледа поднесената жалба, пресудата и списите во предметот, најде дека:

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторена суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП(Пречистен текст), првостепената пресуда не содржи доволно причини за решителни факти кои да упатуваат со сигурност дека обвинетиот го сторил кривичното дело од чл. 130 ст.1 од КЗ.

Ниту еден од сослушаните сведетели на главниот претрес пред првостепениот суд не укажува на постоење на физички контакт меѓу обвинетиот и приватниот тужител критичната вечер, тоа единствено го кажува приватниот тужител сослушан како сведетел пред првостепениот суд.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на

погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Првостепениот суд при утврдувањето на фактичката состојба наведува дека обвинетиот го закачил - удрил приватниот тужител во предлот на левото уво, и дека така настанала телесната повреда. Не е јасно дали првостепениот суд прифака физички контакт, односно физички напад од обвинетиот спрема приватниот тужител или пак само закачување со раката во пределот на левото уво, што само по себе не претставува физички напад.

Никој од сослушаните сведетели на главниот претрес не изјавил дека видел или пак забележал физички напад од обвинетиот спрема приватниот тужител - оштетениот.

Така, свидетелот В С изјавил дека Фикри излегол надвор со М, по што по кратко време Фикри со трчање влегол во обложувалницата, а М бил по него. Овој свидетел изјавил дека М го закачил Фикри за ушето, но од неговиот исказ не се утврдува физички напад, така што и тој самиот појаснува дека М не го удрил Фикри, само го закачил со раката по ушето.

Свидетелот Ж В изјавил дека не видел физички напад од обвинетиот по тужителот, ниту пак забележал некакви промени по лицето и по телото на Фикри. Свидетелот С С изјавил дека не слушнал внатре во обложувалницата некој да каже дека Фикри бил нападна од М, Ф и М нормално разговарале надвор од обложувалницата. Свидетелот С С изјавил дека не забележал никакво удирање од М према Ф, М не замавнал према Ф, туку сакал да го задрже Фикри да застане, да не влегува во обложувалницата за да го праша за откупот на тутун. Исто така, свидетелот Т А, кој бил присутен во времето кога приватниот тужител отишол на лекар кај лекарската Е Г, изјавил дека по лицето и по главата на Фикри не забележал никакви надворешни повреди.

Во лекарското уверение на име на приватниот тужител Ф У, по обавениот здравствен преглед утре дента после кривично правниот настан, е наведено дека се забележува црвенило во пределот на левото уво и дека тужителот се жалел на болки во пределот на левото уво. Од лекарското уверение не се утврдува дали е пропишана некаква медицинска терапија за црвенилото на левото уше кај Фикри, бидејќи освен лекарското уверение во списите од предметот не постои друга медицинска документација за оштетениот. Останало неразјаснето прашањето на кој начин било можно да се предизвика црвенило во пределот на левото уше на Фикри, дали е тоа со физичко напаѓање или пак може и со закачување со раката без физички контакт, за што било потребно да се сослуша во својство на вешто лице лекарот што го издал лекарското уверение и дали може да се прифати цевенилото како телесна повреда.

Првостепениот суд прифатил дека кривично правниот настан се одвивал надвор од обложувалницата „В Х во с. К, а од содржината на приватната кривична тужба поднесена од Ф У од с. К се утврдува дека кривично правниот настан се случил во споменатата обложувалницата, а од исказите на тужителот и оштетениот се утврдува дека настанот се случил надвор од обложувалницата. При ваква состојба на работите, останува нејасно каде точно се случил кривично правниот настан.

Поради сторената суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка и непотполна и нејасно утврдена фактичка состојба,

овој суд не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетиот.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

ОСНОВЕН СУД СВЕТИ НИКОЛЕ

1.=Пресуда на Основен суд Свети Николе, К.бр.66/10 од 24.01.2011 година, во став 1 од изреката - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.156/11.

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда К.бр.66/10 од 24.01.2011 година обвинетиот О. С. го огласил за виновен да сторил кривично дело “Тешка телесна повреда” од чл.131 ст.1 од КЗ, а второобвинетиот К. С. за кривично дело “Учество во тепачка” од чл.132 ст.1 од КЗ за кој ги осудил и тоа првообвинетиот О. С. на казна затвор во траење од 30 дена, а второобвинетиот К. С. на парична казна од 20 дневни глоби која висината на една днена глоба ја одредил од 15 евра во денарска противвредност од 930 денари, а износот на паричната казна изнесува 18.600 денари. Воедно ги задолжил обвинетите солидарно да платат трошоци во постапката во износ од 8.500 денари, како и паушални трошоци на постапката во износ од 1.500 денари во рок од 15 дена сметао по правосилноста на пресудата, како и ги задолжил обвинетите солидарно да платат на оштетениот Б. Р. процесни трошоци во износ од 19.130 денари. Согласно чл.101 од ЗКП оштетениот Б. Р. го упатил своето оштетно побарување да го оствари во граѓанска парница.

Под ст.2 од пресудата обвинетиот Б. Р. согласно чл.341 ст.1 т.3 од ЗКП го одбил обвинението да сторил кривично дело “Загрозување со опасно оружје се при тепачка или караница” од чл.133 од КЗ, затоа што Основниот јавен обвинител се откажал од обвинението.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот, по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, во став еден од изреката. Имено, изреката на пресудата во овој дел е нејасна и неразбирлива, противречна на самата себе и причините наведените во образложението по однос на кривично правниот настан, за кој обвинетиот О. се товари за кривично дело Тешка телесна повреда, од член 131 став 1 од КЗ, а второ обвинетиот К. за кривично дело Учество во тепачка, од член 132 став 1 од КЗ. За истиот настан било поднесен обвинителен предлог спрема трето обвинетиот Б. Р., за кривично дело “Загрозување со опасно оружје при тепачка или караница” од чл.133 од КЗ, за кое кривично дело согласно чл.341 ст.1 т.3 од ЗКП, првостепениот суд во став 2 од изреката го одбил обвинението.

Во изреката на нападнатата пресуда првостепениот суд навел дека обвинетиот О. со опишаните дејствија нанел на оштетениот Б. Тешка телесна повреда - скршеница на осмо и девето ребро без

дислокација, а од образложението на истата, првостепениот суд прифатил дека оштетениот имал задобиено покрај повреди на главата со нагмечување на градниот кош од левата страна со фрактура на 8 ребро со дислокација и напукнато 9 ребро со фисура-пукнатина и нагмечување на десно колено. Вака даденото мислење на вешто лице С. Д. специјалист хирург, да фрактурата на 8 ребро со дислокација прифатено е од првостепениот суд дека се работи за тешка телесна повреда. Останало нерасчистено прашањето дали ваквата повреда без дислокација, според таквиот даден карактер на повредата за што се терети обвинетиот О. С. со поднесениот обвинителен акт, доказите врз основа на кои таа е утврдена, има карактер на тешка телесна повреда, а со оглед на противречноста наведена во изреката и образложението на првостепената пресуда.

Од напред наведените околности под сериозно сомнение се доведува и утврдена фактичка состојба, поради што жалбениот навод на жалителот во однос на овој жалбен основ во став еден од изреката на првостепената пресуда, по наоѓање на овој суд, е основан. Имено првостепениот суд не изведувал доволно докази а врз основа на кое дошло до погрешна оценка на голем дел од изведените докази и поради тоа фактичката состојба утврдена од првостепениот суд во тој дел е нејасна, непотполна и неправилна. Неспорен е фактот дека критичниот ден на критичното место имало вербална расправија меѓу Б. и обвинетите О. С. и К. С. Од исказот на оштетениот Б. проилегува да критичниот ден се јавил на преглед кај својот матичен лекар доктор П. А. од С. Н., кај која отишол со својата брачна другарка. Од исказот на лекарот даден на записник пред првостепениот суд и лекарското уверение број 20-1590 издадено на име на оштетениот од 29.04.2010 година, биле нотирани повредите. Дека било вршено рендгенските снимки во болницата во С. Н., покрај другото дека покажувале скршеница на осмо и девето ребро, по што било издадено упат до специјалистички преглед во Ш. произлегува од ивештајот на лекар специјалист С. Д. даден на записник пред првостепениот суд. Во својот наод овој лекар наведува фрактура на 8 ребро со дислокација и напукнато 9 ребро со фисура-пукнатина, за која повреда на оштетениот била дадена терапија и предлог за мирување, а не е задржан на болничко лекување. Од исказите на распрашаните сведоци, овластените службени лица кои отишле на местото на настанот, не се пронајдени материјалните докази стапови - предмети со кои бил ударан оштетениот. Од одбраната на обвинетите дадена на записник пред првостепениот суд, а истакнато и со жалбените наводи на жалителот, произлегува дека претходно четири дена пред овој настан оштетениот Б. имал друг кривично правен настан со таткото на обвинетите за кој бил огласен за виновен за кривично дело Телесна повреда од член 130 став 1 од КЗ, за која бил осуден со правосилна пресуда на истиот основен суд. Овој суд смета дека за да се отстранат направените повреди, и со сигурност да се разјаснат противречностите наведени во изреката и прифатеното вештачење лекар специјалист С. Д. во образложението по однос на видот и карактерот на повредата на 8 и 9 ребро над оштетениот, неопходно е потребно да се изврши вештачење од страна на Институтот за судска медицина- С., од вешто лице од оваа област. Со

соодветна анализа на материјалните докази за ваквите повреди а по потреба и дополнителни прегледи би се утврдило карактерот на повредите на оштетениот на кој начин се предизвикани, дали според судско медицинската наука се повреди од тежок вид односно дали скрешница на 8-моребро без дислокација и напукнато 9-то ребро без дислокација е тешка телесна повреда.

Поради напред наведените повреди, под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на материјалниот закон во став еден од изреката спрема обвинетите О. и К. С., поради кои причини по наогање на овој суд, овие жалбени наводи се оценети како основани.

Од сите напред наведени причини следувахе првостепената пресуда да биде укината, и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

При повторното одлучување, првостепениот суд треба да нареди медицинско вештачење при Институтот за с. м. во С., при што од целокупната медицинска документација на име на оштетениот Б. Р., треба да се утврди видот и карактерот на истите дали е нанесена тешката телесна повреда или само телесна повреда, да се утврдат сите напред наведени околности од што можеле да настанат ваквите повреди. Потоа е потребно повторно да се изведуваат докази и се изврши преоценка на изведените докази, по потреба да се изврши соочување меѓу оштетениот и обвинетите, да се утврди кој и како превзел најпрво противправни дејствија на физичко напаѓање. Од како ќе се изведат сите напред наведени дејствија и утврдат докази, со тоа ќе се утврди правилна и целосна фактичка состојба со која со сигурност ќе може првостепениот суд да донесе законита и правилна одлука.

Поради предното, а согласно чл.402 од ЗКП(пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

2.=Пресуда на Основен суд Свети Николе К.бр.20/2010 од 23.02.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.215/11.

Основниот суд во Свети Николе обжалената пресуда К.бр.20/2010 од 23.02.2011 год. обвинетата И. Н. од С. Н. ја огласил за виновна за сторено кривично дело “Неплаќање издршка“ од чл.202 ст.1 од КЗ, за кое и изрекол условна осуда, со која и утврдил парична казна од 24 дневни глоби, висината на една дневна глоба се одредува на 10 евра во денарска противвредност од 620,00 денари, износот на паричната казна е 14.800,00 денари, која нема да се изврши за време од една година доколку обвинетата во тој рок не стори ново кривично дело. И се наложува на обвинетата да ги исплати доспеаните обврски во износ од 57.000,00 денари и во иднина уредно да ја плаќа издршката додека за тоа постојат законски услови. Во спротивно ако во рок од една година по правосилноста на оваа пресуда не ги исполни ваквите обврски паричната казна ќе се изврши. Воедно ја задолжил обвинетата да плати трошоци на постапката сума во износ од 8.250,00 денари и паушални трошоци на постапката сума во износ од 1.500,00 денари, во рок од 15 дна по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи наведените причини за решителните факти во донесената пресуда се во значителна мера противречни и сами на себе и на изведените докази, а од следните причини:

Обележје на кривичното дело “Неплаќање издршка“ од чл.202 од КЗ е со неплаќање на издршка да се сака да се одбегне давањето издршка. Тоа значи дека само со недавање издршка не се извршува делото, туку е потребно да се одбегнува извршувањето на обврската за издржување. Ако задолжениот - обвинетиот за давање издршка од објективни причини е во неможност да ја извршува својата обврска поради на пример болест и др. не го извршува кривичното дело. Во однос на вината потребна е директна умисла, што се состои во свест и сакање да се одбегне обврската за давање на издржување. Одбраната на обвинетата И. е дека таа не давала издршка за децата и покрај фактот што сакала да дава, бидејќи е работонеспособна поради болеста, а која болест кај нејзе е поткрепена со повеќе приложени и изведени докази во текот на главниот претрес, а кои се неправилно ценети од првостепениот суд.

Токму поради овие причини по оцена на овој суд првостепениот суд погрешно и нецелосно ја утврдил фактичката состојба, поради што не може да се испита и правилната примена на КЗ, па затоа следуваše да се жалбата уважи и пресудата укине и врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања и преку повторно изведување на сите докази и нивна преоценка, особено во смисла на постоење на субјективниот елемент кај обвинетата, ќе може да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

3.=Пресуда на Основен суд Свети Николе К.бр. 127/10 од 02.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.217/11.

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда, обвинетиот Д И од С Н согласно чл. 342 ст.1 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинението за кривично дело „Тешка кражба“ по чл. 236 ст.4 в.в. ст.1 т.1 од КЗ, затоа што не се докажало дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот за сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП, во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), бидејќи изреката на пресудата е нејасна и

неразбирлива, противречна на содржината на изведените докази пред првостепениот суд, пресудата не содржи причини за решителни факти од кои се раководел првостепениот суд при донесувањето на ослободителната пресуда. Во изреката на пресудата се наведува дека обвинетиот Д се ослободува од обвинение поради недокажаност, а во образложението на пресудата првостепениот суд прифаќа дека од извршеното вештачење на МВР - Управа за криминалистичка техника С бр. СН-...., на трагите од папиларни линии фиксирани при увидот на лице место на парче скршено стакло од прозорецот на една од просториите од Ветеринарната Станица С Н, потекнуваат од дланка на десната рака од обвинетиот Д И.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд е нејасна, контрадикторна и неправилна, од една страна во образложението на пресудата при утврдување на фактичката состојба првостепениот суд го прифаќа вештачењето од Управата за криминалистичка техника при МВР С на трагите од папиларни линии, кои потекнувале од дланката на десната рака на обвинетиот, а од друга страна се наведува дека немало доволно докази од кои би се утврдила кривичната одговорност на обвинетиот Д. Точно е тоа дека во записникот за извршен увид на лице место од увидната екипа на МВР - ПС С Н од 05.09.2009 година, не е наведено каде и на кој предмет се најдени трагите од папиларни линии, не е наведено дека предметот е земен и даден на вештачење, но овие пропусти при изготвувањето на записник за увид на лице место каде е пропуштено да се наведе на кој предмет се пронајдени папиларните линии и дека парчето скршено стакло е однесено на вештачење при МВР Управа за криминалистичка техника - С, не ги доведува во прашање решителните факти кои произлегуваат од вештачењето на Управата за криминалистичка техника С - папиларните линии кои потекнуваат од дланката на десната рака на обвинетиот, кои треги од папиларни линии тој ги оставил при извршувањето на кривичното дело „Тепшка кражба“ од чл. 236 ст.4 в.в. ст.1 т.1 од КЗ.

Неосновано се наведува во изјавената жалба дека со сигурност не можело да се утврди од изведените докази каде точно е најдено скршеното парче стакло од каде се земени трагите на папиларни линии, внатре или надвор од просториите на Ветеринарната станица, бидејќи во вештачењето на МВР - Управа за криминалистичка техника С, јасно е наведено дека се работи за пронајдени траги од папиларни линии на парче стакло што било пронајдено на подот од просторот за прием на странки во Ветеринарната станица С Н, а не надвор од станицата. Вештачењето на папиларните линии е изготвено по барање на МВР ПС С Н, а не по издадена наредба од Истражен судија, но со тоа не се доведуваат под сомнение резултатите и заклучоците од спроведеното вештачење, кое вештачење е извршено од стручен орган - Управа за криминалистичка техника С, а од списите во предметот поточно од записникот за увид на лице место, се утврдува дека за извршеното кривично дело и увидот што требало да се изврши на лице место, уредно е известен истражниот судија и јавниот обвинител, кои не дошле

при извршениот увид, присутни биле само овластените службени лица при ПС С Н и претставници на оштетениот Г С, Г М и З К.

Овластените службени лица при ПС С Н постапиле согласно чл. 144 ст.1 од ЗКП, при земањето на отпечатоците од папиларни линии, во која законска одредба меѓу другото е предвидено дека во случај кога постои основи за сомневање дека е извршено кривично дело кое се гони по службена должност, МВР е должно да преземе потребни мерки, да се откријат и обезбедат трагите од кривичното дело и предметите што можат да послужат како доказ.

На фотографијата бр. 5 од погоре споменатата фотодокументација за кривично правниот настан, јасно се утврдува каде се најдени трагите од папиларни линии и тоа на парчето стакло од скршениот прозорец, најдено на подот во просторијата за прием на странки, при Ветеринарната станица С Н.

Поради горе наведените причини, следуваше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изректа.

4.=Пресудата на Основниот суд во Свети Николе, К.бр.24/11 од 7.04.2011 година,-УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.344/11.

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда К.бр.24/11 од 7.04.2011 година обвинетата В. И. од С. Н. ја огласил за виновна за кривични дела “Загрозување на безбедноста на сообраќајот” од чл.297 ст.3 в.в.со ст.1 од КЗ и кривично дело “Неукажување помош на лице повредено во сообраќајна незгода” од чл.301 ст.1 од КЗ за кои дела ја осудил на единствена парична казна од 51 дневна глоба, висината на една дневна глоба ја одредил на 10 евра во денарска противвредност од 615,00 денари, така што износот на паричната казна изнесува 31.365,00 денари која казна обвинетата да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Воедно обвинетата ја задолжил и со трошоци на постапката во износ од 22.470 денари, како и на име паушал да плати износ од 4.000 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетениот А. К. од С. Н. за остварување на имотно правното барање го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетата истакнати преку нејзиниот бранител да првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл.381 ст.1 т.11 и ст.2 в.в.со чл.406 ст.3 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи во текот на главниот претрес и при донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд не ја применил одредбата од чл.406 ст.3 од ЗКП во смисла на тоа да се изведат сите процесни дејствија и да се расправат сите спорни прашања за да може со

сигурност да се утврди постоењето или непостоењето на одредени решителни факти, кое нешто е неопходно за расветлување на кривично-правниот настан. Поради напред наведеното изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, а наведените причини во образложението на пресудата по однос на решителните факти од кои судот се раководел при одлучувањето, по наоѓање на овој суд се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази во текот на доказната постапка.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетата ги сторила предметните кривични дела за кои што се обвинува на начин како што тоа е опишано во изреката на првостепената пресуда, меѓутоа по наоѓање на овој суд утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд воопшто не произлегува од содржината на изведените докази во текот на доказната постапка, а во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетата не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти од кои со сигурност ќе може да се заклучи дека обвинетата ги сторила предметните кривични дела за кои се обвинува.

Самиот факт што на службеното возило кое што го управувала обвинетата, при извршениот увид било констатирано траги од оштетување на предниот браник лоцирани по крајниот десен дел и по должина на десната страна од истиот, а во отсуство на други докази не претставува доволно сигурен доказ за да на истиот судот го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетата. Ова од причини што обвинетата во своја одбрана наведува дека критичниот ден во критичниот период возилото воопшто го немала управувано и дека трагите од оштетување на возилото потекнуваат од удар во метална ограда, кој удар се случил два месеци пред овој кривично-правен настан, која одбрана во целост била потврдена од страна на сведоците К., Е. и И. Во прилог на горе наведеното е и самото тоа што вештите лица во своите наоди и мислења неможеле да се произнесат по однос на староста на фрагментите на боја, а вештото лице В. А. во дополнителниот наод и мислење наведува дека при извршениот стереомикроскопски преглед на примероци боја земени од желесната ограда било констатирано дека се со црна и метална обоеност. Во прилог на одбраната на обвинетата е и самиот факт што ниту еден од сослушаните сведоци како очевидци на овој кривично-правен настан категорично не тврдат дека токму обвинета В. била таа која што го упаравувала пмв кое што удрило во оштетениот, ниту пак категорично изјавуваат дека предметното пмв го управувала жена, како што прифатил првостепениот суд.

Со оглед на горе наведеното во конкретниот случај првостепениот суд бил должен да ја провери одбраната на обвинетата преку изведување и на други докази, а дури потоа да изведе заклучок за нејзината кривична одговорност, бидејќи согласно чл.14 од ЗКП “судот е должен вистинито и наполно да ги утврдува фактите што се од важност за донесувањето на законита одлука и со еднакво внимание да ги испитува и утврдува како фактите што го товарат обвинетиот, така и

оние што му одат во корист“.

Поради сите овие напред наведени причини неможе да се испитаниту правилната примена на КЗ па затоа следуаше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, повторно да ги повика и по детално распраша вештите лица В. А. и Д. А. заради отстранување на противречностите на кои се укажува со изјавената жалба, на кој начин би се отстраниле сомневањата на обвинетата изразени преку нејзиниот бранител по однос на извршените вештачења со нивните дополнувања, како и да изведува други докази од кои би можело со сигурност да се утврди решителниот факт дека токму обвинетата била таа која што критичниот период го управувала паничкото моторно возило кое удирло во велосипедот со мотор управуван од страна на оштетениот, а по потреба да изведува и други докази и по утврдувањето на сите факти и околности на кои укажува овој суд, да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

5.=Пресуда на «Основен суд Свети Николе» «К.бр.31/11» од 16.05.2011 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.443/11.

«Основен суд Свети Николе» со обжалената пресуда «К.бр.31/11» од 16.05.2011 година, обвинетите «С. Ѓ.» и «М. С.» двајцата од «С. Н.» ги огласил за виновни за по едно кривично дело «Незаконит лов» по чл «чл.228 ст.2» од КЗ за кое ги осудил со парична казна при што им утврдил парична казна од по 20 дневни глоби во висина на една дневнаглоба од 15 евра во денарска противвредност од 930,00 денари и износот на паричнатаказна изнесува од по 18.600,00 денари при што истовремено им изрекол алтернативна мерка - условна осуда при што утврдената парична казна нема да се изврши за време од една година доколку обвинетите во тој рок не сторат ново кривично дело. Ги задолжил обвинетите да платат паушални трошоци на постапката сума во износ од по 1.500,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Ги одзел предметите употребени за сторување на кривичното дело и тоа обвинетиот С. Ѓ. од Св.Н. му се одзема ловна пушка (Бокерица) марка ИЖ 27м со фабр.бр.012721059, калибар 12 мм, реденик со 9 патрони од кои 2 пп, 12 кал, 2-двојка, 3-четворка, 1 ламбро 34 гр. и 1 празна чаура, зелен ранец со вреќа и една рачна радиостаница Бронди и ловачки нож кафеана боја со кожна кафеана футрола. Од обвинетиот М. С. од Св.Н. му се одзема ловна пушка (Хачерлес) Монте Карло модел марка ЕФ-160ИЦ со фабрички број 32159,калибар 16, реденик од 27 патрони од кои 16 пп, 7(четворка), 3 (десетки) и 1 празен, маскиран ранец со две најлонски вреќи и рачна радио станица Бронди. Одземените предмети да се продадат и да се извести Агенцијата за

одземени предмети Скопје со доставување на еден примерок од оваа пресуда. По правосилноста на ова пресуда да се вратат на обвинетиот С. Ѓ. дозвола за оруѓе бр.73 и на М. С. дозвола за оружје бр. 114 затоа што не се предмет со кое е сторено кривичното дело.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, во образложението на пресудата не се наведени доволно причини за решителните факти од една страна, од друга пак наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази.

Имено, првостепениот суд утврдил дека во отсуство на концесионер, заклучно после 05.07.2010 година ловот во ловиштето во с. Стањевци бр. 1 и 2 е забранет. Исто така утврдил дека двајцата обвинети со ловечки пушки и 3 ловечки кучиња на ден 30.01.2011 година, без дозвола за лов се движеле низ ловиштето бр.1 Стањевци и Сопот кои преставуваат дел од забранетото за лов ловиште. Со себе носеле ловечки пушки, реденици за патрони и патрони. Истите од страна на оластените службени лица на лице место биле откриени и заловени во с. Павлешенци.

Ваквата утврдена фактичка состојба не дава одговор на решителните факти дали обвинетите извршиле некое дејствие што преставува ловење на дивеч согласно одредбите од Законот за ловство.

Единствено утврдено од првостепениот суд е дека навистина обвинетите со ловечки пушки, опрема за лов и ловечки кучиња се движеле по ловни површини кои преставуваат забранети ловишта.

При повторното одлучување првостепениот суд, посебно да ги сослуша обвинетите на околностите на кој начин ги пренесувале ловните пушки при враќањето од лов во атар на с. Градиште, во смисол дали им биле во футроли, дали биле полни или празни пушките, ловните кучиња дали биле пуштени слободно да се движат додека се движеле обвинетите по забранетите ловишта, а нивната одбрана да ја провери и со распрашување на полицајците предложени во обвинението.

Првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна оцена, па откако ќе ги изведе и дејствијата на кој укажува овој суд и на кој се укажува во жалбата на обвинетите првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

6.=Пресуда на «Основен суд Свети Николе» «К.126/10» од 27.04.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.448/11.

«Основен суд Свети Николе» со обжалената пресуда «К.126/10» од 27.04.2011 година, обвинетите «О. Г.» и «З.Д.» двајцата од «С. Н.» ги огласил за виновин да како соизвршители сториле кривично дело «Тешка телесна повреда» по чл «чл.131 ст.1 т.1» в.в. со чл. 22 од КЗ за кое кривично дело им изрекол алтернативна мерка условна осуда при што им утврдил казна затвор во траење од по 6 месеци која нема да се изврши доколку обвинетите во рок од 1 година не сторат ново кривично дело. Воедно ги задолжил обвинетите солидарно да платат на име трошоци на постапката 1.500,00 денари како и на име паушални трошоци по 2.000 денари. Обвинетите ги задолжил да платат на оштетениот А.Р. од С. Н. на име трошоци на постапката 32.292,00 денари, а за имотно правно побарување оштетениот го упатил на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се наводите во жалбата од обвинетите за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката по чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП од причина што првостепениот суд не извел доволно докази во текот на постапката за проверување на одбраната на обвинетите и утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кои се од значење за постоење на елементите на битието на кривичното дело кое им се става на товар на обвинетите. Наведените причини во образложението на пресудата од кое судот се раководел при одлучувањето немаат доволна поткрепа во содржината на изведените докази што ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и неможе да се испита нејзината законитост.

Утврдената фактичка состојба од првостепениот суд е заснована на недоволно проверени докази и факти. Првостепениот суд прифатил дека критичниот ден обвинетите пред влезот на хотел «Овче Поле» по предходна расправија со оштетениот А. Р. од С. Н. физички го нападнале ударајќи го со клоци и тупаници при што му нанеле тешка телесна повреда скршеница на носната коска со репозиција. Утврдената фактичка состојба ја засновал на исказот на оштетениот кој што јасно, прецизно и во детали го опишал целиот тек на овој кривично правен настан. Првостепениот суд не ја прифатил одбраната на обвинетите дека оштетениот А.сам се повредил, ударајќи со главата, поточно со пределот на челото и носот по носот на обвинетиот Оливер.Ова од причина што станува збор за тешка телесна повреда со која што се задобил оштетениот А.и тоа три фактури на носната коска, која повреда според распрашаното вешто лице можел да ја добие само од многу јак удар. По мислење на првостепениот суд до колку оштетениот А. се самоповредил кога го удрил О., тоа требало да биде многу силен удар, од кој и Оливер би имал голема повреда а не само оток во пределот на носот со болна осетливост при допир, констатирано во лекарското уверение на име на Оливер..

Меѓутоа, ваквата утврдена фактичка состојба од страна на

првостепениот суд е заснована на недоволно проверени докази и факти. Имајќи ја во предвид изјавата на вештото лице Д-р. Н.А. специјалист по ОРЛ која што дала објаснување по однос на видот, карактерот на задобиената телесна повреда и начинот која што оштетениот можел да ја добие, преизлегува дека ваква повреда може да биде задобиена со многу јак удар, со повеќе удари, а можно е да се здобие и доколку самиот повреден удрил со неговиот нос во друг предмет (како во случајот во главата на обвинетиот Оливер).

Заради проверување на одбраната на обвинетиот и одстранување на сите сомневања околу начинот на задобивањето на повредата кај оштетениот, а со тоа и утврдување на решителните факти за предметниот кривично правен настан кој што се од значење за правилно одлучување и правилна примена на материјалното право следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања да нареди да се изврши вештачење при Институтот за судска медицина во Скопје, како би можело со сигурност врз основа на постојните докази и изјавите на обвинетите и оштетениот, да се утврди на кој начин истиот ја задобил повредата окарактеризирана како тешка телесна повреда, односно дали истата може да биде задобиена од самоповредување кога го удрил обвинетиот Оливер имајќи ја во предвид повредата и со која О. се задобил со овој кривично правен настан од нанесениот удар. Воедно првостепениот суд повторно да го распраша оштетениот за начинот на кој се одвивал настанот имајќи ја во предвид изјавата на оштетениот кога појаснил дека “осетил удар со тупаница од левата страна во пределот на носот, кој удар сигурен е дека му го нанел обвинетиот З. Од ударот веднаш му се појавил оток на окото и му потекла крв од носот. Од болка клекнал, ги ставил рацете на лицето па осетил како двајцата обвинети продолжиле да го удараат по главата и целото тело“. Оштетениот повторно да појасни дали бил свесен и сигурен кој од обвинетите каде му нанел удари за да би донел правилна одлука по однос на тоа дали обвинетите во конкретниот случај дејствувале како соизвршители во извршувањето на кривичното дело Тешка телесна повреда или само еден од нив директно ја нанел тешката телесна повреда, а останатиот може евентуално да одговара во учество на тепачка. Тогаш со утврдување на сите решителни факти на правилно утврдена фактичка состојба да донесе правилна и на закон заснована одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

**7.=Пресуда на Основен суд Свети Николе К.бр. 105/2008
од 06.09.2010 година,-УКИНАТА со Решение на
Апелационен суд Штип Кж.бр.706/11.**

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда К.бр. 105/2008 од 06.09.2010 година, обвинетата В И од С Н ја огласил за виновна за кривично дело „Загрозување на безбедноста на сообраќајот“ од чл. 297 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ и кривично дело „Неукажување помош на лице повредено во сообраќајна незгода“ од чл. 301 ст.1 од КЗ, за кои и утврдил единствена парична казна од 50 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја одредил на 30 евра, во денарска противвредност од 1.860,00 денари и ја осудил на парична казна во вкупен износ од 93.000,00 денари. Воедно обвинетата ја задолжил да плати трошоци во постапката износ од 22.470,00 денари, како и на име паушал износ од 4.000,00 денари, сето ова во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, под страв на присилно извршување. Оштетениот А К од С Н за остварување на своето имотно правно барање го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетата да првостепениот суд при донесувањето на побиваната одлука сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказната постапка.

Имено, од изведените докази првостепениот суд утврдил дека обвинетата В критичниот ден, место и време, управувајќи со патничкото моторно возило „Ц К“ со рег.бр. СК .....ИС, постапила спротивно на чл. 25 ст.1 од ЗБСП кога започнала дејствие - пристигнување на велосипед со мотор, управуван од страна на оштетениот А, кој се движел по десната страна на улицата према центарот на градот, без претходно да се увери дека тоа може да го направи без опасност за другите учесници во сообраќајот, од небрежност, со предниот десен дел од своето возило удрила во задниот лев дел на велосипедот со мотор и притоа го соборила на асвалтот, од кое нешто оштетениот се здобил со телесни повреди - нагмечување и огреботини на десното колено, а обвинетата иако со своето возило го повредила оштетениот, сепак не застанала и не му пружила помош на оштетениот, напротив истата го напуштила местото и се упатила во непознат правец.

При утврдувањето на фактичката состојба, првостепениот суд извел доволно докази во прилог на утврдувањето на решителниот факт, дали фрагментите на боја подигнати од задниот лев дел од велосипедот со мотор кој го управувал оштетениот се совпаѓаат со фрагменти на боја од возилото на обвинетата, притоа занемарувајќи го доприносот на оштетениот за случувањето на оваа сообраќајна незгода, така што во

конкретниот случај првостепениот суд за случената сообраќајна незгода утврдил исклучиво вина на страната на обвинетата.

Имајќи го во предвид горе наведеното, а притоа имајќи ги во предвид и истакнатите жалбени наводи од страна на обвинетата, на мислење е овој суд дека утврдената фактичка состојба во овој дел е погрешно и нецелосна, од причини што доколку првостепениот суд внимателно ги анализираше и ценел изведените докази, пред се извршеното сообраќајно вештачење од страна на Бирото за судски вештачења С, како и останатите материјални и вербални докази, првостепениот суд би можел да утврди една сосем поинаква фактичка состојба. Имено, првостепениот суд не го имал во предвид фактот дека зафаќањето на околу 1,9 метри од десниот раб на коловозот од страна на велосипедот со мотор, управуван од страна на оштетениот е во причинска врска со случената сообраќајна незгода, а кое нешто е констатирано и во изготвеното писмено вештачење од страна на вештите лица при Бирото за судски вештачења С, според кое „возачот на велосипедот со помошен мотор, не го управувал истиот согласно позитивните прописи поблиску до десниот раб на коловозот, односно на растојание од најмалку 1 метар од работ. Вака неадекватно управуван велосипед со помошен мотор, претставува опасна подвижна препрека“.

Имајќи го во предвид горе наведеното, а со оглед на фактот дека оштетениот преземал дејствие кое не е дозволено и е во спротивност со сообраќајните прописи и правила, во конкретниот случај не може да се прифати стојалиштето на првостепениот суд дека случената сообраќајна незгода е исклучиво настаната по вина на обвинетата. Сето ова уште повеќе и поради фактот што имајќи во предвид дека ширината на десната половина од коловозот е во должина од 3,55 метри, а ширината на патничкото моторно возило „Ц К од 1,65 метри, како и безбедното странично растојание при престигнувањето од околу 1,00 метар, јасно произлегува дека за да обвинетата го изврши безбедно дејствието на престигнување, истата би требало да навлезе на левата половина од коловозот за околу 1,00 метар. Сето ова јасно упатува на заклучок дека оштетениот иако бил должен да се движи што поблиску до десниот раб на коловозот и тоа мошне внимателно на начин на кој не би го попречувал сообраќајот на возилата, во конкретниот случај тоа не го сторил, а со кое нешто и допринел за случување на предметната сообраќајна незгода.

Со оглед на горе наведеното, по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид и жалбените наводи во овој дел, изјавени од страна на обвинетата, утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, во која утврдил за оваа сообраќајна незгода вина исклучиво на страната на обвинетата, а не и допринос на оштетениот, а кое нешто е од релевантно значење при донесувањето на одлуката за кривичната санкција, вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, поради што овој суд одлучи поднесената жалба да се уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е судот повторно да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, како и да ги има во предид укажувањата од страна на овој суд, со тоа

што на погоре наведените факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази, а се со цел да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП(пречистен текст), се одлучи како во изреката.

8.=Пресуда на Основен суд Свети Николе К.бр.72/2010 од 18.10.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.709/10.

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда К.бр.72/2010 од 18.10.2010 год. обвинетиот Т. К. од Р. го огласил за виновен за продолжено кривично дело “Измама” од чл.247 ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ, за кое му утврдил 50 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја одредил на 40 евра во денарска противвредност од 2.480,00 денари, па го осудил на парична казна во износ од 124.000,00 денари. Воедно обвинетиот го задолжил да плати трошоци на постапката износ од 3.970,00 денари, како и паушал во износ од 3.000,00 денари. Обвинетиот Т. К. го задолжил на оштетената С. З. од С. Н. да и плати имотно-правно барање износ од 2.000,00 денари, на оштетениот Р. А. од С. Н. да му плати имотно-правно барање износ од 6.000,00 денари, на оштетената А. К. од С. Н. да и плати имотно-правно барање износ од 6.000,00 денари, на оштетената З. С. од С. Н. да и плати имотно-правно барање износ од 3.000,00 денари, а на оштетениот В. Д. од С. Н. да му плати имотно-правно барање од 6.500,00 денари, сето ова во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл.381 ст.1 т.8 в.в. со т.11 од истиот член од ЗКП, кои повреди се од апсолутен карактер и на кои овој суд внимава и по службена должност врз основа на чл.393 од ЗКП. Сторените суштествени повреди се состојат во тоа што првостепената пресуда се заснива на доказ, врз основа на кој, според одредбите од ЗКП истата не може да се заснива, а кое нешто исто така пресудата ја прави нејасна и неразбирлива.

Имено, од изведените докази првостепениот суд`прифатил за докажано дека обвинетиот Т. К. од Р. во повеќе наврати користејќи исти прилики - стари лица од периферијата на градот, од оштетените со лажно прикажување на факти дека им е роднина кум - кумашин ги довел во заблуда со намера за себе да прибави противправна имотна корист и таква прибавил.

Од исказите на оштетените првостепениот суд правилно утврдил дека од истите со лажно прикажување на факти им се одземени парични средства , а дека сето ова го сторил обвинетиот Т. К., првостепениот суд овој решителен факт го утврдил единствено од Записниците за идентификација - препознавање на лица.

Имајќи во предвид дека Записниците за идентификација - препознавање на лица се составени во полициска постапка, а притоа ваквото препознавање на обвинетиот Т. К. од страна на оштетените е извршено без наредба на истражен судија и без присуство на истражен судија при препознавањето, по наоѓање на овој суд вака извршеното препознавање на обвинетиот од страна на оштетените, а констатирано на записник, е спротивно на процесните норми на ЗКП и како такво, истото неможе и не претставува мериторен доказ од кој би можело да се утврдат релевантни факти и врз основа на кој може да се заснова одлука на судот.

Имајќи го во предвид горе наведеното, а со оглед на тоа дека препознавањето претставува процесно дејствие, а неговата процесна форма е регулирана со одредбите од ЗКП, кои одредби во конкретниот случај не се применети, по наоѓање на овој суд се доведува под сомнение и утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, а поради кое нешто не може да се испита ниту правилната примена на КЗ, па затоа следува да првостепената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги отстрани претходно наведените суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка, да го повика и распита обвинетиот на сите околности во врска со обвинението што му се става на товар, бидејќи во конкретниот случај се јавува потреба од негово нужно присуство на главен претрес, по потреба да се изврши и соочување помеѓу обвинетиот и оштетените, а воедно да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, секој поединечно и сите заедно, како и одбраната на обвинетиот, за да може да утврди една правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ да може да донесе правилна и законита одлука.

Со оглед на тоа дека со изјавената жалба од страна на Основниот јавен обвинител од Свети Николе првостепената пресуда се побива само по однос на одлуката за казната, а притоа овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине поради сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП, во конкретниот случај жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител од Свети Николе е беспредметна.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.401 од ЗКП се одлучи како во изреакта на ова решение.

9.=Пресуда на «Основен суд Свети Николе» «К.бр.68/10» од 20.10.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.712/10.

«Основен суд Свети Николе» со обжалената пресуда «К.бр.68/10» од 20.10.2010 година, обвинетиот «Д. Ј.» од С. Н. согласно чл. 342 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинение да сторил кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет наркотични дроги психотропни супстанции и прекурсори“ од 215 ст.1, в.в. со чл. 54 ст.2 од ЗИД на КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Трошоците на постапка во вкупен износ од 12.456 денари

одлучил да паднат на товар на судскиот буџет, а привремено одземената наркотична дрога марихуана од 0,2 грама е одземена.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител да првостепениот суд со донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива истата не наоѓа потрепа во содржината на изведените докази како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти од кои се раководел при ослободувањето на обвинетиот од обвинението, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказната постапка.

Имено, од изведените докази на главен претрес, а посебно од изказите на службените лица сослушани во својство на сведоци - Б. С. и Ј. С., првостепениот суд прифатил за утврдено дека критичниот ден, време и место обвинетиот Д. и сведокот Д. К. си размениле нешто, а понатаму првостепениот суд од изведените докази прифаќа дека тоа било марихуана во количина од 0,2 грама. Имајќи го во предвид горе наведеното, а со оглед на тоа дека првостепениот суд како предмет на размената ја споменува само марихуаната од 0,2 гр. која обвинетиот Душан му ја дал на сведокот Д. К. без притоа да утврди или појасни што е тоа, што сведокот Д. му го дал на обвинетиот Д. при размената, за да за возврат ја добие наркотичната дрога марихуана од 0,2 грама завиткана во парче хартија.

Исто така, иако од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил дека во конкретниот случај дошло до размена помеѓу обвинетиот и сведокот Д., сепак по наоѓање на првостепениот суд од изведените докази не се докажало дека обвинетиот Д. Ј. му ја продал наркотичната дрога -марихуана на сведокот Д. за пари и тоа за 100 денари, поради кое нешто и првостепенот суд го ослободил од обвинение дека го сторил предметното кривично дело за кое се товари.

Во конкретниот случај по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сериозно сомнение бидејќи истата не наоѓа поткрепа во изведените докази. Имајќи го во предвид законскиот опис на предметното кривично дело во конкретниот случај првостепениот суд од изведените докази извлекол погрешен заклучок кога утврдил дека не се докажало дека обвинетиот го сторил предметното кривично дело за кое се товари. Согласно чл. 215 ст.1 од КЗ, ова кривично дело го чини “Тој што неовластено произведува, преработува или нуди на продажба или заради продажба купува, држи или пренесува или посредува во продажба или купување или на друг начин неовластено пушта во промет наркотични дроги психотропни супстанции и прекурсори“. Имајќи ја во предвид погоре цитираната законска одредба не постои сомневање за овој суд дека, како друг начин

на пуштање во промет на психотропни супстанции наркотични дроги се подразбира било кој друг начин освен продажбата, па меѓу другото не само размената туку и позајмувањето, поклонувањето, подметнувањето како и самото пренесување на овие дроги и психотропни супстанции.

На погрешно и нецелосно утврдената фактичка состојба првостепениот суд погрешно го применил материјалното право кога прифатил дека од изведените докази не се докажало дека обвинетиот го сторил предметното кривично дело за кое се товари, поради што следуваše да првостепената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оцена, како и да ги има во предвид укажувањата од страна на овој суд за да може да донесе правилна и законита одлука.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

10.=Пресуда на «Основен суд Свети Николе» «К.бр.3/10» од 10.12.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.97/11

«Основен суд Свети Николе» со обжалената пресуда «К.бр.3/10» од 10.12.2010 година, обвинетиот «Д. К.» од «С. Н.» го огласил за виновен за кривични дела сторени во стек и тоа: «Телесна повреда» по «чл.130 ст.1» од КЗ и кривично дело «Навреда» од чл.173 ст.1 од КЗ, за кои го осудил на единствена парична казна од 45 дневни глоби, висината на една глоба ја одредил на 10 евра во вкупна денарска противвредност 27.900,00 денари која казна обвинетиот да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Воедно обвинетиот го задолжил на приватните тужители Н. А. и Н. И. двајцата од С. Н. да им ги плати трошоците на постапката во вкупен износ од 26.724,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетиот го задолжил да плати износ од 10.660,00 денари за награда на застапување на бранителот по службена должност С. С. адвокат од Св.Н. во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетените А. и И. Н. за остварување на имотно правното барање ги упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за погрешно утврдена фактичка состојба. Имено, од изведените докази првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетиот критичниот ден на место и време во стек сторил две кривични дела и тоа кривично дело «Телесна повреда» од чл. 130 ст.1 од КЗ према приватниот тужител Н.А. и кривично дело «Навреда» од чл. 173 ст.1 од КЗ према приватниот тужител Н. И. Вака утврдената фактичка состојба по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи се доведува под сериозно сомнение од причини што истата се заснова само на исказите на

приватните тужители како и на исказите на сведоците предложени од страна на приватните тужители, без притоа да се сослуша обвинетиот и да се има во предвид неговата одбрана во врска со кривичните дела за кои се товари.

Имено, првостепениот суд обжалената пресуда ја донел во отсуство на обвинетиот согласно чл.454 ст.4 од ЗКП (пречистен текст), неосновано прифаќајќи дека во конкретниот случај биле исполнети законските услови за судење на обвинетиот во негово отсуство и неосновано прифаќајќи дека неговото присуство не било нужно.

Конкретно, согласно чл. 454 ст.4 од ЗКП (пречистен текст) е предвидено дека: “Ако обвинетиот не дојде на главен претрес, иако уредно е повикан или поканата не можела да се врачи поради непријавување до судот поради промена на адресата или престојалиштето, судот може да одлучи главниот претрес да се одржи во негово отсуство под услов неговото присуство да не е нужно“.

Имајќи ја во предвид погоре цитирната законска одредба јасно произлегува дека во конкретниот случај не биле исполнети законските услови за судење на обвинетиот во негово отсуство од причини што видно од увидот во списите по предметот е дека обвинетиот воопшто не бил уредно поканет на закажаниот главен претрес, а од друга страна самиот факт што поканата на обвинетиот не можела да му се врачи поради тоа што обвинетиот не пријавил до судот промена на адресата или престојувалиштето, во конкретниот случај не значи дека биле исполнети законските услови за судење во негово отсуство од причини што видно од увидот во списите по предметот е дека обвинетиот воопшто и не знаел дека против него е поведена кривична постапка, така што истиот и немал законска обврска да ја пријави промената на адресата или престојувалиштето до судот.

Имајќи го во предвид погоре наведеното, во конкретниот случај првостепениот суд неосновано прифатил дека биле исполнети законските услови за судење на обвинетиот во негово отсуство, поради што следува првостепената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да го повика и сослуша обвинетиот бидејќи за утврдување на правилна и потполна фактичка состојба неминовно се јавува потреба од присуство на обвинетиот на главен претрес, имајќи ги во предвид кривичните дела за кои се товари, обемот на доказниот материјал како околностите под кои се случил овој кривично правен настан за да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

11.=Пресуда на Основен суд Свети Николе К.бр.44/2011 од 29.06.2011 год.,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.562/11.

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда К.бр.44/2011 од 29.06.2011 год. под ст.І обвинетиот С. П. с.М. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ, за кое му утврдил парична казна од 10 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја одредил на 10 евра во денарска противвредност од 620,00 денари, износот на паричната казна изнесува 6.200,00 денари и за кривично дело “Загрозување на сигурноста“ од чл.144 ст.1 од КЗ, за кое му утврдил парична казна од 20 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја одредил на 10 евра во денарска противвредност од 620,00 денари, износот на паричната казна изнесува 12.400,00 денари, па согласно чл.44 од КЗ го осудува на единствена парична казна од 30 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја одредил на 10 евра во денарска противвредност од 620,00 денари, износот на паричната казна изнесува 18.600,00 денари. Обвинетиот Љ. П. с.М. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Загрозување на сигурноста“ од чл.144 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на парична казна од 20 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја одредил на 10 евра во денарска противвредност од 620,00 денари, износот на паричната казна изнесува 12.400,00 денари, кои да ги платат во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Воедно ги задолжил обвинетите солидарно да платат на приватниот тужител Л. Х. од с.М. трошоци на постапката сума во износ од 14.968,00 денари, а оштетениот Л. Х. од с.М. за имотно-правното побарување го упатува на спор. Под ст.ІІ од пресудата обвинетиот Л. Х. од с.М. согласно чл.342 ст.3 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ и кривично дело “Загрозување на сигурноста“ од чл.144 ст.1 од КЗ, затоа што не е докажано дека обвинетиот ги сторил делата за кои се обвинува. Оштетениот С. П.од с.М. за имотно-правното побарување го упатил на спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Овој суд испитувајќи ја обжалената пресуда во смисла на чл. 393 од ЗКП, и по службена должност внимавајќи дали се сторени суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка од член 381 ст.1 точки од 1, 5, 6, 8 до 11 од ЗКП, најде дека во конкретниот случај првостепениот суд при донесувањето на побиваната одлука сторил повреда суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од член 381 ст.1 т. 8 од ЗКП (пречистен текст).

Сторената суштествена повреда се состои во тоа што обжалената пресуда се заснова врз доказ врз кој според одредбите на ЗКП, не може да се заснова пресудата.

Во конкретниот случај од образложението на побиваната пресуда, произлегува дека првостепениот суд пресудата ја засновал на докази (службени белешки за собирање на информации од граѓани), кои во образложението на пресудата се насловени како службена документација на ПС С. Н., а врз основа на кои докази не може да се

заснова пресудата, па од тие причини следувахе овој суд по службена должност да ја укине пресудата.

Поради сторените суштествени повреди, кои се од апсолутен карактер, не може да се испита законитоста на обжалената пресуда, односно утврдената фактичка состојба и примената на материјалното право

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оцена, да ги одстрани суштествените повреди на кои укажува овој суд и тогаш првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 (пречистен текст) од ЗКП се одлучи како во изреката.

**12.=Пресуда на Основен суд во Свети Николе К.бр. 69/11
од 12.07.2011 година,-УКИНАТА со Решение на
Апелационен суд Штип Кж.бр.563/11.**

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда, обвинетите Б С и правното лице Друштво за проектирање и инженеринг „АГП“ ДООЕЛ С Н со седиште во С Н, согласно чл. 342 т.3 од ЗКП ги ослободил од обвинението да сториле, обвинетиот Б С кривично дело „Незаконита експлоатација на минерални сировини“ од чл. 225-а ст.1 од КЗ, а обвинетото правно лице „Незаконита експлоатација на минерални сировини“ од чл. 225-а ст.3 в.в. со ст.1 и в.в. со чл. 28-а ст.1 од КЗ, затоа што не се докажало дека обвинетите го сториле кривичното дело за кое се обвинуваат. При тоа одлучил привремено одземените возила од обвинетите сопственост на обвинетото правно лице, да му се вратат веднаш по правосилноста на пресудата. Трошоците во постапката ов износ од 600,00 денари да паднат на товар на буџетот на РМ, а оштетениот Р М застапувана преку државното правобранителство Ш за имотно правното побарување ја упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбентие наводи на Основниот јавен обвинител за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП. По наоѓање на овој суд обжалената пресуда е нејасна, неразбирлива, противречна самата на себе и на изведените докази во текот на постапката. Имено, првостепениот суд во изреката на пресудата обвинетите ги ослободил од обвинение врз основана чл. 342 т.3 од ЗКП, бидејки сметал дека не се докажало дека го сториле кривичното дело за кое се обвинуваат. Во образложението на пресудата, првостепениот суд навел дека за постоење на кривичното дело што им се става на товар на обвинетите потребна е умисла, свест за своето дело и воља за негово извршување. При тоа прифатил дека наведените дејствија превземени од страна на обвинетите не претставуваат умислено дејствие во кое се содржани елементите на битието на

кривичното дело што им се става на товар од чл. 225а од КЗ.

Ова ја прави пресудата нејасна и неразбирлива и не е јасно по кој основ обвинетите се ослободени од обвинение, дали поради недокажаност или поради тоа што делото за кое се обвинуваат не е кривично дело според законот.

Од друга страна наведените причини во образложението на пресудата од кои судот се раководел при одлучувањето за постоењето на објективните и субјективните елементи на битието на делото што им се става на товар на обвинетите, немаат покрепа во содржината на изведените дикази што ја прави утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд погрешна, нецелосна и заснована на недоволно проверени докази и факти. Имено, од изведените докази во текот на постапката неспорно се утврдува дека обвинетото правно лице Друштво за проектирање и инженеринг „АГП“ ДООЕЛ С Н претставувано од обвинетиот Б С како одговорно лице управител, врз основа на договор за градба превзеле дејствија на ископ на канали за поставување на цевковод-водовод за с. Л, при што се вршело ископ на земја и дел од карпа од каде се јавувал вишок на земја, песок и чакал, кој морал да биде отстранет од нивите каде се поставувале цевководите. Каналот минувал низ повеќе села и покрај С.Ц. Како изведувачи на работата, обвинетите ја имале целокупната документација со одобрение за градба, договор за градба, но и договор со месната заедница на с. Ц, да вишокот на земја што останувал при ископот и кој што бил депониран во м.в. „К к“атар на с.Ц подоцна се искористи за насип, тампонирање на улиците на с. Ц. Првостепениот суд правилно утврдил дека за превземените дејствија за ископ на канал, согласно законот на обвинетите не им било потребно одобрение - концесија за експлоатација на минерални сировини, односно за периодот од 24.03. до 16.12.2010 година обвинетото правно и одговорно лице работите што ги извршувале на каналот за водоснабдување на с. Л, не требало да имаат концесија за експлоатација на минерални сировини.

Од како проектот бил завршен на ден 22.03.2011 година обвинетиот Б дал наредба со липкер и ТМВ на правното лице во м.в. „К к“од депонираниот песок од каналот да се носи по улиците во селото. Од изведените докази судот прифатил дека не се докажува дека при тоа дополнително била вршена експлоатација на минерални сировини или дека било копано од ридот. Меѓутоа од изведените докази во текот на постапката меѓу кои што и одбраната на обвинетиот дадена пред првостепениот суд произлегува дека дел од песокот бил носен во кругот на правното лице. Така обвинетиот Б кажал дека вработените биле упатени по негов налог во име на правното лице, да вршат транспорт на песокот. Тие не копале од ридот во кој има песок и чакал и не го користеле за нивни потреби туку транспортираа за потребите на селото, „но на крајот да не се враќаат празни точно дека донеле неколку приколки од тој материјал во кругот на правното лице“. Сведокот М Т, распрашан во текот на постапката, појаснил дека работел кај обвинетото правно лице како возач на товарно моторно возило и дека на 22.03.2011 година товарил една приколка во возилото и ја носел во кругот на обвинетото правно лице. Во моментот кога бил сопрен од овластените службени лица ја носел втората тура. И сведокот М Ј како

вработен во обвинетото правно лице појаснил дека во атарот на с. Ц имале депонирано материјал, земја што им останувало од ископот на каналите. По наредба на директорот, сега обвинетиот Б С требало да ја исчистат депонијата, а критичниот ден работел како возач на товарно возило и тогаш направил три тури со неговото возило, трите ги донел во кругот на правното лице.

Имајќи во предвид дека земените примероци од товарните моторни возила на обвинетите се испратени на вештачење на Универзитетот „Г Д“ Ш, Факултет за природно технички науки, Катедра за патрологија и минерологија и неохемија, каде е утврдено дека земените сировини од возилата и самото наоѓалиште спаѓаат во групата на минерални сировини градежен песок и чакал, а од изведените докази произлегува дека истите се носени во кругот на правното лице, по наоѓање на овој суд упатува на заклучок дека обвинетите искористувајќи го склучениот договор за изведба на градежни и земјени армирачко бетонски работи за кои што не им била потребна концесија, одобрение за ископ на минерални сировини, вршеле пренос на материјалот во кругот на правното лице спротивно на законот. Обвинетите не го исполнувале во целост договорот со М 3 за искористување на материјалот за јавно добро за тампонирање на патиштата, но дел од него го намениле за сопствени потреби.

Од овие причини се доведува во прашање правилната примена на материјалното право, кога првостепениот суд врз основа на изведените докази обвинетите Б С и обвинетото правно лице Друштво за проектирање, инжинеринг, АГП „ДООЕЛ С Н ги ослободил од обвинението за сторено кривично дело „Незаконита експлоатација на минерални сировини“ од чл. 225а ст.1 и ст.3 в.в. со ст.1 и в.в. со чл. 28 ст.1 од КЗ поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да изврши преоценка на изведените докази во текот на постапката, врз основа на што да утврди дали во дејствијата на обвинетите се содржани елементите на битието на кривичното дело што им се става на товар. При тоа да го има во предвид фактот дека од распрашаните сведоци вработени во обвинетото правно лице се утврдува дека ископаниот материјал кој што се наоѓал складиран во атарот на с. Ц бил пренесуван во кругот на правното лице, а истиот претставува минерална сировина согласно извршеното вештачење за која нема одобрение за експлоатација од овластен орган. Првостепениот суд ќе треба да ја провери одбраната на обвинетите дека не копале од ридот, но одвоената минерална сировина што била складирана на депонијата претставува вишокот од каналот кој обвинетите го копале заради постапување на водоводни цевки. При повторниот распит на сведетелите М Ј, М Т и Д Н, да се утврди точно кои денови носеле градежн песок и чакал и дали тоа е во критичниот временски период или порано и дали тоа било само еднаш или во повеќе наврати, односно денови. Тогаш на правилно и целоосно утврдена фактичка состојба со правилна примена на материјалното право да донесе правилна и на законот заснована одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен

текст) се одлучи како во изреката.

ОСНОВЕН СУД КОЧАНИ

1.=Пресуда на Основниот суд Кочани К.бр.82/07 од 10.11.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.103/11.

Основниот суд во Кочани со обжелената пресуда К.бр.82/07 од 10.11.2010 год. обвинетата С. А. од К. согласно чл.342 ст.1 т.3 од ЗКП ја ослободил од обвинението да сторила едно продолжено кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.5 в.в. со ст.3 и ст.1 од КЗ, бидејќи не е докажано дека обвинетата го сторила делото за кое се обвинува. Трошоците во посташката одлучил да паднат на терет на Буџетските средства, согласно чл.92 од ЗКП. Оштетеното Министерството на РМ - С. го упатува своето оштетно побарување да го остварува во граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основан е жалбениот основ за сторени суштествени повреди на ЗКП од чл.355 ст.1 т.11, затоа што изреката на пресудата е противречна на причините на пресудата, во пресудата не се наведени доволно причини за решителните факти, а наведените се нејасни и противречни. Имено, неприфатлив е ставот на првостепениот суд без изведување на сите расположиви докази да се донесе ослободителна пресуда и притоа да се тврди дека не било докажано да обвинетата го сторила кривичното дело за кое се обвинува. Нејасни се и противречни причини за решителните факти дадени во пресудата, затоа што првостепениот суд наведува дека во обвинението не било точно прецизирано од донесените 1499 решенија од ЈИЦСР К. за кои точно лица и кога била прибавена имотна корист и дека доколку биле пронајдени, односно постоеле предметите за кои биле донесени овие решенија, ќе се утврдело дали исплаќањето на еднократната парична помош било основано, односно исплатено на лица кои ги исполнувале условите за еднократна парична помош или не, а со тоа и постоењето на кривичното дело за кое што обвинетата се обвинува.

Неспорно е дека обвинетата се обвинува дека е дадена еднократна парична помош на лица без да се утврди дали кај овие лица постои социјален ризик согласно чл.34 од Законот за социјална заштита и Правилникот за определување на еднократна парична помош. Исто така пресудата е противречна и нема причини за решителните факти, со самиот факт што првостепениот суд утврдил дека без да се обезбедат предметите за доделување на еднократна парична помош не можело да се утврди зошто помошта се барала и дали барањето било основано, не можело да се утврди дали била нанесена имотна штета на Буџетот на РМ во износ од 2.480.000,00 денари,

Од друга страна, во наодот и мислење на вештите лица се констатира дека паричните средства биле исплатени на барателите на еднократно парична помош, од кое нешто произлегува дека е нанесена

штета на Буџетот на РМ.

Утврдената фактичка состојба е погрешно и нецелосно утврдена. Од изведените докази првостепениот суд извел погрешен заклучок за решителните факти, поготово што не ги извел сите предложени докази, кое нешто утврдената фактичка состојба ја чини нецелосна.

Начелото на утврдување на материјалната вистина го задолжува и овластува судот да по своја иницијатива да ги прибира потребните докази за утврдување на фактите, односно да ги изведува дури и оние докази од кои странките се откажале-чл.14 и чл.314 ст.6 од ЗКП.

Од изведените докази првостепениот суд извел погрешен заклучок кога утврдил дека 825 лица на кои се однесуваат 1499 решенија за еднократна парична помош од страна на обвинетата се лица со социјален ризик, при што на 43 лица ризикот бил утврден при поднесувањето на барањето, а останатите биле корисници на социјална помош пред и во периодот за кој се обвинува обвинетата, кое нешто првостепениот суд го утврдил од вештачењето, иако во вештачењето е наведено дека неможе да се даде одговор дали сите лица кои се наведени во извештаите од извршниот надзор на МТСП - С. постојат досије со проценет ризик, бидејќи истите ги немале на увид.

Обвинетата во својата одбрана дадена на претрес на 18.05.2010 год. изјавува дека не секој корисник на социјална помош има право на еднократна парична помош, туку само оној кој побарал и кој се наоѓал во состојба на социјален ризик. Понатаму неспорно е утврдено од доказите дека во критичниот период немало природни непогоди или епидемии за да од страна на Центарот за социјални работи К. биде одобрувана еднократна помош согласно чл.34 ст.1 од Законот за социјална заштита.

Свидетелката Б. П. и во истрага и на главниот претрес изјавува дека во 1499 решенија немало доказ за утврден социјален ризик на барателите на еднократна парична помош и дека при увидот се прегледани 2000 барања за еднократна парична помош, од кои во 1499 не бил утврден социјален ризик.

Не прифаќањето предлогот на Јавниот обвинител да бидат сослушани во својство на сведоци и останатите членови комисија и тоа М. Г., Ј. Ј. и С. И., как и социјалните работници кои постапувале по предметите и тоа Ј. Ц., З. А., В. А., Ж. Д., Т. И., Б. М. и М. И., исто така има придонес да утврдената фактичка состојба ја чини нецелосна, а притоа да се има во предвид и одредбите од ЗКП кои лица се ослободени од сослушување во својство на сведоци-чл.218 и 219 од ЗКП.

Поради сторените суштествени повреди на постапката и погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, не може да се испита и законитоста на донесената одлука, поради што следуваше да се жалбата уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд, треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да ги изведе како доказ предложените докази и тоа да ги распраша предложените сведоци, како и сите 850 лица корисници на еднократната парична помош, на сите спорни факти со цел да се утврди кои лица ги исполнувале условите за

добивање еднократна парична помош по основ на положба на социјален ризик во критичното време а по наведените решенија, бидејќи судот не може да се задоволи од ревизискиот т.е.комисискиот наод од Министерството кој е извршен надвор од кривичната постапка, без подвргнување на правилата на ЗКП и без налог на судот, и бидејќи имаме нецелосно вештачење поради отсутност на предметите оформени за секој корисник посебно од ЦСР-К., како и да се изврши увид и во кривичниот предмет К.бр.223/07 кој се води пред истиот суд против обвинетата, за да може да се разграничи кои од лицата и цитираните решенија, како и наведените по број 266 решенија-на страна 34 ст.2 од цитираната пресуда К.бр.223/07 од `18.01.2010 год. влегуваа и дали влегуваа,-се опфатени во 1499 решенија за 850 лица во овој предмет и притоа при одлучувањето да се има во предвид и чл.45 од КЗ.како би можело по изведувањето на сите предложени и нужно потребни докази и преку една нивна целосна анализа и оцена да се утврди дали обвинетата е сторител на кривично дело или не.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

2.=Пресуда на «Основен суд Кочани» «К.бр.70/10» од 24.12.2010 година, во ослободителниот дел, во ст.2 од изреката - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.150/11.

«Основен суд Кочани» со обжалената пресуда «К.бр.70/10» од 24.12.2010 година, под ст.1 од изреката врз основа на чл.367 т.3 од ЗКП (пречистен текст) спрема обвинетите «М. Г. и Љ. Ѓ.» двајцата од «К.» го одбил обвинението дека сториле како соизвршители од чл.22 од КЗ продолжено кривично дело «Измама»по чл «чл.247 ст.3 в.в.ст.1» и в.в. со чл. 45 од КЗ, бидејќи тужителот од започнувањето па се до завршувањето на главниот претрес се откажал од обвинението.

Под ст.2 од изреката врз основа на чл.368 т.1 од ЗКП (пречистен текст) обвинетата М. Ѓ. ја ослободил од обвинение дека сторила едно кривично дело «Измама»по чл «чл.247 ст.1» од КЗ бидејќи делото за кое се обвинува не преставува кривично дело според законот. Оштетениот Д. Ѓ. за пријавеното оштетено барање го упатил на спор. Трошоците на постапката во вкупен износ од 7.185,00 денари одлучил да паднат на товар на буџетот на РМ.

одлучи како во изреката од следните причини:

Овој суд испитувајќи ја првостепената пресуда во обжалениот дел која се побива со жалбата во границите на жалбениот основ и по службена должност врз основа на чл.393 од ЗКП (пречистен текст), внимавајќи на суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка, најде дека првостепениот суд со донесувањето на првостепената пресуда во обжалениот дел сторил суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст). Суштествената повреда се состои во тоа што

првостепениот суд донел ослободителна пресуда со која обвинетата М. ја ослободил од обвинение врз основа на чл.368 т.1 од ЗКП (пречистен текст), а во конкретниот случај по наоѓање на овој суд не се изведени сите нужни и расположиви докази кои одат во насока на утврдување на решителните факти и се од влијание за расветлување на овој кривично правен настан, поради што и првостепената пресуда во овој дел е нејасна, неразбирлива и истата не содржи доволно причини за решителните факти.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд утврдил дека во дејствијата превземени од страна на обвинетата М. е содржан субјективниот елемент на предметното кривично дело од чл.247 ст.1 од КЗ од причини што обвинетата М. постапувала со умисла бидејќи била свесна дека со намера да прибави противправна имотна корист прикажала лажен факт на продавачката Д.Ј. во смисла на тоа дека кредитната картичка издадена од “Баркли кард” е сопственост на нејзиниот сопруг, иако знаела дека таквата картичка не е ниту нејзина, ниту на нејзиниот сопруг, бидејќи таква картичка тие не поседувале ниту пак имале било каков основ да помислат и поверуваат во тоа дека некој им оставил пред вратата картичка со која тие ќе можат неограничено да купуваат.

На вака правилно утврдените факти и околности првостепениот суд ја ослободил обвинетата од обвинение, со образложение дека во конкретниот случај недостасувало постоењето на заблуда кај продавачката Д., односно фактот дека измамничкото дејствие превземено од страна на обвинетата не било подобно да ја доведе продавачката во заблуда и кај истата да е создадена погрешна престава за правниот однос, од причини што непостоело совпаѓање помеѓу презимето наведено во картичката и презимето на обвинетата во нејзината лична карта од една страна, а од друга страна продавачката Д. не можела да биде доведена во заблуда дека кредитната картичка е сопственост на лицето кое што сакало да плати со истата, бидејќи на продавачката и било познато дека освен сопственикот никој друг не може да врши плаќање со кредитна картичка која гласи на лично име, па затоа и по наоѓање на првостепениот суд продавачката - сведокот Д. во никој случај не смеела да дозволи да се изврши плаќање со ваква кредитна картичка.

Овој суд се согласува со ваквата констатација на првостепениот суд, меѓутоа за поткрепа на истата првостепениот суд бил должен да го прибави како доказ и да изврши увид во Договорот склучен помеѓу правниот субјект ДОО Димитриеви-Кочани и соодветната банка за прифаќање и користење на платежни картички за безготовинско плаќање, од кој договор со сигурност би можело да се утврди решителниот факт, дали продавачката Д. имала законска обврска да бара документ за идентификација при плаќањето со платежните картички од сопственикот на картичката или не.

Во отсуство на ваков доказ констатацијата на првостепениот суд дека дејствието превземено од страна на обвинетата не било подобно да ја доведат во заблуда продавачката Д. не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази на главен претрес. Поради напред наведените причини следуваеше пресудата да се укине и предметот во

ослободителниот дел врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа, да ја отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд, односно да го прибави и изведе како доказ Договорот за прифаќање и користење на платежни картички за безготовинско плаќање помеѓу правниот субјект ДОО Д. Кочани и соодветната банка, од кој договор ќе може со сигурност да се утврди дали во дејствијата превземени од страна на обвинетата во целост се содржани сите законски обележја во предметното кривично дело за кое се товари, односно дали дејствијата превземени од страна на обвинетата биле подобни да ја доведат во заблуда продавачката Д. или пак истата сама допринела за настанатата ситуација поради нејзини пропусти кои таа била должна да ги врши, а се со цел да може да се утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

3.=Пресуда на Основниот суд Кочани К.бр.19/08 од 29.12.2010 год,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.151/11.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.19/08 од 29.12.2010 год. обвинетиот М. П.од К. врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП го ослободува од обвинение за едно продолжено кривично дело “Измама во службата“ од чл.355 ст.4 в.в. со ст.1 и в.в. со чл.45 ст.1 и в.в. со чл.22 од КЗ, а врз основа на чл.368 т.1 од ЗКП и за продолжено кривично дело “Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ, а обвинетиот В. Ч. од К. и Ј. А. од с.Г. ги ослободува од обвинение врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП за кривично дело “Измама во службата“ од чл.355 ст.4 в.в. со ст.1 и в.в. со чл.22 од КЗ, бидејќи не е докажано да обвинетите ги имаат сторено кривичните дела за кои се обвинуваат. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП трошоците на постапката паѓаат на товар на Буџетот на РМ.

одлучи како во изреката на ова решение од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, кои повреди се огледаат во тоа што изнесените причини за решителните факти во пресудата под ст.11 се во директна противречност со изведените докази. Прифатените делови од изјавите на сведоците од првостепениот суд се во контрадикторност со вистинската содржина на доказите. Дури и утврдените решителни факти се во директна противречност со одбраната на обвинетите. Ова од причина што уште во првичните изјави обвинетиот В. вели: “Јас списокот на работници со бројот на дневници кој го водев на лист хартија го предадов на М.. Не сум учествувал во изготвување на Списокот од 09.05.2006 год. кој го има изготвено М.“, а Ј. вели „јас водев евиденција на работниците кои се присутни на работа во тетратка и ставав + (плус) на присутните, а - (минус) на отсутните. Тетратката со евиденција ја

предадов на М. Во составувањето на Списокот јас немам учествувано. М. ми ја врати тетратката, но каде е неznam, таа беше од моите деца и пишував каде има слободни листови“, додека М.изјавува „В. на мене ми даде список на сите работници кои работеле за дневници. Списокот на присутните работници по име и презиме и со број на работни денови на лист хартија ми го даде В., па заедно изготвивме Список во кој внесовме име и презиме на работниците, одработени денови, износот на една дневница 300 денари и вкупно секој работник колку треба да прими. Јоце откако заврши пошумувањето ми предаде список во кој беа евидентирани лицата што работеле на пошумувањето со бројот на работни денови. Врз основа на овој список јас и Ј. изготвивме Список на работници во кој ги наведуваме по име и презиме работниците, работните денови, износот на дневницата од 300 денари и вкупниот износ кој секој работник треба да го прими“.

Анализата на изјавите на сослушаните сведоци на кои се темели обвинението укажува на дирекната противречност од донесената - обжалена пресуда:

1.- И. К. с.З. 25 години во истрага на ден 26.09.07 год.изјавува: Во пролетното пошумување работев 2 дена за сума од 600,00 денари. Потписот во список - пресметка од 01.6.06 год. под ред.бр.12 и на списокот - не е мој потпис. Парите ми ги подигна и донесе Ф. Е. (Натпишани се $8 \times 300 = 2.400,00$). Д. И. не превезуваше со тамчето, носеше садници и го чистеше теренот од суви дрва, но не ги качуваше во камиончето. На Претрес од 15.01.2009 год. изјавува -работев два дена за 600,00 ден. Парите ги подигна Ф. Е., јас му ја дадов мојата лична карта, не сум потпишувал никаков список, потписот не е мој. Натпишаните дневници неznam кој ги пишувал. На ново одржаниот претрес од 05.03.10 год. изјавува исто како и во истрага и на претрес.

2.- Т. А. или Т. с.З. 30 години во истрага на 26.09.07 год. изјавува: Во пролетното пошумување работев 1 ден за 300,00 ден, а исплатата ми ја изврши М.во присуство на Ј. (натпишани 9 дневници $\times 300,00 = 2.700,00$). Потписот под реден бр.14 и во двата списоци е мој, но тогаш не беше наведен износот, Во есенското пошумување работев 11 дена и примив само 1.650,00 денари, а остатокот требаше да ми се исплати во дрва, но до денес не ми е исплатен ни во пари ни во дрва. ($11 \times 300 = 3.300,00$)-1650=1.650,00 денари. Д. собираше гранки, помагаше на групите каде недостасуваше лице за садење борчиња, а тоа го правеше само два дена (натпишани нема). На главниот претрес од 28.01.2009 год. е прочитана неговата изјава, а на новодржаниот главен претрес на 15.06.10 год. е прочитана неговата изјава.: -Според вештачењето земал во 2007 год.1,06м³ дрва за пошумувањето по испратница бр.063542 за износ од 1.650,00 денари. Меѓутоа на главниот претрес овој сведок не е сослушуван непосредно да каже дали оваа количина дрва ја земал, ниту му е предпочувана цитираната испратница дали има негов потпис или не.

3.- Б. П.-Г. с.З. изјавува: Во пролетното пошумување работев 1 ден за 300,00 денари, кои ми се исплатени од М. во присуство на Ј. во

продавницата, а дали кога се потпишувал беше наведен износот не се сеќавам. (Натпишани $9 \times 300 = 2.700,00$). Предочените потписи на двата списка под ред бр.16 - едниот потпис е мој, а другиот како да е мој но не се сеќавам мислам дека потпишал само на еден список. Во есенското пошумување рабоек 5 дена и примив само 300,00 денари, а остатокот од 1.200,00 денари до денес не ми е исплатен. Потписот на списокот под ред.бр.28 е мој потпис. (Нема натпишување) Д. И. поработуваше - собираше гранки, но цел ден не работеше. На претресот од 28.01.2009 год. е прочитана неговата изјава, а на новоодржаниот претрес од 05.03.10 год. изјавува во пролетното пошумување рабоек 5-7 дена и се ми е исплатено и кога ги подигнал парите се потпишал. Во есенското пошумување рабоек 2 дена и ми е исплатено за 1 ден 300,00 денари, а за другиот износ ми беше кажано дека можам да подигнам дрва, но јас не ги подигнал. Предочени му се пресметките од 01.06.06 год. под реден бр.16 и од 05.12.06 под реден бр.28 и вели потписите се мои, а кога се потпишувал не се сеќавам дали биле наведени износите, а јас ја презентирам мојата лична карта. Ова денес што го изјавувам е вистина, а зошто поинаку сум кажал во истрага немам поим. Имаше истакнато во 3. список кои луѓе учствувале во пошумувањето, бројот на дневниците и парите кои треба да ги земат. Според вештачењето има за земање од шумското уште 300,00 денари. Дрва не подигал.

4.-Д. И. К. 56 години во истрага на ден 26.09.07 год. изјавува: Во пролетното пошумување кое траеше од 17.04 до 05.05.2006 год. рабоек 11 дена. Ги превезувал работниците со тамчето и за еден ден ми се исплатуваше по 1.500 денари за превоз. Покрај превозот рабоек и на пошумување - некогаш копал дупки, ставав садници, некогаш го чистев теренот. За сите 11 дена ми е исплатено и тоа пола со 6m^3 дрва, кои чинеа 2.700,00 денари, а другото во пари, а исплатата ми ја изврши М. Потписите под ред.бр.17 и во двата списка се мои, а не можам да се сетам кога се потпишувал дали имаше наведено износи. (Натпишани $10 \times 300 = 3.000,00$) Во есенското пошумување рабоек 18 дена за 5.400,00 денари и М. ми плати само 1.350,00 денари, а требаше да ми исплати уште 2.700,00 денари, кој износ до денес не ми е исплатен. Лицето М. кога му реков да ми исплати уште 2.700 денари ми рече „Ајде да не правиме збрки, нешто си работил, нешто не“. Потписот под ред.бр.7 на списокот од 05.12.06 год. е мој и ми е исплатено само 1.350,00 денари. Бројот на работници секој ден беше различен, некогаш 10, некогаш 15 или 30 лица. (Натпишани $16 \times 300 = 4.800,00$). На претресот од 23.12.2008 год. изјавува исто како во истрага, а на новоодржаниот главен претрес од 15.06.2010 год.е прочитана изјава од 23.12.08 год. Според вештачењето земал $1,74 \text{ m}^3$ дрва по испратница бр.007982 за износ од 2.700,00 денари во 2007 год за пошумувањето. Не му е предочена испратницата да се произнесе по истата.

5.Ц. И. с.М. 58 години во истрага на 26.09.07 год. изјавува: Во пролетното пошумување рабоек 1 ден и ми е платено 300, денари, кои пари лично дома ми ги донесе М. и ми даде да се потпишам на еден лист од вежбанка. Потписот во двата списка од 01.06.06 не е мој потпис. (Натпишани $9 \times 300 = 2.700$). Во пролетното пошумување преку

Социјалното работев 3 дена, но не ни следувааше дневница. Д. И. чистеше гранки од теренот. На главниот претрес од 23.12.2008 год. изјавува исто како во истрага, потписот под реден број 21 на двете пресметки не е мој потпис, работев само 1 ден, а износ од 1.500, денари не ми е исплатуван, а лична карта дадов на М. Листот хартија на кој јас се потпишав за примените 300,00 денари го видов во полиција. На новоодржаниот главен претрес од 15.06.2010 год. е прочитан исказот од 23.12.08 год.

6. Ј. А. с.Г. 71 година во истрага од 26.09.07 год. изјавува: Работев на есенско пошумување 7 дена и ми е исплатено 1.100,00 денари. Парите ми ги донесе М. Ј.. Потписот на пресметката од 5.12.06 год. под реден број 14 не е мој потпис. (Натпишано $8 \times 300 = 2.400$). На претрес од 23.12.2008 год. изјавува работев 7 дена, а ми се исплатени 1.100 денари лично од Ј. А. Останатите пари од 1.000,00 денари до денес не ми се исплатени. Потписот во пресметката од 5.12.07 год. под реден бр.14 е мој потпис и тоа е вистина, а не како сум кажал во истрага, но не сум примил 2.500,00 денари како што е наведено Не можам да се сетам дали сум давал лична карта. На новоодржаниот главен претрес од 15.06.2010 год. е прочитан исказот од 23.12.08 год. Д. само превезуваше работници, а не пошумувал. Според вештачењето подигнал $1,184 \text{ м}^3$ дрва $\times 1.900 = 2.250$ денари на ден 27.12.2006 год. по испратница бр.1. Не е распрашан на ова околност, нити му е предочена испратницата.

7.- Т. Ј. с.Г. 26 години (Т.) во истрага 26.09.07 год. изјавува: Работев на есенско пошумување само 1 ден, а ми е исплатено за два и пол работни дена сума од 750, денари од М., а со него беше и Ј. А.. Потписот во пресметката од 5.12.06 год. под реден број 17 е мој потпис, а кога се потпишав дали бил наведен износот не знам, (натпишани $10 \times 300 = 3.000$). Д. тој ден работеше на пошумувањето. На претрес од 23.12.2008 год. изјавува исто - потписот е мој, а примив само 750,00 денари, а работев само 1 ден. На новоодржаниот главен претрес од 05.03.2010 год. изјавува исто како во истрага, иако ми беа исплатени повеќе пари од работеното, јас на тоа не реагирав. Според вештачењето исплатени му се во дрва $0,868 \text{ м}^3 \times 1.900 = 1.650$ по испратница бр.1 од 27.12.2006 год. Овој факт не му е предочен, ниту пак се произнел по испратницата.

8.- В. А. с.Г. 22 год. во истрага на 26.09.2007 год изјавува: Во есенското пошумување работев само 1 ден и ми е исплатено 300,00 денари од М. во присуство на Ј. А. во кафич во Г. Потписот во пресметката од 05.12.2006 год. под ред.бр.19 е мој потпис, а износот на парите не беше наведен. (Натпишани $10 \times 300 = 3.000,00$). На претрес од 15.01.2009 год. изјавува исто, работев само 1 ден и примив 300,00 денари. Не е вистина да сум работел 5,5 дена и да сум примил сума од 1.650,00 денари. Јас немам земено дрва за пошумувањето. Парите ми се исплатени во кафичот „Р.“ во Г. На новоодржаниот главен претрес од 05.03.2010 год. е прочитана изјавата од 15.01.2009 год. Според вештачењето има за земање уште 1.650,00 денари. Овој факт не му е предочен на овој сведок.

9.- В. А. с.3. 34 години во истрага од 26.09.07 год. изјавува: Во пролетното пошумување работев 10 дена и ми е исплатено 3.000,00 денари на двапати по 1.500,00 денари од страна на М. во присуство на Ј. Потписот во двете пресметки од 01.06.06 под ред.бр.1 е мој потпис. (Натпишано $10 \times 300 = 3.000$). Во есенското пошумување работев 5 дена и ми е исплатено 1.500 денари., а потписот во пресметката од 5.12.06 год. не е мој потпис, но е на мојата мајка Ј. на која е исплатен износот од 1.500,00 денари. Д. И. работеше со нас на пошумувањето - чистеше гранки на теренот. На претрес од од 15.01.2009 год. изјавува исто како во истрага, работев само 5 дена, не сум работел 7,5 дена и не сум примил износ од 2.250,00 денари, точен е бројот на личната карта која ја давав. Дрва не сум земал за пошумувањето. На новоодржаниот главен претрес од 12.02.2010 год. изјавува во се исто како од истрага и претрес, јас не сум работел преку ЦСР, се што работев ми е исплатено. Според вештачењето има за земање уште 2.250,00 денари. Овој факт не му е предочен.

10.- Д. Д. с.Г. 22 години во истрага од 26.09.07 год. изјавува: Во есенското пошумување работев 6 дена, а ми е исплатено за 5,5 дена 1.650,00 денари, од страна на М. во присуство на Ј., Потписот во пресметката од 5.12.2006 под реден бр.29 е мој потпис и тогаш дознав дека ми се натпишани 5 дена, иако јас работев само 6 дена. (Натпишани $5 \times 300 = 1.500$). На претресот од 23.12.08 год. изјавува во есенското пошумување работев 5-6 дена за дневница од по 300 денари и се ми е исплатено, парите ми ги дадоа во кафичот Р., М.и Ј. Потписот во пресметката од 5.12.2006 год. под реден бр.29 е мој потпис и колку што можам да се сетам износот од 1.650 денари го имам примено. На новоодржаниот главен претрес од 12.02.2010 год. изјавува - во се исто како истрага и претрес, се што работев ми е исплатено и немам никакви побарувања према шумското. Според вештачењето примил $0,868 \text{ м}^3$ дрва $\times 1900 = 1.650$ по испратница бр.1 од 27.12.2006 год. Овој факт не му е предочен.

11.- Љ. С. с.3. 27 години во истрага од 26.09.07 год. изјавува: Во есеното пошумување работев 11 дена и ми е исплатено за 5 дена износ од 1.500 денари, а остатокот за 6 дена на износ од 1.800,00 денари не ми е исплатен. На моите 11 дена Ј. додаде уште 1 ден за едно друго лице и му платив јас на тоа лице 300,00 денари. Потписот во пресметката од 5.12.2006 год. под реден број 30 не е мој потпис. (Натпишани $7 \times 300 = 2.100$). На претресот од 23.12.2008 год. изјавува исто како во истрага, работев 11 дена и ми се исплатени 1.500,00 денари. а 300,00 денари дадов на другото лице. Кога ми се дадени парите јас се немам потпишано во никаков список. За останатиот износ кој не ми беше платен ми се дадени дрва во Април 2007 год. количина од $1,3 \text{ м}^3$. На новоодржаниот главен претрес 5.03.2010 год. е прочитана изјавата од 23.12.2008 год. Според вештачењето на Љ. му се дадени дрва $1,16 \text{ м}^3$ во вредност од 1.800,00 денари по испратница 062628 од 2008 год. Овој факт и испратницата не се предочени на сведокот.

12.-Б. С. с.3. - 26 години во истрагата не е сослушан. На главниот претрес 15.01.2009 год. изјавува: Во пролетното пошумување работев 9 дена и ми се платени 2.700,00 денари. од М. Потписот во пресметката од 01.06.06 год. под ред.бр.6 е мој потпис. Во есенското пошумување работев 2 дена и ми се исплатени 600 денари., кои пари ми се донесени дома од некое лице. Потписот во пресметката од 06.12.2006 год. под реден број 12 не се произнел на кого е, а тврди дека не работел 6 дена и не примил износ од 1.800,00 денари и дека не подигал дрва од шумското. (Натпишани $10 \times 300 = 3.000$). На новодржаниот главен претрес од 5.03.2010 год. е прочитан исказот од 15.01.2009 год. Според вештачењето подигнал дрва $0,947 \text{ м}^3 \times 1900 = 1.800$ денари по испратница бр.1 од 27.12.2006 год. Овој факт не е предочен на овој сведок.

Од ова анализа на изјавите на сведоците јасно произлегува противречноста со утврдените и прифатени решителни факти од првостепениот суд и дека првостепениот суд не ги извел сите процесни дејствија и не ги ги расправил сите спорни прашања.

Сите овие суштествени повреди на постапката по оценка на овој суд имаат допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што не може да се испита и правилната примена на КЗ, па затоа следуваше да се одлучи како во изреката.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги острани сите сторени суштествени повреди на постапката, повторно да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна преоценка, да ги изведе доказите на кои е горе укажано, а посебно да се ангажира околу утврдувањето кој кого довел во заблуда околу евиденцијата на дневниците, дали обвинетите В. и Ј. го довеле обвинетиот М., поготово што тие се директните евидентичари на лицата кои работеле на пошумувањето и тие се што ги потпишале списоците, а нивниот потпис на списокот значи потврда - гаранција дека се она што е внесено е вистинито, поготово што и самиот В. пред судот изјавил „Јас не знам дали во конечниот список кој беше изготвен од М. има натпишувано дневници, јас лично го потпишав списокот и не се сомневам во неговата содржина“, како би можел судот преку една сестрана анализа и оценка на сите докази да донесе една правилна и законита одлука.

По однос на пресудата под ст. II овој суд има дадено напатствија во своето решение Кж.бр.304/09 од 30.09.2009 год.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП одлучи како во изреката.

4.=Пресуда на Основниот суд Кочани К.бр. 154/2010 од 01.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.188/11.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда. обвинетата У Ј од К согласно чл. 368 ст.1 т.1 од ЗКП (Пречистен текст) ја ослободил од обвинение за кривично дело „Неплаќање издршка“ по чл. 202 ст.1 од КЗ, бидејќи делата за кои се обвинува не се кривични дела според законот.

Одлучил трошоците да паднат на терет на буџетските средства..

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст) дека изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, решителните факти кои ги прифатил првостепениот суд не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази и првостепената пресуда не содржи доволно причини за решителните факти од кои неспорно се утврдува дека во дејствијата на обвинетата не се содржани елементите на кривичното дело од чл. 202 од КЗ.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Сторените суштествени повреди имаат влијание и при утврдувањето на фактичката состојба од првостепениот суд, која по оценка на овој суд е нејасна и непотполна. Првостепениот суд дал погрешна оценка на дел од изведените докази и поради тоа останале неразјаснети голем дел од решителните факти поради што фактичката состојба е неправилно утврдена.

Првостепениот суд прифатил од исказот на малолетните Р и В, од исказот на свидетелот Т А - брат на обвинетата, како и од исказот на свидетелката А Н, дека и по разводот обвинетата продолжила да се грижи за нивните две малолетни деца, контактирала со нив и тоа почесто пати кога живеела во К, и тоа контактирала и во К и во с. О, така што ги помагала со давање на парични средства во износ од 3.000,00 до 4.000,00 денари или од 50-100 евра, им купувала облека, храна и слично, а исто така продолжила да им дава парични средства и откако заминала на работа во ЦГ кога 3 до 4 пати во годината се видувала со нејзините деца и им купувала храна, облека и им давала парични средства.

Овие факти дека обвинетата парично ги помагала нивните две деца, купувајќи им и храна и облека, не ги порекнува ниту законскиот застапник на малолетните - таткото М Јод с. О.

Меѓутоа, овие факти не го исклучуваат постоењето на кривичната одговорност на обвинетата У за дејствијата опишани во изреката на пресудата.

Неспорно е дека обвинетата ги нема исплаќано паричните износи на име издршка, со кои е задолжена со извршна судска одлука - пресуда П.бр. 238/05 од 05.07.2005 година на Основен суд Кочани, со клаузула на извршност од 10.08.2005 година, од по 2.000,00 денари за секое од двете малолетни деца, па така за критичниот временски период не платила вкупно на име издршка сума во износ од 240.000,00 денари. Неспорен е и фактот дека на законскиот застапник на Р и В - таткото М му било познато дека обвинетата им дава пари на нивните две деца, но и покрај тоа тој се јавувал телефонски на обвинетата, да ја исполни својата обврска и да плаќа на име издршка месечно од по 2.000,00 денари за двете деца, или вкупно 4.000,00 денари, со цел да има доказ дека обвинетата ја плаќа издршката и во колкав износ, но обвинетата и покрај тоа не ја прифатила својата обврска, одбегнала да ја плаќа издршката и поради тоа го сторила кривичното дело „Неплаќање

издршка“ од чл. 202 од КЗ.

Првостепениот суд не ја имал во предвид околноста дека со ниту еден од изведените докази не се констатира колкава сума на пари обвинетата дала на нивните две малолетни деца за критичниот временски период. За овој суд е неприфатлив ставот на првостепениот суд дека кај обвинетата не постоела умисла да го стори предметното кривично дело од чл. 202 од КЗ, од причини што таа и по разводот не престанала да се грижи за двете малолетни деца, бидејќи во конкретниот случај се работи за подолг временски период, во кој законскиот застапник на малолетните деца - таткото М ја опоменува обвинетата дека треба месечно да ја плаќа издршката во вкупен износ од 4.000,00 денари за двете деца, но обвинетата тоа не го прифатила, што укажува на фактот дека биле остварени обележјата на предметното кривично дело од чл. 202 од КЗ, со самиот факт дека обвинетата одбегнала да плаќа издршка која за целиот период изнесува 240.000,00 денари.

По наоѓање на овој суд, во конкретниот случај се работи за едно кривично дело „Неплаќање издршка“ од чл. 202 ст.1 од КЗ, а не за две кривични дела како тоа се терети обвинетата со поднесеното обвинение, и е ослободена од обвинение за две кривични дела од чл. 202 ст.1 од КЗ со првостепената пресуда, бидејќи во законскиот опис на кривичното дело од чл. 202 од КЗ е наведено дека за да постои ова кривично дело треба сторителот да одбегнува да дава издршка определена врз основа на извршна судска одлука или порамнување, а во конкретниот случај со извршната судска пресуда П.бр. 238/05 од 05.07.2005 година, обвинетата е задолжена со плаќање на издршка во вкупен износ од 4.000,00 денари, не за едно, туку за двете малолетни деца Р и В, па од тие причини, не се работи за две кривични дела од чл. 202 ст.1 од КЗ.

Од горе изнесените причини следува првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

5.=Пресуда на «Основен суд Кочани» «К.31/10» од 24.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.21/11.

Основен суд Кочани» со обжалената пресуда «К.31/10» од 24.11.2010 година, обвинетата «С.К.» од «К.» врз основа на чл. 342 ст.1 т.3 од ЗКП, ја ослободил од обвинението да сторила кривично дело “Кражба“ по «чл.235 ст.1» од бидејќи не се докажало дека обвинетата го сторила делото за кое се обвинува. Оштетената ЕВН Македонија АД Скопје за остварување на своето оштетно побарување ја упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител за сторена суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка по

чл. 355 ст.1 т.3 и т.11 од ЗКП. Во конкретниот случај првостепениот суд сторил повреда на одредбата од чл. 355 ст.1 т.3 и чл. 355 ст.2 в.в. со чл. 428 ст.4 од ЗКП од причина што главниот претрес е одржан без лице чие присуство на главниот претрес е задолжително, односно без присуство на обвинетата С. Имено, на главниот претрес од 03.11.2010 година првостепениот суд констатирал дека не е присутна обвинетата, односно дека истата не е уредно поканета, а од страна на ПС Кочани било доставено известување дека обвинетата се наоѓа во Р. Германија на непозната адреса. Врз основа на чл. 428 ст.4 од ЗКП судот донел решение главниот претрес да се одржи во отсуство на обвинетата бидејќи на истата не можел да и достави покана заради промена на адресата, а обвинетата промената не ја пријавила. Согласно чл. 428 ст.4 од ЗКП утврдено е “Ако обвинетиот не дојде на главниот претрес иако уредно е поканет или поканата не можела да се врачи поради непријавување до судот на промена на адресата или престојувалиштето, судот може да одлучи главниот претрес да се одржи и во негово отсуство под услов неговото присуство да не е нужно”.

Меѓутоа, во конкретниот случај не се исполнети условите во смисла на чл 428 ст.4 од ЗКП за судење во отсуство. Обвинетата не знаела дека против неа е поведено кривична постапка бидејќи нема примено обвинение за да би ја пријавила промената на адресаната на живеалиштето или престојувалиштето до судот. Од друга страна не е исполнети ниту условот за одржување на главен претрес во отсуство на обвинетата, ако нејзиното присуство не е нужно, бидејќи во текот на постапката видно е дека присуството на обвинетата било нужно од причина што од нејзината одбрана можат да се утврдат повеќе релевантни факти за правилно одлучување за постоењето на кривичното дело што и се става на товар.

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП од причини што првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива, во даденото образложение не се наведени доволно причини за утврдените решителните факти од кои судот се раководел по однос на постоењето на кривичното дело што и се става на товар на обвинетата, а веќе наведените причини по наоѓање на овој суд се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази во текот на постапката.

Ценејќи ги изведените докази во текот на постапката првостепениот суд прифатил дека од нив не се докажало да обвинетата «С.К.» од «К.» во периодот од 26.11.2008 до 25.11.2009 година со намера противправно да присвои туѓ подвижен предмет, во својата кука каде живее на улица “хх” без број во К. одзела 4.200 кв. часови електрична енергија од мрежата на оштетената ЕВН Македонија АД Скопје на начин што ангажирајќи НН лице извршила приклучување на мрежата на оштетената со поврзување со кабел директно од куќата на начин што не се регистрирала потрошената електрична енергија.

Првостепениот суд прифатил дека даденото обвинение е засновано на претпоставки бидејќи со оглед на фактот дека обвинетата била замината за Р. Германија не можела да се определи во кој временски период е извршено ваквото нелегално приклучување на

мрежата на ЕВН, а отука и дали навистина обвинетата ангажирала НН лице да го изврши тоа приклучување. Од друга страна со оглед на фактот што во времето на контролата немало присутно никој во куќата на обвинетата првостепениот суд прифатил дека не постои доказ од кој со сигурност ќе се утврди каде овој кабел завршува во куќата на обвинетата што значи не може да се докаже дека неовластено е користена електрична енергија.

По наоѓање на овој суд ваквата констатација на првостепениот суд е заснована на недоволно проверени докази и факти. Имајќи во предвид дека неспорно е од увидот во записниот на утврдување на неовластено користење на електрична енергија, извештајот за работа и изјавите на распрашаните сведоци вработени во ЕВН кои на лице место ја констатирале состојбата, како и даденото вештачење од вештото лице Костадинов Никола дипл.елек.инж., дека ормарот со електричните броила меѓу кои било и броилото од куќата на обвинетата било опожарено и не било во функција подолг временски период и тоа повеќе од 1 година, меѓутоа при контролата било утврдено дека е приклучен кабел директно на електричната мрежа од овој електричен столб кој продолжува кон куќата на обвинетата, значи дека електричната енергија која што била користена во куќата не се регистрирала. Заради проверување на фактот каде овој кабел завршува во куќата на обвинетата, кои електрични апарати ги има во куќата, а врз основа на тоа колку електрична енергија била потрошена за критичниот период и во кое време е извршено кривичното дело, првостепениот суд нужно морал да ја распраша обвинетата да даде изјава во своја одбрана како и да изврши увид на местото непосредно и директно.

Од погоре изнесеното, утврдената фактичка состојба е погрешна и нецелосна, заснована на недоволно проверени докази и факти, а имајќи во предвид дека во оваа куќа неспорно живее обвинетата, а воедно и самиот првостепениот суд констатирал дека во пресметката на ЕВН како потрошувач стои нејзиното име, се доведува под сомневање правилната примена на материјалното право од кои причини следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно разлгедување и одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба уредно да ја покани и распраша обвинетата на околности кои се битни за утврдување на решителните факти за предметниот кривично правен настан. На лице место да утврди кои електрични апарати ги има во куќата, да утврди каде точно завршува кабелот кој што директно е поврзан на мрежата без да се регистрира потрошената електрична енергија, па врз основа на тоа, имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања потврдувајќи ги сите решителни факти за предметниот кривично правен настан, на правилно и целосно утврдена фактичката состојба правилно да го примени материјалното право и да донесе правилна и законита одлука по однос на постоењето на кривичното дело и вината кај обвинетата за истото

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

6.=Пресуда на Основниот суд Кочани К.бр.263/10 од 24.11.2010 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.24/11.

Со обжалената пресуда К.бр.263/10 од 24.11.2010 година, обвинетата У Ц од К ја огласил за виновна за кривично дело “Телесна повреда” од чл.130 ст.1 од КЗ и изрекот 30 дневни глоби, вредноста на една дневна глоба ја утврдил на 5 Евра па ја осудил на парична казна во износ од 150 Евра во денарска противвредност од 9.225,00 денари сметано едно евро по 61,5 денари. Воедно ја задолжил обвинетата паричната казна да ја плати во рок во рок од 60 дена од денот на правосилноста на пресудата, ако не ја плати во определениот рок судот може да определи нов рок или ако оцени дека осудената не сака да ја плати паричната казна ќе биде присилно извршена, а ако и тогаш неможе да биде наплатена ќе се изврши така што ќе се замени со затвор сметано една дневна глоба еден ден затвор како и ја задолжил обвинетата да на приватната тужителка и ги надомести трошоците во постапката во износ од 12.260,00 денари во рок од 15 дена од денот на правосилноста на пресудата и да плати на име трошоци на постапката износ од 3.000,00 денари, сето тоа во рок од 15 дена од денот на правосилноста на пресудата.

За остварување на штета оштетената Ц У ја упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителката по основот на сторена суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи пресудата не содржи доволно причини за решителни факти по однос на елементите од кривичното дело за кое обвинетата Убавка е огласена за виновна со првостепената пресуда. Решителните факти за постоење на кривичната одговорност на обвинетата У, дека со преземените дејствија-удирање на тужителката Д во пределот на половината ја повредила честа и угледот на тужителката, не наоѓаат покрепа во содржината на изведените докази.

Основани се жалбените наводи во изјавената жалба дека освен приватната тужителка кој била сослушана во својство на сведетел, првостепениот суд не извел други докази за утврдување на решителниот факт дали приватната тужителка е ударена или само подбутната од обвинетата во предлог на половината.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешна и нецелосна утврдена фатичка состојба.

Првостепениот суд прифатил дека со удирањето на приватната тужителка од страна на обвинетата во пределот на половината не била нанесена телесна повреда на тужителката опишана во приватната тужба-асиметрија на дископростор Л3-Л4 со можна дископатија на тоа ниво, туку била повредена честа и угледот на приватната тужителка. Меѓутоа, од содржината на изведените докази овие факти не се утврдуваат. Приватната тужителка со поднесената тужба и на главниот претрес, предлага обвинетата да биде огласена за виновна за кривичното дело “Телесна повреда” од чл.130 ст.1 од КЗ, а не за

кривично дело “Навреда “ така што приватната тужителка воопшто не е распрашана на околноста дали со удирањето од страна на обвинетата во пределот на половината, приватната тужителка се почувствувала омаловажена, дали нејзините колешки и се подбивале на тоа што и го сторила обвинетата, дали за тужителката тоа било вредносно негативен суд што го изјавила обвинетата со превземените дејствија. Сето тоа останува не утврдено и не разјаснето. За овој суд, не е утврден и субјективниот елемент кај обвинетата дали таа во моментот на превземаањето на дејствијата имала намера да ја омаловажи приватната тужителка пред нејзините колешки во средината каде таа работела или тоа било обична шега, или пак намерата на обвинетата телесно да ја пореди приватната тужителка. Сметаме дека релеватен факт што треба да се цени при утврдувањето на фатичката состојба и при одлучувањето дека тужителката и обвинетата биле во добри односи пред кривично правниот настан не биле скарани ниту пак имало некаква вербална расправија непосредно пред кривичниот правниот настан. Не секое буткање и удриање, а без да се утврди мотивот за тоа не претставува во секој случај сторување на реална навреда спрема тужителот.

Поради тоа што првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП, решителните факти во целост не се утврдени, а оние кои се утврдувани не наоѓаат покрепа во содржината на изведените докази поради кои фактичката состојба е нејасна и непотполна, при ваква состојба на работите овој суд неможеше да се произнесе за примената на КЗ спрема обвинетата.

Согласно чл.95 од КЗ, Овој суд ја задолжи приватната тужителка да плати дополнителни трошоци во постапката во износ од 2.800,00 денари, на обвинетата за поднесената жалба од кои 2.000,00 денари за состав и 800,00 денари за такси за жалба.

Од горе изнесените причини, а согласно чл.402 од ЗКП следувахе првостепената пресуда да биде укината и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

7.=Пресуда на «Основен суд Кочани» «К.бр.104/10» од 04.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.252/11.

«Основен суд Кочани» со обжалената пресуда «К.бр.104/10» од 04.02.2011 година, обвинетите «Б.С.» од «с.Б.-К.» и Т. Т. од Ш. ги огласил за виновин за по едно кривично дело «Недозволено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори» од чл «чл.215 ст.1» од КЗ и ги осудил на казна затвор во траење од по една година и три месеци . Воедно ги задолжил секој обвинет посебно да плати на име паушал износ од по 3.000,00 денари, потоа двајцата обвинети ги задолжил солидарно да платат трошоци во постапката износ од 2.400,00 денари, како и обвинетиот Т. Т. го задолжил да плати на име трошоци во постапката износ од 9.759,00 денари сето тоа во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Од обвинетиот Б.С. е одземена психотропна супстанца “анфитамин“ во вид на 2075 таблети “каптагон“ кои по правосилноста на пресудата да бидат

уништени.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на обвинетите за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд врз основа на погрешна оцена на изведените докази, а пред се поради недоволно изведување на докази, погрешно и нецелосно ја утврдил фактичката состојба. Имено, првостепениот суд прифатил за утврдено дека на ден 27.01.2009 година во попладневните часови обвинетиот Т.Т., заради продажба во Штип неовластено држел, а обвинетиот Б.С. неовластено за продажба пренесувал од Штип за Кочани психотропна супстанца Анфетамин во вид на 2075 таблети Каптагон, на тој начин што при договорната средба помеѓу обвинетите во Штип, обвинетиот Тоше Трифунов на обвинетиот Б. С. му предал најлон кесе и едно пакување од мултивитамини во кое имало психотропна супстанца Анфетамин за да ги однесе во Кочани и да ги предаде на лицето К. Н. од Кочани, па обвинетиот Б. кој во Ш. пристигнал со такси возило ја превзел спакуваната роба и помалата количината ја ставил во внатрешниот џеп на палтото, а поголемата ја сокрил под седиштето на такси возилото на кое што седел и по патот кон К. кај с.Облешево врз такси возилото бил извршен преглед, при што од страна на службените лица на ПС Кочани психотропната супстанца е пронајдена и одземена. По наоѓање на овој суд неспорно се утврдените факти дека обвинетиот Б.С. критичниот ден во критичното време кај с.О. бил сопрен од страна на полицијата и неспорно е дека биле пронајдени напред наведените таблети, потоа неспорно е дека тие таблети се Анфетамин (Каптагон) и дека истите претставуваат психотропна супстанца, која е стимуланс на централниот нервен систем.

Меѓутоа, под сериозно сомнение се доведуваат утврдените факти од страна на првостепениот суд дека на 2-3 дена пред критичниот ден, односно пред 27.01.2009 година, обвинетите се слушнале телефонски, при што обвинетиот Т му кажал на обвинетиот Б. да му донесе риба сом за неговиот татко и дека сакал да се види со него, дека се виделе таа вечер во Штип и дека обвинетиот Т. на таа средба му ги дал предметните таблети на обвинетиот Б. да ги однесе до К. на лицето К. Н., бидејќи не се сослушани во својство на сведоци лицата Е. Н., Љ. М. и А. Н., затоа што обвинетиот Т. во своја одбрана изјавил дека критичниот ден, а и пред тоа и после критичниот ден обвинетиот не бил во Штип, туку бил во Скопје и престојувал кај лицата Е. Н. и Љ. М.. Обвинетиот Т. во текот на главниот претрес ги предлагал да бидат сослушани овие сведоци и според одбраната на обвинетиот преку сослушување на овие лица во својство на сведоци ќе се потврдела неговата одбрана, меѓутоа истите не се сослушани, бидејќи бранителот на обвинетиот Т. Т. по службена должност, адвокатот Светлана Кузмановска, на записник за главен претрес од 04.02.2011 година се откажала од предлогот да бидат сослушани напред наведените лица во својство на сведоци. Со тоа што не се сослушани во својство на сведоци напред наведените лица, всушност не е проверена одбраната на обвинетиот Т.Т., а со тоа под сериозно сомнение се доведува еден дел од утврдената фактичка

состојба и по однос на обвинетиот Б.С..

Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на одредбата од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи нападнатата пресуда нема доволно причини за решителните факти. Конкретно, првостепената пресуда нема доволно причини за решителните факти по однос на околноста зошто се одбиени одбраните на обвинетите како неосновани, а посебно по однос на обвинетиот Т. Т. кога е наведено во образложението на нападнатата пресуда дека одбраната на обвинетиот Т. е одбиена како неоснована и не е поткрепена со ниту еден доказ. Неприфатливо е за овој суд да се одбие одбраната на обвинетиот Т. дека е неоснована и непоткрепена со ниту еден доказ, а притоа да не бидат сослушани во својство на сведоци лицата кои обвинетиот Т. ги предлагал за да ја поткрепат неговата одбрана, односно алибито дека истиот критичниот ден, а и пред тоа и после критичниот ден престојувал во Скопје кај сведоците Е. Н. и Љ. М. Впрочем од записникот за главен претрес од 22.10.2010 година се утврдува дека биле присутни во судот лицата Е. Н. и Љ. М. и тоа се јавиле во судот без покана, доведени од страна на обвинетиот, но тој главен претрес не бил одржан поради отсутност на обвинетиот Б. С. и неговиот бранител. Од овој записник за главен претрес произлегува упорноста на обвинетиот Т.Т. кој навистина сакал да биде проверена неговата одбрана во смисла на тоа дека истиот критичниот ден кога се случил кривично-правниот бил во Скопје и дека не учествувал во извршувањето на кривичното дело.

Врз основа на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, како и поради сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот Законик.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оцена, да ја надополни доказната постапка со тоа што да ги повика и во својство на сведоци распраша сведоците Е. Н. и Љ. М. на околноста дали навистина обвинетиот Т.Т., на ден 27.01.2009 година престојувал во С. кај овие сведетели, па откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на обвинетите, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот Законик да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи жалбите се уважуваат, а пресудата се укинува и предметот се враќа на првостепениот суд на повторно судење, жалбата на обвинетиот Благој Самарџиев по однос на одлуката за кривичната санкција и по однос на одлуката за трошоците во постапката е беспредметна.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

8.=Пресуда на «Основен суд Кочани» «К.бр.306/10» од 23.03.2011 година,- СЕ УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.317/11..

«Основен суд Кочани» со обжалената пресуда «К.бр.306/10» од 23.03.2011 година, обвинетиот «И.М.» од «Кочани» врз основа на чл.342 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинение на начин опишан како во изреката на пресудата да сторил кривично дело «Тешки дела против безбедноста на луѓето и имотот во сообраќајот» по чл «чл.300 ст.4 в.в.чл.297 ст.3» од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот. Трошоците во постапката во износ од 42.280,00 денари одлучил да паднат на товар на буџетските средства, а оштетените Станка Ристова, Јордан Ристов, Илија Јаневски, Тамара Ристова и Катица Лазарова за имотно-правните барања ги упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се наводите во жалбата за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд прифатил дека во дејствијата на обвинетиот не се содржани битните елементи на кривичното дело за кое се обвинува, па истиот го ослободил од обвинението врз основа на чл.342 ст.1 т.1 од ЗКП. Притоа наведува дека недостасува причинско последичната врска помеѓу пропустите што обвинетиот како учесник во јавниот сообраќај ги сторил (возилото го управувал со неисправен уред за осветлување, без предно десно светло и со брзина на движење од 62 км на час, неприспособна на условите на патот, неговата ширина и нокно време) и настанатата последица, односно дека единствена причина за сообраќајната незгода и настанатите последици од неа било неадекватното однесување и постапување на сега покојниот, возачот на мопедот Томос кој наместо да го управува истиот поблиско до десениот раб на коловозот во правец на неговото движење, преминал со целиот габарит на спротивната страна, на половината од коловозот по која што се движело возилото управувано од обвинетиот, така што обвинетиот немал техничка можност да го избегне судирот.

Вака утврдената фактичка состојба од првостепениот суд по наоѓање на овој суд е заснована на нецелосна и погрешна оценка на изведените докази во текот на постапката. Првостепениот суд прифатил дека утврдената фактичка состојба ја засновал на извршеното сообраќајно вештачење од страна на Бирото за судски вештачења Скопје, меѓутоа истото по наоѓање на овој суд го ценел нецелосно и издвоено од останатите изведени докази во текот на постапката, меѓу кои посебно исказот на свидетелката Катица Лазарова која што во конкретниот случај била на мопедот заедно со сега покојниот.

Имено, од исказот на свидетелката К. се утврдува причината поради која оштетениот преминал на половината од коловозот по кој се движел обвинетиот со возилото. Од нејзиниот исказ произлегува дека во моментот пред да се случи незгодата, седела на мопедот позади сега покојниот Д. Р. и се движеле по десната страна од коловозот гледано во

правец на нивното движење кога одеднаш од спротивната насока забележале светло, возило кое наидувало право кон нив, односно имале впечаток дека возилото се движело по нивната страна од коловозот. Од овие причини нејзината реакција била да му сугерира на сега покојниот да сврти во лево за да го избегне ударот. Непосредно пред ударот забележала дека не се работи за мотор туку за возило и му рекла на сега покојниот да се врати на десно, но во тој момент ударот веќе бил неизбежен.

Врз основа на правилна оцена на изведените докази во корелација со изјавата на овој сведок се поставува прашањето дали постои причинско последична врска за случувањето на сообраќајната незгода од пропустите сторени од страна на обвинетиот. Со фактот што возилото го управувал технички неисправно односно без предно десно светло што е спротивно на чл.319 од ЗБСП предизвикал забуна кај оштетените дека наидува возило на две тркала и со брзина на движење која што не била прилагодена на условите на патот, ширина на коловозот, ноќни услови и управување на возило без предно десно светло т.е. спротивно на чл.37 ст.1 од ЗБСП, што пак може да е причина за настанатата последица, смрт на оштетениот.

Со самото вештачење од Бирото за судски вештачења Скопје утврдено е дека незгодата би можела да се избегне или пак последиците од истата би можело да бидат помали во случај ако сега обвинетиот го управувал возилото со брзина од 40 км на час или помала, како што налагале условите имајќи во предвид дека станува збор за тесен коловоз, намалена видливост поради ноќта, со што би го сопрел неговото возило пред местото на судирот или ударот би го остварил со помала брзина на движење, а со тоа последиците од незгодата би биле помали. Како и доколку во функција му било десното предно светло со што немало да делува збунувачки кај останатите учесници во сообраќајот дека не станува збор за патничко возило туку за возило на две тркала како што произлегува од исказот на наведениот сопатник на мопедот.

Од погоре изнесеното, поради пропустите во правилната оцена на изведените докази во текот на постапката, а со тоа и во утврдувањето на фактичката состојба се доведува под сомневање заклучокот на првостепениот суд дека не постои причинско последична врска меѓу пропустите кај обвинетиот и настанатата незгода, односно правилната примена на материјалното право поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги преоцени изведените докази во текот на постапката имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања, па тогаш врз основа на изготвеното вештачење ценето во корелација со другите докази, со правилна примена на материјалното право да донесе правилна и на закон заснована одлука околу тоа дали постои вина кај обвинетиот за кривичното дело за кое се обвинува.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

9.=Пресуда на Основен суд Кочани К.бр.137/08 од 23.04.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.322/10.

«Основниот суд во Кочани» со обжалената пресуда К.бр.137/08 од 23.04.2010 година, обвинетите Г. Д. и Т.Д., двајцата од В. ги ослободил од обвинение согласно чл.342 т.1 од ЗКП и тоа обвинетиот Г. Д да сторил едно продолжено кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ, а обвинетиот Т.Д. за едно продолжено кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.3 в.в. со ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинуваат обвинетите не е кривично дело според законот. Воедно оштетените Р.Македонија и Агенцијата за вработување на РМ-Биро за вработување Винаца за остварување на имото правното барање ги упатил на спор, а трошоците во постапката одлучил да паднат на товар на Буџетските сретства.

Жалбата на Основниот јавен обвинител е основана.
Жалбата на обвинетите е беспредметна.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Кочани дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи нападнатата пресуда е нејасна, неразбирлива, нема доволно причини за решителните факти, а наведените причини за решителните факти се нејасни и противречни со содржината на изведените докази. Имено, првостепениот суд прифатил дека обвинетите склучиле договори со Агенцијата за недоволно развиени подрачја, односно со Агенцијата за приватизација на РМ како и со Заводот за вработување на РМ-Биро за вработување Винаца за организирање на курсеви и обука за конфекционери и дека сето тоа било облигационо правен однос, па поради тоа прифатил дека делото што им се става на товар на обвинетите според законот не било кривично дело, бидејќи државните орагани не можеле да бидат доведени во заблуда во смисла на тоа што истите биле должни да вршат контрола на склучените договори, дали е спроведена обука за преквалификација или не од страна на ЈТД Чачара, односно од обвинетите како одговорни лица во ЈТД Чачара. Мегутоа, ваквите прифатени и утврдени факти од страна на првостепениот суд не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази, односно во дел на содржината на изведените докази, бидејќи се поставува сериозното прашање дали со тоа што биле склучени договорите не е лажно прикажана состојбата на работите дека ќе се организираат курсеви и обука за конфекционери, па во таа смисла се поставува и прашањето дали на тој начин не се доведени и одржувани во заблуда оштетените. Ова посебно од причини што од содржината на повеќето распрашани сведоци и тоа: Д. Д. К. С., Л. А., С. А., Д. Д., Ј. В., Б. А., М. Г., Д. В., Л. Д., Л. Д., Н. С., Х. Ѓ., В. С., С.А., З. Д., М. Л.-А., М. С., Е. К., В.К. и В. Ј. произлегува дека не оделе на курсеви и обуки, ниту пак им биле плаќани средства за таа намена и дека не потпишувале изјави и спогодби за престанок на работниот однос. Од друга страна ако се има во предвид и фактот дека дел од напред распрашаните сведоци воопшто

не ги потпишале договорите и спогодбите и изјавите, упатува на заклучок дека тоа некој друг го сторил во нивно име, а со цел да се добијат наменските сретства кои неспорно е дека се добиени. Погрешна е констатацијата на првостепениот суд дека со тоа што обвинетите поднесувале барање до оштетените не можеле да ги доведат и да ги држат во заблуда. Од исказите на напред распрашаните сведоци произлегува и се утврдува дека тие на име надомест за обука не примале парични средства, а не постојат ниту пак писмени докази дека се исплатувани вакви средства, па се поставува прашање врз основа на што првостепениот суд поклонува верба на исказите на обвинетите. Дека првостепената пресуда е противречна со содржината на изведените докази произлегува и оттаму што од дополнувањето на вештачењето е утврдено дека дел од лицата кои се наведени да посетувале обука и тоа П. Б., Д. З. К. Л., А. Б. и А. С. биле претходно вработени, на овие лица не им била потребна обука. Уште повеќе е неразбирлива обжалената пресуда поради тоа што првостепениот суд прифаќа за утврдено дека имало формирано испитна комисија која била составена од двајца членови од ЈТД Ч. и еден член од Бирото за вработување, меѓутоа не е наведено ниту пак утврдено кои се тие лица кои што ја сочинувале комисијата, ниту пак дали истите издавале уверенија-потврди на лицата кои посетувале курс односно обука за преквалификација на конфекционери. Од исказите на вработените во Бирото за вработување во Винаца произлегува дека не постојат такви потврди ниту пак постојат писмени докази за завршена обука, а исто така не постојат докази кои би укажале да лицата посетувале курсеви и обуки, потоа не постојат месечни извештаи за работа на работниците како и докази дека им биле исплатувани парични средства на овие лица. Неразбирливо е и дел од образложението на првостепената пресуда по однос на тоа дека државните орагани не можеле да бидат доведени и одржувани во заблуда со оглед на фактот дека тие требало да вршат контроли, а очигледно е дека не се вршени контроли од нивна страна. На оваа околност овластениот тужител предлагал да бидат сослушани во својство на сведоци лицата А. В. и А. К., меѓутоа првостепениот суд не ги сослушал во својство на сведоци овие лица, а од друга страна пак во ЈТД Чачара не постоела никаква документација затоа што имало поплави во два наврати па целата документација била уништена, а овие факти и околности првостепениот суд ги прифатил и утврдил врз основа на одбраните на обвинетите, а без притоа да бидат изведени други докази врз основа на кои би се утврдило дали навистина имало поплави или не.

Сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП имаат влијание и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена поради што жалбата на Основниот јавен обвинител и по однос на овој жалбен основ е основана.

Првостепениот суд врз основа на погрешна оценка на изведените докази и поради недоволно изведување на докази погрешно и нецелосно ја утврдил истата. Имено, првостепениот суд не ги сослушал предложението сведоци од застапникот на обвинението А. В. и А. К. на околностите дали согласно договорите овие лица вршеле контроли, односно проверувале зошто ЈТД Ч. не доставува документација како и

тоа дали овие лица биле должни да вршат контроли во врска со склучените договори за обука на лица за конфекционери. Навистина некои од распрашаните сведоци како на пример М. Г., С. И., В. Г. и Р. А. ја потврдуваат одбраната на обвинетите, но се поставува прашање дали на овие сведоци треба да се поколни верба или не, од причини што истите со нивните искази покрај тоа што сакале да им помогнат на обвинетите во одбегнувањето на нивната кривична одговорност, исто толку сакале и себе си да не се изложат на кривична одговорност. Уште повеќе се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба врз основа на која се засновува ослободителната пресуда и поради тоа што првостепениот суд не утврдил кој е следбеник на Агенцијата за приватизација, за да потоа го распраша Државниот правобранител на РМ кој би можел да се произнесе за тоа дали со дејствијата што им се стават на товар на обвинетите на РМ е причинета штета или не. Во таа смисла од исказот на Државниот правобранител на РМ Сашко Костов даден на страна 2 на записникот за главен претрес од 06.04.2010 година се утврдува и произлегува дека во конкретниот случај правните следбеници на Агенцијата за приватизација не се произнеле за штетата и дека потребно било сите да се произнесат за да може тој да каже конкретно кој е правниот следбеник и колкава е штетата па токму поради тие причини изјавил дека ќе се произнесе дополнително. Имајќи го во предвид фактот дека во конкретниот случај се работи за штета според обвинението причинета на Р.Македонија, неминовно е Државниот правобранител на РМ да се произнесе за тоа дали на РМ е причинета штета со дејствијата што им се ставаат на товар на обвинетите или не, ако е причинета, во кој износ.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна оценка, да ја надополни доказната постапка со тоа што да ги повика и распраша сведоците А. В., А. К., М. Н. К. на напред наведените факти и околности, како и на околностите наведени во жалбата на јавниот обвинител, повторно да го повика и распраша Државниот правобранител на РМ на околноста дали на Република Македонија со дејствијата на обвинетите е причинета штета и ако е причинета, во кој износ, па откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд погоре, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на жалителот ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи обжалената пресуда се укинува и предметот враќа на првостепениот суд на повторно судење, жалбата изјавена од обвинетите по однос на одлуката за кривичните трошоци е беспредметна.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

10.Пресуда на Основен суд Кочани К.бр. 293/2010 од 10.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.35/11.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда, обвинетите БИ и Д Д, двајцата од К ги огласил за виновни и тоа обвинетиот Б И да сторил едно кривично дело „Кражба“ од чл. 235 ст.1 в.в. со чл. 23 ст.1 од КЗ, а второобвинетиот Д Д како соизвршител со малолетниците А М и А Ш за едно кривично дело „Кражба“ од чл. 235 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ и ги осудил, обвинетиот Б на казна затвор во траење од 4 месеци, а на обвинетиот Д му изрекот алтернативна мерка - условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 3 месеци која нема да се изврши доколку обвинетиот за време од една година не стори ново кривично дело. Воедно ги задолжил обвинетите посебно да платат на име судски паушал износ од 1.500,00 денари. Под ст.2 од изреката, врз основа на чл. 342 ст.1 т.1 од ЗКП, првообвинетиот Б И од с. Г го ослоодил од обвинение за кривично дело „Прикривање“ од чл. 261 ст.1 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот. Одлучил трошоците во овој дел од постапката да паднат на товар на буџетските средства.

одлучи како во изреката од следните причини:

По оценка на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смислал на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, првостепената пресуда не содржи причини за решителни факти кои да упатуваат со сигурност дека обвинетиот Б И го сторил кривичното дело за кое се терети под ст.1 од пресудата, „Кражба“ од чл. 235 ст.1 в.в. со чл. 23 ст.1 од КЗ - како поттикнувач.

Од законскиот опис на поттикнувањето од чл. 23 ст.1 од КЗ, произлегува дека дејствието на извршување се состои во умислено поттикнување друг да изврши кривично дело, односно умислено создавање или зацврстување на одлука кај друг да изврши умислено кривично дело, како е тоа во конкретниот случај, обвинетиот Б е поттикнувач спрема малолетните сторители А и А по однос на против правните дејствија преземени од малолетниците, со кои е сторено кривичното дело „Кражба“ од чл. 235 ст.1 од КЗ, така што во конкретниот случај постои и објективен идентитет меѓу дејствието на извршување преземено од малолетните сторители за кое се поттикнуваат од обвинетиот Б, со реално преземените дејствија на извршување критичниот ден кога е сторено предметното кривично дело.

Законскиот опис на поттикнување упатува на заклучок дека од решавачко значење е главното дејствие на извршителот, а дејствието на поттикнувачот е зависно од дејствието на извршителот, кон чие остварување е насочено, односно постоењето и степенот на одговорноста на поттикнувачот е зависно одутврдувањето на одговорноста на извршителот на кривичното дело.

За да постои одговорност на поттикнувачот е решавачко тоа да со противправните дејствија преземени од извршителот, да е остварено законското битие на кривичното дело, казнивоста на поттикнувачот зависи

од претходно утврдената вина и одговорност, односно казнивост на извршителот на кривичното дело.

Првостепениот суд утврдил во изреката на пресудата со опишаните дејствија дека обвинетиот Б како поттикнувач сторил кривично дело „Кражба“ од чл. 235 ст.1 од КЗ, в.в. со чл. 23 ст.1 од КЗ, но од изведените докази не се констатира дека со првосилна пресуда е утврдена кривичната одговорност односно вината на сторителите на кривичното дело „Кражба“ од чл. 235 ст.1 од КЗ.

Сторената суштествена повреда имала влијание и при утврдувањето на фактичката состојба од првостепениот суд, во тој дел од пресудата.

По наоѓање на овој суд првостепениот суд утврдил непотполна и нејасна фактичка состојба, бидејќи не се изведени доволно докази од кои неспорно ќе се утврди дека против обвинетите - малолетните А и А е водена малолетничка постапка, не е утврдено дали таква е иницирана од Основниот јавен обвинител и дека е утврдена нивната вина за стореното кривично дело од чл. 235 ст.1 од КЗ. Единствено се споменува од страна на оштетениот П Г од с. Г, дека тој како оштетен имал пријавено штета за одземениот казан во малолетничка постапка, но во списите од предметот нема докази изведувани од првостепениот суд дали е водена и како е завршена малолетничката постапка.

По наоѓање на овој суд, првостепениот суд правилно го ослободил од обвинение обвинетиот Б И, за кривично дело „Прикривање“ од чл. 261 ст.1 од КЗ, врз основа на чл. 342 ст.1 т.1 од ЗКП, бидејќи иако на прв поглед дејствијата на обвинетиот Б можат да се подведат под повеќе инкриминации, практично може да се примени само една кривична одредба која останатите ги исклучува, иако постојат обележја на нивните законски битија, така што цениме дека е извршено едно кривично дело од обвинетиот Б, односно дејствието на кривичното дело „Прикривање“ е консумирано во дејствието на кривичното дело „Кражба“ од чл. 235 ст.1 в.в. со чл. 23 ст.1 од КЗ.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

11.=Кж.бр.375/1Пресуда на Основен суд во Кочани К.бр.304/10 од 28.03.2011 година, во обжалениот дел, само по однос на одлуката за трошоците во постапката- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.375/11.

«Основниот суд во Кочани» со обжалената пресуда К.бр.304/10 од 28.03.2011 година против обвинетиот М.Т. од Д. врз основа на чл.367 т.6 од ЗКП го одбил обвинението дека сторил кривично дело “ Навреда “ од чл.173 ст.1 од КЗ и кривично дело “Клевета “ од чл.172 ст.1 од КЗ, бидејќи кривичното гонење неможе да се преземе поради застареност. Приватниот тужител С.Д. од Д. го задолжил да му ги надомести трошоците во постапката на обвинетиот М.Т. од Д. во вкупен износ од 15.810,00 денари во рок од 15 дена од денот на правосилноста на пресудата. За остварување на имотно правното барање приватниот тужител С.Д. од Д. го упатил на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда, во обжалениот дел т.е по однос на одлуката за трошоците на постапката сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст), која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и противречна на причините на пресудата наведени во образложението од кои судот се раководел при донесувањето на одлуката за трошоците во постапката.

Имено од увидот во списите по предметот видно е дека првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда, покрај одлуката за главната работа, одлучил и за трошоците во постапката на начин што приватниот тужител С.Д. го задолжил да му ги надомести трошоците на постапката на обвинетиот М.Т. во вкупен износ од 15.810,00 денари во рок од 15 дена од денот на правосилноста на пресудата со примена на одредбите од чл.93 ст.3 од ЗКП(пречистен текст) . Вака донесената одлука би била во согласност со чл.93 ст.3 од ЗКП(пречистен текст), но само во случај доколку првостепениот суд утврдил дека застареноста на кривичното гонење настапила поради одложување на постапката кое може да се препише во вина на приватниот тужител. Во конкретниот случај таква вина на страна на приватниот тужител воопшто не е утврдена, а од друга страна неспорен е фактот дека поведената постапка против обвинетиот М.Т. за предметните кривични дела, во повеќе наврати била одложувана по барање на обвинетиот, поради необезбедено присуство на сведок како и поради поднесени барања за изземања на судечките судии од страна на приватниот тужител, отповикување на полномошното на неговиот полномошник и слично, но сето ова е во рамките на неговите законски права кои права му припаѓаат како странка во постапката.

Со оглед на горе наведеното следувахе да жалбата се уважи, обжалената пресуда во делот на одлуката за трошоците на постапката укине и предметот во овој дел врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното одлучување потребно е првостепениот суд да ги има во предвид напред наведените укажувања да ја отстрани сторената повреда, да постапи по истите, па со правилна примена на Законот да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП(пречистен текст), се одлучи како во изреката.

12.=Пресуда на Основен суд Кочани К.бр.141/2007 од 17.09.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.601/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.141/2007 од 17.09.2010 година, обвинетата Г. М. од К. ја огласил за виновна за сторено продолжено кривично дело “Злоупотреба на службената

положба и овластување“ по чл.353 ст.4 в.в.со ст.3 и ст.1 и .в.со чл.45 од КЗ, за кое и изрекол условна осуда, со која и утврдил казна затвор во траење од 1 година и 7 месеци, при што определил дека оваа казна нема да се изрши доколку таа во рок од 4 години по правосилноста на пресудата не стори ново кривично дело, при што ја задолжил да плати паушални трошоци во износ од 4.000 денари, додека обвинетиот И. А. од К. го огласил за виновен за сторено продолжено кривично дело “Затајување“ од чл.239 ст.3 в.в.со ст.1 и во в.со чл.45 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 1 година и 7 месеци и притоа го задолжил да плати паушални трошоци исто така во износ од 4.000 денари.

Со истата пресуда обвинетите се задолжени солидарно да ги надоместат трошоците на кривичната постапка во износ од 13.674 денари, а оштетената К. и. б. АД-К., сега со назив “С. б.“ АД-К., е упатено своето имотно правно барање да го остварува во спор.

одлучи како во изреката, од следните причини:

Основани се жалбените наводи на обвинетите за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејки наведените причини во пресудата за решителните факти се нејасни и во значителна мера противречни со изведените докази. Според ново поднесениот обвинителен акт, првостепениот суд прифатил дека првообвинетата Г. М., со искористување на својата положба и овластувања како одговорно лице во експозитурата на оштетената К. и. б. АД-К. во К., на начин опишан во првостепената пресуда, на обвинетиот И. А., како шалтерски работник во експозитурата, му овозможила од доверените парични средства да присвојува и притоа да прибави значителна имотна корист во вкупен износ од 2.606.830,50 денари, а со тоа на банката да нанесе штета, додека обвинетиот И. од парите во експозитурата, кои како шалтерски работник му биле доверени, противправно го присвоил за себе овој паричен износ од 2.606.830,50 денари, како и паричен износ од 577.986 денари од штедните влогови на лицето Ј. Ј. (Ј.) и од уплатите на поедини кредитокорисници или други уплатувачи, поединечно наведени во пресудата или дека вкупно присвоил 3.184.816,50 денари.

Меѓутоа, овие утврдени факти, дека обвинетиот И. ги присвоил сите овие парични средства, не произлегуваат од изведените докази и не се поткрепени со материјални или други сигурни докази. Со вештачењето, извршено од вештото лице К. К., неспорно се утврдени овие поединечни и вкупни парични износи во денари или во странска валута, изразени во денарска противредност и првостепениот суд прифатил дека сите овие парични средства обвинетиот И. противправно ги присвоил, и тоа врз основа на исказите на обвинетите Г. и на сведокот Е. Ш., но според исказот на вештото лице К. К., кој на главниот претрес непосредно е сослушан, според документацијата врз основа на која тој го вршел вештачењето, само во три случаи на исплати можел да се лоцира потписот на обвинетиот И., дека потписите на исплатните ливчиња се негови и тоа на исплатата извршена на ден 29.08.2005 на исплатно ливче на име Ј. Ј., за исплатен износ од 38.000 денари, потоа на лицето

С. П. за уплата од 5.000 денари на 21.02.2005 година и исплатата извршена на 17.08.2005 со исплатно ливче на име Ј. Ј. за износ од 1.500 американски долари, додека за другите парични износи, кои недостасувале во експозитурата, не е утврдено кој и кога ги има присвојувано, бидејќи за тоа не е утврдена веродостојна документација.

Во тој поглед и фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, бидејќи врз основа на изведени веродостојни докази не е утврдено дека токму обвинетиот И. ги присвоил овие парични средства.

Според изведените докази, неспорно е дека во критичниот период во експозитурата на оваа банка, врз основа на склучен договор за работа, обвинетата Г. М. била единствено вработена и истата била одговорен работник, додека врз основа на договор за деловно техничка соработка, склучен помеѓу оваа банка и друштвото ДООЕЛ МГ“К.“ од К., како вработен во ова друштво, чиј основач била обвинетата Г., а управител нејзината ќерка М. М., обвинетиот И. А. во експозитурата извршувал работи и работни задачи како шалтерски работник. Благајната во експозитурата се водела на име на обвинетата Г., која со парите, кои биле доставувани од банката во К., била задолжувана како одговорен работник во експозитурата, а таа парите ги доверувала на обвинетиот И. и на сведокот Е. Ш., како шалтерски работници во експозитурата. Меѓутоа, според изведените докази и И. и Е. работеле заедно со платен промет, уплата и исплати на парични средства, како и до девизно и денарско штедење, но допир со паричните средства како одговорно лице во експозитурата имала и обвинетата Г., така што понекогаш и таа на шалтерот во благајната примала уплати или исплаќала парични средства на странките. И самата таа изјавува дека, покрај И. и Е., кога имало “гужва на шалтерите” и таа “приоѓала на помош”, додека според исказите на И. и на Е., како шалтерски работник извесно време работел и синот на обвинетата Г. М., како и обвинетата Г., која исто така имала “контакт со готовите пари, односно со касата”. Исто така, обвинетата Г. изјавува дека се случувало таа во присуство на И. и на Е. од касата да подига пари, кои ги земала, за што оставала исплатно ливче и кога ги враќала земените пари ливчето си го земала. Според исказот на И., пак, за касата имало само еден клуч, кој секогаш се наоѓал кај шалтерскиот работник, но понекогаш клучот го земала и обвинетата Г. и на повеќе пати таа од касата земала девизи или денарски средства, за што оставала ливчиња во касата, но парите не ги враќала, поради што тој и ја напуштил во работата во експозитурата. Истото го потврдува и сведокот Е., која изјавува дека клучот од касата го користела и обвинетата Г., која често пати во нејзино или во присуство на И., доаѓала и подигнувала пари од касата, наведувајќи “дека и требаат пари”, за што пополнувала исплатно ливче во кое го наведувала подигнатиот паричен износ и истото го оставала во касата, притоа изјавувајќи дека во почетокот таа ги враќала подигнатите пари, а потоа дека не ги враќала, а таа и не водела евиденција колку и кога ги враќала земените пари.

И покрај тоа што во касата недостасувале пари, обвинетата Г. во централата во банката во К. доставувала извештаи според кои немало кусок во касата во експозитурата во К., при што во извештаите не ја прикажувала вистинската состојба на паричните средства. Самата таа изјавува дека, и покрај тоа што знаела дека имала кусоци во благајната,

во централата во банката во К. доставувала извештаи, според кои немало кусок во касата во експозитурата и иако знаела дека кусоци се јавувале од работата на обвинетиот И., за тоа не ги известила одговорните лица во банката, туку на истиот му дозволила и понатаму да работи како шалтерски работник и да располага со пари, а известувањата во централата во К. што ги пракала, биле “фиктивни”, односно не одговарале на фактичката состојба.

Првостепениот суд прифатил дека сите овие парични средства обвинетиот И. ги присвоил, иако од изведените докази тоа не може да се утврди, бидејќи со парите во експозитурата располагал и обвинетиот И. и сведокот Е., како шалтерски работници, и обвинетата Галина, како одговорно лице, на која од банката и биле доставувани и доверувани паричните средства, која често пати во присуство на И. и на Е. земала пари кои понекогаш ги враќала, а понекогаш не ги враќала, така што не се знае од чие работење е недостатокот на парични средства во експозитурата.

И според наодот и мислењето на вештото лице К. К., во експозитурата во К. во времето додека работеле обвинетите не постоело “посебно задолжување на лице за работа со парични средства во готово (девизи и денарски), туку истите биле доверени на сите вработени кои истовремено работеле и платен промет и благајничка работа (уплата и исплата)”, при што не се водела книговодствена евиденција за деловните промени.

Поради овие причини со оглед на погоре наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка и поради тоа што фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, следувааше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, по потреба и можност да изведува и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти да ја отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд, при што да изврши правилна и целосна анализа и оцена на секој од изведените докази, притоа придржувајќи се на чл.2 ст.2 од ЗКП и врз основа на веродостојни докази со сигурност да утврди дали и колку парични средства има присвоено обвинетиот И., па за тоа и во врска со работењето на обвинетата Г., како одговорно лице во експозитурата, за кривичните дела за кои тие се обвинуваат да донесе правилна и законита пресуда.

Со оглед дека на главниот претрес одржан на ден 17.06.2008 година претставникот на оштетената банка истакнал имотно-правно барање на износ од 3.184.816,50 денари, притоа изјавувајќи дека се приклучува кон кривичниот прогон против обвинетите, додека при повторното судење на главниот претрес од 13.09.2010 година за овој паричен износ пријавил оштетно побарување само спрема обвинетата Г., потребно е на главниот претрес да се повика законскиот застапник или овластен претставник на оштетената АД КИБ К., сега со назив С. б. АД К., за да јасно се произнесе дали истакнува имотно- правно барање, против кого од обвинетите и на кој паричен износ, притоа имајќи во предвид дека обвинетата Г. М. со правосилна пресуда П.бр.280/06 од од 18.01.2006 год., веќе е задолжена на оваа банка како тужител по основ

на штета да и плати 2.600.847 денари, додека според обвинението нанесената штета изнесува вкупно 3.184.816,50 денари и првостепениот суд според укажувањето на Врховниот суд на Република Македонија во пресудата Квп.бр.189/2009 од 18.11.2009 година да постапи по ова барање на оштетениот, согласно со чл.96 ст.1 и чл.101 од ЗКП.

Исто така, во однос на кривичното дело “Затајување”, согласно со чл.239 ст.6 од КЗ, првостепениот суд при повторното судење да утврди дали постои навремен предлог за гонење на обвинетиот И. А. за ова кривично дело, бидејќи во списите на предметот е приложена кривична пријава поднесена од Г. М. против И. А. до МВР-СВР-К., но истата е во незаверена фотокопија, па поради овие причини потребно е првостепениот суд од Основното јавно обвинителство од Кочани, кое што го има поднесено обвинителниот акт против обвинетите, да ја прибави оваа кривична пријава во својот оригинал или во заверена фотокопија или пак друг предлог за гонење на обвинетиот Игор за ова кривично дело, поднесен од овластено лице.

Со оглед дека првостепената пресуда се укинува, жалбата на основниот јавен обвинител, која се однесува само за одлуката за кривичната санкција, е беспредметна.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

13.=Пресуда на Основен суд Кочани К.бр.122/06 од 05.10.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.654/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.122/06 од 05.10.2010 год. под ст.1 првообвинетиот Д. К. од Б. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување” од чл.353 ст.5 в.в. ст.4, 2 и 1 од КЗ, за кое му изрекол алтернативна мерка - условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 2 (две) години, а која казна нема да се изврши ако обвинетиот во рок од 5 (пет) години по правосилноста на пресудата не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име судски паушал износ од 6.000,00 денари, трошоци во постапката во износ од 30.148,00 денари и да плати штета на оштетената РМ Министерство С. износ од 135.136,00 денари, во останатиот дел за досудување на камата оштетената РМ Министерство С. ја упатува да го остварува во граѓански спор. Под ст.2 од истата пресуда согласно чл.341 ст.1 т.3 од ЗКП го одбил обвинението против второобвинетиот К. Г. од Б. да сторил кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување” од чл.353 ст.5 в.в. ст.4, 2 и 1 в.в. со чл.24 од КЗ, бидејќи застапникот на ОЈО како овластен тужител се откажал од обвинението. Трошоците во постапката во износ од 15.000,00 денари во овој дел одлучил да паднат на терет на Буџетските средства, а се однесуваат за застапувањето на поставениот бранител по службена должност.

Од ваквата пресуда останал незадоволен Основниот јавен обвинител од Кочани, кој поднел навремена жалба, со која пресудата ја напаѓа поради одлуката за условната осуда, со предлог обжалената

пресуда да се преиначи во смисла што на обвинетиот Д. К. да му се изрече построга казна без ублажување на истата.

Навремена жалба против првостепената пресуда поднел и бранителот на обвинетиот Д. К. од Б., адвокат М. И. Б. од С., со која пресудата ја напаѓа поради: суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, повреда на Кривичниот законик, погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба и одлуката за кривичната санкција, со предлог жалбата да се уважи, обжалената пресуда да се преиначи, така што обвинетиот Д. К. од Б. согласно чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП да се ослободи од обвинение.

Обвинетиот Д. К. од Б. поднел дополнение на жалбата, во која ја напаѓа пресудата поради повреда на чл.356 ст.1 т.1 од ЗКП, со предлог жалбата да се уважи, обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

Апелациониот суд во Штип постапувајќи согласно чл.361 од ЗКП ги достави жалбите до Вишото јавно обвинителство во Штип, кое враќајќи го предметот со писмо Кож.бр.582/10 од 07.12.2010 год. го извести судот дека предлог ќе дадат на седницата на советот.

Апелациониот суд во Штип постапувајќи согласно чл.362 од ЗКП закажа и одржа седница на советот на која пристапија Јавниот обвинител при Вишото јавно обвинителство во Штип - Јасна Жежова и бранителот на обвинетиот Д. К., адвокат С. С. од С.

Јавниот обвинител при Вишото јавно обвинителство во Штип - Јасна Жежова на одржаната седница на советот го подржа писмениот предлог Кож.бр.582/10 од 07.12.2010 год., со кој предлага жалбата на обвинетиот Д. К. од Б. изјавена преку неговиот бранител, адвокат М. И. Б. од С. да се одбие како неоснована, жалбата на Основниот јавен обвинител од Кочани да се уважи, обжалената пресуда да се преиначи само по однос на одлуката за алтернативната мерка и на обвинетиот да му се изрече ефектина казна затвор.

Бранителот на обвинетиот Д. К., адвокат С. С. од С., на одржаната седница на советот ја подржа изјавената жалба и нејзиното дополнение по сите жалбени основи, причини и предлози.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот ги разгледа поднесените жалби, па ценејќи ги жалбените наводи, обжалената пресуда, доказите и предлогот на застапникот на обвинението, одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи дека првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, затоа што пресудата нема наведено причини за решителните факти, поради што првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива. Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката со тоа што постапувал по два обвинителни акти во кои што е обвинет Д. К., без да обвинителот изврши измена на прво поднесениот обвинителен акт Ко.бр.21/06 од 28.04.2006 год. во однос на обвинетиот Д. К., бидејќи дејствијата на извршување во однос на овој обвинет се различни во двата обвинителни акта.

Основани се жалбените наводи дека првостепениот суд не дал причини зошто обвинетиот Д. К. како претседател на Зружението за развој на селски туризам „М., Б. има својство на одговорно лице во

смисол на чл.353 ст.5 в.в. со ст.4, 2 и 1 од КЗ. За утврдување на овој факт било потребно да се цени Статутот на Здружението, во кое се дефинираат статусот на Здружението, изворите на неговото финансирање и задачите и целите заради кое е формирано. Исто така првостепениот суд не утврдил дали за реализација на предметниот проект се трошени пари од Буџетот или од С. Б. Тоа е од суштинско значење за определување дали е исполнет битниот елемент на кривичното дело за кое е обвинет Д. К., а тоа е со неговото дејствие да е оштетен Буџетот на РМ. Исто така првостепениот суд не дал одговори на суштински прашања, од чии одговори зависи утврдување на правилна фактичка состојба, а тоа е утврдувањето на статусот на субјектите во овој кривично-правен, а пред се што не утврдил кој бил надзорен орган за овој проект. Сите показатели упатуваат кон директорот на Единицата за координација со проектот А. Е. од С., која единица била формирана во рамките на Министерството, а таа не е сослушана во својство на сведок за да даде појаснување како се одвивал процесот на контрола, одобрение и исплаќање на средствата одобрени со наведениот Грант на Здружението за развој на селски туризам „М., Б.. Исто така судот не утврдил и што е крајниот резултат од вака настанатите односи и дали бил направен, а ако бил направен каков бил извештајот за трошењето на средствата за овој проект доставен до С. Б.

При повторното судење првостепениот суд треба да го утврди статусот на субјектите во овој кривично-правен настан и притоа да утврди дали обвинетиот може да биде одговорно лице во смисол на чл.122 од КЗ, притоа да ги анализира актите за основање на Здружението за развој на селски туризам “М.” - Б. Првостепениот суд треба да утврди кој вршел надзор над реализација на проектот. Да биде распрашана во својство на сведок А. Е., посебно на околностите кои ги наведуваат обвинетиот и К. Г. за договарањата за изменетите околности при реализација на проектот околу статиката на М. к. и да се побара од Министерството ревизорски извештај за предметниот проект. При повторното судење да се изведат веќе изведените докази и предложените со напатствијата на овој суд и подетално да се распраша сведокот Љ. В. од Б. околу постоењето на неговата обврска да ја изработи предметната столарија, која авансно му била платена и со една преоценка на сите докази во целина да се донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи овој суд одлучи првостепената пресуда да се врати на повторно одлучување, жалбата на Основното јавно обвинителство од Берово за кривичната санкција е беспредметна.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

14.=Пресуда на Основен суд Кочани, К.бр.113/2011 од 11.07.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.553/11.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда обвинетата Т. И. од К. согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП ја ослободил од обвинението да сторила кривично дело “Примање поткуп” од чл.357 ст.4 .в.со ст.2 од КЗ и кривично дело “Примање поткуп” од чл.357 ст.6 в.в.со ст.2 од КЗ, бидејќи делата за кои се обвинува не се кривични дела според законот. Притоа одлучил по правосилноста на пресудата на обвинетата да и бидат вратени привремено одземените предмети наведени во потврдата за привремено одземен предмети. Оштетената Л. П. за остварување на своето имотно правно побарување ја упатил на редовен граѓански спор, а за настанатите кривични трошоци во постапката во износ од 24.880 денари одлучил да паднат на товар на буџетските средства на судот.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Кочани за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. По наоѓање на овој суд обжалената пресуда е нејасна неразбирлива, противречна самата на себеси, и на содржината на изведените докази во текот на постапката. Имено, во изреката на обжалената пресуда првостепениот суд согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП ја ослободил обвинетата Т. И. од обвинението да сторила кривично дело “Примање поткуп” , бидејќи делата за кој се обвинува прифатил дека не се кривични дела според законот, додека во образложението на пресудата во наведените правни причини констатира дека за обвинението под т.1 од изреката не се докажало да обвинетата како лице што врши работи од јавен интерес, социјален работник во Центарот за с. р. К., имала задолжително облигаторна обврска за превземање на наведените дејствија, а за дејствијата под т.2 наведува дека од ниту еден доказ судот не утврдил дека обвинетата на критичниот ден превзела службено дејствие што би морала да го изврши. На тој начин во образложението на пресудата првостепениот суд прифатил дека не се докажало да обвинетата ги сторила кривичните дела што и се ставаат на товар. Од овие причини по наоѓање на овој суд изреката на обжалената пресуда е противречна со даденото образложение, а од друга страна не е јасно од кои докази првостепениот суд утврдил дека за да постојат кривичните дела што и се ставаат на товар на обвинетата било потребно службеното дејствие превземено во рамките на нејзиното службено овластување да биде од облигаторен карактер. Ова посебно што од изведените докази во текот на постапката се утврдува дека обвинетата барала од оштетената пари иако за превземените дејствија од страна на Органот за с. р. не се бара паричен надоместок од странките па се поставува прашањето со која намера обвинетата побарала и примила пари од оштетената.

Првостепениот суд наведува дека во дејствијата на обвинетата не се содржани битните елементи на кривичните дела што и се ставаат на товар. Меѓутоа кај кривичното дело „Примање поткуп“ објективен

елемент на битието на делото претставува дејствие на извршување кое се состои во барање или примање на подарок или друга корист или ветување на подарок или друга корист за да сторителот изврши во рамките на своето службено оластување службено дејствије што би морало да го изврши или да не изврши службено дејствије што не би морало да го изврши. Објект на дејствието е подарокот или другата корист, при што делото е завршено со самото барање или примање подарок или друга корист без оглед дали дополнително е извршено службеното дејствие од страна на сторителот.

Во конкретниот случај од изведените докази, пред се од изјавата на оштетената Л. П. која што била јасна, децидна, прецизно го опишува начинот на превземените дејствија од обвинетата неспорно се утврдува начинот на барањето и земањето на пари од страна на обвинетата. Од изјавата на оштетената се утврдува дека обвинетата во текот на месец Ноември 2009 година во својство на социјален работник вработена во ЦСР Кочани побарала и примила подарок-пари во износ , од 3.000 денари од оштетената Л. П. за да и помогне да се издаде потврда - одобрение за негативна наследничка изјава во има на нејзиниот малолетен син која и била потребна за водење на оставинска постапка по смртта на нејзиниот сопруг. Правилно првостепениот суд утврдил дека обвинетата била овластена службено лице за изготвување на одобрение за давање негативна наследничка изјава. Обвинетата ја спровела постапката согласно законот и на 16.11.2009 година го изготвила одобрението на кое била потпишана и в.д.директорот од центарот.

По наоѓање на овој суд неоснована е констатацијата на првостепениот суд дека од изведените докази не се докажало дека обвинетата постапувајќи по барањето на Л. П. имала обврска од облигаторен карактер задолжително да даде позитивно мислење за откажување од наследство на малолетниот С. П., бидејќи од изведените докази во текот на постапката се утврдува дека од досегашната пракса секој пат се давало негативна наследничка изјава за случај како што бил конкретниот со малолетниот С. П.

Што се однесува за обвинението под т.2 од изреката неспорно е дека во текот на месец јули 2010 година обвинетата во својство на социјален работник побарала подарок-пари од оштетената Л. П. за да и помогне да нејзиниот малолетен син кој имал психички проблеми биде сместен во болница за лекување. Како што било договорено на ден 31.07.2010 година оштетената ја известила обвинетата дека нејзиниот син станал агресивен и ја малтретирал па обвинетата била повикана во МВР-ПС-Кочани каде што во рамките на своите службени овластувања присуствувала на службениот разговор со малолетниот син на оштетената во врска со пријавено семејно насилство при што предложила малолетникот на биде упатен на лекување. За наведените дејствија, за дадениот предлог, обвинетата во два наврати побарала и примила пари од оштетената и тоа најпрвин во износ од 2.000 денари, а потоа и 200 евра со образложение дека е помогнала да го смести нејзиниот син на лекување. Во овој случај повторно првостепениот суд застанал на становиште дека не се работи за обврска од облигаторен карактер туку слободно одлучување од страна на обвинетата како

социјален работник при давањето на своето мислење поради што смета дека во нејзините дејствија не се содржани елементите на битието на кривичното дело. По наоѓање на овој суд неспорно од изведените докази се утврдува дека обвинетата побарала и примила пари од оштетената за да во рамките на своите службени овластувања изврши дејствие што морала да го изврши, односно да даде свое мислење, да превземе мерки за заштита на семејството на оштетената од насилството што го вршел нејзиниот син.

При неспорни утврдени решителни факти дека обвинетата побарала и примила пари од оштетената за да изврши дејствија во рамките на своите овластувања кога парите се пронајдени одземени на лице место, по наоѓање на овој суд утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е резултат на погрешна оцена на изведените докази. Овластувањата на обвинетата произлегуваат и од Законот за семејството каде што се наведени мерките што ги презема центарот преку своите вработени за обезбедување соодветна здравствена заштита, психосоцијална интервенција и третман, како и други мерки кај социјалните случаи, така да во конкретниот случај факт е дека обвинетата превзела дејствија во рамките на своите службени овластувања и нелогично е мислењето на првостепениот суд дека наведените дејствија не биле од облигаторен карактер па со тоа недостасувале елементите на битието на делото согласно даденото обвинение. Од овие причини по наоѓање на овој суд се доведува во прашање правилната примена на материјалното право поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да изврши преоценка на веќе изведените докази согласно погоре наведените укажувања, па врз основа на тоа да утврди дали во дејствијата на обвинетата се содржани сите објективни и субјективни елементи на битието на кривичното дело што и се става на товар. Ќе треба да го повика и сослуша сведокот М. П., ќерка на оштетената, заради утврдување на околноста во врска со телефонското јавување на обвинетата и барање пари од оштетената имајќи во предвид дека објект на дејствие на наведеното кривично дело предмет на обвинение претставува подарокот или друга корист при што во конкретниот случај примените парични средства од обвинетата неспорно претставуваат подарок, а не како што таа изјавува дека дел од парите ги позајмила од оштетената. Првостепениот суд ќе треба да прибави доказ и детално да ја распраша обвинетата кои биле нејзините работни задачи како социјален работник распоредена во Одделението за социјални работи, па имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања, на правилно утврдена фактичка состојба да донесе правилна и на законот заснована одлука по однос на постоењето на кривичната одговорност кај обвинетата за делата што и се стават на товар, при што правилно да ја определи правната квалификација на кривичните дела, така што според времето на извршувањето на кривичните дела, правилно да го примени Кривичниот Законик.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

ОСНОВЕН СУД ШТИП

1.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 240/2010 од 05.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.10/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот В Т од Ш го ослободил од обвинението согласно чл. 368 т.3 од ЗКП Пречистен текст за кривично дело „Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори“ од чл. 215 ст.2 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое се обвинува. Одлучил трошоците на кривичната постапка да паднат на товар на буџетот на РМ, а согласно чл. 215 ст.7 од КЗ одзел од сведокот Е О од Ш една табла амфетамин „екстаза“.

се одлучи како во изреката од следните причини:

По оценка на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), пресудата не содржи причини за решителни факти, од кои со сигурност да се утврди дека обвинетиот не ги презел противправните дејствија опишани во изреката на пресудата, а со тоа дека и не го сторил кривичното дело за кое се терети со поднесеното обвинение.

Првостепениот суд во целост ја прифатил одбраната на обвинетиот, која што по однос на кривично правниот настан е целосно спротивставена на исказот на свидетелот О Е и ваквата одбрана не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, дури не се поткрепува односно не се потврдува ниту со исказот на свидетелот Н Г, кој на главниот претрес го променил својот исказ, по однос на решителниот факт дали обвинетиот В и свидетелот Е излегле надвор од домот и надвор разговарале, со цел колку е тоа можно да му се помогне на обвинетиот В, така што овој свидетел сакал да прикаже дека обвинетиот и оштетениот немале контакти и разговори надвор од домот.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Цениме дека фактичката состојба утврдена од првостепениот суд е нејасна и непотополна, и со истакнатите жалбени наводи по овој жалбен основ, истата се става под сериозно сомнение.

Не се изведувани доволно докази за утврдување на сите решителни факти од кривично правниот настан. Прифатена е одбраната на обвинетиот, без да се изведуваат доволно докази во тој правец, со кои истата би била проверена. Обвинетиот изјавил дека кај него после настанот биле пронајдени 550,00 денари кои подоцна односно утредента овластените службени лица на СВР Ш му ги вратиле. За утврдување на овој факт не се изведувани докази, дали навистина се најдени пари кај обвинетиот, во колкав износ и дали истите му се вратени како тој изјавил во своја одбрана.

Судот, при утврдувањето на фактичката состојба прифатил дека во моментот кога овластените службени лица се приближиле до

обвинетиот и оштетениот - свидетелот Е го удриле обвинетиот по ребрата, останува нејасно кога веќе од првостепениот суд се прифака овој факт за докажан, од кои причини не е наведено врз основа на кои докази со сигурност се прифака овој факт, и кои се причините кога обвинетиот го негира кривично правниот настан, да биде прифатено дека е удиран во пределот на ребрата од страна на овластените службени лица.

Во својство на свидетели не се сослушани овластени службени лица на СВР Ш, каде точно се наоѓале обвинетиот и оштетениот, кога тие се приближиле до нив, свидетелот Е кажува дека биле во близина на една клупа, обвинетиот изјавил дека биле во близина на втората капија на домот, не е утврдено дали овластените службени лица виделе дека обвинетиот става нешто во устата, дали тоа биле таблети - „екстази“, во моментот кога доближиле до обвинетиот и оштетениот. Останува нејасно дали е извршен претрес на обвинетиот и што е пронајдено кај него, дали е извршен увид на лице место и пребарување за да се пронајде банкнотата од 1.000,00 денари на лице место каде се наоѓале обвинетиот и свидетелот - оштетениот Е, дали оваа банкнота била пребарувана во блиската околина, со оглед на тврдењето на Е дека му дал на обвинетиот В банкнота во износ од 1.000,00 денари, а обвинетиот за тие пари му продал само една таблета „екстаза“ - амфитамин.

Првостепениот суд го оценил исказот на свидетелот Е како неверодостоен и противречен и не е прифатен фактот дека обвинетиот ги голтнал преостанатите четири таблети - амфитамин и дека поради тоа во урината на обвинетиот В не се пронајдени траги од амфитамин, но ваквите заклучоци на првостепениот суд не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази, првостепениот суд се става во улога на вешто лице од областа на медицината и тврди дека веднаш по кривично правниот настан, ако обвинетиот ги голтнал таблетите, траги од нив би се пронашле во урината на обвинетиот која била прегледана веднаш по настанот, останува неразјаснета околноста за кое време е потребно овие таблети - амфитамин да се распространат, односно растворот во организмот на примателот и колку време треба да помине од приемот на таблетите - амфитамин па до нивно присуство во урината на примателот на таблетите.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП кои се од апсолутен карактер и поради неутврдените решителни факти поради кои фактичката состојба е нејасна и непотополна следувахе првостепената пресуда да се укине и предметот врака на повторно одлучување пред првостепениот суд.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги отстрани суштествените повреди, да изведува нови докази освен изведените, да ги сослуша овластените службени лица кои биле на лице место критичниот ден, да изврши соочување меѓу обвинетиот и свидетелот Е за утврдување на битните факти и околности, да сослуша и вешто лице од областа на медицината во смисла на горе наведените наводи, на кој начин ќе утврди правилна и целосна фактичка состојба која ќе биде во согласност со содржината на изведените докази.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

2.=Пресуда на Основниот суд Штип, К.бр.302/09 ос 6.12.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен судШтип Кж.бр.131/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда обвинетите В. Н. Е. и правното лице ДОО“М.“ со седиште во Штип согласно чл.368 т.1 од ЗКП ги ослободил од обвинението да сториле кривично дело “Даночно затајување“ од чл.279 од КЗ. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП трошоците на постапката за вешто лице во износ од 7.848 денари, како и наградата за бранител во износ од 6.240 денари одлучил да паднат на товар на буџетските средства.

одлучи како во изреката од следните причини

Во изреката на обжалената пресуда првостепениот суд прифатил дека обвинетите В. Н. Е. како одговорно лице управител на даночниот обврзник правното лице обвинетиот ДОО“М.“ од Ш., за тековната 2005 и 2006 година со намера да одбегнат делумно плаќање на данок на добивка постапиле спротивно на чл.8 , чл.39 и чл.40 од Законот за данок на добивка, дале лажни податоци за приходите на правното лице кои што се од значење за утврдување на износот на даночната обврска на кој начин помалку утврдиле и платиле данок на добивка за 2005 година во износ од 272.647 денари за 2006 година во износ од 660.635 денари. На овој начин првостепениот суд го навел само износот на неплатениот данок за наведените периоди не давајќи опис на превземените дејствија од страна на обвинетите, односно начинот на кои што е извршено кривичното дело со непресметување, со давање лажни податоци за остварените приходи за наведените периоди. Имено, нејасно е за сите поединечни години за што се однесува затаениот данок според Законот за данок на добивка, што по наоѓање на овој суд ја прави изреката на пресудата нејасна и неразбирлива и претставува суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл 381 ст1 т11 од ЗКП..

Основани се жалбените наводи за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. По наоѓање на овој суд првостепениот суд во текот на постапката не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кои што се од значење за правилно одлучување, а веќе изведените не ги ценел правилно, поради што утврдената фактичка состојба се доведува под сомневање.

Првостепениот суд врз основа на вештачењето од Бирото за судски вештачења Скопје утврдил дека во дејствијата на обвинетите не се содржани елементите на битието на кривичното дело што им се става на товар, бидејќи немало давање лажни податоци за приходите на правното лице или други факти од значење за утврдување на даночната основа,односно дека согласниот дадениот наод и мислење на вештото лице во конкретниот случај не се работи за давање на лажни податоци за остварените приходи кои што се од влијание за утврдување на износот на данокот, бидејќи биле презентирани сите фактури, сите прилози кон фактури, рекламации, пропратна документација, како и документациите од Комерцијална банка за направената грешка заверени

со печат.

Ваквата фактичка состојба утврдена од страна на првостепениот суд, е резултат на контрадикторни докази изведени во текот на постапката кои што не се ценети во една целина. Имено, по дадениот наод и мислење од Бирото за судски вештачења Скопје, како и непосредниот распит на вештото лице Дипл.економист Б. Џ. советник во Бирото за судски вештачења Скопје во текот на постапката пред првостепениот суд произлегува дека за 2005 година во целокупната книговодствена евиденција кои и била дадена на увид не било утврдено никакво давање на лажни податоци, односно целокупната книговодствена документација била презентирана врз основа на која е извршена книговодствена контрола кај правното лице и тоа биле презентирани сите фактури и сите прилози кон фактурите, рекламиите, пропратната документација, документациите од Комерцијална банка за направената грешка. Исто така и за 2006 година во книговодствената евиденција при извршениот увид била презентирана целокупната финансова документација во прилог со сите фактури, трошоци, рекламации, пропратни документи, така што немало давање лажни податоци во приходите и расходите. Вештото лице појаснува дека трошоците за превоз биле уредно книжење и фактурите на “М.” еидентирани во ДОО“М.” и истите исплатени на МК“М“.

Меѓутоа, при извршената контрола од страна на УЈП била констатирана неправилност во работењето и прикривање на податоци за приходите во книговодствената евиденција од страна на обвинетите, Од овие причини било донесено решение од страна на Управата за јавни приходи со кои правното лице било задолжено да плати данок од добивка во наведениот износ кој по приговор на правното лице точно дека е корегирани, но не и целосно бришани туку се работи за корекција од одреден износ за признати трошоци на фирмата кои не се оданочуваат. Врз основа на приговорот извршена е само корекција на дадениот првичен записник со што е намален износот на задолжување за плаќање од данок од добивка со кој се задолжува правното лице. Во меѓувреме била извршена наплата на данок од добивка за двете години вкупно 933.282,00 денари со пребивање во корист на правното лице.

Од сето погоре изнесено имајќи во предвид дека од страна на УЈП е издадено решение за утврдување на неправилно и неточно еидентирање на данок на добивка и неспорно е дека во меѓувреме е постапено по тие решенија, се доведува во прашање утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд. Од овие причини имајќи ги во предвид контрадикторноста меѓу констатираното од УЈП и мислењето на вештото лице, што претставува пропуст во утврдената фактичка состојба по однос на решителните факти за предметниот кривично правен настан, се доведува во прашање и правилната примена на материјалното право, поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да повика и сослушна претставник од Управата за јавни приходи по однос на тоа какви неправилности во работата на обвинетите се констатирани при извршената контрола, и какви лажни податоци се дадени од страна на

обвинетите за пресметувањето на данокот на приходите на правото лице за 2005 и 2006 година, па врз основа на тоа да утврди согласно даденото вештачење дали во дејствијата на обвинетите се содржани елементите на битието на кривичното дело “Даночно затајување“. Доколку е потребно заради објаснување на нејаснотиите помеѓу записникот од управата за јавни приходи и даденото вештачење, да побара од вештото лице да се даде дополнителен наод и мислење за спорните прашања со кое јасно и недвосмислено ќе се утврди за што се однесува неплатениот данок, дали се работи за давање на лажни податоци за приходите на даночниот обврзник кои што се од влијание аа износот на даночните обврски, со прецизно наведување на тие приходи и поединечни и вкупни даночни обврски. Да ги утврди сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кои што се од значење за правилно одлучување па тогаш со правилна примена на материјалното право да утврди дали во дејствијата на обвинетите се содржани елементите на битието на кривичното дело “Даночно затајување“ за кои што се обвинуват, односно посебно дали кај обвинетите постоела намера за одбегнување на неплаќање на овој данок, што е конститутивен елемент за ова кривично дело, па врз основа на тоа да донесе правилна и на законот заснована одлука, притоа придржувајќи се на чл.364 ст.1 од ЗКП.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП(пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

3.=Пресуда на «Основен суд Штип» «К.313/09» од 16.12.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.132/11.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда «К.313/09» од 16.12.2010 година, обвинетиот «И. Б.» од «П.», под т.1 од изреката го огласил за виновен за кривично дело «Тешка телесна повреда» по чл «чл.131 ст.1» од КЗ, а со дејствијата под т.2 од изреката обвинетиот А. Ј. сторил кривично дело Учество во тепачка од чл. 132 ст.1 од КЗ, па обвинетиот И. Б. го осудил на казна затвор во траење од 1 година и 6 месеци, а на обвинетиот А. му изрекот условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 6 месеци која казна нема да се изврши до колку обвинетиот во рок од 2 години не стори ново кривично дело. Ги задолжил обвинетите секој поединечно да плати на име паушал износ од 1.000,00 денари и на име кривични трошоци во постапката износ од 750,00 денари.Согласно чл. 100 ст.1 од ЗКП оштетениот Александар Христов за остварување на своето имотно правно побарување на име штета го упатил на спор.

па најде:

По повод жалбата на обвинетиот «И. Б.» од «П.», , а испитувајќи ја пресудата по службена должност, согласно чл. 393 ст.1 т.1 од ЗКП, оценивме дека во конкретниот случај е сторена суштествена повреда од чл. 381 ст.1 т.1 од ЗКП. Пресудата е нејасна, неразбирлива и не содржи доволно причини за решителните факти по однос на елементите на

предметното кривичното дело.

Првостепениот суд во пресудта под I од изреката утврдил дека обвинетиот И. на 08.03.2009 година околу 03,20 часот во кабаро клубот Енерџи во П. кога бил свесен дека поради неговото сторување може да настапи штетна последица но се согласил со нејзиното настапување, тешко телесно го поврдил оштетениот А. Х. од П., на начин што при настаната тепачка со оштетениот и второобвинетиот А. Ј., од џебот извадил нож на расклопување и со истиот го нападнал оштетениот и му нанел тешка телесна повреда - убодна рана во пределот на стомакот со пробивање на телесната шуплина-абдоменална и градната телесна шуплина. Во образложението од пресудата судот прифатил дека обвинетиот А. Ј. и оштетениот А. Х. физички го нападнале обвинетиот И., додека истиот седел на шанкерскиот стол на маса во Енерџи барот, така што обвинетиот А. го турнал од шанкерскиот стол по што обвинетиот И. паднал на подот и додека лежел на подот го удрил со клоци и со тупаници во пределот на главата и телото, а обвинетиот А. и со шанкерски стол го удрил обвинетиот И. во пределот на главата, па обвинетиот И. со умисла кога бил свесен дека поради неговото сторување може да настапи штетна последица оштетениот А. Х. на начин што при настаната тепачка со оштетениот А. и обвинетиот А. Ј. од џебот за да се одбрани од истовремен противправен напад врз него, извадил нож на расклопување што го носел во себе и со истиот го нападнал оштетениот А. замавнувајќи кон него во пределот на градениот кош и стомакот при што му ја нанел тешката телесна повреда опишана во изреката на пресудата.

Ова ја прави пресудата нејасна и неразбирлива од причина што судот прво прифаќа дека обвинетиот делувал со евентуална умисла, а потоа дава опис на дејствие на нужна одбрана дека обвинетиот за да одбие од себе истовремен противправен напад го извадил ножот и му ја нанел тешката телесна повреда на оштетениот.

Од утврдената фактичка состојба нејасно е дали обвинетиот делувал со евентуална умисла или во нужна одбрана или евентуално би се работело за пречекорување на нужната одбрана од страна на обвинетиот Илија во конкретниот кривично правен настан.

Поради наведената суштествена повреда се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба и правилната примена на материјалното право.

При повторното судење, првостепениот суд да ги одстрани суштествените повреди на кои укажува овој суд, да изврши повторна отценка на изведените докази и преку нивна сестрана анализа да утврди правилна фактичка состојба врз основа на која точно да го утврди субјективниот елемент кај обвинетиот И.Б., дали бил доведен во состојба на силна раздразнетост, или бил доведен во состојба да се брани, а притоа да ја пречекорил нужната одбрана или сето тоа што го сторил било со евентуална умисла согласувајќи се со штетните последици и да донесе една законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

4.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.6/10 од 14.01.2011 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.135/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.6/2010 од 14.01.2011 година обвинетиот С. К. од Ш. согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.3 од ЗКП, бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП кривичните трошоци во постапката во износ од 19.500 денари кои се однесуваат за ангажира бранител, адвокат Фиданчо Трајановски од Штип да паднат на судскиот буџет на РМ. Согласно чл.102 ст.3 од ЗКП оштетениот Г. Ј. за имотно правното побарување во износ од 1.050 евра го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Овој суд испитувајќи ја обжалената пресуда во смисла на чл. 393 од ЗКП(пречистен текст), и по службена должност, внимавајќи дали се сторени суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка од член 381 став 1 точки од 1, 5, 6, 8 до 11 од ЗКП(пречистен текст), најде дека во конкретниот случај, првостепениот суд при донесувањето на побиваната одлука, сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од член 381 ст.1 т. 8 од ЗКП(пречистен текст), .Во конкретниот случај, пресудата се заснова врз доказ врз кој според одредбите на овој закон не може да се заснова, освен ако со оглед на другите докази е очигледно дека и без тој доказ би била донесена иста пресуда

Од списте по предметот, имено содржината на записникот за главен претрес од ден 15.11.2010година на првостепениот суд, видно е дека по давањето на завршните зборови на странките, првостепениот суд констатирал дека главниот претрес бил веќе завршен во 15,20 часот. Првостепениот суд, одкако на истиот записник од главен претрес, по неговото завршување, нотирал дека откако обвинетиот и оштетениот ја напуштиле судницата, истите веднаш се повратиле во судницата при што оштетениот изјавил дека, поради тоа што, критичната вечер бил многу пијан, не може да се сети и со сигурност да тврди дека обвинетиот бил тој што му ги одзел парите.

Согласно чл.365 од ЗКП(пречистен текст), судот ја заснова пресудата само врз фактите и доказите што се изнесени на главниот претрес..Во конкретниот случај, првостепениот суд, по мислење на овој суд, погрешно постапил кога при донесувањето на одлуката, ја засновал на овој исказ на оштетениот даден по завршувањето на главниот претрес без при тоа правилно да ги примени одредбите на Законот за кривична постапка, а со што ја сторил напред наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка.

При повторното судење првостепениот суд е потребно повторно да закажа главен претрес на кој повторно да ги изведе веќе изведените докази а потоа во смисла на погоре укажаното должен е да ја острани наведената суштествена повреда по што, со правилно да ги примени одредбите на Законот за кривична постапка, ќе може да донесе

правилна и на закон заснована одлука.

Поради предното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

5.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.354/10 од 1.12.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.139/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.354/10 од 1.12.2010 година обвинетиот С. Д. од П. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Кражба“ од чл.235 ст.1 од КЗ за кое му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 3 месеци која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил да плати на име паушал сума во износ од 2.000 денари. Оштетената Ц. А. од П. за имотно правното побарување ја упатил на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена, бидејќи првостепениот суд во текот на постапката не ги извел сите потребни и расположливи докази и не ги утврдил решителните факти за овој кривично правен настан. Имено, судот врз основа на изведените докази на главниот претрес, пред се од исказот на оштетената распрашана Ц. А., сведокот В. К., видео надзорот со фотографии, изводот од виза центар за трансакција на извршување и писмо од М. А. до В. К., прифатил и утврдил дека обвинетиот С. Д. на критичниот ден во со намера да присвои противправно туг подвижен предмет од ташната на оштетената Ц. А. во канцеларијата на локалната самоуправа во П. одзел дебитна картичка на оштетената и од банкоматот на Стопанска Банка во П. во 11,34 часот одзел 15.000,00 денари, кои противправно ги присвоил и дека со тоа сторил кривично дело “Кражба“ од чл.235 ст.1 од КЗ. Од изведените докази неспорно произлегува дека на критичната ден 14.04.2010 година, Среда било пазарен ден во П., бле на работа во иста канцеларија,, обвинетиот С., оштетената Ц. и колешката Г. Тој ден утрото колешката Горица отишла на пазар, го донела пазарлакот во канцеларијата а во периодот од 9,45 часот до 10.00 часот си отишла домаи повеќе не се вратила во канцеларија, а пазарлакот требало да го земе некој роднина К. после 15,00 часот. Во периодот од 10,00 до 12,00 часот оштетената Ц. А. излегла од канцеларијата со нејзината керка. По враќањето на оштетената Ц. обвинетиот С. излегол да се види со некое друго лице, во П. Оштетената изјавила дека додека била надвор од канцеларијата со нејзината керка ташната ја оставила во канцеларијата до бирото, во неа била каркатичката за вадење пари а пинот за картичката бил запишан во тефтерче, кое стоело во ташната. Обвинетиот С. во временскиот период по враќањето на оштетената царка од пазар излегол уште еднаш. На 19.04.2010 година кога оштетената отишла да вади пари од банкоматот, не приметила дека и се вадени пари, а тогаш приметила дека од

сметката и недостасуваат 15.000,00 денари.

Обвинетиот се брани дека тој не ја одзел оваа картичка и не ги подигнал и одзел овие пари од сметката, неможел да ја има картичката на оштетената а уште помалку да го знае пин кодот, меѓутоа според увидот во ЦД од видео надзорот на банкоматот ATM00052 од 14.04.2010 година, албумот со фотографии од МВР СВР ШтипПС Пробиштип, бр.31.10-837/1 од 05.07.2010 година и изводот од виза центарот од трансакција на извршување и писмо од М. А. до В. К., судот го утврдил постоењето на кривичното дело што се става на товар на обвинетиот. дека обвинетиот.

Меѓутоа, првостепениот суд ваквите докази не ги предпочил на обвинетиот, ниту пак ги испитал другите околности во врска со присуството на обвинетиот во канцеларијата во која работи со оштетената и другата колешка во локалната самоуправа, по однос на држењето на ташната во канцеларија, дали и како се чува ташната и другите лични предмети, дали навистина ја оставила во канцеларија ташната оштетената, дали навистина тој ден ја оставила во ташната предметната картичка. На оваа околност особено било потребно да се повика и распраша и лицето со која оштетената била излезена, на околноста каде биле, дали оштетената купувала(бидејќи било пазарен ден а излегла со нејзината керка), Дали картичката од 14.04.2010 година била кај оштетената бидејќи неспорно е дека ја имала кога на 19.04.2010 година со картичката била на банкоматот, а судот прифатил дека до тој ден немало забележано дека и недостасуваат пари од картичката. Дали и кога отишла да пријави во просториите на банката дека и недоставуваат пари 19.04.2010 година или пред два дена од тој ден, како што истакнала во нејзиниот исказ на записник пред првостепениот суд. Дали има други лица кои имаат пристап во канцеларијата во која работат со обвинетиот дали постои видео надзор на просториите од коаде со сигурност ќе се утврди фреквенцијата на лица, временскиот период кој влегува и излегува од службените простории. Да се провери исказот на оштетената на околноста дали пријавила дека недостасуваат пари пред неколку месеци во висина од 10.000,00 и од кои причини тоа не е сторено. Особено првостепениот суд не утврдил, а со тоа и не ја проверил одбраната на обвинетиот кога е извршена промена на временското сметање според официјалните известувања за промена, со тоа не е прибавено доказ кога службено е извршено промена на времето на предметниот банкомат на Стопанска банка во П. од каде со сигурност може да се констатира во колку часот по точното време се направени снимките од видео записот на кои е лицето - обвинетиот па со сигурност да се утврди во колку часот по кое време е фотографиран. Воедно на оваа околност било потребно да се прибави сигурен доказ од видео записот на предметниот банкомат во временскиот период од времето. Доколку имало промена или немало промена да се наведе посебно часот од двата временски периода а за да може да се утврди тсо сигурност кога кое лице од кои слики било на банкоматот, а по потреба и слики од другите лица во тој временски период наведен во обвинението. денари излегувањето од кафичот и напуштањето на истиот, бидејќи тие двајцата за овие факти и околности

даваат противречни изјави. Поради тоа при повторното судење, потребно е првостепениот суд да ја повика кerkата на оштетената на околноста наведена погоре да се утврди дали оштетената навистина ја оставила во канцеларија ташната оштетената критичниот ден, дали навистина тој ден ја оставила во ташната предметната картичка. Да се изврши соочување помеѓу обвинетиот и оштетената, да се предпочат фотографиите од банкомат на обвинетиот, за да може да се изјасни по однос на записот за времето наведено во истите и присутноста на обвинетиот, да се проверат видео снимките во Статер банка каде обвинетиот навел дека бил виден и бил присутен критичниот ден а потоа да се утврди временскиот период на извршениите трансакции од банките дали се совпаѓа со временскиот период од видео снимките, а особено да се утврди каков временскиот запис на трансакцијата од ОК картичка на обвинетиот и картичката на оштетената.

Поради овие причини, со оглед дека фактичката состојба не е целосно и правилно утврдена, следуваše поднесената жалба да се уважи, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази и во дополнување на постапката да ги повика и сослуша веќе распрашаните сведоци да повика и распраша во својство на сведок кerkата на оштетената Г. на околностите наведени погоре, да се прибават соодветните видео записи од видео надзорот и утврди колку има такви како и на другите околности на кои се укажува од страна на овој суд при што да изврши соочување помеѓу обвинетиот и сведоците доколку тие не се совпаѓаат на погоре наведените битни факти и околности и по утврдувањето на сите решителни факти да донесе правилна и законита пресуда со која со сигурност ќе утврди дали обвинетиот е сторител на предметното кривично дело или не.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

6.=Решение на «Основен суд Штип» «К.492/09» од 24.11.2011 година,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.14/11.

«Основен суд Штип» со обжаленото решение «К.492/09» од 24.11.2011 година, ја отфрлил како неразбирлива приватната кривична тужба на приватниот тужител «Т. А.» од «Ш.» против обвинетите «С. А., П. А. и Л. А.» сите од «Ш.» за кривични дела “Тешка кражба” од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ и “Нарушување на неповредливоста на домот” од чл. 145 ст.1 од КЗ бидејќи по таквото неразбирливо обвинение судот не може да постапува а согласно чл. 73 ст.3 в.в. со ст.2 од ЗКП.

Жалбата е основана.

Сторени се суштествени повреди на постапката од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на решението и нејзиното образложение не произлегуваат од списите во предметот. Од списите во предметот произлегува дека тужителот «Т. А.» од «Ш.» поднел приватна тужба

против С.,П. и Л. А. од Ш. за кривично дело “Тешка кражба” од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ откако со решение Ко.бр. 32/09 од 27.01.2009 година неговата кривична пријава била отфрлена од Основното јавно обвинителство Штип.

По таа кривична тужба првостепениот суд постапувал донесувајќи решение со кое утврдил дека оваа кривична тужба треба да се смета за барање за спроведување на истрага бидејќи обвинетите С.,П. и Л. А. од Ш. се теретат за кривично дело “Тешка кражба” од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ за кое е запрета казна од 1 до 10 години затвор, за кое кривично дело спроведување на истрагата е задолжително.

По ова донесено решение распрашани се во истрага во предметот Ки.бр. 74/09 на Основен суд Штип обвинетите и истражниот судија согласно чл. 169 од ЗКП не донел решение дали ќе спроведе истрага дали ќе изрази несогласување за спроведување на истрага туку со обично писмо ги вратил списите од овој кривичен предмет на Кривичниот оддел на Основен суд Штип, така што постапил спротивно на чл. 169 од ЗКП. Во писмото истражниот судија наведува дека во конкретниот случај истрагата не била задолжителна што е погрешно, бидејќи задолжителноста на истрагата прозилегува од висината на запретената казна за кривичното дело, а не дали се работи за приватна тужба или обвинителен акт.

При повторното судење првостепениот суд да утврди точно во која фаза од постапката е кривичната тужба на тужителот, да ги провери наводите во неговата жалба дали има поднесено уреден обвинителен акт и со доследна примена на чл. 169 од ЗКП да донесе законита одлука.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл. 385 од ЗКП се одлучи како во изреката.

7.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.273/2008 од 15.10.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.15/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.273/08 од 15.10.2010 година обвинетиот Б.ј М. од с.Д. го ослободил од обвинение за кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување” по чл.353 ст.2 в.в.со ст.1 и .в.со чл.45 од КЗ, а врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП. Под ст.2 од изреката на пресудата го одбил обвинението за кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување” по чл.353 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.367 ст.1 т.6 в.в.со чл.107 ст.1 т.5 и чл.108 т.6 од КЗ, а трошоците по постапката во овој дел паднале на терет на буџетските средства на судот.

Од ваквата пресуда останал незадоволен Основниот јавен обвинител од Штип кој во благовремен рок поднел жалба и пресудата ја напаѓа поради суштествени повреди на одредбите од ЗКП, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и повреда на КЗ. Предлага, жалбата да се уважи, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

На одржаната седница на советот Јавниот обвинител при Вишото јавно обвинителство од Штип Олгица Јорданова остана на поднесениот

писмен предлог Кож.бр.41/11 од 31.01.2011 година со кој предлага жалбата на Основниот јавен обвинител од Штип да се уважи, првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот одлучувајќи по поднесената жалба, а по претходна оцена на наводите во истата, пресудата, списите по предметот и предлогот на застапникот на обвинението, најде дека:

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител за сторени суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП затоа што првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, бидејќи истата нема доволно причини за решителните факти. Во конкретниот случај обвинетиот се обвинува за продолжено кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ по чл.353 ст.2 в.в.со ст.1 и .в.со чл.45 од КЗ, а првостепениот суд под ст.2 донел одбивателна пресуда согласно чл.367 ст.,1 т.6 од ЗКП за дејствието од 28.06.2004 година, поради застареност на кривичното гонење, а во врска со чл.107 ст.1 т.5 и чл.108 т.6 од КЗ, прифаќајќи дека е настапена релативна застареност на кривичното гонење. Меѓутоа, во конкретниот случај се работи за продолжено кривично дело и во тој случај застареноста на кривичното гонење се смета од последното превземено дејствие, а според описот на обвинение последно преземено дејствие е на 26.09.2005 година. Имајќи го во предвид овој релевантен факт, како и да обвинителниот акт е поднесен на 27.06.2008 година произлегува дека не се поминати три години од извршување на кривичното дело. Првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива, бидејќи утврдените релевантни факти не прозилегуваат од изведените докази, а оние кои се наведени се во значителна мера нејасни од кои со сигурност не може да се утврдат релевантните факти. Имено, обвинетиот се терети дека како службено лице секретар на М. з. во с.Д. СО-П. како овластен потписник на жиро сметката на М. з. во с.Д. во Стопанска банка-АД-С.-Ф. П. на повеќе наврати, како што е наведено во изреката на првостепената пресуда ја искористил својата службена положба и ги пречекорил границите на своето службено овластување и без донесени одлуки на Советот на М. з. од с.Д. ги подигнал на наведените датуми паричните средства наведени во изреката, за кој износ не постоела книговодствена документација за која намена биле потрошени, со што нанел поголема имотна штета на М. з. во с.Д., а во вкупен износ од 128.650 денари и за себе прибавил поголема имотна корист. Од причини што од исказите на сведоците произлегло дека обвинетиот имал покритие, односно одлуки за извадените пари од Стопанска банка, како и од писмените докази - Одлуки од МЗ - приложени кон предметот, со кој ги оправдал наводите во обвинението, првостепениот суд донел ослободителна пресуда против обвинетиот за предметните кривични дела.

Меѓутоа, вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, бидејќи овие одлуки се пишувани на обичен лист хартија, без деловоден број, потпишани од обвинетиот и членовите на М.

з. и ставен печат од истата. Ваквите одлуки не биле презентирани од страна на одбраната во текот на истрагата, туку тие се презентирани во текот на главниот претрес во доказна постапка и тоа на обичен бел лист хартија, без деловоден број поради што ја доведуваат под сомнение веродостојноста на овие писмени докази. Од друга страна од изјавата на распрашаните сведели М. Ј., П. С. и В. Т. се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба во обжалената пресуда, од причини што овие сведоци и во истрагата и на главниот претрес изјавиле дека не било вршени никакви активности од страна на М. з. по однос на поправки и дефекти на водоводна мрежа, ниту пак замена на некакви цевки од водоводната мрежа во с.Д. во критичниот период, како што стои во одлуките на М. з., односно како покрите за извадените пари од Стопанска банка. Во оваа насока е и изјавата на Претседателот на М. з. В. Т. кој на главниот претрес по однос на содржината и потписот на одлуките изјавил дека ниту ги признава ниту ги оспорува, поради што утврдената фактичка состојба се доведува под сомнение.

Сите овие релевантни факти не се утврдени од страна на првостепениот суд, поради што утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и правилната примена на КЗ, поради што следува првостепената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ја отстрани суштествената повреда на која што укажува овој суд и да ги има во предвид укажувањата по однос на застареноста на кривичното гонење, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да изведува докази во правец на тоа дали е посापено според одлуките на М. з., односно дали подигнатите пари од Стопанска банка, наводно со одлука на М. з. биле наменски потрошени, дали се вршени такви активности како што пишува во одлуките и како што наведува обвинетиот во својата одбрана, па врз основа на сето тоа ќе може да се донесе една правилна и законита одлука, односно дали обвинетиот е кривично одговорен за кривичното дело за кое се терети или не. По потреба првостепениот суд да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичката состојба, па со правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

8.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.458/09 од 28.01.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.163/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.458/09 од 28.01.2011 год. обвинетите И. Ѓ. од Ш. и ДУТ “С .А.“ ДООЕЛ Ш. ги огласил за виновни и тоа: И. за сторено кривично дело “Точење алкохолни пијалоци на малолетници“ од чл.204 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на парична казна од 20 дневни глоби во износ од 100 евра во денарска противвредност од 6.100,00 денари, со тоа што вредноста на една глоба судот ја одредил на 5 евра во денарска противвредност од

305,00 денари, сметано по 61,00 денари за едно евро; ДУТ “С .А.“ ДООЕЛ Ш. за сторено кривично дело “Точење алкохолни пијалоци на малолетници“ од чл.204 ст.4 в.в. ст.1, за кое му изрекол парична казна од 500 евра во денарска противвредност од 30.500,00 денари, сметано по 61,00 денари за едно евро, кои казни да ги платат во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.89 и чл.92 од ЗКП го задолжил на име паушал обвинетиот И.Ѓ. да плати износ од 1.000,00 денари, а обвинетото правно лице ДУТ “С .А.“ ДООЕЛ Ш. да плати износ од 2.000,00 денари.

Жалбата е основана.

Основан е жалбениот навод за сторени суштествени повреди на ЗКП од чл.355 ст.1 т.11, затоа што пресудата е нејасна и неразбирлива. Имено ниту во изреката, ниту во образложението на пресудата, не се наведени датите на раѓање на малолетните лица, така што за сите од нив не може да се утврди дали при сторувањето на кривичното дело имале наполнети 18 години, односно дали биле малолетни со оглед на фактот дека елемент на делото е служење на алкохол на малолетници. Исто сторена е суштествена повреда од чл.355 ст.2 в.в. со чл.428 од ЗКП, на која судот внимава по службена должност бидејќи е повредено правото на одбрана на обвинетото лице И.Ѓ.. Пресудата е донесена во отсуство на овој обвинет со примена на чл.428 ст.4 од ЗКП, во која што пресуда првостепениот суд наведува дека присуството на обвинетиот не е нужно и дека обвинетиот не ја пријавил промената на престојувалиштето, односно живеалиштето за да му се достави покана. За да се примени чл.428 ст.4 од ЗКП претходно е потребно обвинетиот да е запознаен дека против него се води кривична постапка, да му е доставено обвинението, па во тој случај ако поканата не може да му се врати поради непријавувањето на судот на промената на адресата, тогаш судот може да одлучи главниот претрес да се одржи во негово отсуство ако отцени дека неговото присуство не е нужно. Од утврдените факти дека обвинетиот И.Ѓ. нема добиено уредна покана за првото закажано рочиште, ниту има примено обвинителен предлог, судот смета дека со тоа му е повредено правото на одбрана, со што е сторена суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.2 од ЗКП.

При повторното судење првостепениот суд да ги отстрани суштествените повреди на кои укажува овој суд и по изведување на веќе изведените докази и нивна преоценка да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

9.=Пресудата на «Основен суд Штип» «К-473/09» од 22.12.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.165/11.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда «К-473/09» од 22.12.2010 година, обвинетиот «В. Б.» од «П.», за дејствијата под т.1 го огласил за виновен за кривично дело Фалсификување на службена исправа по чл. 361 ст.1 од КЗ и за дејствието под т.2 од изреката обвинетиот Т. И. да сторил кривично дело,,Употреба на исправа со неистинита содржина,, од чл. 380 ст.1 од КЗ па на обвинетите им изрекол условна осуда во која им утврдил казна затвор во траење од по 6 месеци која казна нема да се изврши доколку обвинетите ов време за проверување од две години не сторат ново кривично дело. Воедно ги задолжил обвинетите да платат на име паушални трошоци износ од по 2.500,00 денари во полза на буџетот на РМ во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбите се основани.

Постои суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП. Пресудата е нејасна, неразбирлива, во образложението не се наведени причините за решителните факти, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни. Постои суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 355 ст.1 т.9 од ЗКП, поради тоа што со донесената пресуда првостепениот суд го пречекорил поднесеното обвинение во смисла на чл. 338 ст.1 од ЗКП. Согласно наведената одредба пресудата може да се однесува само на лице кое е обвинето и на кривично дело што е предмет на обвинението во поднесеното изменето или проширеното обвинение, така што помеѓу обвинението и пресудата треба да постои субјективен и објективен идентитет. Во конкретниот случај првостепениот суд го нарушил објективниот идентитет на обвинението, бидејќи во изреката на првостепената пресуда е извршена измена на описот на превземените дејствија од страна на обвинетите В. Б. и Т. И., со што е изменет и описот на кривично правниот настан во целина.

Поради напред наведените суштествени повреди се доведува под сомнение и утврдената фактичка состојба.

Основан е жалбениот навод на застапникот на обвинението дека дадениот опис и начин на извршување на кривичното дело Фалсификување на службена исправа е консумирано во битието на кривичното дело „Злоупотреба на службената положба и овластување,, од чл. 353 од КЗ. Навистина судот не е врзан за правната квалификација на делото, но за овој суд е нејасно зошто првостепениот суд прифаќа дека второобвинетиот Тодор не остварил корист кога и во самото образложение на пресудата наведува дека со предметната потврда му се овозможило купување на станот, што секако претставува некаква корист за второобвинетиот Тодор Иванов.

Основан е жалбениот навод на застапникот на обвинението дека првостепениот суд дал неразбирливи причини за преквалификацијата на кривичното дело што му се става на товар на второобвинетиот И.

Т.,затоа што овие причини не произлегуваат од изведените докази, затоа што во секој случај предметната потврда има карактер на јавна исправа издадена од јавно претпријатие согласно чл. 122 ст.11 од КЗ. Изреката на првостепената пресуда е нејасна и противречна затоа што во однос на првообвинетиот предметната потврда е квалификувана како службена исправа со тоа што првообвинетиот В. Б. е огласен за виновен за кривично дело „Фалсификување службена исправа,, а во однос на второобвинетиот истата потврда е квалификувана само како исправа со неистинита содржина со тоа што второобвинетиот Т. И. е огласен за виновен за кривично дело „Употреба на исправа со неистинита содржина,, .Изведените докази од кои несомнено се утврдува лажната содржина на предметната јавна исправа -потврда укажува дека дека се работи за сторување на кривичното дело „Фалсификување исправа,, од чл.378 ст.3.в.в со ст.1 од КЗ,а бидејќи описот на кривичното дело започнува со зборовите Тој што.....а во овој случај неистинитата содржина ја внел оној кој е овластен да ја состави и потпише оваа потврда - овластено службено лице односно првообвинетиот Ванчо Брљамов,а второбвинетиот Т.И. ја употребил .

При повторното судење, првостепениот суд да ги одстрани суштествените повреди на кои укажува овој суд, да изврши повторна отценка на изведените докази и преку нивна сестрана анализа да утврди правилна фактичка состојба, врз основа на која да изврши правна квалификација на дејствијата за кои се товарат обвинетите во рамките на обвинението и да донесе една законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 372 ст.1 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

10.=Пресудата на Основниот суд во Штип К.бр.265/10 од 07.02.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.166/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.265/10 од 07.02.2011 год. обвинетиот Т. Т. од П. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Предизвикување општа опасност“ од чл.288 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 6 (шест) месеци. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име судски паушал сума од 2.000,00 денари, како и да плати на оштетениот П. Т. на име имотно-правно барање вкупен износ од 10.200,00 денари.

Жалбата е основана.

Основан е жалбениот наводи за сторена суштествена повреда од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, контрадикторна, а причините за решителните факти се нејасни. Судот утврдил дека обвинетиот на 28.12.2009 год. околу 02:55 часот со општо опасно средство - запалива течност бензин ја испрскал влезната врата од Угостителскиот објект “К. т.“ во П. со општо опасно дејство - пожар предизвикал пожар и значителна опасност за животот и телото на луѓето и имотот од големи размери.

Од извршеното вештачење на пластично шише со етикета

“Пелистерка“ пронајдено во близина на објектот, со анализа на непознатата материја во истото утврдено е дека во екстрактот од шишето е констатирано совпаѓање со хроматограмот на нафтен дериват - дизел гориво. Имајќи го предвид ова, изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива во смисол на средството со кое е предизвикан пожарот.

Утврдено е дека обвинетиот критичната вечер околу 02:30 часот бил виден од сведокот М. Б. како се појавува на вратата од кладилницата во која бил сведокот, а која била оддалечена од опожарениот објект околу 10 метри, обвинетиот не влегол во кладилницата, а по една минута сведокот Б. извикал пожар.

Врз основа на напред наведените докази судот утврдил дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое е огласен за виновен.

Од одбраната на обвинетиот произлегува дека истиот бил во кафеаната “К. т.“ со другари меѓу кои Д. С., Ф., негова двојка и по кратка расправија со келнерот во кафичот сиотишол дома со другар по име Д. околу 12 часот по полноќ и со другарите останал до касно во неговиот дом, не излегувал повторно од дома.

При повторното судење првостепениот суд да ги отстрани суштествените повреди на кои укажа овој суд во однос на видот на средството со кое е сторено кривичното дело и да ги повика и сослуша сведоците наведени од обвинетиот, за проверување на наводите на неговата одбрана и со анализа на сите докази да утврди правилна фактичка состојба врз основа на која да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

11.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 183/2010 од 10.01.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.167/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот П А од П го ослободил од обвинение согласно чл. 368 т.1 од ЗКП за кривично дело „Клевета“ по чл. 172 ст.1 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот. Воедно го задолжил приватниот тужител да плати судска такса за пресуда во износ од 800,00 денари а приватниот тужител В Ј го упатил на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП. Сторената суштествена повреда се состои во тоа што побиваната пресуда противречи со содржината на изведените докази, во побиваната пресуда не се наведени доволно образложени причини поради кои судот смета дека во конкретниот случај не било сторено кривичното дело од чл. 172 ст.1 од КЗ. Во побиваната пресуда не е утврден решителниот факт дали во содржината на претставката се изнесени неистини кои

можат да наштетат на честа и угледот на приватниот тужител и дали со упатувањето на претставката е сторено кривично дело клевета а од што зависи примената на одредбата од чл. 3 ст. 2 од Законот за постапување по претставки и предлози (Сл.весник на РМ бр. 82/08 од 08.07.2008 година) на која во образложението на пресудата се повикува првостепениот суд. Наведената причина за донесувањето на побивната пресуда дека во конкретниот случај не станувало збор за изнесување и пренесување на неистинити нешта а со намера да се наштети на угледот и честа на тужителот не е доволно образложена и не произлегува од содржината на изведените докази.

Основани се жалбените наводи и по однос на утврдената фактичка состојба.

Првостепениот суд, во фактичката состојба, примил за утврдено дека на ден 18.01.2010 година, обвинетиот до Министерството за образование и наука-Државен просветен инспекторат, упатил преставка во која наведува дека, приватниот тужител украде компјутер од еколошкото друштво во П, полицијата го фати, даде пријава и на тоа остана, моментално има 5-6 деца ученици...тој не држи часови, си шета, гајле си нема, а директорот го толерира и му дава цела професорска плата. По преставката, на ден 17.02.2010 година, уследил инспекциски надзор во присуство на директорот на училиштето, сведокот М Т и приватниот тужител како лице кое е посочено со претставката.

Вака утврдената фактичка состојба е нејасна и нецелосно утврдена од причина што при утврдувањето на релевантните факти, не е земен во предвид записникот од извршениот инспекциски надзор од 22.02.2010 година, ниту пак е утврден факот дека наводната кражба обвинетиот не ја пријавил во надлежното министерство, иако за тоа, во списите на предметот постојат соодветени докази. Од утврдувањето на овие факти и нивна правилна анализа, зависи донесувањето на правилен заклучок, дали во случај кога со записникот за извршен инспекциски надзор не се утврдени неправилности во работата на приватниот тужител, наводите во поднесеното писмено преставуваат изнесување на неистинити нешта подобни да го нарушат угледот и честа на тужителот.

Првостепениот суд, при утврдувањето на фактичката состојба, по мислење на овој суд погрешно го утврдил и карактерот на поднесеното писмено, прифаќајќи го насловот на истото како преставка, при што не ја зел во предвид одредбата од чл. 2 од Законот за постапување по претставки и предлози (Службен весник на РМ бр.82/08 од 8.07.2008 год) каде е кажано дека под претставка, односно предлог, во смисла на овој закон, се подразбира секое писмено или усно обраќање на подносителите до органите кои постапуваат по претставките, односно предлозите заради заштита и остварување на своите права и интереси, јавните интереси утврдени со закон или заради поведување на друга иницијатива од јавен карактер.

Овој суд имајќи ја во предвид содржината на оваа законска одредба смета дека преставка односно предлог во смисла на чл. 2 од Законот за постапување по претставки и предлози, подносителот на истата може да ја поднесе до надлежен орган заради заштита и остварување на негови права и интереси како и за заштита на јавен

интерес утврден со закон. Во конкретниот случај од содржината на предметното писмено, произлегува дека подносителот-обвинетиот истатото не го поднел за заштита на негово право и интерес, ниту пак на јавен интерес утврден со закон. Поради тоа за овој суд неприфатливо е толкувањето на првостепениот суд дека во конкретниот случај со упатувањето на писменото до Републичкиот просветен инспекторат обвинетиот сакал да ги заштити интересите на образовниот процес, со оглед на фактот дека во списите од предметот не постојат докази дека наводите во писмениот поднесок се вистинити, ниту обвинетиот презентира такви докази пред првостепениот суд.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања да ги отстрани наведените суштествени повреди на одредбите на постапката, да утврди правилна и целосна фактичка состојба со повторно изведување на сите докази во текот на постапката и нивна преоценка. Да утврди дали во дејствието на обвинетиот се содржани субјективните и објективните елементи на кривичното дело клевета а тоа ако се има во предвид содржината на поднесената претставка, фактот што во содржината на претставката не е наведен личен интерес на подносителот или пак определен јавен интерес утврден со закон. Судот да го утврди карактерот на поднесокот во смисла на чл. 2 од Законот за постапување по преставки и предлози, да утврди дали таквото писмено може да се подведе под поимот претставка или пак преставува писмено со неvistинита содржина, подобна да наштети на угледот и честа на приватниот тужител. Притоа, судот да има во предвид дека наводите во поднесеното писмено(прествака) се изнесени до Министерство за образование, кое потоа позитивно ја оценило дотогашната работа на приватниот тужител како наставник во училиштето, како и да го има во предвид фактот дека наводно сторената кражба на компјутер, не е пријавена од обвинетиот до надлежното МВР, ниту таква кражба е пријавена од училиштето, каде приватниот тужител бил вработен.

За овој суд е неприфатлив заклучокот изнесен на стр.4 од пресудата, каде се наведува дека кај обвинетиот отсутувала умисла и не бил свесен дека изнесува или пронесува нешто неvistинито, за да му наштети на честа и угледот на приватниот тужител, а обвинетиот тоа не го сакал и не се согласувал со тоа, бидејќи обвинетиот пред првостепениот суд не предложил никакви докази од кои ќе се утврди дека е извршена некаква кражба на компјутер во училиштето каде работел приватниот тужител, така што немало пријавено кражба пред МВР СВР П од училиштето, ниту таква кражба била пријавена од обвинетиот, наводите од писмениот поднесок кои се однесуваат на работењето на приватниот тужител како професор, и за овие наводи обвинетиот не располага со докази, од кои неспорно би се констатирало дека овие наводи се основани и висинити.

При одлучувањето првостепениот суд треба да го има во предвид и фактот дека обвинетиот не поднел пријава или друг писмен поднесок за кражба на компјутер од училиштето каде е вработен тужителот пред надлежен орган МВР ОВР П, туку пред Министерството за образование, кое не е надлежно да постапува по такви писмени поднесоци.

При примената на материјалното право, судот да има во предвид

дека одредбата од чл 3 ст.2 од Законот за постапување по преставки и предлози (подносителот на претставката, односно предлогот не смее да биде повикан на одговорност, ниту да трпи какви било штетни последици поради поднесувањето на претставката, односно предлогот и изнесувањето на ставови и мислења, освен ако со тоа не е сторено кривично дело), ќе најде основ за примена само ако претходно судот утврди дека со изнесувањето на ставовите, мислењата и наводите во претставката не е сторено кривично дело.

Откако ќе постапи по дадените укажувања, првостепениот суд ќе може да утврди правилна и целосна фактичка состојба па врз основа на тоа со правилна примена на материјалниот закон да донесе јасна, разбирлива и на законот заснована одлука.

Од погоре изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП(Пречистен текст), се одлучи како во изреката во изреката.

12.-Пресуда на Основен суд Штип К-296/08 од 28.12.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.168/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К-296/08 од 28.12.2010 год. обвинетиот Д. А. од Ш. го ослободил од обвинение врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП да сторил кривично дело“ Напад врз службено лице при вршење работи на безбедноста“ од чл.383 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, према оштетениот Д. М. од Ш. полицаец во СВР-Ш., бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП трошоците на кривичната постапка паѓаат на товар на Буџетот на РМ. Оштетениот Д. М за остварување на своето имотно-правно побарување го упатил на спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл.355 ст.1 т.11, која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е противречна, неразбирлива, причините за решителните факти се наполно нејасни, како и тоа што за решителните факти постои значителна противречност меѓу она што се наведува во причините на пресудата за содржините на исправите. Имено, неспорен е фактот дека критичниот ден 10.12.2007 год. оштетениот Д. се здобил со телесни повреди, конкретно наведени изреката на пресудата, а кои се поткрепани и со медицинска документација и со наод и мислење од вешто лице Д-р.Д. П. - хирург во МЦ - Ш., како и со изјавите на оштетениот и распрашаните сведоци. Првостепениот суд воопшто не утврдува и не дава објаснување од кој и кога му се нанесени повредите на оштетениот Д., но само истакнува дека не и поклонува верба на изјавата на Д., бидејќи во истрагата изјавил дека истиот само еднаш бил удрен од обвинетиот со левиот лакт во пределот на надлактицата на левата рака. Меѓутоа по оцена на овој суд при постоење на една ваква контрадикторност и постоење на телесни повреди на оштетениот, доколку првостепениот суд не е убеден дека обвинетиот Д. му ги нанел повредите на оштетениот Д., тогаш судот требало да одреди вештачење

од Институтот за судска медицина и криминалистка - С. за да се произнесе за видот, карактерот на повредите, времето на нанесување и дали обвинетиот во таква положба како што опишува оштетениот Д. и сведоците - полицајци можел да ги нанесе и во состојба кога бил врзан со лисици и во состојба кога не бил врзан, на кој начин со поголема веројатност и сигурност би се утврдило дали на оштетениот е нанесена една или повеќе телесни повреди во критичното време или пак кај оштетениот Д. постоеле и поранешни повреди.

Сторената суштествена повреда има придонес и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, бидејќи не се утврдени сите решителни факти од овој кривично-правен настан, поради што и фактичката состојба е нејасна и непотполна. Имено даденото образложение во пресудата за овој суд е неприфатливо, од причина што и да му е нанесена само една повреда на оштетениот Д., како што изјавил во истрагата и во положба кога истиот му вршел личен претрес на обвинетиот и да обвинетиот без оглед на фактот дали обвинетиот бил или не бил врзан, сепак за овој суд се доведува под сериозно сомнение дали навистина не постојат докази да обвинетиот Д. го сторил кривичното дело за кое се обвинува.

Поради сите овие причини не може да се испита и правилната примена на КЗ, па поради тоа следува да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги има во предвид горе наведените укажувања и да постапи по истите, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна преоценка, а по потреба да изведува и други докази со цел при една целосна анализа на доказите да може да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреакта на ова решение.

13.Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.411/09 од 5.01.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.169/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда спрема обвинетите И. З. и М. Т., двајцата од П., согласно чл.367 т.6 од ЗКП го одбил обвинението да како соизвршители сториле кривично дело “Телесна повреда” од чл.130 ст.1 в.в.со чл.22 од КЗ. Тужителите Г. и А. В. ги задолжил да платат на име такса за тужба и одлука 1.600 денари во полза на трезорската сметка на надордна банка на РМ, а оштетените Г. и А. В. за остварување на оштетното побарување ги упатил на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителите дека фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена. Првостепениот суд утврдил дека поднесената приватна кривична тужба од страна на оштетените за сторено кривично дело “Телесна повреда” по чл 130 од КЗ била

доставена до Основниот суд во Штип после истекот на рокот во смисла на чл.48 од ЗКП од три месеци од денот кога лицето кое е овластено за подесување на приватната тужба узнало за кривичното дело и за сторителот. Притоа, прифатил дека А. и Г. В. знаеле за кривичното дело и за сторителот на ден 1.11.2008 година, а истите пријавиле кривичен прогон и побарале надомест на штета во текот на истрагата и тоа Александар на 13.04.2009 година, а Г. В. на 13.05.2009 година, што значи по истекот на рокот од три месеци.

Меѓутоа, во чл.49 од ЗКП утврдено е дека ако самиот оштетен поднесе кривична пријава или стави предлог за остварување на имотно правно барање во кривичната постапка ќе се смета дека со тоа ставил предлог за гонење. Кога оштетените поднел кривична пријава или предлог за гонење, а во текот на постапката се утврди дека станува збор за кривично дело за кое се гони по приватна тужба, пријавата односно предлогот ќе се сметаат како навремена приватна тужба, а која е поднесена во рокот предвиден за приватна тужба. Имајќи ја во предвид наведената законска одредба заради правилно утврдување на спазувањето на роковите за поднесување на приватна тужба првостепениот суд ќе треба да утврди дали и кога оштетените-сега приватните тужители го пријавиле кривично правниот настан до овластените органи, при што од МВР-ПС-П. да побара писмено известување за службена белешка за примена пријава бр.3806 која што е наведена во образложението на поднесената кривична пријава од страна на МВР до Основното јавно обвинителство Штип, за да се види кој го има пријавено кривичното дело по таа службена белешка.

Во врска со тоа при повторното судење потребно е на оваа околност да се сослушат и двајцата оштетени односно приватни тужители Г. и А., дали имат поднесено кривична пријава против обвинетите, односно дали го имат пријавено кривичното дело, на кого и кога евентуално го имаат пријавено, во врска со што потребно е за тоа да приложат веродостоен доказ

Исто така, заради спазување на роковите за продолжувањето на гонењето по донесеното решение за запирањето на истрагата од страна на истражниот судија, првостепениот суд треба да утврди кога е доставено решението за запирањето на истрага Ки.бр.8/09 од 11.09.2009 година до оштетените-приватните тужители, како би се утврдило дали истите го продолжиле гонењето во рок од 8 дена кој што им е даден како рок по приемот на решението за продолжување на гонењето како приватни тужители.

Поради нецелосно утврдените решителни факти за донесување на одбивателна пресуда поради тоа што се пропушени роковите за гонење, се доведува во прашање законитоста на обжалената пресуда, поради што следуваše истата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да постапи по погоре наведените укажувања на овој суд и да ги утврди овие решителни факти кои што се од значење за правилно утврдување на спазувањето на роковите за поднесување на приватна тужба во смисла на одредбите од ЗКП, па врз основа на тоа да донесе правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

14.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.155/10 од 13.01.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.171/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.155/10 од 13.01.2011 година обвинетиот К. Ц. од Н.-Р. Г. го ослободил од обвинение, согласно чл.368 т.1 од ЗКП, дека сторил кривично дело “Даночно затајување“ од чл.279 ст.1 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува обвинетиот не претставува кривично дело според законот. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП одлучил на обвинетиот да му бидат исплатени трошоците во кривичната постапка за ангажиран бранител износ од 12.360 денари. Согласно чл.93 од ЗКП трошоците во кривичната постапка за извршеното вештачење од страна на Бирото за судски вештачења-Скопје, како и присуството на вешто лице на главен претрес во износ од 9.924 денари, како и износот од 500 денари за ангажиран овластен судски преведувач одлучил да паднат на товар на Буџетот на РМ.

Од ваквата пресуда останал незадоволен Основниот јавен обвинител од Штип, кој во навремен законски рок изјавил жалба, со која првостепената пресуда ја побива поради погрешно утврдена фактичка состојба, со предлог жалбата да се уважи, обжалената пресуда да се преиначи, така што обвинетиот да биде огласен за предметното кривично дело за кое се товари и да му биде изречена казна во согласност со законот.

Обвинетиот К. Ц. преку неговиот бранител поднел одговор на жалба, во кој наведува наводи спротивни од оние во жалбата на Основниот јавен обвинител, со предлог жалбата да се одбие како неоснована, а обжалената пресуда да се потврди и да му бидат досудени дополнителни трошоци на постапката по повод поднесениот одговор на жалбата.

Јавниот обвинител при Вишото јавно обвинителство од Штип Методи Иванов на одржаната седница на советот достави писмен предлог Кож.бр.176/11 од 28.03.2011 година, со кој предлага по повод жалбата на Основниот јавен обвинител од Штип, а по службена должност, првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот ја разгледа поднесената жалба, па ценејќи ги жалбените наводи, обжалената пресуда и списите во предметот, а притоа испитувајќи ја побиваната пресуда и по службена должност во смисла на чл.393 од ЗКП, одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд со донесувањето на побиваната одлука сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во

образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти кои би упатувале на заклучок дека во дејствијата превземени од страна на обвинетиот не се содржани елементите на предметното кривично дело за кое се товари, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказната постапка.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд правилно утврдил дека во даночната пријава за м.мај 2007 година која пријава била потпишана од страна на обвинетиот бил искажан претходен данок да одбивка во износ од 281.441 денари врз основа на авансна фактура бр.72/02/07 од 14.05.2007 година. Исто така, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд правилно утврдил и дека во конкретниот случај авансната фактура била издадена на ден 14.05.2007 година, а плаќањето по истата било извршено во јуни 2007 година. Имајќи го во предвид горе наведеното по наоѓање на овој суд, првостепениот суд на вака правилно утврдените решителни факти извлекол погрешен правен заклучок кога прифатил дека, во конкретниот случај нема непресметан и неплатен данок, напротив првостепениот суд прифатил постоење на неосновано искажан ДДВ за поврат во претходно наведениот износ во даночниот период од 1.05.2007 до 31.05.2007 година, кога не биле исполнети законските услови, сето ова поради фактот што прикажаниот претходен данок за одбивка во износ од 281.441,00 денари не бил повратен поради корекции на даночната пријава. Во поткрепа на горе наведеното говори и вештото лице Кире Костов при неговиот непосреден распит на главен претрес, кој изјавува дека “доколку не била извршена контрола од страна на УЈП на друштвото “М“. ќе бил повратен вкупниот износ на даночно побарување прикажан на реден број 15 во даночната пријава во м.мај во износ од 2.216.240,00 денари во кои е вклучен и ДДВ во износ од 281.441,00 денари“.

Согласно чл.33 од Законот за ДДВ “како услов кој треба да биде исполнет за да се искористи правото за одбиток на ДДВ искажан во авансната фактура е авансот да е платен на добавувачот до крајот на пресметковниот период“.

Согласно чл.43 од Законот за ДДВ “даночниот обврзник е должен за секој пресметковен или даночен период да го исплати данокот кој го пресметал според чл.40 ст.1 и 2 од Законот за ДДВ“.

Имајќи го во предвид горе наведеното јасно произлегува дека даночниот обврзник “М.“ можел да го искаже износот од 281.441,00 денари како одбитна ставка само под услов да авансната фактура била платена до крајот на пресметковниот период т.е.до 31.05.2007 година.

Во конкретниот случај обвинетиот и покрај сето ова ја поднел даночната пријава и притоа дал лажен податок за висината на ДДВ за поврат, а кој факт е од влијание за утврдување на износот на ДДВ, а со кои дејствија обвинетиот дал лажен податок дека авансната фактура била платена, така што неосновано побарувал од државата одбиток од ДДВ кој не го следува.

Поради напред наведеното, следувааше да првостепената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги

изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, како и да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд за да може да донесе правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

15.=Кж.бр.176/11Пресуда на Основен суд во Штип К.бр. 17/2010 од 27.01.2011 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.176/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетите В. Ќ. и Ш. С. ги огласил за виновни како соизвршители за кривично дело „Фалсификување исправа“ од чл. 378 ст.3 в.в. ст.1 и чл. 22 од КЗ, за кое кривично дело им изрекот усовна осуда, при што им утврдил казна затвор во траење од по една година, која нема да се изврши доколку обвинетите во рок од 2 години не сторат ново кривично дело. Обвинетите ги задолжил да платат на име паушални трошоци по 1.000,00 денари, како и солидарно да платат трошоци на претставникот на оштетената Стопанска Банка износ од 9.900,00 денари. Обвинетите ги задолжил да платат согласно чл. 102 ст.2 од ЗКП, солидарно на име штета на оштетената АД „Стопанска банка“ Филијала Штип износ од 116.231,00 денар, со затезна законска камата од денот на задолжувањето до 31.01.2010 година, а од 01.02.2010 година па се до исплатата казнена камата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка. Првостепениот суд при донесувањето на обжалената пресуда, не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан, кои што се од значење за правилно одлучување. Наведените причини во образложението на пресудата од кои судот се раководел при одлучувањето, не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази, што ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината законитост.

Утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд не е заснована на доволно проверени докази и факти. Решителните факти кои првостепениот суд ги прифатил за утврдени, не наоѓаат поткрепа во изведените докази. Имено, првостепениот суд прифатил дека обвинетата ја направила лажната исправа, потврда бр. 187/08 во која внела дека, второобвинетиот С. Ш. е во редовен работен однос во ДТУ „Ќ. К.“ ДООЕЛ Ш., како и месечна даночна пресметка на исплатувачот на плати за месеците јули, август 2008 година, кој ги заверила со своерачен потпис, ставила штембил и печат на фирмата ДТУ „Ќ. К.“, се со намера таквите исправи да се употребат како вистинити, а кои што лажни исправи второобвинетиот иако знаел дека се невивинити, ги употребил како да се вистинити во АД „Стопанска Банка“ за добивање на кредит во вредност од 116.231,00 денар.

Вака утврдената фактичка состојба по наоѓање на овој суд нема поткрепа во изведените докази, единствено се засновува на исказот на второобвинетиот. Во отсуство на други докази од кои може да се поткрепи фактот дека потврдата е фалсификувана. Пресудата не може да се засновува единствено на исказот на второ обвинетиот, кој што како сообвинет во своја одбрана за да ја намали кривичната одговорност, може да дава и лажни податоци. Имено, во поткрепа на исказот на второобвинетиот, се појавува и свидетелот Б. Д., меѓутоа во конкретниот случај станува збор за лице кое не е непосреден очевидец на преземените дејствија од обвинетата, туку она што го изнел во текот на постапката е по кажување од страна на второобвинетиот.

Од друга страна, потврдата бр. 187/08 за која што се однесува обвинението, е приложена во списите во оригинал и е изведена како доказ пред првостепениот суд. Истата е со своерачен ракопис, составена и потпишана од исто лице. Меѓутоа, обвинетата во текот на постапката не признава дека тоа е нејзин ракопис, од кои причини првостепениот суд бил должен да изврши графолошко вештачење, да утврди дали ракописот е нејзин или на друго лице, врз основ на што ќе ја провери дадената одбрана на обвинетата, а со тоа ќе ги отстрани сомневањата по однос на решителните факти за постоењето на елементите на битието на кривичното дело што и се става на товар.

Во исто време, месечната даночна пресметка на исплатувачот на плати за јули, август 2008 година, што исто така претставува предмет на даденото обвинение во текот на постапката пред првостепениот суд не е изведен во оригинал и како таков доказ во фотокопие не може да биде основ од кој што ќе е поткрепено даденото обвинение и ќе се донесе осудителна пресуда.

Поради сомневањата во утврдената фактичка состојба се доведува во прашање и правилната примена на материјаното право, поради што следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба јавните исправи за кои што обвинението се произнесува дека се лажни да ги прибави во оригинал и да нареди да се изврши графолошко вештачење на потписите, имајќи во предвид да обвинетата се обвинува дека своерачно ги заверила овие исправи, како би се утврдило со сигурност дали таа ги составила. Тогаш на правилно и целосно утврдена фактичка состојба, имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања да донесе правилна и на законот заснована одлука околу постоењето на кривичното дело што се става на товар, а со тоа и одговорноста за истото.

Со оглед дека дејствието на извршување на обвинетиот Ш. С. е поврзано со дејствието на В. Ќ., бидејќи тој направената лажна јавна исправа од страна на В. Ќ. ја употребил како вистинита, овој суд согласно чл. 397 од ЗКП(пречистен текст), по повод жалбата на обвинетата В. Ќ. ја укина обжалената пресуда во целост и по однос на обвинетиот Ш. С., иако истиот не изјавил жалба, а постапувајќи по службена должност како да постои таква жалба.

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

16.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.105/09 од 15.09.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.178/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.105/09 од 15.09.2010 година обвинетиот Г. Ј. од Ш. го огласил за виновен за кривично дело “Тешка кражба” од чл.236 ст.4 од КЗ за кое судот го осудил за стореното дело 80 дневни глоби, а вредноста на една дневна глоба судот ја одредил на 5 евра, па суот му изрекол парична казна од 400 евра во денарска противвредост од 61,00 денари, за евро во денарска противвредост во износ од 24.400 денари. Воедно го задолжил обвинетиот а плати паушал износ од 2.000 денари, како и го задолжил обвинетиот на оштетениот Н. К. да му плати надомест на штета од 5.700,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП. Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на побиваната пресуда е неразбирлива, пресудата е противречна со содржината на изведените докази, односно со сигурност не е утврдена пазарната цена и видот на предметот на конкретното кривично дело Тешка кражба, за кое се терети обвинетиот.Имено со диспозитивот на обжалената пресуда, обвинетиот е огласен за виновен за кривично дело Тешка кражба од чл.236 ст.4 од КЗ затоа што, критичниот ден, место и време од ТМВ на оштетениот одзел 100 литри нафта за домаќинството по цена од 57,00 денари за литар. За ваквата своја одлука, во образложението на пресудата, првостепениот суд прифатил дека од ТМВ на оштетениот била одземена нафта за домаќинството, т.н. црвена нафта. По однос на вредноста на одземаната нафта судот без да изведува други докази, прифатил за веродостоен исказот на оштетениот кој изјавил дека одземаната нафта, претходно била набавена за цена од 57,00 денари за литар.

По наоѓање ваквата одлука на првостепениот суд противречи со изјавата на оштетениот како сведок пред истражен судија во која изјава оштетениот наведува дека било одземено нормално дизел гориво во количина од околу 120 литра купено по цена од 67,00 денари, а од изјавите на распрашаните сведоци на записник пред истражниот судија наведуваат дека обвинетиот им продавал екодизел гориво, т.н. бела нафта, а кои изјави дадени во истражната постапка се прочитани и изведени како докази во текот на главниот претрес. Првостепениот суд, ваквите изјави не ги предпочил на оштетениот па со тоа не утврдил од кои причини содржински се разликува од изјавата на оштетениот во текот на главниот претрес, ниту пак преку изведување на соодветен доказ не ја утврдил цената на нафтата во времето на строување на кривичното дело со што ја сторил напреднаведената суштествена повреда.

Поради напред сторената суштествена повреда се доведува под очигледно сомнение и утврдената фактичка состојба, посебно по однос

на видот, количината и цената на одземаната нафта а на што основано укажува жалителот во изјавената жалба

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба повторно да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна преоцена, при тоа да ги има во предвид наведените укажувања и отстрани повредите на одредбите на постапката. Првостепениот суд е притоа е потребно со сигурност да го утврди решителниот факт за видот на нафтата (екстралесна или екодизел) и тоа со изведување на соодветен сигурен доказ да се утврди пазарната цена на противправно присвоената нафта по која се продавола во моментот на сторувањето на кривичното дело, а потоа со правилна примена на материјалниот закон, да донесе јасна, разбирлива и на законот заснована одлука

Поради предното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

17.=Пресуда на «Основен суд Штип» «К-253/09» од 25.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.18/11.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда «К-253/09» од 25.11.2010 година, обвинетиот «А. П.» од «Ш.», го огласил за виновен за кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори“ од «чл.215 ст.1» од КЗ, па го осудил на казна затвор во траење од шест месеци. Воедно го задолжил да плати на име паушал износ од 2.000,00 денари, а наркотичната дрога марихуана со тежина од 135 гр. согласно чл. 215 ст.6 од КЗ е одземена и одлучено истата да биде уништена со запалување.

Жалбата на обвинетиот е основана.

Жалбата на Основниот јавниот обвинител е беспредмета.

Испитувајќи ја по службена должност обжалената пресуда во смисла на чл.393 од ЗКП (пречистен текст), овој суд најде дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбата од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи нападнатата пресуда нема доволно причини за решителните факти од една страна, а од друга пак причините што се наведени во обжалената пресуда се противречни со содржината на изведените докази. Конкретно, од списите по предметот јасно и недвосмислено произлегува дека обвинетиот «А. П.» од «Ш.», критичниот ден отишол во Скопје и за износ од 10.000,00 денари набавил наркотична дрога марихуана во количина од 135 грама. Исто така од доказите во списите на предметот произлегува дека обвинетиот А. П.е долгогодишен зависник од наркотични дроги. Во списите на предметот не постои ниту еден доказ врз основа на кој може да се заклучи или утврди дека обвинетиот предметната наркотична дрога - марихуана да ја набавил заради продажба. Напротив, од доказите произлегува дека обвинетиот наркотичната дрога - марихуана ја набавил за лична употреба, бидејќи е

долгодишен зависник од наркотична дрога. Првостепениот суд во образложението на својата пресуда како причини за осудителната пресуда наведува количината на наркотичната дрога која е со нето тежина од 135 грама, а која е пронајдена кај обвинетиот при извршениот претрес од овластените службени лица на ден 29.11.2008 година на улица “Г.Д.” во Ш., пред Педагошкиот факултет и тоа јасно укажувало и зборуваало за првостепениот суд дека наведената дрога била заради продажба. Како што е веќе погоре наведено други докази освен оваа констатација на првостепениот суд нема. При една ваква состојба на работите повеќе од очигледно е дека обжалената пресуда нема причини за решителните факти, односно нема причини за осудителна пресуда. Исто така по наоѓање на овој суд причините што се наведени во обжалената пресуда се противречни со содржината на изведените докази. Имено, противречноста помеѓу содржината на изведените докази и причините за решителните факти наведени во нападнатата пресуда се состои во тоа што како што е веќе погоре наведено со ниту еден од изведените докази не е потврдено дека обвинетиот дрогата - марихуаната ја набавил заради продажба, но и покрај тоа првостепениот суд во својата пресуда прифатил такво нешто, а прифаќањето на овој суштински елемент на кривичното дело од чл.215 ст.1 од КЗ, дека обвинетиот дрогата ја набавил заради продажба е заснован исклучиво на претпоставки, а осудителна пресуда не може да биде заснована на претпоставки, туку истата мора да биде заснована на сигурни докази. Првостепената пресуда како таква е неподобна за испитување.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби на ЗКП се од апсолутен карактер и истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата од една страна, а од друга пак не може да биде испитана нападнатата пресуда по однос на фактичката состојба во поглед на нејзината правилност и целосност, а исто така поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП не може да се испита правилната примена на КЗ, поради што жалбата на обвинетиот е основана по однос на овие жалбени основи.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, задолжително да изврши нивна преоценка, да ги отстрани сторените суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст) на кои е укажано погоре, да ги има во предвид жалбените наводи на обвинетиот, па откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд и на кои се укажува во жалбата на обвинетиот, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Овој суд укажува дека не може осудителна пресуда да биде заснована врз основа на претпоставки. Конкретно, од списите во предметот како што е веќе погоре укажано во делот за суштествена повреда на одредбите од ЗКП нема ниту еден доказ врз основа на кој би се утврдило дека обвинетиот наркотичната дрога - марихуана да ја купил во Скопје заради продажба. Напротив, има докази, а тоа се: вештачењето од МВР УКТ Скопје врз основа на кое се утврдува дека во урината на обвинетиот се детектирани метаболити од психоактивна супстанца што ја содржи растението Канабис, како и вештачењето на

невропсихијатарот Ѓ. К. дека обвинетиот е долгогодишен консумент - зависник од наркотични дроги и дека консументите на наркотична дрога марихуана во зависност од нивната конституција и тренинг можат дневно да консумираат од 1,2 па и до 5 цоинти, а предметната марихуана во количина од 135 грама во зависност од напред наведените околности може да биде консумирана од зависник на наркотична дрога за 2-3 и 5 па и повеќе денови, а може и за месец, а се зависело од потребите на консументот, односно зависникот и од тоа со колкава количина ќе се постигне саканата состојба на консументот.

Бидејќи првостепената пресуда се укинува и предметот враќа на повторно одлучување, жалбата на Јавниот обвинител по однос на одлуката за казната е безпредметна.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

18.=Пресудата на Основниот суд во Штип, К.бр.366/09 од 16.12.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.180/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда обвинетиот З. Д. од С. Н. врз основа на чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинението да на начин опишан во изреката на пресудата сторил продолжено кривично дело “Даночно затајување“ од чл.279 ст.2 в.в.со ст.1 и в.в.со чл.45 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот. Трошоците на кривичната постапка во износ од 33.454,00 денари одлучил да паднат на товар на буџетот на РМ.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за постоење суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Обжалената пресуда по наоѓање на овој суд е нејасна и неразбирлива, во образложението не се наведени доволно причини за утврдените решителни факти, а веќе наведените се нејасни, во значителна мера противречни со содржината на изведените докази.

Изреката на обжалената пресуда е нејасна и неразбирлива од причина што во диспозитивот на пресудата првостепениот суд наведува дека обвинетиот не платил данок на додадена вредност за периодот од 1.10.до 31.10.2005 година во износ од 41.850 денари, за периодот од 1.12.д 31.12.2005 година износ од 75.149 денари, а за периодот од 1.05.до 31.05.2006 година и до 30.11.2007 година да не платил данок во износ од 561.845 денари, односно го испуштил износот од 692.240 денари неплатен данок за периодот од 1.05.до 31.05.2006 година даден согласно поднесеното обвинение што ја прави изреката на обжалената пресуда нејасна и неразбирлива.

Од друга страна првостепениот суд го навел само износот на неплатениот данок за наведените периоди недавајќи опис на преземените дејствија од страна на обвинетиот, односно начинот на кој што е извршено кривичното дело со непресметување и неплагање данок

на додадена вредност за наведените периоди. Имено, нејасно е за сите поединечни години, за кои стоки и за кои предмети се однесува затаениот данок, односно по кои фактури.

Од сето погоре изнесено изреката на обжалената пресуда е нејасна, неразбирлива, поради што првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП.

Основани се жалбените наводи и за погрешно утврдена фактичка состојба, бидејќи од изведените докази во текот на постапката првостепениот суд утврдил дека во дејствијата на обвинетиот не се содржани елементите на битието на кривичното дело за кое се обвинува, односно согласно дадениот наод и мислење на вештото лице прифатил дека во конкретниот случај не се работи за давање на лажни податоци за своите приходи кои што се од влијание за утврдување на износот на данокот, туку се работело за погрешно пресмета влезен данок на ДДВ по кој што подоцна се извршило одбивање на ДДВ во аконтативните пријави за наведените периоди кои се поодделно опфатени со писменото вештачење изготвено од Бирото за с. в. С.

Овие пропусти биле пронајдени при извршената контрола од УЈП поради што била извршена корекција на ДДВ пријавите, а истиот подоцна бил уредно платен од страна на обвинетиот.

Ваквата фактичка состојба по наоѓање на овој суд е резултат на контрадикторни докази изведени во текот на постапката. Имено, вештото лице И. П.-Дипл.економист од Бирото за с. в.-С. на главниот претрес пред првостепениот суд кажал дека во конкретниот случај не се работи за непресметан данок на ДДВ, туку се работи за погрешно пресметан влезен данок на ДДВ по кое што се извршило одбивање на ДДВ во аконтативните пријави за наведените периоди. Меѓутоа, од писмено изготвеното мислење од Бирото за с. в. С. се утврдува дека ваквиот начин на евидентирање на фактурите како што се водело во книговодството во фирмата АД“Џ.“-Л. чии управител е обвинетиот, не е во согласност со законските прописи и истиот треба да се промени, односно потребно е во целост да се евидентира влезниот и излезниот ДДВ. Исто така во вештачењето стои дека начинот на пресметката на ДДВ не е во согласност со позитивните законски прописи, обвинетиот како одговорно лице требало при набавката посебно да го искаже влезниот ДДВ, посебно обврската за извршената продажба, да се плати ДДВ на разликата помеѓу продажната и набавната вредност на производите. Секако дека ова “Џ.“-АД-Л. го сторила, но после контролата на УЈП-Регионална д. Ш. и како што стои во вештачењето со право истите биле задолжени со износ од 603.855 денари. По однос на фактурите за извршени маркетинг услуги исто така во вештачењето се истакнува дека контролата оправдано го задолжила обвинетиот со данок, бидејќи фактурата не ги исполнувала условите од чл.53 од Законот за ДДВ.

По однос на книжењето по налогот бр.3/64 од 25.05.2006 година од страна на обвинетиот било искажано побарување на ДДВ во износ од 158.871 денар, бидејќи во текот на контролата на УЈП од страна на обвинетиот не била презентирана документацијата, меѓутоа истата во текот на вештачењето била презентирана, што значи на тој начин

обвинетиот ги дал лажените податоци за своите приходи за утврдување на износот на данокот. Во целокупниот наод и мислење на вештото лице изготвен писмено од Бирото за судски вештачења точно се укажува дека од страна на контролата на УЈП-Регионална д. Ш. оправдано била зголемена обврската за ДДВ и оправдано биле извршени корекциите на ДДВ со кој бил задолжен АД“Џ“. Притоа, се истакнува дека УЈП издала решение за утврдување на ДДВ заради неправилно и неточно евидентирање и неспорно е дека АД“Џ.“ постапила по тие решенија и извршила корекција.

Од сето погоре изнесено, имајќи ја во предвид суштествената повреда на одредбите на кривичната постапка на која погоре е укажано што се однесува на нејасна и неразбирливата изрека на првостепената пресуда, како и погрешно и нецелосно утврдената фактичка состојба која што е резултат на неправилна оцена на изведените докази во текот на постапката, се доведува во прашање и правилната примена на материјалното право, поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ја отстрани наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка на која што погоре е укажано, а се однесува на изреката на обжалената пресуда која што е нејасна и неразбирлива и во која не се опфатени спорните периоди точно, поединечно, ниту дејствијата на извршувањето на кривичното дело превземени од страна на обвинетиот за сите години, за кои стоки, за кои предмети се однесува затаениот данок и по кои фактури. Притоа, да ги отстрани сите контрадикторности помеѓу вештачењето од Бирото за с. в. С. и изјавата на вештото лице во текот на постапката пред првостепениот суд, во врска со што потребно е од страна на вештото лице да се даде дополнителен наод и мислење, со кое јасно и недвосмислено да се утврди за што се однесува овој неплатен данок на додадена вредност и дали се работи за давање на лажни податоци за приходите на даночниот обврзник кои се од влијание за износот на даночните обврски, со прецизно наведување на тие приходи и поединечни и вкупни даночни обврски. Да ги утврди сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кои што се од значење за правилно одлучување, па тогаш со правилна примена на материјалното право да утврди дали во дејствијата на обвинетиот се содржани елементите на битието на кривичното дело “Даночно затајување“ од чл.279 ст.1 и ст.2 од КЗ, за кое тој се обвинува, особено дали кај обвинетиот постои намера за одбегнување на плаќање на овој данок, што е конститутивен елемент на ова кривично дело и врз основа на тоа да донесе правилна и на законот заснована одлука.

Од сето погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

19.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.366/09 од 16.12.2010 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.202/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда обвинетиот З. Д. од С. Н. врз основа на чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинението да на начин опишан во изреката на пресудата сторил продолжено кривично дело “Даночно затајување“ од чл.279 ст.2 в.в.со ст.1 и в.в.со чл.45 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот. Трошоците на кривичната постапка во износ од 33.454,00 денари одлучил да паднат на товар на буџетот на РМ.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за постоење суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Обжалената пресуда по наоѓање на овој суд е нејасна и неразбирлива, во образложението не се наведени доволно причини за утврдените решителни факти, а веќе наведените се нејасни, во значителна мера противречни со содржината на изведените докази.

Изреката на обжалената пресуда е нејасна и неразбирлива од причина што во диспозитивот на пресудата првостепениот суд наведува дека обвинетиот не платил данок на додадена вредност за периодот од 1.10.до 31.10.2005 година во износ од 41.850 денари, за периодот од 1.12.д 31.12.2005 година износ од 75.149 денари, а за периодот од 1.05.до 31.05.2006 година и до 30.11.2007 година да не платил данок во износ од 561.845 денари, односно го испуштил износот од 692.240 денари неплатен данок за периодот од 1.05.до 31.05.2006 година даден согласно поднесеното обвинение што ја прави изреката на обжалената пресуда нејасна и неразбирлива.

Од друга страна првостепениот суд го навел само износот на неплатениот данок за наведените периоди недавајќи опис на преземените дејствија од страна на обвинетиот, односно начинот на кој што е извршено кривичното дело со непресметување и неплаќање данок на додадена вредност за наведените периоди. Имено, нејасно е за сите поединечни години, за кои стоки и за кои предмети се однесува затаениот данок, односно по кои фактури.

Од сето погоре изнесено изреката на обжалената пресуда е нејасна, неразбирлива, поради што првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП.

Основани се жалбените наводи и за погрешно утврдена фактичка состојба, бидејќи од изведените докази во текот на постапката првостепениот суд утврдил дека во дејствијата на обвинетиот не се содржани елементите на битието на кривичното дело за кое се обвинува, односно согласно дадениот наод и мислење на вештото лице прифатил дека во конкретниот случај не се работи за давање на лажни податоци за своите приходи кои што се од влијание за утврдување на износот на данокот, туку се работело за погрешно пресмета влезен данок на ДДВ по кој што подоцна се извршило одбивање на ДДВ во аконтативните

пријави за наведените периоди кои се пооделно опфатени со писменото вештачење изготвено од Бирото за с. в. С.

Овие пропусти биле пронајдени при извршената контрола од УЈП поради што била извршена корекција на ДДВ пријавите, а истиот подоцна бил уредно платен од страна на обвинетиот.

Ваквата фактичка состојба по наоѓање на овој суд е резултат на контрадикторни докази изведени во текот на постапката. Имено, вештото лице И. П.-Дипл.економист од Бирото за с. в.-С. на главниот претрес пред првостепениот суд кажал дека во конкретниот случај не се работи за непресметан данок на ДДВ, туку се работи за погрешно пресметан влезен данок на ДДВ по кое што се извршило одвивање на ДДВ во аконтативните пријави за наведените периоди. Меѓутоа, од писмено изготвеното мислење од Бирото за с. в. С. се утврдува дека ваквиот начин на евидентирање на фактурите како што се водело во книговодството во фирмата АД“Џ.“-Л. чии управител е обвинетиот, не е во согласност со законските прописи и истиот треба да се промени, односно потребно е во целост да се евидентира влезниот и излезниот ДДВ. Исто така во вештачењето стои дека начинот на пресметката на ДДВ не е во согласност со позитивните законски прописи, обвинетиот како одговорно лице требало при набавката посебно да го искаже влезниот ДДВ, посебно обврската за извршената продажба, да се плати ДДВ на разликата помеѓу продажната и набавната вредност на производите. Секако дека ова “Џ.“-АД-Л. го сторила, но после контролата на УЈП-Регионална д. Ш. и како што стои во вештачењето со право истите биле задолжени со износ од 603.855 денари. По однос на фактурите за извршени маркетинг услуги исто така во вештачењето се истакнува дека контролата оправдано го задолжила обвинетиот со данок, бидејќи фактурата не ги исполнувала условите од чл.53 од Законот за ДДВ.

По однос на книжењето по налогот бр.3/64 од 25.05.2006 година од страна на обвинетиот било искажано побарување на ДДВ во износ од 158.871 денар, бидејќи во текот на контролата на УЈП од страна на обвинетиот не била презентирана документацијата, меѓутоа истата во текот на вештачењето била презентирана, што значи на тој начин обвинетиот ги дал лажените податоци за своите приходи за утврдување на износот на данокот. Во целокупниот наод и мислење на вештото лице изготвен писмено од Бирото за судски вештачења точно се укажува дека од страна на контролата на УЈП-Регионална д. Ш. оправдано била зголемена обврската за ДДВ и оправдано биле извршени корекциите на ДДВ со кој бил задолжен АД“Џ.“. Притоа, се истакнува дека УЈП издала решение за утврдување на ДДВ заради неправилно и неточно евидентирање и неспорно е дека АД“Џ.“ постапила по тие решенија и извршила корекција.

Од сето погоре изнесено, имајќи ја во предвид суштествената повреда на одредбите на кривичната постапка на која погоре е укажано што се однесува на нејасна и неразбирливата изрека на првостепената пресуда, како и погрешно и нецелосно утврдената фактичка состојба која што е резултат на неправилна оцена на изведените докази во текот на постапката, се доведува во прашање и правилната примена на материјалното право, поради што следувааше обжалената пресуда да се

укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ја отстрани наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка на која што погоре е укажано, а се однесува на изреката на обжалената пресуда која што е нејасна и неразбирлива и во која не се опфатени спорните периоди точно, поединечно, ниту дејствијата на извршувањето на кривичното дело превземени од страна на обвинетиот за сите години, за кои стоки, за кои предмети се однесува затаениот данок и по кои фактури. Притоа, да ги отстрани сите контрадикторности помеѓу вештачењето од Бирото за с. в. С. и изјавата не вештото лице во текот на постапката пред првостепениот суд, во врска со што потребно е од страна на вештото лице да се даде дополнителен наод и мислење, со кое јасно и недвосмислено да се утврди за што се однесува овој неплатен данок на додадена вредност и дали се работи за давање на лажни податоци за приходите на даночниот обврзник кои се од влијание за износот на даночните обврски, со прецизно наведување на тие приходи и поединечни и вкупни даночни обврски. Да ги утврди сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кои што се од значење за правилно одлучување, па тогаш со правилна примена на материјалното право да утврди дали во дејствијата на обвинетиот се содржани елементите на битието на кривичното дело “Даночно затајување” од чл.279 ст.1 и ст.2 од КЗ, за кое тој се обвинува, особено дали кај обвинетиот постои намера за одбегнување на плаќање на овој данок, што е конститутивен елемент на ова кривично дело и врз основа на тоа да донесе правилна и на законот заснована одлука.

Од сето погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

20.=Пресуда на «Основен суд Штип» «К.бр.338/10» од 07.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.208/11.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда «К.бр.338/10» од 07.02.2011 година, обвинетите «М. М., О. М. и Љ. Ј.» сите од «Ш.» ги огласил за виновни и тоа: М. и О. за сторено кривично дело «Телесна повреда» по чл «чл.130 ст.1 в.в.чл.22» од КЗ према тужителката Љ., а обвинетата Љ. Ј. за сторено кривично дело Телесна повреда по чл. 130 ст.1 од КЗ, сторено према тужителот М., за кои дела се осудени секој поединечно на парична казна од по 30 дневни глоби во износ од по 300 евра во денарска противвредност од 18.300,00 денари, вредноста на една дневна глоба ја одредил на 10 евра во денарска противвредност од 610 сметано по 61 денар за едно евро. Воедно обвинетите М., О. и Љ. ги задолжил секој поединечно да плати износ по 800 денари на име такса по одлука во корист на буџетските средства во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл. 100 ст.1 од ЗКП, приватните тужители Љ. и М. за остварување на своите имотно правни барања ги упатил на спор.

одлучи како во изреката поради следните причини:

Првостепениот суд при донесувањето на побиваната одлука сторил суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и противречна на решителните факти кои се утврдуваат од содржината на изведените докази.

Имено од изведените докази во текот на доказна постапка првостепениот суд утврдил дека критичниот ден 20.06.2010 година се случиле два кривично правни настани од кој едниот околу 4,30 часот, во кој обвинетата Љ. телесно го повредила приватниот тужител М., а другиот кривично-правен настан во 06,00 часот, во кој настан обвинетите М. и О. како соивршители телесно ја повредила приватната тужителка Љ., меѓутоа од содржината на изведените докази произлегува дека критичниот ден се случил само кривично-правен настан во периодот околу 06,00 часот.

Имено сведокот Б. категорично изјавил дека за прв пат ја забележал обвинетата -приватната тужителка Љ. како со копач го копа каналот, околу 06 часот, а нешто подоцна видел како обвинетите М.и О. физички ја нападнале приватната тужителка Љ. Во конкретниот случај до колку навистина се случил кривично-правниот настан во 04,30 часот како што утврдил првостепениот суд овој сведок имал објективна можност да го забележи истиот од причини што изјавил дека вечерта ја поминал на терасата која била одалечена на околу 10-15 метри од местото на настанот. Дека критичниот ден се случил само еден кривично-правен настан, односно дека во конкретниот случај првостепениот суд неосновано утврдил прекин на дејствијата превземени од страна на обвинетите-приватните тужители, се утврдува од увидот во Записникот за констатиран прекршок бр.31-13-8221 од 20.06.2010г, како и од приложените лекарски уверенија, а посебно од увидот во лекарското уверение, издадено на име на приватниот тужител М., во кое е наведено дека приватниот тужител телесните повреди ги здобил критичниот ден 20.06.2010 година околу 06,00 часот, а кое нешто исто така јасно упатува на заклучок дека критичниот ден се случил само еден кривично правен настан во периодот околу 06,00 часот.

Сторените суштествени повреди имаат допринос за погрешно и нецелосна утврдена фактичка состојба, поради што следувахе да првостепената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното одлучување потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка како и да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд, со тоа што на погоре наведените факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази, односно повторно да ги повика и подетално распраша сведоците Б. и С., а по потреба и други лица, кои критичната вечер ја поминале на терасата, на околноста дали Љ. го имала во раце копачот кога започнал настанот во 6 часот, во корелација со одбраните на обвинетите М. и О., дали претходно критичниот ден околу 04,30 часот ги слушнале или виделе приватните тужители-обвинетите Љ. и М., за да може со сигурност да се утврди дали постои

прекин во дејствијата превземени од страна обвинетите. Доколку судот утврди дека нема прекин, тогаш е потребно според видот на повредите констатирани кај обвинетите-тужители Љ. и М. во лекарските уверенија и на кој начин истите биле нанесени, да се утврди какви дејствија обвинетите презеле и дали некој се бранел или напаѓал или била изразена воља за меѓусебна пресметка, за да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба, на која преку правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

21.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.179/2009 од 09.02.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.210/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.179/2009 од 09.02.2011 год. обвинетите М. Т. и В. Е., двајцата од П., ги огласил за виновни за сторено кривично дело “Учество во тепачка“ од чл.132 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од по 3 (три) месеци. Воедно ги задолжил да платат солидарно на име паушал сума од 2.000,00 денари, трошоци на постапката во износ од 4.820,00 денари и трошоци во постапката на оштетениот Д. Ј. за неговиот полномошник, Адвокатско друштво Наков - Бошков од Штип во износ од 17.334,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.100 од ЗКП за имотно-правното побарвање оштетениот Д. Ј. од С. Н. го упатува на граѓански спор.

Жалбите се основани.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Суштествената повреда се состои во тоа што изреката на пресудата противречи со содржината на изведените докази, односно во пресудата за решителните факти постои значителна противречност помеѓу она што се наведува во причините на пресудата за содржината на исказите во записникот дадени во постапката и самиот записник. Имено, во наодот и мислењето на вештото лице Д-р Ѓ. К. за можноста да дојде до помешување на личностите кај оштетениот за време на критичниот настан, на записникот од главен претрес наведува дека тоа зависи од тоа дали оштетениот прв пат ја гледа таа личност, од која страна оваа личност му пријдува и други околности, поради што вештото лице остава да се ценат исказите на сведоците, за да првостепениот суд во пресудата децидно наведува дека вештото лице дало наод да кај оштетениот неможело да дојде до помешување на личностите за време на критичниот настан. Првостепениот суд необразложувајќи дали постоеле параметрите на кои укажува вештото лице и тоа дали прв пат оштетениот го видел обвинетиот и од каде му пришол, во конкретниот случај погрешно го интерпретира наодот на вештото лице. Сето тоа од единствена причина што само оштетениот е сведок кој го посочува обвинетиот В. како сторител на кривичното дело.

При повторното судење, првостепениот суд преку анализа на дадените искази на сведоците и оштетениот да даде образложена причина при утврдување на решавачкиот факт дали кај оштетениот настапило или не помешување на личностите или да побара од вештото лице дополнителен наод со појаснување на дадените параметри како тие влијаат кај оштетениот за да дојде или не до помешување на личностите во конкретниот кривично-правен настан. Притоа судот да изврши анализа на исказите на сите сослушани сведоци, што не е сторено во првостепената пресуда. Заради потврда на валидноста на фотографиите приложени како доказ од оштетениот, изведени како доказ на главниот претрес, по можност судот да го утврди времето на нивното фотографирање со сослушување на лицето кое го фотографирало оштетениот.

Првостепениот суд да ја отстрани релативната повреда на постапката наведена како жалбен навод дека како вешто лице за повредите на оштетениот е сослушан доктор по општа медицина д-р А. К. која не е во списокот на вешти лица на Основен суд Штип.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, неутврдените решителни факти во целост поради кои фактичката состојба е нејасна и непотполна, овој суд неможеше да се произнесе за примената на материјалното право и жалбениот навод дали навистина при одмерувањето на казната првостепениот суд ги преценил отежнувачките околности.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

22.= Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.389/10 од 24.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.270/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресудда К.бр.389/10 од 24.02.2011 година обвинетиот М. Ж. од Ш. го огласил за виновен за кривично дело “Тешка кражба” од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 6 месеци. Воедно обвинетиот го задолжил во корист на републичкиот буџет на РМ да плати на име паушал износ од 2.000 денари, како и на име трошоци на постапката за одбрана на главен претрес од поставен бранител по службена должност Д. Ч., адвокат од Ш. износ од 2.125 денари, како и за бранител во текот на кривичната постапка поставен по службена должност, адвокат Лилјана Санева, износ од 7.316 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Исто така обвинетиот го задолжил да ја надомести штетата од извршената кражба во износ од 20.000 денари на оштетениот Љ. П. од Ш.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка. Првостепениот суд сторил суштествени повреди на постапката од чл.

355 ст.1 т.11 и ст.2, в.в.со чл.380 ст.3 од ЗКП, бидејќи наведените причини за решителните факти во првостепената пресуда се нејасни и во значителна мера противречни со изведените докази, а при повторното судење судот во целост не постапил по укажувањата во решението на Апелациониот суд во Штип Кж.бр.245/10 од 14.07.2010 година, така што не ги извел сите процесни дејствија и не ги расправил сите спорни прашања, кои се од битно значење за донесување на одлуката.

Така, и со извршеното соочување помеѓу обвинетиот и оштетениот, како и со извршеното сослушување на сведокот Ц. К., не е утврдено дали навистина на критичната вечер обвинетиот и оштетениот се сретнале во близина на домот на оштетениот, како што категорично тврди обвинетиот, при која средба разговарале меѓусебе околу набавката, односно купопродажба на опојна дрога. Исто така, за овој суд повторно останува неразјаснето прашањето дали кај обвинетиот критичната вечер бил вршен претрес или не и доколку бил вршен претрес дали кај него биле пронајдени парите за кои се обвинува дека противправно ги одзел, односно присвоил од куќата на оштетениот Љ.

Обвинетиот изјавува дека таа вечер бил кај куќата на оштетениот за да од него купи опојна дрога-хероин и не го спори фактот дека потпирајќи се на прозорецот, истиот паднал, каде што биле пронајдени синтетички влакна, за кои од изгответното вештачење се утврдува дека истите се совпаѓале со текстилните влакна земени од облеката на обвинетиот, но тоа не значи и дека навистина тој тогаш преку прозорецот е влегувал во собата. Притоа, тој изјавува дека воопшто не влегувал внатре во куќата и не одземал пари од таму, а со оглед дека повеќе пати бил во домот на оштетениот од кој купувал хероин и знаел каде истиот го чува, доколку влезел во собата “би зел хероин, а не пари“, а дека веднаш после тоа, одејќи си накај дома бил пресретнат од полицајци кои го однеле во полициската станица, но нема докази за тоа дека тогаш е вршен претрес над него и дека кај него се пронајдени пари. Во записникот за извршениот увид е наведено дека се пронајдени траги од папиларни линии, без да се наведе на кое место тие се пронајдени, а не е забележано каде евентуално се наоѓале одземените пари.

Оштетениот тврди дека парите му биле одземени од некоја “кутиичка“ во собата, но за тоа не се пронајдени и обезбедени материјални докази дека навистина тој држел пари во собата и во “кутиичката“, ниту пак постојат материјални докази за тоа дека обвинетиот е влегувал во собата и дека од таму тој има одземено 20.000 денари. Во врска со сето тоа при повторното судење во својство на сведок е сослушан работникот на полицијата Ц. К. кој го составил записникот за увид, а кој изјавува дека трагите од синтетички влакна биле пронајдени само на малиот прозор, додека ништо не кажува за тоа дали се пронајдени некакви траги или други материјални докази конкретно на местото во собата за кое оштетениот тврди дека имал пари и дека истите биле одземени. По наоѓање на овој суд, сите овие докази не претставуваат доволно сигурни докази за да на истите судот може да го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот М.

Овие суштествени повреди на постапката се од влијание и за фактичката состојба, које не е правилно и целосно утврдена, како и за

правилната примена на Кривичниот законик, бидејќи со сигурност не може да се утврди дека обвинетиот е извршител на предметната кражба, односно дека од куќата на оштетениот тогаш има одземено 20.000 денари, во врска со што и од страна на тужителот не се обезбедени и предложени такви веродостојни докази, поради што следуваше жалбата да се уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд во целост да постапи според погоренаведените укажување на овој суд, да ги отстрани наведените суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка, повторно да ги изведе веќе изведените докази, а по потреба и можност да изведува и други докази, при што да изврши правилна и целосна анализа и оцена на секој од изведените докази и согласно со чл.14 од ЗКП со еднакво внимани подеднакво и наполно да ги испита и утврди сите решителни факти, од кои правилно и со сигурност да утврди дали обвинетиот е сторител на ова кривично дело и за тоа да донесе правилна и законита пресуда.

Поради горе изнесеното, а согласно со чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

23.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.189/10 од 16.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.279/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.189/10 од 16.02.2011 година спрема обвинетата А. Н. од Ш. врз основа на чл.367 ст.1 т.5 од ЗКП го одбил обвинението да сторила кривично дело “Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.3 .в.в со ст.1 од КЗ, а согласно член 367 став 1 точка 5 од ЗКП.

Од ваквата пресуда останал незадоволен оштетениот супсидијарниот тужител Т. Л. од Ш. кој преку полномошниците Трајче Торев, адвокат од Штип и Драган Гаџов адвокат од Штип поднеле навремена жалба, со која пресудата ја напаѓаат поради суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка, повреда на Кривичниот законик и поради погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Предлагаат, жалбата да се уважи, пресудата укине и предметот врати на повторно одлучување или истата ја преиначи и обвинетата ја огласи за виновна и казни согласно законот.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот одлучувајќи по поднесените жалби, а по претходна оцена на наводите во истите, пресудата, списите по предметот , најде дека:

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП. (пречистен текст). Сторената суштествена повреда се состои во тоа што во побивната пресуда не се наведени доволно образложени причини за

нејзиното донесување. Првостепениот суд, со обжалената пресуда го одбил обвинението спрема обвинетата А. Н. од Ш. да сторила кривично дело “Фалсификување исправа” од чл.378 ст.3 в.со ст.1 од КЗ. а тоа врз основа на чл.367 ст.1 т.5 од ЗКП наоѓајќи да во конкретниот случај се работи за веќе пресудена работа за која претходно со пресуда К.бр.149/03 на Основен суд Штип преиначена по жалба Кж.бр.290/06 било одлучувано.

Вака наведената причина за донесување на обжалената пресуда е недоволно образложена и противречна на содржината на изведениот доказ-пресуда на Основен суд Штип К.бр.149/03 од каде е видно дека согласно содржината таа пресуда, обвинението било поднесено против обвинетата за употребата на јавната исправа на расправа од ден 18.12.2001година.

Поднесениот предметен обвинителен акт од супсидијарниот тужител опфаќа друг временски момент, (употреба на јавна исправа на ден 16.01.2009година) различен од временскиот момент наведен во пресудата К.бр. 149/03 на Основен суд Штип поради што по наоѓање на овој суд неприфатливо е становиштето на првостепениот суд дека се работи за пресудена работа.

Основани се жалбените наводи на жалителите да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 1 од ЗКП(пречистен текст) . Сторената суштествена повреда се состои во тоа што судот бил непрописно составен или ако во изрекувањето на пресудата учествувал судија или судија-поротник кој не учествувал на главниот претрес а на кое нешто децидно е укажано во изјавената жалба.

Основани се жалбените наводи на жалителите да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 3 од ЗКП(пречистен текст) . Сторената суштествена повреда се состои во тоа што главниот претрес е одржан без лице (во конкретниот случај обвинетата) чие присуство на главниот претрес е задолжително според законот. Судот на главен претрес од ден 23.12.2010 год. на записник констатирал дека за обвинетата има сознание дека е со нарушена здравствена состојба и поради тоа донел решение согласно чл. 454 ст.4 од ЗКП главниот претрес да се одржи во нејзино отсуство. За фактот на кој се повикал првостепениот суд при донесувањето на решението главниот претрес да се одржи во отсуство на обвинетата, во списите на предметот не постои соодветен доказ-лекарско уверение, ниту пак таков доказ подоцна е прибавен и приложен во предметот иако синот на обвинетата, на главен претрес на ден 04.02.2011год. без покана, пристапил пред судот и изјавил дека за нарушената здравствена состојба на неговата мајка-обвинетата, поседува медицинска документација.

Со таквото постапување и одржување на претрес во отсуство на обвинетата, првостепениот суд по наоѓање на овој суд ја сторил наведената суштествена повреда од чл. 381 ст.1 т. 3 од ЗКП, а воедно постои и суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од релативен карактер согласно одредбата од чл. 381 ст.2 в.в. со чл. 454

ст.4 од ЗКП(пречистен текст) која била од влијание за законито и правилно одлучување. По наоѓање на овој суд, одредбата од чл. 454 ст.4 од ЗКП е применлива во постапката пред судот што суди во прв степен за кривични дела за кои како главна казна е пропишана парична казна или затвор до три години. Со оглед дека обвинението према обвинетата А. Н. се однесува за кривично дело “Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.3 .в.в со ст.1 од КЗ, за кое е запрета казна затвор во траење од 3 месеци до пет години , за кое кривично дело не се предвидува скратена постапка, па жалбените наводи на оштетениот истакнати со поднесените жалби преку неговите полномошници овој суд ги прифати како основани.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања да ги отстрани наведените суштествени повреди на одредбите на постапката, така што ќе има во предвид дека за предметното кривично дело, со оглед на видот и висината на пропишаната казна, не е определено спроведување на скратена постапка, односно постапување на судија поединец. Судот е должен да утврди дали кај обвинетата навистина постои објективна спреченост да присуствува на главен претрес а тоа во смисла да утврди дали постојат околности за примена на чл. 172 ст. 1 од ЗКП (привремена душевна растроеност или друга тешка болест поради која подолго време не може даучествува во постапката), па доколку се утврди постоење на таква околност, во списите на предметот судот е должен да прибави соодветен материјале доказ, а во зависност од постоењето на причините за објективна спреченост на обвинетата во смисла на нарушената здравствена состојба. Притоа потребно е да внимава на постоење на околности за примена на одредбите од чл.321 ст.1 од ЗКП, по однос на постоењето на околности заради кои обвинетата неможе да присуствува на главниот претрес, доколку претходно не била испитана.

Доколку се утврди дека не постојат објективи пречки, обвинетата да го следи главниот претрес при одлучувањето по предметот на обвинението, да има во предвид и да оцени дали и за кој временски период се однесува обвинението за претходно донесените судски одлуки, (било одлучувано за кривично дело сторено на ден 18.12.2001 година), дали станува збор за нова употреба на фалсификувана исправа, односно дали претставува ново кривично дело.

Поради предното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

24.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 605/10 од 15.03.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.283/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот БЈ од Ш го огласил за виновен за кривично дело „Незаконита експлоатација на минерални сировини“ од чл. 225-а од КЗ и му утврдил 20 дневни глоби, вредноста на една дневна глоба ја одредил на 10 евра, па му изрекол парична казна од 200 евра, во денарска противвредност од 12.200,00

денари. Под ст.2 од изреката, према обвинетиот Б Ј изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 6 месеци, која се одлага условно во рок од една година, доколку обвинетиот за време на рокот на проверување на стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот Б да плати паушал од 2.000,00 денари, а согласно чл. 225-а ст.4 од КЗ одзел една тракторска приколка марка „Фергусон“ од обвинетиот Б Ј.

одлучи како во изреката од следните причини:

Во конкретниот случај, испитувајќи ја нападнатата пресуда, овој суд наоѓа да првостепениот суд при донесување на нападнатата пресуда сторил суштествена повреда на одредбите од член 381 став 1 точка 11 од ЗКП, односно изреката на истата е нејасна, неразбирлива, во образложението на истата не се наведени причините за решителните факти, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази. Имено во диспозитивот на пресудата првостепениот суд навел дека обвинетиот Б Ј од Ш, на ден 31.07.2010 година околу 06,30 часот, без да поседува концесија или дозвола од речното корито на река Б атар на село К, вршел експлоатација - ископ на чакал - минерална суровина во приколица од трактор без регистарски таблички а негова сопственост, па да со тоа сторил кривично дело Незаконита експлоатација на минерални суровини од член 225 - а од КЗ.

Согласно одредбата за кривичното дело Незаконита експлоатација на минерални суровини од член 225 - а од КЗ, кој има четири става, став 1 од истиот член произлегува дека се казнува тој што врши експлоатација на минерални суровини определени со закон без концесија или дозвола за истото, ќе се казни со затвор од шест месеци до три години и со парична казна. Ставот 2 од истиот член го санкционира тој што поради делото од став 1 на овој член се стекне со корист или настапи штета од големи размери, ќе се казни со затвор од три до осум години. Ставот 3 од истиот член го санкционира делото ако го стори правно лице, а став 4 од истиот член пропишува предметите кои се направени или употребени за извршување на кривичното дело ќе се одземат. Од тук произлегува дека првостепениот суд во диспозитивот на својата пресуда не навел под кој став од напред наведениот член го квалификува дејствието на обвинетиот, што истата ја прави, нејасна неразбирлива, односно воопшто неподобна за испитување.

Исто така овој суд наоѓа дека во диспозитивот на обжалената пресуда првостепениот суд на обвинетиот како главна казна му изрекал парична казна од 20 дневни глоби во вредност од 12.200,00 денари а како споредна казна изрекол условна осуда со што му утврдил казна затвор во траење од 6 месеци кое извршување го одложил за времетраење од 1 година.

Согласно членот 225 - а од КЗ, во став 1 како што е наведено погоре се пропишува казни со затвор од шест месеци до три години и со парична казна. Од тука произлегува дека законодавецот пропишал за ова кривично дело да се казнува сторителот со казна затвор од шест месеци до три години и со парична казна, односно кумулативно казна

затвор и парична казна. Вака изречената парична казна произлегува дека е одмерена како главна казна а не се повикаува на одредбите за ублажување на истата, а при тоа ја одредува во дневни глоби, како и кумулативно со неа утврдува условна осуда па не е јасно која од нив е главна а која споредна казна.

Согласно член 38 став 6 од КЗ, кога паричната казна се изрекува како споредна казна, покрај казна затвор, судот ја утврдува во паричен износ без примена на одредбите од став 1 до став 5 од КЗ. Од тие причини доколку првостепениот суд во конкретниот случај ја изрекол како споредна казна постои повреда на материјалниот закон од член 38 став 6 од КЗ од причина што паричната казна ја изрекол во дневни глоби, наместо во паричен износ.

Од сите напред наведени причини по наоѓање на овој суд сторените суштествени повреди се од Апсолутен карактер поради кои следува првостепената пресуда да се укине и врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд, за потоа да може да донесе правилна и законита одлука.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

25.=Пресуда на Основен суд Штип, К.65р.24/10 од 1.03.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.3-2/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.24/10 од 1.03.2011 година, обвинетиот В К од Шго огласил за виновен за едно продолжено кривично дело “Тешка кражба” од чл.236 ст.2 в.в.со ст.1 в.в.со чл.45 од КЗ за кое го осудил на казна а затвор во траење од 5 месеци. Воедно го задолжил да плати на име паушал сума во износ од 3.000 денари во корист на буџетските средства на РМ, како и да дплати кривични трошоци во постапката на оштетената АД“Б“ сума во износ од 9.100 денари. Оштетената АД“Б“ од Ш преку полномошникот, адвокат Здравко Каев од Штип за остварување на своето имотно правно побарување на име материјална штета во износ од 1.005.266,00 денари ја упатил на спор.

одлучи како во изреката, од следните причини:

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, (пречистен текст) дека пресудата не содржи причини за решителни факти кои со сигурност да упатуваат на фактот дека обвинетиот ги презел противправните дејствија опишани во изреката на првостепената пресуда. Решителните факти на кои се заснива постоењето на кривичната одговорност на обвинетиот, не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази.

Обвинетиот В пред првостепениот суд при изнесување на

неговата одбрана наведува дека материјалите кои што стојат во потврдата за привремено одземени предмети, тој ги одзел не од АД “Б”, туку од депонијата место викано “Т с” каде овие материјали биле исфрлени како неупотребливи и тоа во количина од седум шлепери, го посочува возачот МК кој го управувал ТМВ со кое бил исфрлен отпадот и дека тоа се случило на 27.08.2009 година и на 28.08.2009 година, ваквата одбрана на обвинетиот не е проверена од првостепениот суд, преку сослушувањето на возачот К, дали бил исфрлен отпаден материјал од фабриката “Б” на споментатите дати, во што се состои тој отпаден материјал, дали во него имало штикли, калапи, фонови, тапаници, кожа, лепаци и другид материјали.

Не е сослушан во својство на сведител инспекторот по екологија Ч В заради утврдување на фактот дали по негово укажување бил исфрлен материјал од фабриката “Б” во критичниот временски период 2009 година и ако такви материјали се исфрлени, од неговиот исказ да се утврди поради кои причини тоа било сторено, дали се тоа исправни материјали и во врска со тоа да се изврши увид во записникот на надлежниот инспектор по екологија, што било од негова страна точно утврдено, и дали тој укажал каде и во која депонија да се исфрли материјалот како неупотреблив и што било сторено од оштетениот АД “Б” од Ш.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешна и нецелосна утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, од страна на првостепениот суд не се изведени доволно докази за утврдување на сите решителни факти од кривично правниот настан и поради тие причини фактичката состојба утврдена од првостепениот суд е нејасна и непотполна и и се става под сериозно сомнение со истакнатите жалбени наводи на жалителот по основот на фактичката состојба.

Сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП имале влијание и на утврдувањето на фактичката состојба од првостепениот суд, во својство на сведители не биле сослушани возачот М К од Ш и инспекторот по екологија В Ч, заради утврдување на решителните факти кои се од значење за постоење на кривичната одговорност на обвинетиот, за кривичното дело за кое се терети.

Николовски Г кој е сослушан пред првостепениот суд изјавил дека имал сознание да од магацините на АД “Б” во село Б имало чистење на магацинот и од таму голем дел од материјалите и полупроизводите кои АД “Б” ги користела во производството, биле исфрлени во депонијата на местото викано “Т с” и дека тој од таму од депонијата земал еден стар ластик но не бил одземен од магацинот на фабриката туку од депонијата на напуштени предмети и отпаден материјал.

Останало неразјаснето дали оштетената АД “Б” има магацин во селото Б, дали во текот на 2009 година биле фрлени од магацините на оштетената АД “Б”, дел од материјалите кои порано се користеле при производството на чевли, а сега станале неупотребливи, дали овие материјали биле фрлени во депонијата на местото викано “Т с” и какви биле тие материјали.

Претставникот на АД “Б” во истражната постапка изјавил дека предметите, односно материјалите кои се споменати во потврдата за

привремено одземени предмети на обвинетиот В потекнувале од тековното производство на оштетената АД“Б“.

Од страна на застапникот на обвинението на главниот претрес не се предложени докази врз основа на кои неспорно ќе се докаже и утврди дека овие материјали споменати во потврдата за привремено одземени предмети, а одземени од обвинетиот се од тековното производство на АД“Б“, обвинетиот не е забележан на лице место како од фабриката одзема вакви материјали, ниту пак е посочен свидетел кој видел дека обвинетиот одзема материјали и полупоризводи од тековното производство.

Од изјавата на претставникот на оштетената АД“Б“ од истражната постапка од 12.11.2009 година се констатира дека оштетното побарување изнесува 1.186.155,00 денари спрема четворицата обвинети и тоа: К В, М Н, Н Г и Б М и овој износ на оштетно побарување ќе бараат сите четворица обвинети погоре споменати да го надоместат солидарно. Во споменатиот поднесок по однос на оштетното побарување од АД“Б“ се констатира дека вкупно причинетата штета изнесува 1.005.266,00 денари и дека таа сума е утврдена врз основа на одземените предмети не само од обвинетиот В, како и од останатите тројца обвинети и тоа М Н, Н Г и Б М, а во петитумот на обвинението исто така и во изреката на пресудата за вкупно причинетата штета од 1.005.266,00 денари, се терети само обвинетиот К В.

Претставникот на оштетената АД“Б“ Б Дпри сослушувањето на главниот претрес појасни дека во текот на 2009 година на градската депонија бил фрлен отпаден материјал: стари штикли, вештачки крзна и ѓонови за папучи кои се употребувале во процесот на производство, но останала неразјаснета околнота каде бил фрлен овој отпаден материјал, дали во местото викано “Т с“ или на друго место, дали имало одобрение од надлежниот орган за тоа и дали постојат писмени докази-записници од оштетената АД“Б“ за фрлање на отпаден материјал, од кои записници неспорно ќе се утврди што точно било фрлено на градската депонија, во колкава количина и точно во кој временски период од 2009 година. Во списите од предметот нема писмени докази дека материјалите и полупоризводите одземени од обвинетиот со потврдата за привремено одземен предмети биле вклучени накнадно во процесот на производство на фабриката.

Од писмениот поднесок за оштетното побарување на АД“Б“ од полномошникот на оштетениот упатено до истражниот судија од 18.11.2009 година, се утврдува дека вкупното оштетно побарување е 1.005.266,00 денари, меѓутоа во овој писмен поднесок не е наведено и утврдено дали вредноста на поединачните материјали и нивниот вкупен број како тоа е изнесено во поднесокот, претставуваат пазарна вредност на нов материјал, односно полупроизвод и на кој начин е пресметана поединачно вредноста на секој од материјалите. Ценејки ја вкупната количина на материјали и полупроизводи за кој се терети обвинетиот дека ги одзел, односно противправно присвоил од магацинот и погоните на оштетената АД“Б“ од Ш, како и износот на вкупното оштетно побарување за кое се терети само обвинетиот, а не и останатите тројца осомничени за кои постапката била запрена откако застапникот на обвинението се откажал од обвинението пред почетокот на главниот

претрес, по оценка на овој суд за правилно утврдување на решителниот факт коклку изнесува вкупната вредност на одземените предмети, односно материјали-пазарната вредност е потребно да се нареди вештачење од стручно лице инжињер од кожарската индустрија кој ќе ја утврди вредноста на поединачните материјали и нивната вкупна вредност, на кој начин ќе се утврди правилна и целосна фактичка состојба во врска со количината и вредноста на вкупно одземените предмети.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и во целост неутврдените решителните факти од кривично правниот настан, овој суд при ваква состојба на работите неможеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетиот В К од Ш.

Од горе изнесените причини следувахе првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги отстрани суштествените повреди, да ги изведе доказите кои што се погоре наведени, да изврши повторна анализа и оценка на веќе изведените докази, како и на ново изведените докази, да спроведе вештачење од вешто лице за вредноста на одземените предмети, да изведува докази во смисла на тоа дали во критичниот временски период е извршена кражба на материјали и полупроизводи од погоните и магацините на АД“Б“, на кој начин ќе донесе законита и правилна одлука.

Од горе изнесените причини, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

26.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 506/2009 од 09.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.307/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот Р. П. од Ш. го ослободил од обвинение согласно чл. 368 т.1 и 3 од ЗКП за кривично део „Малтретирање во вршење на службата“ од чл. 143 ст.1 в.в. со чл. 45 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Одлучил трошоците во постапката да паднат на товар на буџетските средства, а согласно чл. 100 ст.1 од ЗКП, оштетената С. Ш. за остварување на имотно правното барање на името штета ја упатил на спор. :

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП. Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на побиваната пресуда е неразбирлива, побиваната пресуда противречи самата на себе си, како и на причините на пресудата. Во обжалената пресуда не се наведени доволно образложени причини за утврдените решителните факти врз основа на кои утврдени факти, првостепениот

суд ја заснова донесената ослободителна пресуда. При тоа, првостепениот суд, за еден дел од дејствијата наведени во диспозитивот на пресудата, го ослободил обвинетиот од обвинение бидејќи не се докажало дека обвинетиот ги сторил инкриминираните дејствија а за останатите дејствија наведени во изреката на пресудата, донел ослободителна пресуда, бидејќи дејствијата на обвинетиот не преставуваат кривично дело, без притоа да наведе доволно јасни и образложени причини поради кои смета дека обвинетиот не го сторил продолженото кривично дело кое му се става на товар.

Основани се жалбените наводи и по однос на утврдената фактичка состојба. Првостепениот суд во фактичката состојба примил за утврдено дека согласно поднесениот обвинителен акт, обвинетиот се терети дека сторил едно продолжено кривично дело „Малтретирање во вршење на службата“ и тоа за настани кои се случиле на ден 16.04.2008 година, на ден 15.12.2008 година, на ден 29.12.2008 година, на ден 08.01.2009 година, на ден 27.01.2009 година, и на ден 02.02.2009 година. За делот од обвинителниот акт наведен како во т.1 во обвинението, настан од ден 15.12.2008 година, во утврдената фактичка состојба, првостепениот суд примил за утврдено дека обвинетиот ненадејно влегол на час во III-3 клас и од оштетената побарал дневна подготовка за час кое нешто обвинетиот го има сторено согласно неговите овластувања како директор и дека оштетената му одговорила дека дневна подготовка за час нема кај неа во моментот и дека подготовката за час се наоѓа во наставничката канцеларија. Во овој дел од утврдената фактичка состојба, првостепениот суд не утврдил дали обвинетиот ги изрекол зборовите спрема обвинетата „веќе немам потреба од твојата подготовка, ајде сега оди си од овде“ притоа фаќајќи ја за рака и тргајќи ја од катедрата. По мислење на овој суд, со сигурност не се утврдило постоењето на вака изречените зборови и вака преземените дејствија.

По однос на настанот од ден 08.01.2009 година, судот примил за утврдено дека обвинетиот во наставничката канцеларија за време на одржување на наставнички совет, изјавил дека некој од колегите постојано пишува и се жали, дека е психолошки малтретиран, и при тоа обраќајќи се на оштетената дека истата ќе биде парично казнета во следните 6 месеци. За вака утврдените факти по наоѓање на овој суд не постојат доволно докази, односно судот не го прибавил како доказ записникот од одржаниот наставнички совет а во делот на образлагање на причините на пресудата, во врска со овој настан од 08.01.2009 година, а извлекол заклучок дека таквото однесување на директорот (упатување на закана со парична казна до оштетената во присуство на другите наставници) било оправдано и дека истото било како резултат на претходно немање на дневна подготовка за час од ден 15.12.2008 година.

Настанот случен на ден 29.12.2008 година, наведен под т.3 од изреката на пресудата, првостепениот суд со сигурност го нема утврдено во фактичката состојба од побиваната пресуда за што не изведувал докази за истиот. Ваквиот настан, во образложението на причините на пресудата, само се коментира, и се наведуваат причини поради кои првостепениот суд сметал тој настан не е докажан. Имено, настанот од ден 29.12.2008 година, според содржината на обвинителниот акт, се

случувал само и непосредно помеѓу обвинетиот и оштетената, а судот имал на располагање доказни средства-соочување, да ја утврди вистинитоста на наводите во обвинението, а кое нешто не го сторил.

За настанот случен на ден 27.01.2009 година, во канцеларијата на училишниот психолог, а кој настан е наведен под т.5 од обвинителниот акт првостепениот суд исто така не изведувал доволно докази како би ја утврдил вистинитоста на наводите во обвинителниот акт. За овој настан првостепениот суд примил за утврдено дека е случен во канцеларијата на психологот Т. К., кога обвинетиот спрема оштетената упатил заканувачки зборови наведени во т. 5 од изреката, но на овие околности првостепениот суд не изведувал докази, ниту го повикал и распрашал присутното лице Т. К. не навел релевантни причини, а првостепениот суд прифатил дека во дејствијата содржани во т.5 од изреката, не биле докажани. Од изјавата дадена пред истражен судија, по однос на овој настан, обвинетиот навел дека воопшто не бил присутен на тој состанок од причина што кога влегол на истиот, оштетената веднаш излегла од канцеларијата на училишниот психолог а оштетената за истиот настан изјавила дека се случил во присуство на родители на учениците С. Е. и Ѓ. В. како и во присуство на наставничката Н. Е., кои лица воопшто не се повикани и распрашани на околноста дали директорот навистина спрема оштетената ги упатил зборовите наведени во т. 5 од изреката.

Првостепениот суд не дал доволно образложени причини поради кои смета дека во дејствијата наведени во т.4 и т.6 од изреката на побиваната пресуда, не се содржани елементите на кривичното дело „Малтретирање во вршење на службата“. Имено предметниот настан наведен во т.4 од изреката на побиваната пресуда, бил случен на ден 08.01.2009 година, во наставничка канцеларија пред присутни колеги а директорот - сега обвинет се обратил спрема оштетената со зборови дека нема никаков авторитет, и дека ќе биде парично казнета. При тоа од причини што не се изведени никакви докази за истиот, не е јасно за овој суд, кои се решителните факти на првостепениот суд, за примање за утврдено дека не се содржани елементите на кривичното дело кое се става на товар.

За настанот од ден 02.02.2009 година, опишан во т.6 од изреката на пресудата, првостепениот суд не изведувал доволно докази и со сигурност не утврдил дали писменото добиено од страна на Хелсиншки комитет за човекови права, директорот бил должен да го истакне на огласната табла, дали било адресирано само нему, како писмено по кое требало да даде соодветен одговор, или пак истото било со содржина со која треба да бидат запознаени сите вработени во образовната институција и како такво да биде истакнато на огласна табла. Во оваа смисла првостепениот суд не утврдил дали кај обвинетиот со самото истакнување на писмо на огласна табла, постои намера на тој начин да ја омаловажи и деградира оштетената пред колективот.

Имајќи во предвид дека фактичката состојба е нецелосно утврдена се доведува во прашање правилната примена и на материјалното право, поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба, имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања, да ги отстрани наведените

суштествени повреди на одредбите на постапката, да утврди правилна и целосна фактичка состојба со повторно изведување на сите докази во текот на постапката и нивна преоценка. Особено е потребно при тоа да се прибави записник од одржан наставнички совет, што се однесува за настанот наведен во точка 4 од изреката на пресудата, судот да се утврди дали директот има ингеренција ненадејно да влезе на час со цел да побара дневна подготовка, а по потреба за тоа да се прибави мислење од Државен просветен инспекторат. За настанот случен на ден 27.01.2009 година, во канцеларијата на училишниот психолог, а кој настан е наведен под т.5 од изреката на пресудата, да се распрашаат присутните лице Т. К., Е. Н. и родители на учениците. Судот да го цени и исказот на сведокот Д. Ч. по што судот ќе може да утврди дали кај обвинетиот постоел субјективниот елемент-намера со извршените дејствија да ја омаловажи, деградира оштетената, дали дејствијата наведени во обвинителниот акт според општо прифатено мислење на средината може да се подведат како дејствија со кои се понижува и омаловажува човечката личност и достоинство како и да има во предвид и дека без постоење на таква умисла кај обвинетиот, со самото извршување на дејствијата наведени во обвинението, е исполнето законското битие на кривичното дело од чл. 143 в.в со чл. 45 од КЗ доколку тоа биде докажано. Откако ќе се отстранат наведените повреди и особено се постапи по овие укажувања, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и со правилна примена на материјалниот закон да донесе јасна, разбирлива и на законот заснована одлука.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

27.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.259/2009 од 03.03.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.311/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.259/2009 од 03.03.2011 год. обвинетиот В. Ш. од Ш. го огласил за виновен за сторено едно кривично дело “Навреда” од чл.173 ст.1 од КЗ и едно кривично дело “Телесна повреда” од чл.130 ст.1 од КЗ, за кои им изрекол условна осуда, за кривичното дело од чл.173 ст.1 од КЗ му утврдил парична казна од 20 дневни глоби, вредноста на една дневна глоба судот ја одредил на 5 (пет) евра во денарска противвредност од 305,00 денари, сметано по 61,00 денари за едно евро, така што го осудил на парична казна од 100 евра или во денарска противвредност од 6.100,00 денари, а за кривичното дело од чл.130 ст.1 од КЗ му утврдил парична казна од 30 дневни глоби, вредноста на една дневна глоба судот ја одредил на 5 (пет) евра во денарска противвредност од 305,00 денари, сметано по 61,00 денари за едно евро, така што го осудил на парична казна од 150 евра или во денарска противвредност од 9.150,00 денари. Согласно чл.44 ст.1 и ст.2 т.4 од КЗ на обвинетиот му изрекол единствена парична казна за двете кривични дела од 40 дневни глоби, а во вкупен износ од 200 евра или во денарска противвредност од 12.200,00 денари, која казна нема да се изврши доколку обвинетит во рок од 2 (две) години не

стори ново кривично дело. Согласно чл.89 и 92 ст.1 од ЗКП го задолжил обвинетиот да плати на име судска такса во износ од 800,00 денари, како и да плати на име трошоци на полномошникот на тужителот, адвокат Борка Цветкова од Штип, во износ од 11.920,00 денари. Согласно чл.100 ст.1 од ЗКП приватниот тужител М. Т. за имотно-правното побарување го упатува на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 355 ст.1 т. 12 од ЗКП. Сторената суштествена повреда се состои во тоа што судот ги повредил одредбите за употреба на јазикот во постапката од чл.7 ст 3 од Законот за кривична постапка.

Од списите на предметот (записник од главен претрес од ден 10.12.2010 год.) видно е дека на обвинетиот, кој по националност е Влак, не му е предочено и дадено правото во постапката да го употребува јазикот на националноста на која припаѓа, со што е сторена погоре наведената суштествена повреда.

При повторното судење, судот е должен во смисла на укажаното да ја отстрани наведената суштествена повреда на начин што обвинетиот ќе се поучи за правото на преведувач и во записникот да ја забележи дадената поука и изјавата на обвинетиот, да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна повторна анализа и преотценка, па врз основа на сето тоа да утврди една правилна фактичка состојба и да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

28.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 386/09 од 14.02.2011 година, под ст.2 во однос на одбивателниот дел за обвинетите М М и Г Ј, за кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.316/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетите С М и Д С ги огласил за виновни, да како соизвршители сториле кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ. За стореното кривично дело им изрекол условна осуда, при што на обвинетиот С М од Ш му утврдил казна затвор во траење од 4 месеци, а на обвинетиот Д С казна затвор во траење од 3 месеци, чие извршување се одлага условно за две години, доколку во рокот за проверување не сторат ново кривично дело. Обвинетите ги задолжил солидарно да платат 22.035,00 денари на тужителот Д М, на име кривични трошоци во постапката како и износ од 2.000,00 денари за трошоци на постапката во корист на Буџетот на РМ за дадениот наод и мислење на вештото лице д-р. В М. Тужителот Д М го задолжил да плати 800,00 денари на име такса. Согласно чл. 100 ст.1 од ЗКП, тужителот Д М за остварување на имотно правното побарување го

упатил на спор. Со истата пресуда под ст.2 према обвинетите М М и Г Ј, го одбил обвинението да сториле кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ согласно очл. 367 ст.2 од ЗКП, бидејќи постапката е водена без барање на овластен тужител.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл. 381 ст.1 т.1 од ЗКП(пречистен текст), бидејќи обжалената пресуда во одбивателниот дел е донесена од страна на суд кој бил непрописно составен. Имено, кривична постапка спрема малолетник се поведува за сите кривични дела само по барање на јавниот обвинител, а во судовите постојат совети за малолетници што можат да учествуваат во водење на посебно определана постапка спрема малолетни сторители на кривични дела. Во конкретниот случај, одбивателната пресуда по однос на обвинетите М М и Г Ј како обвинети малолетни сторители за кривично дело „Телесна повреда“ спротивно на одредбите од ЗКП и Законот за малолетничка правда, ја донел суд во состав кој што не е определен за водење на малолетнички предмети, а согласно Законот за малолетничка правда. Првостепениот суд било потребно да ја прекине постапката кога утврдил дека станува збор за обвинети лица кои се малолетни и кривичната пријава да ја достави до јавниот обвинител кој што ќе одлучи дали против наведените лица ќе се води постапка за кривичното дело што им се става на товар, а за понатамошниот тек на постапката може да одлучува судијата за малолетници, определен во рамките на првостепениот суд, а согласно напред наведениот закон.

Порад сторената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка се доведува во прашање законитоста на пресудата во одбивателниот дел, поради што следуваше првостепената пресуда да се укине во одбивателниот дел и врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба по однос на М М и Г Ј, кои се малолетни, обвинети за кривичното дело „Телесна повреда“ по чл 130 од КЗ по поднесена приватна тужба од оштетениот Д М, имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања, да постапи согласно одредбите од ЗКП и Законот за малетничка правда.

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

29.=Решението на Основниот суд во Штип К-4/11 од 09.05.2011 год.,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.358/11.

Основниот суд во Штип обжаленото решение К-4/11 од 09.05.2011 год. приватната кривична тужба поднесена од приватниот тужител С. М. од Ш., против В. Б. од Ш., со која го товари за кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ ја отфрлил како неуредна. Предлогот на приватниот тужител С. М. од Ш. за ослободување од трошоци по кривичната тужба го уважил. Приватниот тужител С. М. го ослободил од плаќање такса по

тужба во висина од 800,00 денари.

Жалбата е основана.

Одредбата од чл.72 ст.3 од ЗКП за повикување на подносителот да ги отстрани недостатоците на неразбирливост и нецелосност на поднесокот е одредба од општ карактер. Постојат и посебни одредби за враќање на поедини поднесоци на исправка.

Поднесокот не може да се отфрли поради неуредност без претходен обид недостатокот да се отклони. Судот е должен ако е потребно на странката да и даде помош во отклонување на недостатокот во поднесокот - чл.12 од ЗКП.

Обвинителниот предлог, односно приватната тужба согласно чл.421 ст.1 од ЗКП треба да содржи „име и презиме на обвинетиот со лични податоци доколку се познати“, но сепак името и презимето на обвинетиот можат да изостанат, ако оштетениот - приватниот тужител не е во состојба да ги дознае, а во можност е да обвинетиот на друг начин доволно го идентификува. Бидејќи оштетениот како тужител и приватниот тужител во прибирањето на овие податоци не може да користи помош од државните органи, како што е во конкретниот предмет, па затоа на приватниот тужител и оштетениот како тужител им се овозможува да постават барање до истражниот судија во скратената постапка да преземе поедини истражни дејствија. После дадената идентификација судот мора да се да се погрижи да го прибави името и презимето на обвинетиот.

Вршењето на исправка во поглед на името на обвинетиот, по истекот на рокот од 3 месеци е возможно, бидејќи се работи за иста личност, а ако се утврди да се работи за друга личност, приватниот тужител т.е. оштетениот како тужител, дури тогаш дознал - узнал за сторителот и рокот од 3 месеци тогаш започнува да тече.

Ни измената на датата на извршување на кривичното дело во приватната тужба не ја доведува во прашање нејзината навременост, бидејќи рокот за поднесување приватна тужба од чл.48 ст.1 од ЗКП не се смета од датата на извршување на кривичното дело, но од дознавањето за кривичното дело и сторителот.

Поради горе изнесеното, а со оглед на фактот да СВР - Ш. не му дал податоци на тужителот за името и презимето на обвинетиот иако се обратил и усмено и писмено, како и со оглед на фактот да судот се обратил писмено до СВР - Ш. и добил официјален податок дека може извршител на кривичното дело е лицето З. Ѓ. од Ш. и тој податок му го сопшил на оштетениот како тужител на закажаниот претрес на 20.04.2011 год и тужителот изјавил пред судот дека бара да судот се произнесе по поднесената тужба сега против лицето З. Ѓ., а исто така тужителот тоа го побарал од судот и со писмен поднесок од 21.04.2011 год., во тој случај првостепениот суд погрешил кога го донел обжаленото решение под ст.1 со кое приватната кривична тужба поднесена од приватниот тужител С. М. од Ш. против В. Б. од Ш. за кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ ја отфрла како неуредна, бидејќи повеќе не постои тужба против В. Б., но постои против лицето З. Ѓ. од Ш., по која тужба првостепениот суд воопшто не расправал и нема донесено одлука.

Поради овие причини следуваше да се жалбата уважи, решението укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење, каде е должен да закаже претрес и да расправа по поднесената тужба од приватниот тужител - сега жалителот С. против З. Ѓ. од Ш. за кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ и донесе соодветна законска одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.385 од ЗКП се одлучи како во изреката.

30.=Кж.бр.359/11.

31.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.286/10 од 1.04.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.361/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.286/10 од 1.04.2011 година обвинетиот В. П. од Д. согласно чл.368 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Уништување или оштетување на јавните инсталации од чл.291 ст.2 в.в.ссо ст.1 од КЗ, бидејќи не е докажано дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП кривичните трошкови во постапката сумата од 7.280,00 денари на обвинетиот В. П. од Д. за ангажиран бранител во постапката, адвокат Панче Докузов од Штип паѓаат на товар на буџетските средства на РМ. Согласно чл.102 ст.3 од ЗКП оштетениот македонски телеком АД С. за имотно правното барање во износ од 43.405,56 денари го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Со обвинителниот предлог обвинетиот В. П. од Д. се товари дека при изведување на градежни и земјени работи на градилиште на спортска сала во П. , пред да започне со изведување на градежни и земјени работи-вршење на ископ на одвод за канализација со багер не обезбедил подземен катастер на системот за јавна инсталација, при што од таквото вршење на градежни работи дошло до оштетување на инсталација за јавна употреба -телефонски кабел сопственост на македонски телеком , настанал прекин на телефонскиот сообраќај во времетраење од 47 часа и 11 минути се предизвикало значително нарушување на редовниот живот на граѓаните. Првостепениот суд , постапувајќи по обвинителниот предлог, одржал претрсе, го распрашал сведокот Никола Стојмирски , извршил увид во материјалните докази албум со фотодокументација, поднесок од оштетениот М. т. АД С., список на телефонски приклучоци кои биле во прекин, го распрашал обвинетиот , врз основа на што ја донел нападнатата пресуда со која го ослободил истиот од обвинение согласно член 368 точка 3 од ЗКП за предметното кривично дело кое се става на товар на обвинетиот Уништување и оштетување на јавни инсталацииод член 291 став 2 в.в. став 1 од КЗ.

Меѓутоа, вака утврдена фактичка состојба очигледно се доведува под сомнение од следните причини :

Првостепениот суд не извршил проверка на одбраната на

обвинетиот во целост односно не утврдил, не прибавил доказ дали и од кој орган е барано да се издаде документ за да се утврди дали има или нема подземен катастер за О. П., дали ова е потребно да го прибави инвеститорот -Министерството за образование и наука или изведувачот на градежните работи. Во конкретниот случај единствено поклонил верба на исказот на сведокот Н. С. кој за дадените наводи не приложил соодветни материјални докази. Првостепениот суд не повикал и не сослушал претставник на Министерството за образование и наука од кој би можел со сигурност да утврди дека истиот бил инвеститор, не повикал претставник на надлежен орган за урбанизам за да се утврди кој би должен да обезбеди документација за подземните инсталации за да при изведување на градежните работи не дојде до оштетување на истите. Исто така овој суд најде дека со изведените докази, првостепениот суд не утврдил со сигурност дали таква обврска има обвинетиот во конкретниот случај, а прифатил дека со таквото оштетување и прекин на наведениот телефонски сообраќај не се нарушило значително редовниот живот на граѓаните, па во својата пресуда го ослободил од обвинение обвинетиот дека кривичното дело што му било ставено на товар е недоказано а во образложението на истата дава коментар дека во наведените дејствија нема елементи на предметното кривично дело од член 291 став 2 в.в. став 1 од КЗ.

Поради сите напред наведени причини се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на материјалното право поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна анализа и преоценка да изведе докази во правец на утврдување на фактот дали и кој има обврска да прибавува документа за тоа дали и постои подземен катастер во О. П., за конкретните изведби на градежните работи. При тоа е потребно да се повика претставник на надлежен орган за урбанизам да се утврди надлежност за обезбедување документација за подземните инсталации за да при изведување на градежните работи. Да се повика претставник на Министерството за образование и наука од каде би се утврдило кој е инвеститор, кој е надлежен или одговорен изведувач дали и со кој има склучено и каков договор. Исто така е потребно да утврди врз основа на соодветен материјален доказ каков е стаусот на обвинетиот во правното лице. Одкако ќе ги изведе напред наведените докази а по потреба да изведува и други докази со кои ќе може правилно да ја утврди фактичката состојба па со правилна примена на материјалното право ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради предното, а согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

32.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.241/10 од 18.04.2011 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.365/11.

«Основен суд Штип со обжалената пресуда К.бр.241/10 од 18.04.2011 година, обвинетите С К, МК, Д Г и В С Ј, сите од Ш врз основа на чл.368 т.1 од ЗКП(пречистен текст) ги ослободил од обвинение да сториле сите четворица кривични дела “Измама“ од чл.247 ст.1 во в.в. со чл.19 и “Оштетување или повластување на доверители “ од чл.257 ст.2 во в.в. со чл.19 и чл.22 од КЗ, а обвинетата В С Ј од Ш и за кривични дела “Злоупотреба на службената положба и овластување “ од чл.353 ст.1 од КЗ, “Измама во службата “ од чл.355 ст.1 од КЗ и “Фалсификување на службена исправа “ од чл.361 ст.1 од КЗ, бидејќи делата за кои се обвинуваат не се кривично дела по законот. Трошоците во постапката во износ од 15.840,00 денари за бранителот Мите Левков адвокат од Штип и денгуба за обвинетата В С Ј во износ од 5.806,00 денари со ДДВ паднале на товар на Буџетот на РМ.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), изреката на пресуда е нејсна и неразбирлива, противречна на самата себе си и на образложението на пресудата, бидејќи во изреката со која обвинетите се ослободуваат од обвинение согласно чл.368 т.1 од ЗКП нема конкретен опис на дејствијата за кои се терети секој од обвинетите и за кое кривично дело се терети, за сите кривични дела постои заеднички опис за сите обвинети, па така неможе со сигурност да се утврди за кои дејсгвија и за кое кривично дело се ослободуваат од обвинение секој од четворујцата обвинети, а се работи за повеќе обвинителни предлози и два обвинителни акти за кои се терети обвинетата В С Ј.

Првостепениот суд прифатил дека врз основа на првосилна извршна пресуда на Основниот суд во Штип П.бр.470/05 од 06.07.2007 година со која под ст.ІІ тужителот бил задолжен на тужените АДА 2 ДООЕЛ и АДА 1 ДООЕЛ да им ги надомести трошоците по постапката во износ од 56.160,00 денари од кои 51.480,00 денари на фирмата АДА 1 и 4.680,00 денари на фирмата АДА2, за застапување од полномошникот на тужените, преку полномошникот адвокат Д Г од Ш, доверителот АДА 1 ДООЕЛ Ш поднел барање за извршување на трошоците при што извршителот-четврто обвинетата В на 13.01.2008 година издала налог за ивршување врз недвижности И.бр.1802/08 да се спроведе извршување на недвижности точно наведени во образложението на пресудата, а исто така бил издаден налог за извршување И.бр.1802/08 од 09.12.2009 година со кој се наложува на Тутунска Банка АД С да се извршат трошоците во постапката од 56.160,00 денари и 14.912,00 денари-трошоци за извршување.

Од одбраната на обвинетиот С се констатира дека уште од од почетокот на постапката по предметот П.бр.470/05 сите правни работи по одобрение на С ги обавувал неговиот полномошник адвокат Д Г, што

упатува на фактот дека на обвинетиот С му било познато дека фирмата АДА2 била бришена од Централниот регистар на 16.11.2007 година од причини што неговата сопруга М била сопственик на таа фирма, а исто така како нивен полномошник адвокатот Д Г кој за цело време поднесувал пимени понесоци бил во тек со постапката му било познато дека од Централниот регистар е бришана фирмата АДА 2, при ваква состојба на работите, првостепениот суд не изнесува во пресудата доволно причини за решителни факти за тоа да на С и Д Гне им било познато дека на 16.11.2007 година фирмата АДА2 во Ш била бришана од Централниот регистар.

Неспорен е фактот дека откако пресудата П.бр.470/05 од 06.07.2007 година станала правосилна и извршна дошло до бришење на АДА2 ДООЕЛ Ш на 16.11.2007 година. Решителните факти од кривично правниот настан кои ги прифатил првостепениот суд се доведуваат во прашање бидејќи како доказ пред првостепениот суд не е изведено барањето за извршување поднесено од полномошникот адвокат Д Г од Ш до извршителот кое нешто било нужно и потребно при што ќе се утврди дали е барано извршување на паричното побарување само за фирмата АДА 1 или и за фирмата АДА2.

Првостепениот суд констатира дека претходно со налог за извршување И.бр.005/08 издаден од извршителот СБ од Шпо поднесено барање од фирмата АДА1 преку нивниот полномошник, бил издаден налог за извршување, на име споредни побарувања 15.950,00 денари, 56.160,00 денари-трошоци во постапката и 16.170,00 денари трошоци за извршителот но од списите по предметот се утврдува дека не дошло до извршување на ова побарување, така што подоцна било поднесено барање за извршување од истиот полномошник на АДА1 од Штип до извршителот четврто обвинетата В, првостепениот суд не ги утврдил причините поради кои се поднесуваат две барања за извршување од исти полномошник и од кои причини извршителот С Б, не постапила понатаму по издадениот налог за извршување, за кое нешто во жалбата се наведува дека извршувањето било повлечено.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешна и непотполно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, првостепениот суд не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти од кривично правниот настан, не е изведено како доказ барањето за извршување поднесено од полномошникот на АДА1, второобвинетиот Д Гиако предлог за изведување на барањето како доказ бил даден од полномошникот на тужителот.

Не е утврдено со изведување на докази, дали навистина оштетениот како тужител по бришењето на фирмата АДА2 во Централниот регистар дали ја посетил четвртообвинетата Валентина и дали и укажал на тоа дека побарувањето што треба да го надомести не е 56.160,00 денаџри туку суам од 4.680,00 денари, за фирмата АДА1.

Неосновано се наведува во првостепената пресуда дека согласно одредбите од КЗ, небило предвидено казнување за обид, за кривичното дело Измама од чл.247 ст.1 од КЗ во в.в. со чл.19 од КЗ, бидејќи во 247 ст.6 од КЗ е предвидена казновост и за обид од кривичното дело од чл.247 ст.1 како е тоа и во конкретниот случај како и за ст.5 од КЗ.

Од увидотво изреката на правосилната извршна пресуда П.бр.470/05 на Основниот суд во Штип се утврдува дека меѓу другото е наведено да С М се задолжува на тужените АДА2 и АДА1 да им надомести трошоци во постапката во износ од 56.160,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Од увидот во налогот за извршување на извршителката В од 13.10.2008 година се констатира дека во уводниот дел е наведено дека налогот е донесен врз основа на поднесено барање за спроведување на извршување од доверителот АДА1 ДООЕЛ Ш преку полномошникот Д Г од Ш, за да се спроведе извршување на износ од 56.460,00 денари. Првостепениот суд при изнесувањето на причините поради кои е донесена ослободителна пресуда не го разјаснил фактот дали полномошникот на АДА1 ДООЕЛ Ш може согласно законските одредби да бара да се издаде налог за извршување за две фирми АДА 1 и АДА 2 од Ш и во врска со тоа дали е дозволено таков налог за извршување да се издаде од четвртообвинетата В за извршување на целата сума од 56.160,00 денари кога во правосилната и извршна пресуда П.бр.470/05 во изреката е наведено дека овој износ на трошоци се однесува не за една фирма туку за двете фирми АДА1 и АДА2, не е утврдено дали Д Ге полномошник на двете фирми АДА1 и АДА 2, а ако се утврдило дека е полномошник и на двете фирми во тој случај не е можно адвокатот да незнаел односно да немал сознанија дека фирмата АДА2 на 06.12.2007 година е бришана од Централниот регистар. За утврдување на овие фати првостепениот суд требало да изведува и писмени докази дали постои полномошно за застапување на двете фирми или само на едната фирма АДА1, а исто така ова ќе се утврди и од списите по предметот П.бр.470/05.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП нејасна и непотполна фактичка состојба која не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази следувааше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од погоре изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП, в.в. со чл.2 од ЗП, се одлучи како во изреката.

33.=.Пресуда на Основен суд Штип К.бр.431/09 од 07.03.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.370/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.431/09 од 07.03.2011 год. обвинетиот Д. Р. од К. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Тешки дела против општата сигурност” од чл.292 ст.4 и ст.3 в.в. чл.290 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ, за кое му изрекол условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 1 (една) година, која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 2 (две) години не стори ново кривично дело. Согласно чл.89 и 92 ст.1 од ЗКП го задолжил обвинетиот да плати на име паушал износ од 1.500,00 денари и на име трошоци на полномошникот на тужителот, адвокат Ванчо Жежев од Штип, износ од 20.280,00 денари. Согласно чл.100 ст.1 од ЗКП

оштетената Н. Б. и оштетениот Д. С. за имотно-правните барања ги упатува на гаѓански спор.

Жалбата е основана.

Утврдената фактичка состојба во обжалената пресуда по оценка на овој суд е нецелосна, бидејќи не се утврдени решителните факти во целост, од кои ќе може со сигурност да се утврди дека обвинетиот е сторител на кривичното дело за кое е огласен за виновен. Имено, според писмената документација стои обврската на обвинетиот Д. за одвртување - демонтирање на цревето за компримиран воздух од машината за бушење после секое извршено минирање во самиот рудник. Од друга страна, и обвинетиот, и оштетениот Д., и сведоците З. А. и Г. И., потврдуваат дека никогаш такво одвртување на предметното црево не се вршело, нити некој им кажал, нити пак им било наредувано од сега покојниот Г. Б., кој работел како надзорник и од кој обвинетиот и оштетениот Д. добивале усмени налози секој ден што да работат и кој вршел контрола над нивното работење. Од друга страна, сведокот Г. И. појаснува пред судот дека „машините со кои се копа рудата - со кои се буши работат на компримиран воздух и обично пракса било кога рударите влезат во јамата машините за бушење не работат и немаат воздух и им го пуштаат воздухот откако ќе се влезе во јамата, а да воедно машините со воздух ги исклучуваат пред да завршат со работа и тоа еден час пред да излезат од јамата, а тоа го вршат луѓето од надвор и тие луѓе не се во јамата. И да се одмонтира цревето за компримиран воздух од машината за дупчење (бушење), воздух нема да има се додека не дојде друга смена“. Понатаму овој сведок појаснува точно во секоја смена во колку часот се пушта компресорот со воздух.

Овој факт на кој укажува овој сведок по оценка на овој суд е од битно значење за утврдување дали постои одговорност на обвинетиот Д. или не, а кој факт првостепениот суд не го утврдувал, бидејќи ако се исклучува машината за компримиран воздух од која машина воздух зема и машината за копање (бушење) руда и тоа еден час пред да заврши со работа смената, тогаш основано за овој суд се поставува и прашањето која е последицата од неодмонтирањето (неодвртувањето) на цревето кое донесува компримиран воздух од машината за бушење и како би се вршело проветрување кога во цревето нема доток на компримиран воздух. Затоа овој суд цени дека во тој дел фактичката состојба не е целосно утврдена.

Исто така овој суд утврди дека фактичката состојба не е целосно утврдена и во делот која е причината за паѓањето на оштетениот Д. С. од ускопот од кој пад задобил тешка телесна повреда. Оштетениот Д. во својата изјава во истрага вели „Почнав да се качувам низ ускопот по метални скали...кога се качив на самиот ускоп, наеднаш ми се стемни и после ова на ништо не се сеќавам, не се сеќавам дека сум паднал, ниту знаев што понатаму се случува со мене“. Сослушаниот Д-р.Д. во истрагата појаснува кои повреди ги имале задобиено оштетениот Д. и покојниот Г. и по негова оценка дава изјава за карактерот на повредите, а врз основа на медицинска документација, што во конкретниот случај таквото негово мислење не е доволно за да се утврди основното

прашање кое со право го поставува жалителот во изјавената жалба, која е правата - вистинската причина за паѓањето на Д. и Г. Ова од причина што не постои ниту еден доказ дека причината за паѓањето од ускопот на Д. и Г. е од затруениот воздух - гас кој го имало во ускопот критичниот момент. Во тој дел првостепениот суд својата пресуда ја темели на претпоставки, дека причината за паѓањето е поради непроветрениот ускоп и појавата на штетни гасови - јаглеродни и азотни соединенија создадени при експлозијата при извршеното минирање, а поради неодвртувањето на цреводот со копримиран воздух од обвинетиот од машината за бушење. Воопшто не е утврдено дали навистина постоеле штетни гасови во ускопот, иако за тоа постоела техничка можност, бидејќи рудникот поседувал апарат за мерење на штетни гасови - дрегер, како што потврдува сведокот В. Ѓ. инженер за заштита од пожари, а критичниот момент бил дежурен инженер. Понатаму и од увидот во медицинската документација - отпусно писмо за оштетениот Д., за овој суд не произлегува да имало кај истиот труење од штетни гасови, нити пак во обдукциониот протокол за покојниот Г. Б. обдуцентот Д-р.Р. нема утврдено да причина за смртта на Г. е од труење со штетни гасови, нити пак е констатирано да имало било какви промени во белите дробови кај покојниот Г. Токму со право бранителот на обвинетиот предлагал на судот да се изврши непосреден распит на ветото лице Д-р.Ѓ. Д., како и да се изврши судско медицинско вештачење на околноста која е причината за паѓање на оштетениот Д. и покојниот Г. од ускопт, дали е поради присуство на штетни гасови или од други причини. Мислењето на Државниот инспектор за рударство дека причина за паѓањето е присуството на штетни гасови - јаглеродни и азотни соединенија создадени при експлозијата при извршеното минирање, е само изразено мислење непоткрепено со цврсти аргументи, поготово што тој како инспектор не извршил мерење на присуство на штетните гасови, нити дал таква наредба за мерење, нити пак истражниот судија кој вршел увид не дал наредба да се изврши такво мерење.

Понатаму за овој суд се поставува основано прашањето која е одговорноста на обвинетиот Д. за падот на покојниот Г. од ускопот, кога тој како надзорник по дознавањето за несреќата за оштетениот Д., иако бил предупреден неколку пати од инженерите В. Ѓ. и Б. С. да не се качува по скалите до ускопот и да слезе од истите, бидејќи не знаеле која е причината што Д. С. паднал и се повредил, бил упорен во идејата да се качи према ускопот со образложение дека многу пати дотогаш се качувал, проверувал и немало никакви проблеми, што од друга страна укажува дека тој свесно - смислено сам одлучил да влезе во ризик по својот живот.

Поради изнесеното следувааше жалбата на обвинетиот да се уважи, првостепената пресуда укине и врати на првостепениот суд на повторно судење, при кое судење првостепениот суд преку изведување на нови докази на кои погоре се укажува да ја правилно и целосно утврди фактичката состојба, како би можел да донесе правилна и законита одлука.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката на ова решение.

34.=Пресуда на Основен суд Штип К-165/09 од 03.05.2011 год.,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.387/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К-165/09 од 03.05.2011 год. обвинетата В. К. од Ш. и обвинетиот М. Ж. од Ш. ги огласил виновни да како соизвршители сториле кривично дело “Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, за кое дело им изрекува алтернативна мерка - условна осуда, со која им утврдува казна затвор во траење од по 3 (три) месеци, чие извршување се одлага за рок од 1 (една) година под услов да не сторат ново кривично дело. Двајцата обвинети се задолжени да платат паушал сумата од по 1.500,00 денари, како и солидарно да платат на В. Оператор ДООЕЛ - С. штета во износ од 11.941,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Поради истакнатите жалбени наводи, по оценка на овој суд утврдената фактичка состојба во обжалената пресуда по однос на решителниот факт кој ја изготви и потпиша „Потврдата бр.158/08 од 10.04.2008 год. за обвинетиот Ж. М. дека е во редовен работен однос во ДПТУ ХВЗ “З. -Т.“ - З. ДООЕЛ ДБ: ... Потврдата да му послужи за мобилна телефонија“ е нецелосна и се доведува под сомнение да истата ја има изготвено и попишано обвинетата В. Ова од причина што обвинетата В. во целост го негира кривичното дело да го извршила. Од друга страна, лицето - сведокот З. С. во истрагата на ден 27.03.2009 год. изјавила дека на обвинетиот М. Ж. кога дошол во нејзината фирма за да бара работа, по негово барање му дала Потврда дека истиот е во редовен работен однос во нејзината фирма, која му била потребна за да се стекне со право на користење на мобилни телефони. Обвинетиот М. иако трипати ја мени својата одбрана сепак потврдува во одбраната дадена на главниот претрес од 26.10.2010 год. дека Потврдата и обрасците М1 и М2 му ги има дадено сведокот З. С. При една факва состојба првостепениот суд согласно чл.15 од ЗКП бил должен да одреди графолошко вештачење на потписот на потврдата бр.158/08, за да може со сигурност да се утврди дали пописот на потврдата го ставила обвинетата В. или сведокот З. или друго лице. Не е доволно по оценка на овој суд фактот што сведокот З. се повикува да го заборавила несесерот со печатот и штембилот од нејзината фирма кај обвинетата В. и да по него се вратил нејзиниот сопруг В. после 2-3 дена, а кој факт во целост го негира обвинетата В., да се вadi сигирен заклучок дека обвинетата В. е изготвувач и пописник на предметната потврда.

Поради горе изнесеното по оценка на овој суд не може да се испита и правилната примена на КЗ, поради што следувахе да се жалбата уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да го има во предвид горе наведеното, да нареди да се изврши графолошко вештачење на пописот на цитираната Потврда, дали потекнува од обвинетата В., обвинетиот М., или сведокот З. С., како и да се утврди во

деловодната книга на фирмата на сведокот З., под бројот 158/08 од 10.04.2008 год. кој писмен акт е заведен, за да би можело со сигурност преку една целосна анализа на сите докази да може со сигурност да се утврди дали обвинетата В. е сторител на кривичното дело или не.

Овој суд постапувајќи врз основа на чл.370 од ЗКП ја укина пресудата и за обвинетиот М. Ж. од Ш.

Врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

35.=Одлуката за имотно-правното барање содржана во пресудата на Основниот суд во Штип К-304/2010 од 11.05.2011 година со која согласно чл.102 ст.1 и 2 од ЗКП се задолжува обвинетиот Арсов Сане да плати на оштетената Македонска пошта АД Скопје на име имотно правно барање сума од 46.975,00 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.465/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот С. А. од Ш., го огласил за виновен за кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.1 од КЗ за кое му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од една година која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил да плати на име судски паушал износ од 2.000,00 денари како и да плати на оштетената Македонска пошта АД Скопје на име имотно правно барање износ од 46.975,00 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата.

а поради следните причини:

Неосновани се жалбените наводи на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Првостепениот суд извел доволно докази во текот на постапката, истите правилно ги ценел, така што од нив ги утврдил сите решителни факти кои што се од значење за правилно одлучување. Наведените причини во образложението на пресудата за утврдувањето на постоењето на објективните и субјективните елементи на битието на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот опфатено во неговите дејствија, неспорно произлегуваат од содржината на изведените и правилно ценети докази, што ја прави пресудата јасна, разбирлива и на законот застанована. Еден од битните елементи на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот е да со преземените дејствија опишани во изреката на обжалената пресуда, истиот прибави за себе или за друг некаква корист или на друг му нанесе штета. Во конкретниот случај, неспорно од изведените докази е дека обвинетиот со превземените дејствија прибавил за себе имотна корист во износ од 46.975,00 денари, за која што сума ги оштетил наведените лица во изреката на обжалената пресуда. Фактот што во меѓувреме ја отстранил штетната последица, не го ослободува обвинетиот од одговорноста за стореното кривично дело.

Неосновани се жалбените наводи и по однос на утврдената фактичка состојба која што по наоѓање на овој суд е правилна и целосна и истата не се доведува под сомнение со истакнатите жалбени наводи. Правилно првостепениот суд утврдил дека обвинетиот како службено лице, шалтерски работник во АД Македонска Пошта подржница ЦРП Штип извршувајќи работни задачи картист- насочувач, ја искористил својата службена положба така што во критичниот период во 2009 година, во изготвените од негова страна С карти на првиот оригинален примерок кој се доставува до крајните одредишни пошти, не ги внел пристигнатите вредносни писма во пошта Штип со бар кодови и износи наведени како во изреката на пресудата и дека во вториот под индиго примерок извршил допишување на бројот на вредносните писма како да истите се доставени до крајните примачи, на кој начин за себе прибавил имотна корист во вкупен износ во денарска противвредност од 46.975,00 денари.

Неосновани се жалбените наводи на обвинетиот, дека утврдената фактичка состојба е заснована на лажен исказ на сведокот Д.З., кој работи како контролор во Македонска Пошта, АД Скопје и изјавата на претставникот на Македонска пошта АД Скопје К. И., од кој исказ првостепениот суд погрешно утврдил дека од конкретниот кривично правен настан Македонска Пошта била оштетена за наведениот износ од 46.975,00 денари. Од изјавите на наведените сведоци и распрашаните оштетени во текот на постапката неспорно првостепениот суд утврдил дека предметните вредносни пратки откако стигнувале во Поштата во Штип и откако биле евидентирани како пратки во поштата не биле насочувани кон одредишната пошта, односно дека биле фалсификувани С картите, а особено податокот дека спорните пратки службено не се доставени на странките. При тоа неспорен е фактот дека сведоците како оштетени распрашани во текот на постапката изјавиле дека ги примиле пратките како вредносни писма, но по протек на подолг временски период. Меѓутоа, таквото предавање на пратката не е евидентирано во поштата. Доставата на овие пратки, била извршена со закаснување, при што сведокот оштетената С. С. појаснила дека непознато за неа лице дошло во поштенска униформа и ја донело пратката со закаснување при што истата во текот на постапката пред судот го препознала со сигурност дека тоа лице е токму обвинетиот кој што и се претставил како поштар, а не поштарот кој што вообичаено ја носи поштата во селото Кадрифаково и кого таа добро го познавала.

Неосновани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд погрешно ја засновал пресудата на извршеното вештачење од кое со сигурност не може да се утврди неговата вина, бидејќи од извршеното графолошко вештачење правилно првостепениот суд прифатил дека потписите на делот од спорните С карти потпишани од обвинетиот не се идентични со неспорните потписи.

Од сето погоре изнесено, на правилно и целосно утврдена фактичка состојба, првостепениот суд правилно го применил материјалното право кога за наведените дејствија во изреката на пресудата обвинетиот Арсов Сане го огласил за виновен за сторено кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување по чл.353 ст.1 од КЗ, бидејќи во неговите дејствија содржани се елементите

на битието на ова кривично дело.

За стореното кривично дело првостепениот суд му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од една година која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело. При определувањето на видот и висината на казната, судот ги ценел правилно сите олеснувачки и отежнувачки околности, така што правилно нашол дека и со едно предупредување со закана на казна со оглед на отстранетите штетни последици од предизвиканото кривично дело ќе се постигнат целите на казнувањето во смисла на чл.32 од КЗ.

Првостепениот суд погрешно обвинетиот го задолжил согласно чл.102 ст.1 и 2 од ЗКП да плати на оштетената Македонски Пошти АД Скопје на име имотно правно барање сума од 46.975,00 денари, од причина што во конкретниот случај оштетените, сведоците распрашани во текот на постапката се обештетени, вредносните пратки со одредено закаснување им се доставени, така што истите не пријавуваат оштетно побарување. Во случајот Македонска Пошта АД Скопје не се јавува како оштетена во овој кривично правен настан, поради што овој суд делумно уважувајќи ја жалбата од обвинетиот го укина делот од облажената пресуда по однос на имотно-правното барање како незаконито.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.401 и 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

36.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 8/11 од 21.06.2011 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.476/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетите Д Ч и Е М, двајцата од Ш ги огласил за виновни за кривично дело „Фалсификување пари“ од чл. 268 ст.2 в.в. со ст.1 и в.в. со чл. 22 од КЗ и им изрекол условни осуди со кои им утврдил казни затвор во траење од по 1 година кои нема да се извршат доколку во рок од 2 години не сторат ново кривично дело. Согласно чл. 268 ст.5 од КЗ од обвинетите Д Ч и Е М ги одзел фалсификуваните банкноти во апоени од 1.000,00 денари и ги задолжил обвинетите секој поединечно да платат во корист на Републичкиот буџет - Сна име судски паушал да платат сума од по 2.000,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

се одлучи како во изреката, од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст) , решителните факти на кои се занима постоењето на кривичната одговорност на обвинетите Д Ч и Е М, двајцата од Ш, не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази пред првостепениот суд, односно со изведените докази не се докажува дејствието на извршување на предметното кривично дело од чл. 268 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ - прибавување на лажни пари, со намера да се пуштат во оптек како вистински.

Од законскиот опис на кривичното дело „Фалсификување пари“ од чл. 268 ст.2 од КЗ се утврдува дека дејствието на извршување се состои во прибавување на лажни пари, а самото прибавување опфаќа преземање на дејствија со кои се доаѓа до владение на лажните пари од страна на сторителот на кривичното дело, така што лажните пари можат да се прибават од лица кои што такви лажни пари прават, преиначуваат, или да се прибават на друг начин од други лица, со намера лажните пари да се пуштат во оптек како вистински.

Кај обвинетиот треба да постои умисла дека презема дејствие кое води кон прибавување на лажни факти.

Во конкретниот случај, со оглед на фактот дека обвинетите не се теретат за дејствија на извршување- пуштање во оптек на лажните пари како вистински, за кои знаат дека се лажни, туку за прибавување на лажни пари, сметаме дека во изреката на пресудата нема опис на противправните дејствија на прибавување на лажни пари од страна на обвинетите, кои се теретат како соизвршители, од каде прибавиле таква лажна банкнота од 1.000,00 денари, во кое време ја прибавиле, од каде и на кој начин, со утврдување на овие факти ќе се утврди времето, местоот и начинот на сторување на предметното кривично дело.

При анализата на исказот на свидетелот П Д кој е и оштетен од кривичното дело за кое се теретат обвинетите, се констатира дека постојат противречности во неговиот исказ изнесен во истражната постапка и на главниот претрес, кои противречности првостепениот суд не ги отстранил со донесената пресуда. Најпрвин овој свидетел изјавил дека критичната вечер до тезгата за овошје дошле двајцата обвинети, да купуваат овошје, му дале 1.000,00 денари на свидетелот П, овошјето коштало 100,00 денари, тој им вратил остаток од 900,00 денари, а банкнотата од 1.000,00 денари била фалсификувана, за да понатаму свидетелот изјави дека на пониското момче, а тоа бил обвинетиот Д му дал две банкноти од по 500,00 денари, свидетелот му ја раситнил банкнотата од 1.000,00 денари што му ја дале двајцата обвинети и на крајот изјавува дека пониското момче на повисокото му ја дал банкнотата од 1.000,00 денари да ја раситне кај друго лице, и откако била раситната банкнотата, тие - обвинетите му платиле на свидетелот 100,00 денари, се поставува прашањето дали фалсификуваната банкнота од 1.000,00 денари ја раситнил свидетелот - оштетениот П и го вратил кусот на обвинетите од 900,00 денари, или еден од обвинетите - понискиот, како го опишува и свидетелот, отишол да ја раситни банкнотата од 1.000,00 денари кај друго лице и откако ја раситнил со едната банкнота од 500,00 денари му платил на свидетелот.

Свидетелот П изјавил дека откако фалсификуваната банкнота му била вратена од дечкото вработен во обезбедувањето на казиното, свидетелот оваа банкнота ја ставил во купот од останатите пари што ги имал од дневниот пзарар, а во трговскиот центар во тоа време било темно, како самиот изјавил, па останува неразјаснето, па како можел свидетелот П утредента да ја земе фалсификуваната банкнота од купот на пари, токму таа банкнота, а не некоја друга за да пазари во продавницата на „М“ кога таа била измешана со останатите банкноти што биле кај него. Од кои причини свидетелот П наместо да го пријави фалсификатот на предметната банкнота, ја зел истата и отишол да

пазари во продавницата на АД „М“ каде му било јасно сигнализирано дека предметната банкнота била фалсификат.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка на кои овој суд внимава по службена должност, се доведува во прашање и фактичката состојба утврдена од првостепениот суд.

При ваква состојба на работите, следуваше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

37.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.357/10 од 22.06.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.480/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.357/10 од 22.06.2011 година обвинетата О. П. од В. ја огласил за виновна за кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.4 в.в.со ст.3 и ст.1 од КЗ за кое и изрекол алтернативна мерка- условна осуда со која и утврдил казна затвор во траење од 2 години која нема да се изврши доколку обвинетата во рок од 4 години не стори ново кривично дело. Воедно обвинетата ја задолжил на име трошоци во постапката да плати износ од 1.500 денари за даден вешт наод и мислење на главен претрес од вештото лице, како и да плати во корист на буџетот на РМ на име паушал износ од 3.000 денари, сето ова во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетата ја задолжил да му исплати на полномошникот на оштетениот К. ДОО-Ш., адвокат Методи Поп-Методиев од Штип износ од 14.300 денари на име трошоци на постапката. Согласно чл.102 ст.1 и 2 од ЗКП обвинетата ја задолжил да плати на оштетеното К. ДОО-Ш. на име имотно правно барање износ од 941.396 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетата истакнати преку нејзиниот бранител да првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти врз основа на кои го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетата О. П.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетата го сторила предметното кривично дело за кое се обвинува на начин и во време како што тоа е опишано во изреката на првостепената пресуда. Меѓутоа, по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид и истакнатите жалбени наводи од

страна на обвинетата, утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сериозно сомнение, бидејќи во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетата О. не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти од кои со сигурност ќе може да се утврди дека обвинетата го сторила предметното кривично дело за кое се обвинува.

Ова од причини што обвинетата во своја одбрана категорично го негира кривичното дело за кое се обвинува, наведувајќи дека таа ниту ги составила ниту ги имала потпишано фактурата бр.125/04 и меѓународниот товарен лист бр.007108, а дел од продуктите набавени од АД В. П. по фактури и број 4242-0036 и 4242-0037 критичниот период т.е.2004-2005 од магацинот на К. биле продавани на повеќе фирми и тоа: Д. од Б., И. П. од С., Г. 94 од П., М. од С., Е. К. од С., за кое нешто според обвинетата постоела уредна документација, испратници и фактури кои се наоѓале во книговодството на К.

Наспроти вака дадената одбрана од наодот и мислењето на вештото лице, како и од неговиот непосреден распит на главен претрес, првостепениот суд утврдил дека прехранбената стока која била купена од АД В. П. е излезена од магацинот на К. ДОО Ш., а кон излезната фактура бр.125/04 не била приложена извозна царинска декларација со која би се потврдил извозот за Г., а кое нешто индиректно упатувало на заклучок дека предметната трговска стока била продадена нелегално и без соодветна документација на фирми во Р. М.

При една ваква состојба на контрадикторни искази, првостепениот суд бил должен дадената одбрана од страна на обвинетата О. да ја провери преку изведување на други докази, а потоа да изведе заклучок за нејзината кривична одговорност, бидејќи согласно чл.14 од ЗКП “судот е должен вистинито и наполно да ги утврди фактите што се од важност за донесување на законита одлука и со еднакво внимание да ги испитува и утврдува како фактите што го товарат обвинетиот, така и оние што му одат во прилог”.

Имајќи го во предвид горе наведеното, а посебно фактот што и самото вешто лице на главен претрес изјавило дека за да се утврди со сигурност решителниот факт дали навистина дел од производите кои фирмата К. ги купила од АД В. П. биле продавани на повеќе фирми во РМ, а конкретно наведени од страна на обвинетата, односно да се утврди дали таква продажба воопшто била евидентирана во книговодството на К., било неопходно да се изврши дополнителен увид во книговодствената евиденција на К. ДОО Ш., поради што по наоѓање на овој суд, во конкретниот случај првостепениот суд бил должен да нареди дополнително вештачење на оваа околност, а кое нешто не го сторил.

Поради напред наведените причини неможе да се испита ниту правилната примена на материјалното право па затоа следувахе да жалбата се уважи, обжалената пресуда укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да нареди економско-финансиско вештачење од страна на вешто лице со соодветна стручна спрема, но овој пат од Бирото за

судски вештачења-Скопје за да се отстрнат сомневањата на обвинетата проследени во целиот тек на постапката, кое вештачење да се изврши како во фирмата К. ДОО Ш., така и во фирмите кој ги посочува обвинетата, за да може со сигурност да се утврди дали критичниот период, трговската стока купена од АД В. П. од страна на фирмата К. чишто управител критичниот период била обвинетата, била продавана на трговски фирми во Р.М., а доколку навистина постои таква продажба, да се утврди начинот на продажбата, видот и количината на стоката која била продадена, како и начинот на кој бил извршено плаќањето, а се со цел да се утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ ќе може да се донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП(пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

38.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.226/11 од 17.06.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.486/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.226/11 од 17.06.2011 год. обвинетиот Т. К. од Ш. го огласил за виновен и тоа: за сторено кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори” од чл.215 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 8 (осум) месеци, за стоено кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори” од чл.215 ст.4 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 3 (три) месеци, па согласно чл.44 ст.1 и ст.2 т.3 од КЗ за двете кривични дела сторени во стек му изрекол единствена казна затвор во траење од 9 (девет) месеци и за сторено кривично дело “Неовластено изработување, држење и тргување со оружје и распрскувачки материји” од чл.396 ст.1 од КЗ, за кое му изрекол условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 1 (една) година, која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 1 (една) година не стори ново кривично дело. Согласно чл.89 и чл.92 од ЗКП го задолжил обвинетиот да плати на име паушал сума од 2.000,00 денари, како и да плати на име трошоци на бранителот по службена должност Никола Зенделов, адвокат од Штип, во износ од 8.612,00 денари. Под ст.ІІ со решение куќниот притвор определен против обвинетиот Т. К. од Ш. определен со решение на истражниот судија на Основниот суд во Штип Ки.бр.89/11 од 14.05.2011 год., а продолжен со решение на кривичниот совет на истиот суд Ксп.бр.24/11 од 26.05.2011 год. го укинал и одлучил обвинетиот веднаш да се пушти на слобода.

Жалбите се основани.

Основан е жалбениот навод на обвинетиот да првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата под т.1 е во

директна противречност со изведените докази и причините за утврдените решителни факти не произлегуваат од содржината на изведените докази. Имено, од одбраната на обвинетиот Т., која одбрана во постапката е и доказ, не произлегува т.е. не се утврдува дека пронајдената количина на марихуана од 106,6 грама при претресот во неговиот стан, каде живее, ја држел заради продажба, како што се тврди со поднесеното обвинение. Друг конкретен доказ, освен доказ за количината на марихуаната и дека со вештачењето е утврдено да пронајдената растителна материја во станот на обвинетиот преставува марихуана, не постои да обвинетиот дрогата ја држел за продажба. Не постои ни еден изведен доказ да обвинетиот Т. пронајдената дрога кај него при претресот во станот да била на друго лице, да ја нудел за продажба на друго лице, нити да ветил на некое друго лице дека ќе му набави и продаде дрога, нити да на било кој друг начин ставил дел од пронајдената дрога во промет, нити пак постои доказ да истиот покажал било каква друга активност за продажба на дрогата. Обвинетиот Т. е јасен во својата одбрана дека пронајдената дрога ја држел за себе, бидејќи од поодамна истиот конзумирал марихуана, а во прилог на неговата одбрана оди и самото вештачење дека во земената и вештачена урина од него е утврдена присутност на метаболити, кои потекнуваат од конзумирање дрога.

По оценка на овој суд исто така се поставува сомнението и за предметните 45 семки од марихуана, за кои обвинетиот во својата одбрана појаснил од каде потекнуваат и зошто не ги употребува и дали истиот ги набавил за садење, која одбрана со недоволно внимание е ценета од првостепениот суд, поготово што не постои ни еден друг доказ да обвинетиот се припремал за производство на дрога - марихуана.

Количината на дрогата, па и на семките во отсуство на други докази на кои е погоре укажано, не преставува доказ дека дрогата била за продажба, а семките за производство, поготово што семките обвинетиот посебно не ги набавувал - купувал, но да истите испаѓале од листовите од марихуаната која тој ја употребувал лично за себе.

Од анализата на изведените докази по оценка на овој суд неовластеното држање на марихуаната за сопствени потреби не преставува кривично дело, нити пак држењето на семките, поготово што со вештачењето е утврдено дека истите не преставуваат опојна дрога.

Поради сторената повреда се доведува под сериозно сомневање и утврдената фактичка состојба и правилната примена на КЗ.

Извршениот претрес на станот во кој живее обвинетиот е извршен на незаконит начин спротивно на чл.200 ст.3 и ст.4 од ЗКП, бидејќи не е извршен во присуство на двајца полнолетни граѓани како сведоци, па основано се поставува прашањето дали овој доказ е валиден и дали на истиот може да се заснова судска пресуда.

Основано со изјавената жалба на Јавниот обвинител се укажува дека првостепениот суд го повредил КЗ при изрекувањето на поединечните казни за трите кривични дела, за кои обвинетиот го огласува за виновен, бидејќи извршил ублажување на казите спротивно на чл.41 од КЗ за кривичното дело од чл.215 ст.1 од КЗ, за кое дело според законот е запретена казна затвор од 3 (три) до 10 (десет) години, а согласно чл.41 ст.1 т.5 од КЗ за ова дело казната може да се ублажи до 1 (една) година

затвор, а не до 8 (осум) месеци како што изрекол судот. За кривичното дело од чл.215 ст.4 од КЗ, првостепениот суд исто така извршил ублажување на казната согласно чл.41 ст.1 т.9 од КЗ, но воопшто не навел кои се тие особено олеснителни околности на што е задолжен со законот.

Исто така првостепениот суд погрешил и при изрекувањето на казните за трите кривични дела, бидејќи не ги применил одредбите за стек од чл.44 ст.1 од КЗ, бидејќи за трите кривични дела не изрекол единствена казна.

Првостепениот суд го повредил и чл.215 ст.7 и чл.396 ст.4 в.в. со чл.100-а од КЗ, бидејќи не ја одземал од обвинетиот нити марихуаната, нити семките, нити муницијата, иако тоа бил должен да го стори и без предлог на тужителот, затоа што одземањето на истите по цитираните одредби е задолжително.

Поради горе изнесеното следувааше да се обжалената пресуда укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење на првостепениот суд.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања и преку повторно изведување на доказите и нивна преоценка да утврди дали обвинетиот ги сторил сите кривични дела кои му се ставаат на товар или не, како и да ги острани сите повреди на КЗ, како би можел преку една целозна анализа и оцена на доказите да донесе една правилна и законита одлука.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

39.= Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.466/2010 од 7.06.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.510/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда обвинетиот Д. Е. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 1 година. Воедно го задолжил обвинетиот да плати паушални трошоци во износ од 2.000 денари, 1.000 денари за извршено вештачење, како и 2.860 денари за бранител по службена должност, адвокат Б. К. Обвинетиот го задолжил и на оштетениот А. А. да му ја надомести штетата, односно да му плати 22.000 денари, а за разликата од досудените до бараните го упатил на редовен граѓански спор согласно чл.100 од ЗКП.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи не ги утврдил сите решителни факти за предметниот кривично правен настан, изреката на пресудата е нејасна, спротивна на изведените докази во текот на постапката по однос на времето на сторувањето на кривичното дело, што ја прави обжалената пресуда нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината

законитост. Наведената суштествена повреда на одредбите на постапката претставува повреда од апсолутен карактер на која овој суд внимава по службена должност во смисла на чл.393 ст1т.1 од ЗКП и од значење за законитоста на пресудата.

Во тој поглед и утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е заснована на недоволно проверени докази и факти и се доведува под сомневање со истакнатите жалбени наводи. Имено, првостепениот суд прифатил дека ноќта помеѓу 24 и 25.03.2010 година обвинетиот Д. Е. со намера противправно да присвои туѓ подвижен предмет влегол во дворното место во куќата на оштетениот А. А. од П. и со употреба на сила и погоден алат го скршил катанецот од котарата каде чувал оштетениот гулаби од каде одзел гулаби поименично и поединечно наведени во изреката на пресудата по вид и вредност, во вкупна вредност од 25.000 денари.

Меѓутоа, од увидот во кривичната пријава кога оштетениот го пријавил настанот во полициската станица видно е дека пријавата е поднесена на 24.03.2010 година, од записникот за извршен увид на местото на настанот утврдено е дека на ден 24.03.2010 година во 8 часот и 50 минути е извршен увид на местото каде што се случил кривично правниот настан, а и потврдите за привремено одземени и вратени предмети се од 24.03.2010 година. Имајќи ги во предвид наведените факти утврдени од изведените материјални докази во текот на постапката се доведува под сомневање времето на сторувањето на кривичното дело за кое судот прифатил дека настанот се случил ноќта помеѓу 24 и 25.03.2010 година, што претставува битен елемент при утврдувањето на вината кај обвинетиот за делото што му се става на товар.

Имајќи го во предвид дека времето, местото и начинот на сторувањето на делото се битни елементи што треба да бидат содржани во изреката на пресудата кога обвинетиот се огласува за виновен согласно чл.369 од ЗКП, утврдената фактичка состојба од простепениот суд е погрешна и нецелосна, а со тоа се доведува во прашање и правилната примена на материјалното право, поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги утврди сите решителни факти за предметниот кривично правен настан меѓу кои посебно точното време на сторувањето на кривичното дело. Да ги провери жалбените наводи на обвинетиот и неговата одбрана со тоа што посебно ќе го распраша на околноста од каде се нашол пердувот на неговата патика, што се гледа на фотографијата во албумот со фотографии слика бр.13, да ги изведе повторно веќе изведените докази и со утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кој што се од значење за правилно одлучување, на правилно и целосно утврдена фактичка состојба, со правилна примена на материјалното право да донесе законита одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

40.=Пресуда на Основен суд во Штип К.бр.467/10 од 02.06.2011 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.545/11.

«Основниот суд Штип со со обжалената пресуда К.бр.467/10 од 02.06.2011 година, обвинетиот П. П. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Телесна повреда “ од чл.130 ст.1 од КЗ и кривично дело “Навреда “ од чл.173 ст.1 од КЗ за кои кривични дела го осудил со парична казна при што за кривично дело “Телесна повреда “ му утврдил 40 дневни глоби, а за “Навреда “ 20 дневни глоби во висина на една дневна глоба од по 10 евра, односно единствена парична казна од 50 дневни глоби во денарска противвредност од 30.500,00 денари. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име кривични трошоци на постапка на тужителката В. Це. 35.400,00 денари. Тужителката ја задолжил да плати такса за одлука 800,00 денари, а за имотно право побарување ги упатил на редовен граѓански спор. Со истата пресуда под став II обвинетата В. Ц. ја ослободил од обвинението да на начин опишан во изреката на пресуда сторила кривично дело “ Навреда “ од чл.173 ст.1 од КЗ и кривично дело “Клевета “ од чл.172 ст.1 од КЗ. Трошоците во постапката во овој дел одлучил да паднат на товар на приватниот тужител кој што го задолжил да плати и такса за пресуда во износ од 800,00 денари, а за имотно правното побарување ги упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП од причина што првостепениот суд не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кои што се од значење за правилно одлучување . Наведените причини во образложението на пресудата немаат доволна поткрепа во содржината на изведените докази што ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и неможе да се испита нејзината законитост.

Утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е нецелосна и се доведува под сомневање со истакнатие жалбени наводи. Првостепениот суд прифатил дека критичниот ден обвинетиот П. П. околу 02,20 часот влегол во казиното “С. “ каде на оштетената В. Ц. и ги упатил наведените навредливи зборови во изреката на пресудата, а потоа со тупаница го скршил стаклото на кабината каде што била оштетената В., која од скршеното стакло се задобила со телесна повреда-исекотина по вратот и рацете. Вака утврдената фактичка состојба ја засновал на изјавата на оштетената, приложеното лекарско уверение и распрашаните сведоци во текот на постапката меѓу кои во улога на вештото лице и докторот што го издал лекарското уверение.

Меѓутоа од увидот во списите на предметот видно е дека оштетената се јавила на лекар, како што и самата појаснила пред судот, 5 дена после настанот. Во издаденото лекарско уверение запишана е сама аменезата која што се состои од кажување на она што се случило онака како што го претставува лицето кое што се јавило на преглед. Во лекарското уверение во графата за сегашна здравствена состојба Др.Ј. П.

не констатираше никакви повреди кај оштетената единствено дала мислење дека се работи за лесна телесна повреда. При нејзиниот распит во текот на постапката појаснила дека констатираше мали расекотини кои што биле со различна големина а некои и во форма на точки, во фаза на заздравување за кои мисли дека може да се задобиени од скршено стакло, но небила сигурна бидејќи повредите веќе биле заздравени. Истите појаснила дека не биле загноени иако оштетената кажала дека и загноиле па се јавила на лекар. Од увидот во медицинскиот картон во книгата за прегледи видно е дека докторот има забележано само дека кај пациентот се појавиле психички проблеми без констатирани телесни повреди.

Имајќи во предвид и дека ниту еден од распрашаните сведоци во текот на постапката не потврдил пред првостепениот суд дека видел било какви повреди кај сега оштетената, но напротив сведокот В. Р. кој бил на местото на настанот кажал “ Јас по настанот не забележав никакви повреди кај Верица ниту пак таа ми се пожали на нешто“, сведокот Т. Р. појаснил дека В. била видно вознемирена но неможел да каже дали имало повреди кај неа ниту пак истата му се пожалила за такво нешто. И сведоците И.М. и М. С. кои биле пред казиното кога оштетената излегла појасниле пред првостепениот суд дека кај оштетената немало никаква крв ниту пак било какава друга видна повреда. Во таа смисла и сведокот В. П. која како мајка на обвинетиот била повикана во казиното каде ја надокнадила причинетата штета од нејзиниот син, јасно кажала пред првостепениот суд дека В. се уште била во казиното во моментот кога таа дошла и при тоа не забележала никава повреда кај неа.

Од сето погоре изнесено по наоѓање на овој суд во конкретниот случај се појавува сомневање по однос на тоа дали кај оштетената В. во критичниот момент со кршењето на стаклото била предизвикана телесна повреда. Ова посебно со оглед фактот што истата се јавила на преглед 5 дена после настанот, а ниту еден од сведоците во текот на постапката не потврдил дека кај неа забележале повреда ниту пак вештото лице - докторот можел со сигурност да каже дека повредата која што била во фаза на заздравување може да е задобиена од кришење на стакло. Имајќи во предвид дека нанесената повреда претставува битен елемент на битието на кривично дело “Телесна повреда “ за кое обвинетиот е огласен за виновен, утврдената фактичка состојба се доведува под сомневање, а со тоа и правилната примена на материјалното право во тој дел поради поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги отстрани наведените сомневања односно со сигурност да го утврди битниот елемент на битието на делото што му се става на товар на обвинетиот, дали кај оштетената имало нанесено телесна повреда од скршеното стакло, да ги утврди сите решителни факти за предметниот кривично правен настан па врз основа на тоа со правилна примена на материјалното право да донесе правилна и на законот заснована одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката .

41.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.385/09 од 01.09.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.676/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.385/09 од 01.09.2010 год. обвинетиот Д. Ш. од Ш. го ослободи од обвинение за кривично дело “Телесна повреда“ по чл.130 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП поради недокажаност. Приватната тужителка преку нејзиниот законски застапник е задолжена да плати 600,00 денари на име судска такса за одлука во корист на Републичкиот буџет - Скопје во рок од 15 дена по приемот на пресудата. Приватната тужителка преку нејзиниот законски застапник е задолжена да му плати на обвинетиот Д. Ш. од Ш. трошоци по постапката во износ од 9.360,00 денари. Оштетената Т. М. преку нејзиниот законски застапник за своето имотно-правно побарување е упатена на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторени суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Имено, првостепениот суд го ослободил обвинетиот од обвинението поради недокажаност, бидејќи од изведените писмени и усмени докази не се докажало дека обвинетиот го сторил кривичното дело према оштетената. Во образложението на пресудата се наведува дека оштетената М. изјавила дека обвинетиот ја удрил со лакот во пределот на левата јаболчница на главата, но во овој дел не биле констатирани никакви телесни повреди во смисла на црвенило, огреботина или слично. Меѓутоа од приложеното лекарско уверение на оштетената Т. М. покрај останатите повреди се наведува дека постојат видливи повреди - црвенило во пределот на левата јаболчница, црвенило пропратени со болки во десен рачен зглоб и црвенило со бескрвна огреботина во пределот на десното колено во ширина и должина од 2 см, поради што се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба. Ова лекарско уверение е издадено од Д-р С. П., а првостепениот суд во склоп на сите докази ќе треба да ја распраша во својство на вешто лице и Д-р С. П. на околности битни за утврдување на релевантните факти, односно за повредите во лекарското уверение, за начинот на нанесување на телесните повреди и истата да се изјасни за сите телесни повреди кои ги констатирала во лекарското уверение, кога, на кој начин и како се настанати овие телесни повреди и од што истите можат да бидат нанесени и пред колку време. Првостепениот суд го сослушал како вешто лице Д-р Л. К. кој дал извештај за специјалистички преглед под реден број 13935, каде вештото лице се произнело дека се работело за удар во пределот на десниот рачен зглоб без нагласени видливи промени на истиот предел каде што е нанесен ударот, што значи дека пациентката се жалела на болки во тој предел заради удар без видливи промени. Исто така пациентката се жалела и на удар на десното колено, каде што била присутна видлива промена на кожата во смисла на огреботини на самата кожа бескрвна во ширина и должина околу 2 см, при што вештото лице се изјаснило дека се работи за телесна повреда и да истите можат да настанат со удар на

тврд предмет или при лизгачки пад. Во контекст на сето ова е и исказот на оштетената М. Т., која наведува дека на критичното место и време дошол обвинетиот и најпрво на нејзиниот брат Б. му удрил еден шамар, а потоа таа се спротивставила на обвинетиот зошто го удира Б., поради што обвинетиот со десниот лакт ја удрил оштетената во пределот на левата јаболчница, од кој удар таа паднала на десната рака, наведувајќи притоа дека раката и била ставена во лангета. Во контекст на исказот на оштетената е и исказот на сведокот Б. Т., кој го потврдува исказот на оштетената дека обвинетиот физички ја нападнал и телесно ја повредил оштетената. Утврдената фактичка состојба се доведува под сомнение и поради исказот на сведокот Н. Г., кој исто така потврдил дека кога М. дошла во дворот каде што тој седел, истата се жалела на повреда на коленото, а истиот ја видел како таа паднала и видел како Д. - обвинетиот ја побутнал, а дали паднала не можел да види добро.

Поради сите овие докази, погоре наведени, а кои првостепениот суд не ги ценел во доволна мера, а некои и воопшто не ги ценел, се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на КЗ, поради што следуваše првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да ја повика и сослуша како вешто лице Д-р С. П., која го издала лекарското уверение, по однос на повредите констатирани во истото, од што истите можат да бидат нанесени, како и повторно да ги распраша обвинетиот и оштетената и сведокот Б., а доколку постојат противречности да се изврши нивно меѓусебно соочување на кој начин ќе се утврди правилна и целосна фактичка состојба и ќе се донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.401 од ЗКП се одлучи како во изреката.

42.=Пресуда на «Основен суд Штип» «К.452/09» од 22.09.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.679/11.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда «К.452/09» од 29.10.2010 година, обвинетиот «Д.Д.» од «К.» го ослободил од обвинение врз основа на чл. 368 ст.1 т.3 од ЗКП да сторил кривично дело “Тешка телесна повреда“ од чл. 131 ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Согласно чл. 93 ст.1 од ЗКП, кривичните трошоци во постапката од 1.000 денари за ангажирано вешто лице Д-р. З. Ш. и 9.100 денари за ангажиран бранител од страна на обвинетиот паднале на товар на буџетските средства.

Согласно чл. 102 ст.3 од ЗКП оштетениот С. С. за остварување на имотно правното побарување го упатил на спор.

Согласно чл. 107 ст.1 од ЗКП, привремено одземените предмети од оштетениот одлучил да му се вратат.

Жалбата е основана.

Како резултат на суштествена повреда на одредбите од чл. 355 ст.1 т.11 вв. со чл. 367 од ЗКП, фактичката состојба нецелосно е утврдена, односно првостепениот суд во пресудата не навел доволно причини за решителните факти, а оние кои се наведени се нејасни и во значителна мера противречни. Иако во образложението на пресудата наведува дека оштетениот и обвинетиот биле комшии и секојдневно се среќавале и дека имале недоразбирање околу меѓата околу нивните ниви, сепак не му поклонувал верба на исказот на оштетениот кој децидно го посочува обвинетиот како лице кое го нападнало критичната вечер, а одлуката ја засновува на исказот на сведокот Ј. Г. кој наведува дека не препознал кое било тоа лице. Судот воопшто не ги ценел материјалните докази во склоп со сите други докази. Посебно не ценел дека и на привремено одземените предмети мотика и бастун има крвави траги, а дека траги од крв биле пронајдени и на блузата привремено одземена критичната вечер од обвинетот, а во тој склоп на докази не го ценел фактот дека обвинетиот критичната вечер имал повреди во пределот на главата.

При повторното судење првостепениот суд непосредно да го сослуша сведокот Ј. Г. и да го распраша на околноста дали за време на настанот или веднаш потоа оштетениот му кажал кој е идентитетот на напаѓачот. Да изврши по можност соочување помеѓу обвинетиот и оштетениот.

При повторното судење да се сослуша оштетениот и да се задржи при сослушувањето на дообјаснување на околноста на кој начин дошло до кршење на бастунот на оштетениот, и да се распраша на околноста на кој начин се бранел од нападите на обвинетиот и на причините за крвавите траги на бастунот. Да се распраша при повторното судење вештото лице дополнително дали повредите кои ги здобил оштетениот биле пратени со крварење, да се изведуваат докази на околноста каква повреда имал обвинетиот бидејќи истиот бил однесен на лекарски преглед и дали неговата повреда на главата предизвикала крварење.

При повторното судење да се сослуша и сведокот М. М. на кој се повикува оштетениот во својот исказ. При повторното судење по изведување на веќе изведените докази и доказите на кој укажува овој суд по сестрана оценка на сите докази во една целина судот да донесе една правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

43.=Пресуда на Основен суд во Штип К.бр.201/10 од 20.10.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.688/11.

Со обжалената пресуда К.бр.201/10 од 20.10.2010 година, обвинетите С Д од Ш. Јавното претпријатие за комунално производни и услужни работи “И” ПО Ш со седиште во Ш ги ослободил од обвинение за кривично дело “Непреземање мерки за заштита при работа” по чл.170 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП. Оштетената СС

преку полномошникот Ј М, адвокат од Ш за своето имотно правно побарување е упатен на граѓански спор. Согласно чл.93 од ЗКП трошоците по постапката паднале на терет на Буџетските сретства.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со обвинителниот предлог обвинетите се теретат дека свесно не се придржувале кон чл.31 од Законот за безбедност и здравје при работа кое било причина за незгодата и настаната последица-смрт на Т С од Ш, вработен во обвинетото правно лице. Овој суд при укинување на првостепената пресуда К.бр.387/08 од 14.12.2009 година во своето решение Кж.бр.51/10 од 16.03.2010 година укажа да се спроведе вештачење за да се утврди дали сега покојниот посетувал обука за работа со предметниот камион за собирање на смет, дали имало нужна потреба од тоа и дали немањето на обука било причина за настанување на незгодата и последицата од истата. Било извршено вештачење, од вештото лице КК при Бирото за судски вештачења па врз основа на вештањето и сите останати докази првостепениот суд донел ослободителна пресуда против обвинетите за предметните кривични дела поради недокажаност.

Меѓутоа вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а пред се поради извршеното вештачење кое од страна на првостепениот суд не е ценето правилно од кое не произлегуваат утврдените релевантни факти кои ги наведува првостепениот суд во поткрепа на ослободителната пресуда. Имено од извршеното вештачење неспорно се утврдува дека работодавецот морал на секој вработен да му обезбеди соодветни обуки за безбедност и здравјето при работа. На денот на вештачењето сите присутни изјавиле дека починатото лице Т С бил обучуван за работа со механизмот за подигање на смет на работно специјализирано возило марка „И“ со дозволена носивост од 2100 кг.. Меѓутоа вештото лице во продолжението на вештачењето наведува дека за ваквото тврдење не му било доставено писмено уверение за обученост за безбедноста и здравјето при работа согласно Законот за безбедност и здравје при работа (Сл.весник на РМ бр.92/07). Оваа околност од битно влијание за утврдување на фактичката состојба, а со тоа и правилната примена на КЗ од причини што во одговорот на второто прашање вештото лице наведува дека - имајќи го во предвид фактот дека во работниот процес биле воведени нови сретства за работа односно работен автомобил марка „М“ К ХД 75 (фургун за смет) со дозволена носивост од 3800 кг дали било нужно и неминовно потребно од обука во теоретска и практична смисла на што вештото лице одговорил дека функцијата на механизам за подигање на смет на работниот автомобил „М“, К ХД 75 не налага неминовно и нужно потребна обука во теоретска и практична смисла доколку сега починатиот имал уверение за обученост за безбедност и здравје при работа со работно специјално возило „И“, бидејќи командите на двата механизма за подигање на смет биле со еднакви три рачки и слични конструктивни решенија на механизмот за подигање на смет. Меѓутоа од изведените докази, а и од извршеното вештање неспорно се утврдува дека сега починатиот немал уверение за

обученост за безбедност и здравје при работа со работно специјално возило „И“, немал писмено уверение-како доказ од лиценцирана фирма туку од распрашаните сведетели се наведува само дека лицето било обучувано- му било покажувано како се работи, без писмен доказ-уверение за обученост за работното специјално возило марка „И“, што значи дека сега починатиот е морал неопходно да поседува обука за обученост на новото возило марка „М“ К ХД 75, бидејќи немал писмено уверение за обученост на претходното специјално возило марка „И. Поради немањето на соодветна обука за новото возило марка „М,, се довела во прашање и безбедноста и здравјето на оштетениот- сега покојниот Т С од Ш, бидејќи сега починатиот кога неговиот колега се одалечил од камионот истиот сам ги презел дејствијата на истурање на смет при што настанала и незгодата и последиците од истата.

Во контекст на горе наведеното е и неспорниот факт дека за 2007 година обвинетите немале програма и сретства за обука на работниците од страна на лиценцирана фирма, а програма за обука била планирана за 2008 година кога е спроведена постапка, каде комисијата за јавни набавки на ЈП И изготвила барање за прибирање на понуди, каде се јавиле три лиценцирани фирми, а комисијата од трите доставени понуди на ден 20.03.2008 година ја избрала компанијата РИ О П ДОО С и на ден 02.04.2008 година склучиле договор со оваа фирма. Меѓутоа до практична обука на работниците не дошло и покрај постоечкиот договор со наведената фирма, сега покојниот работел на изнесување на смет со камионот за смет од август 2007 година до денот на кривично правниот настан 24.04.2008 година без да биде обучен за оваа работа и новиот камион за смет од лиценцирана фирма.

Поради сите овие причини погоре наведени се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на материјалното право поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна повторна анализа и преоценка да го преоцени вештачењето на околности на кои што укажува овој суд, па врз основа на сето тоа ќе може да утврди дали обвинетите се кривично одговорни за настанатата последица или не, по потреба првостепениот суд да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичката состојба, па со правилна примена на материјалното право ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Согласно чл. 402 ст 2 од ЗКП овој суд нареди новиот главен претрес да се одржи пред наполно изменет совет.

Поради погоре изнесеното, а врз основа на чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

44.=Пресуда на Основен суд во Штип, К.бр.234/10 од 25.10.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.692/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.234/10 од 25.10.2010 година обвинетиот Д. З. од Ш. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Неплаќање издршка“ од чл.202 ст.1 од КЗ, за кое му изрекол условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 2 месеци, при што определил дека оваа казна нема да се изврши доколку тој во рок од една година не стори ново кривично дело. Со истата пресуда обвинетиот е задолжен да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 2.000 денари, како и да плати паушални трошоци во износ од 1.500 денари и на истиот му е наложено на законската застапничка, мајката на оштетената Л. З., Д. З. да ја плати доспената издршка за оштетената Л. во вкупен износ од 40.000 денари за периодот од 15.12.2006 до 30.04.2010 година и во иднина уредно да ја плаќа досудената издршка.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива и истата е во противречност со дадените причини во пресудата за решителните факти во однос на временскиот период за кој што обвинетиот одбегнувал да дава месечна издршка за својата ќерка, оштетената Л. З. Имено, според поднесениот обвинителен предлог, кој во завршниот збор на главниот претрес од страна на јавниот обвинител е изменет, обвинетиот Д. З. се товари дека издршката за својата ќерка, оштетената Л. З., преку нејзината законска застапничка, мајката Д. З., не ја плаќал во временскиот период од 15.12.2006 до 30.04.2010 година. Спротивно на тоа првостепениот суд во изреката навел дека оваа издршка се однесува за периодот од 15.12.2007 до 30.04.2010 година и истиот овој временски период е наведен и во изворникот на првостепената пресуда, внесен во записникот од одржаниот главен претрес. Спротивно на тоа, во изреката на првостепената пресуда е наведено дека на обвинетиот му се наложува на законската застапничка, мајката на оштетената Л. З., да го плати износот од 40.000 денари за неплатената издршка за периодот од 15.12.2006 до 30.04.2010 година, а истото е наведено и во образложението на првостепената пресуда.

Поради ваквите противречности изнесени во пресудата во поглед на временскиот период за неплаќање на досудената издршка од страна на обвинетиот, овој суд не можеше да се произнесе за законитоста на првостепената пресуда, како и за одлуката за кривичната санкција, поради што следуваše првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, да ги утврди решителните факти, при што да ја отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд и да донесе правилна и законита пресуда.

Со оглед дека, поради наведената суштествена повреда на постапката првостепената пресуда се укинува по службена должност, поднесената жалба, која се однесува само за одлуката за кривичната санкција, е беспредметна.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

45.=Решение на Основен суд Штип, К.бр.198/10 од 28.10.2010 година,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.694/11.

Основниот суд во Штип со обжаленото решение го отфрлил како ненавремен обвинителниот предлог поднесен од оштетената И. А. од Ш. преку полномошникот Ф. Т., адвокат од Ш., против обвинетиот А. д. од Ш. за кривично дело “Оштетување туѓи права“ од чл.244 ст.2 од КЗ, согласно чл.448 од ЗКП, кривичната постапка К.бр.198/10 ја заплел.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителката истакнати во поднесената жалба , да првостепениот суд со донесување на побиваното решението сторил суштествена повреда на одредбата од член 381 став 2 од ЗКП во врска со член 118 став 3 од ЗКП (пречистен текст). која повреда можела да влија врз законито и правилно одлучување на судот.

Поради ваквата повреда по мислење на овој суд дошло и до погрешно и нецелосно утврдување на фактичката состојба во оспореното решение.имено од увидот во списите по предметот произлегува да оштетената А. И. од Ш. поднела кривичната пријава до надлежното Основно јавно обвинителство Штип, против А. Д. од Ш. за кривично дело од член 244 став 2 од КЗ, а преку полномошникот Ф. Т. од Ш. Со Решението на Основно јавно обвинителство Штип, Ко број 68/10 од 18.03.2010 година, истата е отфрлена. Првостепениот суд извршил увид во доставницата на предметното решение на име на оштетената А. И. од Ш., која го примила на ден 22.03.2010 година, а преку полномошникот адвокат Ф. Т. поднела до Основниот суд во Штип субсидијарен обвинителен предлог на ден 31.03.2010 година , па па првостепениот суд врз основа на тоа со оспореното решение го отфрлил како ненавремено поднесен, односно по протекот на законскиот рок од 8 дена кој истекувал на 30.03.2010 година.

Од напред наведените причини основани се жалбените наводи на жалителот по однос на истакнатите жалбени причини по однос на жалбените основи.

Согласно одредбата од член 118 став 3 од ЗКП(пречистен текст) , Ако оштетениот како тужител или приватниот тужител има законски застапник или полномошник , доставувањето ќе му се изврши на овој , а ако ги има повеќе , само на еден од нив. Имено , оштетената имала полномошник при поднесување на кривичната пријава до Основното јавно обвинителство Штип,кое произлегува од самиот диспозитив на тоа

решение, а првостепениот суд не утврдил дали таквото решение е доставено и кога на полномошникот на приватната тужителка согласно напред наведената законска одредба, за да може со сигурност да утврди дали предметниот субсидијарен предлог е поднесен во навремениот законски рок.

При повторното одлучување првостепениот суд е потребно да ја отстрани напред наведената суштествена повреда на која укажува овој суд погоре, односно да утврди дали и кога е доставено предметното решение од ОЈО Штип до полномошникот на тужителката, па потоа со сигурност да може да донесе своја правилна и законита одлука по однос на навременоста на поднесениот субсидијарен предлог до надлежниот суд.

Поради предното, а согласно чл.411 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

46.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.187/09 од 03.11.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.727/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.187/09 од 03.11.2010 год. обвинетите Т. А. одс.С. К. и правното лице МЗК “М. А.” ДООЕЛ Ш. врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП ги ослободил од обвинение да сториле обвинетиот Т. кривично дело “Даночно затајување” од чл.279 ст.1 од КЗ, а обвинетото правно лице да сторило кривично дело “Даночно затајување” од чл.279 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, бидејќи не е докажано дека обвинетите го сториле делото за кое се обвинуваат. Согласно чл.93 од ЗКП трошоците во постапката одлучил да паднат на товар на буџетските средства.

Жалбата е основана.

Од изведените докази, одбраната на обвинетите и материјалните докази - вештачењата на вештото лице, првостепениот суд утврдил дека навистина во критичниот период по однос на предметната фактура бр.156/04/СТ е книжен ДДВ, кој правното лице немало право да го книжи и побарува во висина на предметниот износ, со тоа што тој е книжен како одбитен данок, но првостепениот суд не утврдил дека тоа е сторено со умисла и со цел заради избегнување на плаќање данок, ниту пак дека со тоа се давани лажни податоци во поглед на книжењето на ДДВ.

Сето тоа првостепениот суд го заснова на тоа што предметната фактура била книжена во книговодствената евиденција на правното лице и истата можела да биде предмет на контрола од надлежните органи и го прифаќа мислењето на вештото лице дека станува збор за грешка на почетокот на работењето на фирмата. При една вака утврдена фактичка состојба, изреката на пресудата и причините што се дадени се гледа дека постои една голема противречност. Ако обвинетиот, односно обвинетите ги сториле наведените дејствија што го зема за утврдено првостепениот суд, тогаш недостатокот на субјективниот елемент - умислата да не се плати данок што требало да се плати, единствено

може да се подведе под чл.368 т.1 од ЗКП дека дејствијата на обвинетите не се кривично дело. Од тие причини овој суд смета дека е сторерна суштествена повреда на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, на кои судот внимава по службена должност.

Исто така фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд е нецелосна, од причини што нити од вештачењето, нити од исказите на обвинетите со сигурност не е утврдено за каков должничко-доверителски однос е издадена спорната фактура за да може конкретно да се утврди основот за обврска за плаќање на ДДВ, а исто така не е појаснето на што се заснова прифатеното од првостепениот суд дека спорната фактура можела да биде и била предмет на контрола од страна на надлежните органи, тоа посебно кога се гледа дека контролата од Управата за јавни приходи е извршена после 2 години и 6 месеци од издавањето и книжењето на спорната фактура.

Поради сите овие релевантни факти се доведува под сериозно сомнение утврдената фактичка состојба.

При повторното судење првостепениот суд да нареди економско-финансиско вештачење од Бирото за судски вештачења - С., од кое посебно да се побара да се задржи на утврдување на должничко-доверителски однос по кој што е издадена спорната фактура бр.156/04/СТ и дали по таа фактура постоел основ за одбивање на влезниот ДДВ, а ако не постои основ зошто тој основ не постои. Исто така во наодот да се побара од вештите лица да ја појаснат методологијата на признавање на одбитниот ДДВ во смисол дали секогаш мора да се изврши контрола од Управата за јавни приходи кај даночниот обврзник на основаноста на неговата даночна пријава со која искажал данок за поврат - се во смисол на утврдување на умислата кај обвинетите. Исто така со наредбата од вештите лица да се побара конкретно утврдување дали на обвинетото правно лице му е повратен или искомпензиран одбитниот ДДВ. При повторното судење првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка и со оценка на наодот и мислењето на вештите лица од Бирото за судски вештачења да се утврди правилна фактичка состојба и да се донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

47.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.245/2010 од 18.11.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.734/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.245/2010 од 18.11.2010 година обвинетиот Д. А. од С. сторил кривично дело “Загрозување на безбедноста на сообраќајот” од чл.297 ст.1 од КЗ за кое го осудил на парична казна од 40 дневни глоби во износ од 400 евра во денарска противвредност од 24.400 денари. Согласно чл.38-в ст.3 од КЗ на обвинетиот Д. А. за стореното кривично дело од чл.297 ст.1 од КЗ судот му изрекот и споредна казна-Забрана на управување со моторно возило од 3Б“ категорија о траење од 9 месеци, како и го задолжил да

плати паушале износ од 2.500 денари, како и кривични трошоци во постапката за присуство на ешто лие Д-р.Р. А. на главен претрес износ од 1.500 денари или се вкупно 4.000 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка од член 381 став 2 во врска со член 454 став 4 ЗКП(пречистен текст),со кое осериозно е доведено во прашање правото на одбрана на обвинетиот со оглед ека првостепената пресуда ае осудителна а на обвинетиот не е овозможено остварување на правот на одбрана.

Имено од списите по предметот е видно да првостепениот суд постапувајќи по поднесениот обвинителен предлог против обвинетиот А. Д. од С., за кривично дело загрозување на безбедноста на сообраќајот од член 297 став 1 од КЗ закажал и одржал претрес на ден 18.11.2010 година на кој ја донел нападната пресуда со која во отсуство на обвинетиот, без при тоа да има сигурни докази, го огласил за виновен за предметното кривично дело и осудил на парична казна од 40 дневни глоби во износ од 400 евра во денарска противвредност од 24.400,00 денари со која одредил вредност на една дневна глоба од 10 евра во денарска противвредност, како и му изрекол споредна казна Забрана на управување со моторно возило од Б категорија во траење од 9 месеци.

Од увидот во списите по предметот, конкретно од доставените покани на име на обвинетиот А. Д. од С., на адреса наведена во обвинителниот предлог овој суд најде дека истите не се доставени согласно одредбите од член 117 од ЗКП. Имено, од испратените доставки по пошта произлегува да истите прво имаат назнака иселен, а потоа назнака недоволна адреса, од кои со сигурност не може да се утврди дали обвинетиот примил уредно покана за главен претрес со обвинение, односно дали е извшена уредна достава.

Од напред наведените причини а поради постоење на повреди на постапката од суштествен карактер се доведува под прашање и утврдената фактичка состојба а со тоа и правилната примена на КЗ, поради што следуваше пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд да ја одстрани напред наведената повреда која очигледно го довела во прашање правото на одбрана на обвинетиот за што е потребно, да се изврши уредна покана на обвинетиот на дадената адреса, доколку стои назнака иселен да се изврши проверка на адресата наведена во поднесеното обвинение, по потреба да се прибават податоци од органот при Министерството за внатрешни работи, дали обвинетиот пријавил промена на адресата на своето живеалиште дали има друго престојувалиште и каде, на која адреса. Откако ќе утврди со сигурност дали постојат некои од напред наведените околности со правилна примена на одредбите од член 117 од ЗКП за уредна достава на обвинет, да го одржи претресот на начин согласно одредбите од член 454 став 4 од ЗКП, по кое ќе може да донесе

своја правилна и законита одлука.

Поради предното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на оа решение.

48.=Пресуда на «Основен суд Штип» «К. бр.378/08» од 27.10.2010 година во ст.І и ст.ІV од изреката-УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.738/10.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда «К.бр.378/08» од 27.10.2010 година, под ст.І од изреката обвинетите Д. Г., В. Г. и П. Г. сите од Ш. ги огласил за виновни за кривично дело “Спречување службено лице во вршење на службено дејствие” од чл. 382 ст.2 в.в. со ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, за кое ги осудил секој поединечно на парична казна од по 40 дневни глоби во износ од по 400 евра, во денарска противвредност од по 24.400 денари. Воедно обвинетите ги задолжил да платат износ од по 2.500 денари на име паушал. Согласно чл. 100 ст.1 од ЗКП оштетените Т. В., К. Ф., Б.Т., С. И., Ј. И. и С. Б. за остварување на имотно правното барање ги упатил на спор.

Под ст.ІІ од изреката према обвинетиот И. Д. го одбил обвинението врз основа на чл. 367 ст.1 т.3 од ЗКП дека сторил кривично дело “Спречување службено лице во вршење на службено дејствие” од чл. 382 ст.2 в.в. со ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, бидејќи овластениот тужител до завршувањето на главниот претрес се откажал од обвинението.

Под ст.ІІІ од изреката према обвинетите С. Г., Т. Ѓ.и С. И. го одбил обвинението врз основана чл. 367 ст.1 т.3 од ЗКП, дека сториле кривично дело “Телесна повреда” од чл. 130 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, бидејќи овластениот тужител до завршувањето на главниот претрес се откажал од обвинението.

Под ст.ІV од изреката обвинетите Т. В. и П. И. ги ослободил од обвинение врз основа на чл. 368 т.3 од ЗКП, дека сториле кривично дело “Телесна повреда” од чл.130 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, а обвинетиот В. Т. дека сторил и едно кривично дело “Телесна повреда” од чл. 130 ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетите го сториле делото за кое се обвинуваат. Согласно Законот за судски такси ги задолжил приватните тужители Д. и В. Г. да платат износ од 800 денари на име судска такса во полза на Републичкиот буџет Скопје. Согласно чл. 102 ст.3 од ЗКП, приватните тужители В. и Д. Г. за остварување на своето имотно правно барање ги упатил на спор.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на жалителите да првостепениот суд со донесувањето на првостепената пресуда во обжалените делови под ст.І и ст.ІV од изреката сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст) која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата во овој дел е нејасна, неразбирлива истата не наоѓа потрепа во содржината на изведените докази како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не наведува

доволно причини за решителните факти од кои се раководел при одлучувањето, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказната постапка.

Имено, од изведените докази првостепениот суд правилно прифатил за докажано дека обвинетите Дарко, Ване и Павле Голубови го сториле предметното кривично дело “Спречување службено лице во вршење на службено дејствие” од чл. 382 ст.2 в.в. со ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, на начин поконкретно опишан во ст.1 од изреката на обжалената пресуда. Меѓутоа, во конкретниот случај по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи од страна на жалителите, фактичката состојба која ја утврдил првостепениот суд во ст.4 од изреката на првостепената пресуда се доведува под сериозно сомнение. Ова од причини што првостепениот суд ги ослободува од обвинение обвинетите Трајковски Васо и Петков Игор да сториле кривично дело “Телесна повреда” према приватните тужители согласно чл.368 т.3 од ЗКП, поради недокажаност, а од увидот во списите по предметот видно е дека првостепениот суд извел доволно материјални и вербални докази кои укажуваат на фактот дека предметните телесни повреди со кои се здобиле приватните тужители произлегуваат од овој кривично-правен настан. Во прилог на горе наведеното се и исказите на сведоците Д. И. кој изјавил: “Еден од шумските полицајци го имаше удрено Дарко“, како и исказот на сведокот Ј. М. кој изјавил: “Добро видов двајца го удрија и В. и И. и тоа го удираа со рацете по двапати Д.о и тоа во предлот на вратот и главата“, а на кој исказ првостепениот суд воопшто не поклонил верба. Во контекст на горе наведеното се и издадените лекарски уверенија на име на приватните тужители како и непосредниот распит на Д-р. Ѓ. Д..

При една ваква состојба на работите и при постоење на доволно докази кои упатуваат на фактот дека телесните повреди кои се здобиле приватните тужители потекнуваат од овој кривично правен настан, воопшто не држи образложението на првостепениот суд дека од изведените докази не се докажало да обвинетите В. и И. ги сториле предметните кривични дела за кои се товарат. Во конкретниот случај, а со оглед на тоа дека приватните тужители В. и Д. за истиот овој кривично правен настан заедно со обвинетиот П. се товарат дека сториле кривично дело “Спречување службено лице во вршење на службено дејствие” од чл. 382 ст.2 в.в. со ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, на начин што обвинетите со сериозна закана дека ќе нападат по животите и телата на овластените службени лица и дека ќе бидат убиени со пиштол ќе им бидат запалени имотите, како и со давање на активен отпор т.е. туркање и мавање со рацете ги спречиле службените лица во вршењето на службеното дејствие, притоа упатувајќи им и разни навредливи зборови наведени во изреката на првостепената пресуда, па при една ваква состојба на работите првостепениот суд бил должен да утврди на каков начин и под какви околности настанале телесните повреди со кои се здобиле приватните тужители и дали постои можност, тужителите да ги здобиле телесните повреди истовремено пружајќи го активниот отпор према службените лица.

Во колку првостепениот суд утврди дека телесните повреди со кои се здобиле приватните тужители, а конкретно наведени во

издадените лекарски уверенија на нивно име се како резултат на дејствијата превземени од страна на службените лица ќе биде потребно првостепениот суд да изведува и други докази со цел да може да утврди со сигурност дали во конкретниот случај овластените службени лица постапиле во рамките на своите службени овластувања, односно дали биле превземени сите неопходни мерки заради извршување на службеното дејствие, па во смисла на тоа и да употребиле физичка сила и дали во конкретниот случај може да стане збор за прекумерна употреба на физичка сила, а со тоа и пречекорување на нивните овластувања.

Сторените суштествени повреди имаат допринос за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, а поради кое нешто не може да се испита ниту правилната примена на КЗ, па затоа следувахе да првостепената пресуда во обжалените делови се укине и предметот во овој дел врати на првостепениот суд на повторно судење.

Со оглед на тоа дека со утврдената фактичка состојба по однос на кривичното дело “Телесна повреда”, а за која овој суд е на мислење дека е погрешно и нецелосно утврдена, се задира и во утврдената фактичка состојба и по однос на кривичното дело “Спречување службено лице во вршење на службено дејствие” од чл. 382 ст.2 в.в. со ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, следувахе пресудата да се укине како во ст.4 така и во ст.1 од изреката и предметот во овој дел врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, како и да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд, со тоа што на погоре наведените факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази со цел да може да утврди една правилна фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

49.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.163/09 од 25.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.79/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.163/09 од 25.11.2010 година обвинетиот М. С. од с.Е. го огласил за виновен за сторено продолжено кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и преркурсори” од чл.215 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 1 година и притоа го задолжил да плати паушални трошоци во износ од 2.000 денари.

Со истата пресуда од обвинетиот е одземена наркотична дрога- сиров опиум во количина од 720 грама.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на тужителот за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.7 од ЗКП, бидејќи првостепениот суд наполно не го решил предметот на обвинението. Имено, со поднесениот и на главниот претрес изменет и дополнет обвинителен акт, обвинетиот М. С., меѓу другото, се обвинува и за тоа дека на ден 23.09.2008 година околу 22,00 часот пред сендвичарата “Д.” во С. Н., од претходно набавениот сиров опиум катран иситнил и препакувал две пакувања и тоа едното од 3,1 грам, а другото од 0,02 грама и истите неовластено заради продажба ги држел и тоа едното пакување во негоиот џеп, а другото пакување од 3,1 грама во скрил во задното седиште на ПМВ “Застава 128” со рег.бр.ШТ-188-РФ сопствениот и управувано од М. Д. од П. Меѓутоа, за ова дејствие на обвинетиот првостепениот суд воопшто не се произнел со првостепената пресуда.

Од друга страна, тој се обвинува за сторени две продолжени кривични дела и тоа “Невластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори” од чл.215 ст.1 в.в.со чл.45 од КЗ и “Овозможување на употреба наркотични дроги” од чл.216 ст.1 в.в.со чл.45 од КЗ, додека со првостепената пресуда тој е огласен за виновен само за едно продолжено кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори” од чл.215 ст.1 од КЗ. Погоре опишаното дејствие на обвинетиот во образложението на првостепената пресуда воопшто не е опфатено, односно за истото првостепениот суд не се произнел. Со тоа првостепениот суд наполно не го решил предметот на обвинението и со тоа е сторена погоре наведената суштествена повреда на постапката.

Оваа сторена суштествена повреда на постапката е од влијание и за фактичката состојба, која што во овој дел не е утврдена, бидејќи првостепениот суд непроизнесувајќи се за ова дејствие на обвинетиот, во тој дел и не ги утврдил решителните факти, како и самото преземено дејствие на обвинетиот во извршувањето на ова кривично дело.

Основани се и жалбените наводи на тужителот за повреда на Кривичниот законик. Во конкретниот случај, како што прифатил првостепениот суд, не се работи за истородни кривични дела според чл.45 ст.2 и ст.3 од КЗ, бидејќи дејствијата во извршувањето на овие кривични дела, “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори” од чл.215 ст.1 и “Овозможување на употреба наркотични дроги” од чл.216 ст.1 од КЗ, не се истоветни, тие не се од иста правна норма, туку се работи за различна квалификација на овие кривични дела, па за секое од нив може да се работи само за две продолжени кривични дела според чл.45 ст.1 од КЗ, а не според чл.45 ст.2 и ст.3 од КЗ.

Поради овие причини следувааше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење. При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази и во дополнување на постапката по потреба да изведува и други докази, при што да изврши правилна и целосна анализа и оцена на секој од изведените докази, да ја отстрани погоре наведената суштествената повреда на одредбите на кривичната постапка на која укажува овој суд и

да донесе правилна и законита пресуда за кривичните дела за кои обвинетиот се обвинува, притоа придржувајќи се на чл.338 ст.1 од ЗКП.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

50.=Пресуда на Основен суд во Штип К-537/09 од 17.11.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.82/11.

«Основен суд Штип со обжалената пресуда К-537/09 од 17.11.2010 година, обвинетите С. С.од П., К. К. од П. и Ј. Г.од П. ги ослободил од обвинение за кривично дело “Телесна повреда “ по чл.130 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП поради недокажаност. Приватниот тужител е задолжен да плати на обвинетите износ од 16.640,00 денари трошоци по постапката како и да плати за вешто лице износ од 1.600,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Приватниот тужител е задолжен да плати судска така во износ од 800,00 денари веднаш по приемот на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд од изведените докази нашол дека не се докажало да обвинетите го сториле кривичното дело “Телесна повреда “ по чл.130 ст.1 од КЗ прама оштетениот В. А. на начин како што е подробно опишано во изреката на првостепената пресуда прифаќајќи ги одбраните на обвинетите и сведоците кои сведочеле во корист на обвинетите - дека истите го немаат физички нападнато приватниот тужител, а не му поклонил верба на приватниот тужител и на писмениот доказ - лекарското уверение, како и на сведокот Б. поради што утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и правилната примена на КЗ. Имено првостепениот суд ги прифатил одбраните на обвинетите дека физички не го нападнале тужителот, да тој бил под дејство на алкохол, да истиот ги нападнал обвинетите, а не обратно како што е во приватната тужба и да тој повредил ги задобил од паѓањето на замјата, бидејќи бил пијан, а било на рамен терен. Во поткрепа на ослободителната пресуда првостепениот суд ги зел како веродостојни исказите на сведоците Б. Ј., Ѓ. Н. и Љ. С. кои ја потврдиле одбраната на обвинетите - дека истите не го физички нападнале оштетениот туку тој се повредил паѓајќи на замјата. Меѓутоа вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а пред се поради исказот на оштетениот и приложеното лекарско уверение со констатираните телесни повреди на име на оштетениот. Оштетениот во својот исказ јасно наведува дека на критичното време и место бил во кафеаната заедно со сведокот Б. при што приватниот тужител бил повикан од обвинетиот К. да наводно излезе од кафаната, бидејќи некој човек сакал да разговара со него, а после 20 до 30 метри од кафаната сите тројца обвинети го начекале обвинетиот и физички го нападнале и телесно го повредиле. Откако завршил физичкиот напад се појавил сведокот Б., бидејќи на овој сведок некој од кафаната му кажал дека

оштетениот физички го напаѓаат пред кафаната, по што сведокот Б. ги запрашал обвинетите зошто го тепаат и му помогнал на оштетениот да стане. Во контекст на ова е и исказот на сведокот Б. кој наведува дека откако седнале во кафаната едно лице му рекол да излезе бидејќи нешто се случувало надвор од кафаната, а при тоа забележал дека го нема оштетениот В. и кога излегол дваесетина метри од кафаната ги видел тројцата обвинети и тужителот В. кој што клечел пред нив, по што овој сведок погрдно му се обратил на обвинетиот К. и го отурнал во еден момент, а оштетениот на овој сведок му се пожалил дека бил физички нападат од тројцата обвинети. Во контекст на ова е и приложеното лекарско уверение со нанесени телесни повреди и тоа: набиеници со модрици по десната и левата страна на лицето, гребната од 3 см и болка во левото уво, помодрување и болки во левата подлактица, набиеница на коленото, набиеница на коленото, набиеница во глуждот од десната нога, модрици и болки во градите и во зглобови и колената. По однос на лекарското уверение било распрашано вешто лице Др.С. Н. кој наведува дека овие повреди можат да настанат од удар и тоа со тупаница или тврд предмет, а можат да настанат и од паѓање на тврда подлога, по однос на повредите кои биле видливи овој сведок како вешто лице констатира дека постои оток во големина на орев од 3 см во пределот на левиот слепоочен виличен дел на лицето со болна осетливост на притисок, а оштетениот субјективно се жалел на болки во пределот на градниот кош на грбот во пределот на двете лопатки под плешките, болки и оток во двата рачни зглоба повеќе од десниот со ситни гребнати во предлог на коренот на малиот прст од дената шака со должина од 1,5 до 2 см.

Поради сите ови причини погоре наведени утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и правилната примена на КЗ поради што Овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

При повторно судење првостепениот суд треба да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна повторна анализа и преоцена да ги има во предвид укажувањата на Овој суд по однос на релеватните факти битни за утврдување на кривичната одговорност кај обвинетите, да изврши нивно мегусебно соочување - помеѓу оштетениот и обвинетите како и помеѓу сведокот Б. и обвинетите и сведокот Б. и оштетениот и тоа на околностите за настанот кој се случил пред кафаната за начинот на кој е излезен оштетениот од кафаната, во каква состојба го затекнал сведокот Б. оштетениот, како дејствија презеле обвинетите кога дошол сведокот Б. дали оштетениот имал видливи повреди и други околности битни за утврдување на релеватните факти, а по потреба првостепениот суд да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичката состојба па со правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката .

51.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.470/2010 од 06.12.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип кж.бр.89/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.470/2010 од 06.12.2010 год. под ст.І обвинетиот Д. Ч. од Ш. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Фалсификување пари” од чл.268 ст.4 од КЗ, за кое го осудил на парична казна од 60 дневни глоби во износ од 600 евра во денарска противвредност од 36.600,00 денари, вредноста на една глоба ја одредил на 10 евра во денарска противвредност од 610,00 денари, сметано по 61,00 денари за едно евро, која да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, а ако не ја плати во определениот рок или истата не може присилно да се изврши судот ќе ја изврши така што за секоја дневна глоба ќе определи еден ден затвор. Согласно чл.268 ст.5 од КЗ одлучил од обвинетиот Д. Ч. да се одзема банкнотата во апоени од 200 евра со сериски број Х 00320315375 и истата да биде поништена. Согласно чл.89 и 92 од ЗКП го задолжил обвинетиот Д. да плати во корист на Буџетот на РМ на име паушал износ од 3.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Под ст.ІІ од истата пресуда обвинетиот А. Р. од Ш. го ослободил од обвинение врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП, да заедно со обвинетиот Д. Ч. како соизвршител во смисла на чл.22 од КЗ да строил кривично дело “Фалсификување пари” од чл.268 ст.4 од КЗ, бидејќи не е докажано дека обвинетитот го сторил делото за кое се обвинува. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП кривичните трошоци во постапката одлучил да паднат на товар на Буџетот на РМ.

одлучи како во изреката од следните причини:

Овој суд испитувајќи ја обжалената пресуда во смисла на чл. 393 од ЗКП и по службена должност внимавајќи дали се сторени суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка од член 381 став 1 точки од 1, 5, 6, 8 до 11 од ЗКП, најде дека во конкретниот случај првостепениот суд при донесувањето на побиваната одлука сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП.

Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на обжалената пресуда е неразбирлива, а во побивната пресуда не се наведени причините за решителните факти.

Според содржината на изреката на обжалената пресуда обвинетиот е виновен дека примил како вистински, лажни пари (една банкнота во апоени од 200 евра) и така примената лажна пара, критичната вечер ја пуштил во оптек на начин утврден во образложението на првостепената пресуда. Во изреката на пресудата првостепениот суд не навел и не прецизирал по кои обележја пуштената лажна банкнота во оптек се разликува од оригиналната таква банкнота, што ја чини изреката на пресудата неразбирлива, а самата пресуда неподобна за испитување.

При повторното судење, првостепениот суд во смисла на погоре наведеното укажување должен е да ја острани наведената суштествена повреда, да ги изведе доказите и со нивна преотценка во една целина да

донесе законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП се одлучи како во изреката.

52.=Пресуда на «Основен суд Штип» «К.бр.34/10» од 17.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.9/11.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда «К.бр.34/10» од 17.11.2010 година, обвинетата «А. Г.» од «Ш.» ја огласил за виновна за кривично дело “Неплаќање издршка” од чл. 202 ст.1 од КЗ, па и изрекол условна осуда со која и утврдил казна затвор во траење од шест месеци која казна нема да се изврши доколку обвинетата во рок од една година не стори ново кривично дело и доколку ја плати доспеаната, а неплатена издршка за периодот од 16.06.2007 година до 17.11.2010 година за нејзината малолетна ќерка М. Г. во вкупен износ од 82.000,00 денари во рок од 90 дена по правосилноста на пресудата преку нејзиниот законски застапник, таткото А. Г. од Ш. и доколку во иднина ја плаќа издршката. Согласно чл. 89 и 92 од ЗКП ја задолжил обвинетата да плати во корист на Републички буџет Скопје на има паушал износ од 1.500,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетата дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.2 в.в. со чл. 395 од ЗКП(пречистен текст), бидејќи во конкретниот случај е повреден принципот *reformacio in reius*. Имено, од увидот во списите на предметот се констатира дека обвинетата со пресуда на Основен суд Штип К.бр. 490/08 од 23.06.2009 година била огласена за виновна за кривично дело “Неплаќање издршка” од чл. 202 ст.1 од КЗ, за кое кривично дело и била изречена условна осуда со која и била утврдена казна затвор во траење од шест месеци која казна нема да се изврши доколку обвинетата во рок од една година не стори ново кривично дело. Оваа пресуда по жалба на обвинетата била укината со решение на Апелациониот суд во Штип КЖ-531/09 од 21.12.2009 година.

Постапувајќи по напред наведеното решение на овој суд, првостепениот суд по одржан главен претрес и спроведена доказна постапка, со нападнатата пресуда К.бр. 34/2010 од 17.11.2010 година, повторно обвинетата ја огласил за виновна за кривично дело “Неплаќање издршка” од чл. 202 ст.1 од КЗ и изрекол условна осуда со која и утврдил казна затвор во траење од шест месеци која казна нема да се изврши доколку обвинетата во рок од една година не стори ново кривично дело, но покрај оваа обврска кон условната осуда првостепениот суд на обвинетата и ставил уште два дополнителни услови и тоа: “и доколку ја плати доспеаната, а неплатена издршка за периодот од 16.06.2007 година до 17.11.2010 година за нејзината малолетна ќерка во вкупен износ од 82.000,00 денари во рок од 90 дена

по правосилноста, како и доколку во иднина уредно ја плаќа издршката“. Оттука произлегува дека и покрај тоа што во конкретниот случај жалба била изјавена само во корист на обвинетата, првостепениот суд при повторното судење со обжалената пресуда ја изменил пресудата на штета на обвинетата по однос на кривичната санкција со тоа што со условната осуда како што е веќе погоре наведено, покрај основниот услов “дека утврдената казна затвор во траење од шест месеци нема да се изврши доколку обвинетата во рок од една година не стори ново кривично дело“, првостепениот суд и ставил уште две дополнителни обврски за да не биде извршена утврдената казна затвор во траење од шест месеци и тоа доколку ја плати стасаната, а не платена издршка за нејзината малолетна ќерка во износ од 82.000,00 денари и доколку во иднина ја плаќа издршката. Со таквото постапување при повторното судење повеќе од очигледно е дека првостепениот суд го повредил принципот *reformacio in reius*, односно на штета на обвинетата ја изменил првостепената пресуда по однос на кривичната санкција по укинувањето на првата пресуда.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП имаат влијание и фактичката состојба да не може да биде испитана, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на КЗ, поради што жалбата на обвинетата и по однос на овие жалбени основи е основана.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оцена, да ги има во предвид укажувањата на овој суд погоре како и жалбените наводи на обвинетата, задолжително да ја отклони сторената суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.2 в.в. со чл. 395 од ЗКП, па откако ќе постапи по укажувања на овој суд ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

53.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.421/09 од 16.12.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.93/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.421/09 од 16.12.2010 год. обвинетиот П. Д. од Ш. врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинение да сторил кривично дело “Тешки дела против општата сигурност“ од чл.292 ст.3 в.в. со чл.288 ст.4 в.в. со ст.2 од КЗ, бидејќи не е докажано дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП трошоците во постапката на обвинетиот П. Д. во износ од 15.780,00 денари и трошоците за ангажирани вешти лица во износ од 3.000,00 денари или вкупно 18.780,00 денари одлучил да паднат на товар на Буџетските средства на РМ. Согласно чл.100 ст.3 од ЗКП оштетените Ж. К. и Т. К. двајцата од С., за остварување на имотно-правното барање ги упатува на спор.

Жалбата е основана.

По оцена на овој суд утврдената фактичка состојба во обжалената пресуда е погрешна и нецелосна. Имено од изведените докази првостепениот суд утврдил дека не се докажало дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое е обвинет, односно дека нема причинско-последична врска помеѓу неговите дејствија и хаваријата на механизмот на лифтоот, како причина за падот на истоит и задобивањето на повредите на оштетените во кривично-правниот настан, дека нема каузалитет помеѓу дејствијата на обвинетиот и конкретната опасност - опасната ситуација, хаваријата на лифтоот и неговиот пад.

Првостепениот суд од исказот и од наодот и мислењето на вештото лице утврдил дека причина за хаварија и падот на лифот била поради дејствување на надворешна механичка сила, односно веројатноста да причина за падот на лифтоот да е од преоптовареноста да е многу мала.

Од исказите на обвинетиот П. и сведокот С. судот утврдил дека поради нарушени односи со лицата С., Ј. и С. П., лицето С. поставил метална шипка во механизмот на лифот, која шипка оштетениот С. ја фрлил во соседниот објект сопственост на С., а која подоцна била одземена со потврда од истот. Прифаќајќи ги наведените искази и обвинетиот П. и сведокот - оштетениот С., судот прифаќа дека лицето С. П. ја предизвикал хаваријата на лифтоот.

Неспорно е дека односите помеѓу обвинетиот и неговиот брат С. и лицата С., Ј. и С. П. биле нарушени, како и дека неспорно дека е одземена предметната шипка од С., која С. ја фрлил во неговиот објект, но на предметната шипка не е извршено вештачење како би се утврдило дали со истата е делувано на погонскиот полжав - редуктор со електромотор.

Вештото лице од исказот пред истражниот судија констатира дека оштетувањето на лифот - напукнувањето на полжавот може да настане како резултат на надворешна сила, а дека била мала веројатноста истото да настане од преоптеретеност на лифтоот. Ваквиот исказ на вештото лице е нејасен и контрадикторен, бидејќи истиот не ја наведува стварната причина за хаваријата на лифтоот, туку остава можност за алтернативен избор на судот за пукањето на полжавот.

Во поткрепа на ова е и фактот дека вештото лице на 24.08.2008 год. излегол на лице место и истиот во подрумскиот дел на објектот на обвинетиот, каде се наоѓал механичкиот пренос - редуктор со кој се покренува лифтоот го демонтирал, со одвртување на шрафовите и вадење на капакот, редукторот и при тоа констатирал дека полжавот е пукнат. Притоа вештото лице нема констатирано дали претходно е ваден капакот на редукторот и делувано со механичка сила на истиот за да дојде до негово пукање.

Од фотоалбумот е видно дека е влегувано во објектот на обвинетиот, книжара на приземниот дел, со правење отвор од страна на соседниот дел кој е сопственост на лицето С. П., меѓутоа предметниот редуктор е во подрумскиот дел, а таму не се констатирани неовластени влегувања од некое лице.

За правилно утврдување на наводите во наодот на вештото лице, за правилно утврдување на причината за напукнување на полжавот на редукторот било потребно непосредно сослушување на

вештото лице на главниот претрес и при тоа истот да даде објаснување и точно мислење за начинот на настанување на дефектот на предметниот полжав, на кој начин е дошло до пукање на истиот, дали со директно делување на полжавот со механичка сила или поради други фактори.

Првостепениот суд прифаќајќи го контрадикторното и нејасно вештачење на вештото лице како доказ, погрешно утврдил дека не се докажало дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое е обвинет, а имајќи го предвид фактот, кој е констатиран и од самото вешто лице дека обвинетиот за монтираниот лифт не располагал со техничка документација со изведување на конструкцијата на лифтот, составните делови кои влегуваат во конструкцијата на лифтот, димензиите на лифот, носивоста на истиот, како и други околности од областа на безбедноста при употребата на лифот, како и дека нема направено технички прием и нема дозвола од овластен орган за употреба на лифтот.

Поради погрешно утврдената фактичка состојба погрешно е применето материјалното право, поради што следуваše да се жалбата уважи и пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има предвид горе наведените укажувања, и доколку преку повторен и непосреден распит на вештото лице не може да се утврдат наведените околности на кои погоре е укажано околу утврдувањето која е директната причина за паѓањето на лифтот и поради што е дојдено до пукање на полжавот кој ја врши редукцијата на бројот на вртежи, поготово што вештото лице е контрадикторен околу одговорот на прашањето поради што може да дојде до напукнување на полжавот, особено што вештото лице не изјавило да констатирал да пред него друг да вршел демонтажа на полжавестиот редуктор, и поради фактот дека претходните два дена обвинетиот и неговиот брат го користеле лифтот, па потреба судот може да побара тимско вештачење било од машински факултет или друга овластена институција која се занимава со проблематиката на лифтовите, но сепак судот не треба да испушта од вид и постоењето на причинско последичната врска околу пропуштањата на обвинетиот како управител на фирмата кој е директно одговорен за законитото работење на фирмата околку необезбедување на техничката документација за истиот, нема направено технички прием и необезбедување на дозвола за користење на истиот од овластен орган, како што тоа впрочем го налагаат и законските прописи наведени во самото обвинение, а од кои факти зависи и субјективниот однос на обвинетиот према стореното дело, што особено поготово на самиот лифт според исказите на оштетените немало никакво предупредување дека лифтот не смее да се користи, на кој начин првостепениот суд преку една целосна анализа и повторна оцена на сите докази ќе може да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

54.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.27/10 од 26.04.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.389/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.27/10 од 26.04.2011 година обвинетиот А. С. од К. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 6 месеци и притоа го задолжил да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 6.825 денари, како и да плати паушални трошоци во износ од 2.000 денари. Со истата пресуда обвинетиот е задолжен на оштетениот Т. Д. од Ш. да му ја надомести сторената штета во износ од 51.700 денари.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на жалителот за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејки наведените причини за решителните факти во првостепената пресуда се нејасни и во значителна мера противречни со изведените докази. Имено, првостепениот суд прифатил и утврдил дека, покрај другите предмети, на критичната ноќ обвинетиот А. С. од куќата сопственост на оштетената Т. Б. од Ш. одзел и телефон марка “Н.“ ....., со ИМЕИ ....., со телефонски број ..... Истовремено, судот утврдил дека од ВИП операторот обвинетиот С. имал купено сим картичка со претплатнички број 077-521-780, која што ја користел во телефонскиот оператор со ИМЕИ број ....., што се гледа и од известувањето од овој оператор.

Со оглед дека обвинетиот негира дека го има извршено ова кривично дело, односно дека на критичната ноќ тој има влегувано во куќата на оштетените и дека од таму тој ги има земено предметите наведени во првостепената пресуда, а други докази за тоа не постојат, ниту усмени ниту пак материјални, се поставува прашањето дали обвинетиот го има извршено ова кривично дело. Како единствен доказ првостепениот суд го прифатил разговорот преку наведената сим картичка, која тој ја купил, со претплатнички број ....., но преку наведениот ИМЕИ број кој завршува со бројот 0, според известieto на ВИП операторот, додека обвинетиот се обвинува и е огласен за виновен со првостепената пресуда дека ИМЕИ бројот на телефонот “Н.....“ ..... е со истиот ИМЕИ број, но кој завршува со бројот 7. И според доставената детална листа од Т-мобиле, преку телефонски број ....., кој бил сопственост на оштетениот Т., е разговарано преку ИМЕИ со истиот број кој завршува со последната бројка 0, а не со број 7.

Од сето ова произлегува дека обвинетиот се обвинува и е огласен за виновен дека од оштетениот го има одземено овој мобилен телефон “Н.“ ..... со ИМЕИ број што завршува со 7, иако според изведените докази тој со неговата сим картичка разговарал во телефонски оператор со ИМЕИ број што завршува со бројката 0.

Во тој поглед основани се и жалбените наводи на жалителот дека фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, бидејки не е утврден битниот факт, одземениот телефон од оштетениот, марка “Н.“ Е66, со претплатнички број ....., кој точно ИМЕИ број го има, дали со

број што завршува со 7 или пак со број што завршува со 0.

Поради овие причини, со оглед на погоре наведената суштествена повреда на постапката и поради тоа што фактичката состојба не е правилна и целосно утврдена, следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, при што оштетениот Д. Т. да се изјасни кој ИМЕИ број го има тој телефон Н. кој тогаш е одземен од куќата, а во врска со тоа да се сослуша и на околноста и за приложената сметка за купен мобилен телефон, според која наведениот ИМЕИ број завршува со број 7 и дали според оваа потврда тој го има купено тој телефон со овој ИМЕИ број, како и тоа кој го користел мобилниот телефон кој завршува со ИМЕИ бројот 0 според доставената детална листа од Т-мобиле. Исто така, по потреба судот да повика стручно лице за да се изјасни дали овие ИМЕИ број ..... и ИМЕИ број ....., на кои последните бројки се различни (0 и 7), може да ги има еден телефонски апарат. По потреба судот да изведува и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти да ја отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд, да изврши правилна и целосна анализа на секој од изведените докази и да донесе правилна и законита пресуда, со која правилно и со сигурност да утврди дали обвинетиот С. е сторител на ова кривично дело.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката на ова решение.

55.=Пресуда на «Основен суд Штип» «К.бр.505/10» од 16.06.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.475/11.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда «К.бр.505/10» од 16.06.2011 година, обвинетите «А. У.» од «Ш.» и «Т. А.» ги огласил за виновни за кривично дело «Напад врз службено лице при вршење работи на безбедноста» по чл «чл.383 ст.2 в.в.ст.1 и в.в.чл.22» од КЗ за кое ги осудил на казна затвор во траење од по 4 месеци. Согласно чл. 89 и 92 ст.1 од ЗКП, ги задолжил обвинетите да платат на име паушал сума од 1.500,00 денари секој поединачно како и трошоци на кривичната постапка за вештото лице солидарно да платат 1.500,00 денари во корист на буџетските средства во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, во образложението на пресудата не се наведени доволно причини за решителните факти од една страна, од друга пак наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази.

Имено, првостепениот суд во изреката на пресудата, сосема идентично со обвинението утврдил дека двајцата обвинети А.У. и Т. А. на критичната дата и место во семејната кука на таткото на второобвинетиот при вршење на работи на јавна безбедност чување на јавниот ред и мир откако предходно бил пријавен настан - тепачка униформираниите службеници К. М. и Г. М. вработени во СВР Штип при обид да им се утврди идентитетот на обвинетите одбиле да се легитимираат и им упатиле навредливи зборови,, Кои сте вие да ве ебеме у неписмените, а потоа физички ги нападнале удирајќи го со клоци и тупаници по целото тело при што им нанеле телесни повреди и тоа на К.М. набивно расечна рана на вториот прст од левата шака, а на Г.М. нагмечување на прстите на левата шака и осет на отрпнатост со што да сториле кривично дело „Напад врз службено лице при вршење работи на безбедноста по чл «чл.383 ст.2 в.в.ст.1 и в.в.чл.22» од КЗ . Ваквата изрека на пресудата не наоѓа поткрепа во утврдената фактичка состојба од првостепениот суд како и во причините на пресудата. Сосема е нејасно кои се тие дејствија што оштетените службени лица ги превзеле за чување на јавниот ред и мир, а при кое вршење да биле нападнати од обвинетите.

Првостепениот суд утврдил дека оштетените службени лица критичната вечер постапувале откако било завршено нарушувањето на јавниот ред и мир во Нас. Три чешми каде настанала тепачка помеѓу група на младинци и тоа по 1 часот по полноќ .Тоа значи дека службените лица вршеле службени дејствија на собирање на информации во врска со казниво дело. Собирањето информации е регулирано во чл.42 од Законот за полиција каде што е наведено дека тоа се врши со непосредни разговори со граѓаните, кои не се должни да ги дадат бараните информации на полициските службеници. Оштетените службени лица од подносителот на пријавата дознале дека и второобвинетиот бил учесник во критичниот настан и не само што го знаеле второобвинетиот Т.А. туку знаеле и на која адреса живее. Од тие причини воопшто не им било потребно неодложно утврдување на идентитетот на второобвинетиот во 1 часот по полноќ, затоа што чл.35 од Законот за полиција уредува дека примената на полициските овластувања мора да биде сразмерна на потребата заради која се превземаат. За собирање на информации на полициските службеници за одредениот настан им било на располагање повикување со покана, регулирано со чл.43 од Законот за полиција каде во алинеа 3 е децидно наведено дека повиканото лице може присилно да се доведе само со судска наредба и само тогаш кога очигледно одбегнува да се јави на уредно доставена покана во која било предупредено на можноста од присилно доведување и тогаш кога своето недоаѓање нема да го оправда. Исто така согласно чл.44 од Законот за полиција е наведено дека повикувањето се врши во време од 06 до 22 часот освен ако постои опасност од одлагање што за овој настан не е случај. Првостепениот суд утврдил дека службените лица ги разбудиле двајцата обвинети додека спиееле по 01,00 часот по полноќ да им земат изјави, иако од околностите на случајот тоа не било неодложно што е спротивно на чл.35 од Законот за полиција и чл.13 алинеа 6 од Правилникот за начинот на вршење на полициското работење каде е регулирана можноста за влегување во дом

само за врачување на покана каде е наведено дека “по исклучок ако полицискиот службеник на јасен и недвосмислен начин од лицето е поканет да влезе во домот, тогаш може да му ја врачи поканата во просториите на домот во кој бил повикан да влезе,, што не е случај во овој настан каде двајцата обвинети се противеле да воопшто бидат разбудени и да даваат изјави на службените лица.

Сето погоре наведено укажува дека службените лица постапувале спротивно на одредбите од Законот за полиција и Правилникот за начинот за вршење на полициските работи поради што овие нивни дејствија не можат да добијат третман на објект на заштита на кривичното дело «Напад врз службено лице при вршење работи на безбедноста» по чл «чл.383 ст.2 в.в.ст.1 и в.в.чл.22» од КЗ.

Поради сите овие релевантни факти кои не се со сигурност утврдени од страна на првостепениот суд се доведува под сомнение дали е целосно утврдена фактичката состојба, а со тоа и правилната примена на КЗ поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оцена, па откако ќе ги утврди релевантните факти на кои укажува овој суд и на кој се укажува во жалбата на обвинетите, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

56.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.136/10 од 04.07.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.555/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.136/10 од 04.07.2011 год. обвинетата В. Д.од К. ја огласил за виновна за сторено продолжено кривично дело “Царинска измама“ од чл.278-а ст.1 в.в. чл.45 од КЗ, за кое и изрекол условна осуда, со која за стореното кривично дело и утврдил казна затвор во траење од 3 (три) месеци, а извршувањето на казната затвор се одлага условно во рок од 1 (една) година доколку обвинетиот за време на рокот за проверување не стори ново кривично дело. На обвинетата В. Д. за стореното кривично дело “Царинска измама“ од чл.278-а ст.1 в.в. чл.45 и изрекол и парична казна во износ од 30.000,00 денари, која казна да ја плати во рок од 3 месеци по правосилноста на пресудата во корист на Буџетските средства на РМ. Воедно ја задолжил да плати на име паушал износ од 3.000,00 денари и на име трошоци на постапката во износ од 13.924,00 денари. Со решение согласно чл.522 од ЗКП кривичната постапка спрема обвинетото правно лице “Т. М.“ ДООЕЛ К. за продолжено кривично дело “Царинска измама“ од чл.278-а ст.5 в.в. ст.1 ја зпрел, бидејќи во текот на постапката правното лице престанало да постои.

Жалбите се основани.

Во КЗ не е пропишан привилегиран облик на Царинска измама од чл.278-а, кога избегнувањето на целосно или делумно плаќање на царински давачки и даноци е од помала вредност (чл.122 ст.33 од КЗ), но само е пропишан основниот облик на кривичното дело “Царинска измама“, каде како елемент на ова дело се бара избегнатата царина и другите царински давачки да биде од поголема вредност (чл.122 ст.34), а во ст.2 и ст.3 се пропишани потешките облици. Према тоа за да постои кривичното дело “Царинска измама“ од ст.1 на чл.278-а од КЗ нужно е да се работи за еднократно дејствие на пренесување стока од поголема вредност, а за да постои продолжено кривично дело на Царинската измама од чл.278-а в.в.со чл.45 од КЗ, потребно е секое одделно дејствие да ги исполнува обележјата на Царинската измама според износот на затаената царина и другите царински давачки со законот определен како услов за постоење на делото. Кај продолженото дело дејствијата треба да се сторени едно по друго во континуитет прекинуван со кратки временски интервали во рамките на разумна временска дистанца.

Според изнесеното кога се анализираат дејствијата за кои се обвинува обвинетата, по оцена на овој суд произлегува и со право на тоа укажува и жалителот дека во дејствијата преземени на 05.03.2007, 12.11.2007, 08.04.2008 год., 11.09.2008 год., 11.09.2008 год. и 17.11.2008 год. не се содржани елементите на основното кривично дело “Царинска измама“ од чл.278-а од КЗ, бидејќи го нема елементот на „поголема вредност“. Имено ако се земе во предвид дека просечната нето плата во 2007 год. била 14.584,00 денари x 5 просечни плати = 72.920,00 денари и во 2008 год. просечната нето плата 16.090,00 денари x 5 просечни плати = 80.450,00 денари, тогаш јасно произлегува дека вредноста на неплатената царина и другите давачки била како што следи: 05.03.2007 год. = 20.467,00 денари, на 12.11.2007 год. = 46.662,00 денари, на 08.04.2008 год., = 19.271,00 денари на 11.09.2008 год. = 2.2.238,00 денари, на 11.09.2008 год. = 62.547,00 денари и на 17.11.2008 год. = 36.092,00 денари, јасно произлегува дека сите износи се испод наведените износи што преставуваат поголема вредност и во 2007 и во 2008 год., што значи дека утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд во тој дел е погрешно утврдена.

Првостепениот суд го повредол и КЗ кога воопшто не одлучувал нити по пријавеното оштетно побарување од преставникот на Царинската управа на РМ Д. В., кој јасно на претресот пред судот истакнал оштетно побарување према обвинетите во износ од 627.976,00 денари, бидејќи со избегнувањето на плаќање на царината и другите царински давачки е оштетен Буџетот на РМ, нити пак судот ги извел како доказ изготвените решенија од Царинската управа за дополнителна наплата на царинскиот долг, нити пак судот ја одзел т.е. конфискувал прибавената имотна корист од обвинетите, иако бил должен тоа да го стори согласно одредбите од КЗ.

Поради изнесеното по оцена на овој суд не може да се испита и правилната примена на КЗ, поради што следуваа двете жалби да се уважат и обжалената пресуда укине и врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да постапи по истите и преку повторно изведување на изведените докази и нивна преоценка, ќе може да донесе една правилна и законита одлука.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

57.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.562/10 од 04.07.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.568/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.562/10 од 04.07.2011 год. обвинетите С. С. и А. А., двајцата од П., врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП ги ослободува од обвинение за кривично дело “Несовесно работење во службата“ од чл.353-в ст.2 в.в. со ст.1 в.в. со чл.22 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинуваат не е кривично дело според законот. Согласно чл.102 ст.3 од ЗКП оштетените З. А.од с.Г. С. и П. Н. од С. за остварување на истакнатото имотно-правно барање на име штета ги упатува на спор. Согласно чл.93 од ЗКП кривичните трошоци за ангажиран бранител на обвинетата А. А. од П., адвокат Марјан Михов од Штип, во износ од 7.800,00 денари, како и за ангажиран бранител на обвинетиот С. С.од П., адвокат Зоран Трајанов од Кочани, во износ од 18.440,00 денари одлучил да се исплатат од Буџетските средства на РМ.

Жалбата е основана.

Повреден е КЗ во корист на обвинетите - чл.356 т.1 од ЗКП . По оцена на овој суд погрешен е заклучокот на првостепениот суд кога и двајцата обвинети врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП ги ослободува од обвинение, бидејќи делото за кое се обвинуваат не е кривично дело според законот, т.е. да во преземените дејствија на двајцата обвинети немало елементи на кривичното дело за кое се обвинуваат, но да нивните преземени дејствија преставувале прекршок од чл. 38 ст.3 и 4 и чл.39, а казнив по чл.76 од Законот за шумите (Службен весник на РМ бр.47/97 од 19.09.1997 год), ова од причина што во случај на идентичност помеѓу прекршок и кривично дело разграничувањето се врши врз основа на интензитетот на општествената опасност на дејствијата. Дејствијата што се од помала или просечна општествена опасност претставуваат прекршок, а дејствијата со поголема општествена опасност претставуваат кривично дело. Во конкретниот предмет обвинетите се товарат дека со превземените противправни дејствија предизвикале поголема имотна штета на оштетените во висина од 175.217,00 денари. Во чл.122 ст. 26 од КЗ е одредено што се подразбира под поимот „поголема имотна штета“ - кога штетните последици го надминуваат износот од 5 просечно исплатени месечни нето плати во РМ во времето на извршувањето на делото (во 2008 год. нето исплатена месечна плата е 16.090,00 денари x 5 = 80.450,00 денари).

Сторената повреда е од апсолутен карактер, поради што следувахе да се обжалената пресуда укине и предметот врати на

првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги повторно изведе изведените докази и да ги истите преоцени, како и да го распраша во својство на сведок лицето А. А. на околноста која парцела покажувал на обинетиот С., дали парцелата под Кп.бр.154 или КП.бр.156, како и на околноста дали му е познато во која парцела обвинетиот С. ги исекол дрвата од шумата, предмет на обвинението, а посебно првостепениот суд да ги цени и одбраната на обвинетиот С. во делот кога вели дека „сакам да појаснам дека П. Н. и З. А. не си знаеа точно парцелите од причина што не беа видно обележани“, во склопот на изјавата на сведокот П. кога вели „иако седев цел месец кај братучед ми З. и требаше С. да почне со сечење на дрвата, но работите не се одвиваа како што треба, С. наоѓаше изговори ќе врнело дожд и не отпочна со сечата, па јас си отидов за С. и кога си отидов С. почнал да сече дрва и сечел и од мојата шума, но навлегол и во другата парцела која е заедничка моја и на З., за која нема одобрение, нити беше договорено да сече“- (договорот меѓу С. и П. бил да С. сече дрва од Кп.бр.156, за која парцела гласат и издадените одобренија за сеча по поднесените барања од П., а не од КП.бр.154), со цел да се утврди дали обвинетиот С. сторил или не кривичното дело за кое се обвинува, како и да се цени одбраната на обвинетата А. која воопшто не била на лице место, а сепак издала две решенија за одобрување на сеча, а во склопот на останатите докази, како би можело со сигурност да се донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

58.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 271/08 од 21.04.2011 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.482/11.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот П Ј од Ш го огласил за виновен за кривично дело „Напад врз службено лице при вршење работи на безбедноста“ од чл. 383 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ и му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од една година, чие извршување го одложил условно за две години, доколку за време на рокот на проверување обвинетиот не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил со паушал од 1.000,00 денари како и со 7.500,00 денари. Под ст.2 од изреката, обвинетиот З Р од Шго ослободил од обвинение согласно чл. 368 т.3 од ЗКП, за кривично дело „Мачење и друго сурово, нечовечко или понижувачко постапување и казнување“ од чл. 142 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Одлучил трошоците да паднат на товар на буџетските средства, а оштетениот П Ј од Ш за остварување на имотно правното барање на име штета го упатил на спор.

Од ваквата пресуда останал незадоволен обвинетиот кој во благовремен рок преку неговиот бранител, адвокат Јордан Маџунаров од Штип поднел жалба со која првостепената пресуда ја напаѓа поради суштествена повреда на постапката, погрешно и нецелосно утврдена

фактичка состојба, повреда на КЗ и одлуката за кривичната санкција и предлага жалбата да се уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење. Бараат да бидат известени за денот и часот на одржувањето на седницата заради нивно присуство.

Апелациониот суд во Штип, постапувајќи согласно чл. 387 ст.1 од ЗКП(Пречистен текст), изјавената жалба со списите по предметот ги достави до Вишото јавно обвинителство -Штип, кое го извести судот писмено дека предлог ќе дадат на самата седница на советот.

Апелациониот суд во Штип, постапувајќи согласно чл. 387 ст.3 и чл. 388 ст.4 од ЗКП, закажа и одржа седница на советот на која пристапија Јавниот обвинител во Вишото јавно обвинителство Штип - Методи Иванов, обвинетиот П Ј од Ш и неговиот бранител, адвокат Јордан Маџунаров од Штип.

На седницата на советот, Јавниот обвинител во Вишото јавно обвинителство Штип - Методи Ивнаов предложи, жалбата да се одбие како неноснована првостепената пресуда да се потврди, поради причините наведени во писмениот предлог Кож.бр.429/2011 од 20.09.2011 година.

Бранителот на обвинетиот, адвокат Јордан Маџунаров од Штип на седницата на советот изјави дека ја подржува жалбата по сите основи, причини и предлозите во истата.

Обвинетиот на седницата на советот изјави дека останува во се како во поднесената жалба од страна на неговиот бранител.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот ја разгледа поднесената жалба, па ценејќи ги жалбените наводи, пресудата, доказите и предлогот на застапникот на обвинението, најде дека:

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), бидејќи изреката на пресудата во нејзиниот втор дел по однос на обвинетиот - оштетениот З Р од Ш, за кривично дело од чл. 142 ст.2 од КЗ, за кое кривично дело З е ослободен од обвинение поради недокажаност е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си како и на содржината на изведените докази пред првостепениот суд. Во истражната постапка и на главниот претрес, од изјавите на вештите лица д-р. Г В - специјалист по олшта хирургија, од д-р. С Б - специјалист радиолог како и од лекарското уверение на име на оштетениот П и останатата медицинска документација за него, се утврдува дека П се здобил од кривично правниот настан со тешка телесна повреда - фрактура - скршеница со дислокација на 11-то ребро од градниот кош. Од изјавата на вештото лице д-р. Г В на главниот претрес од 15.04.2011 година, се утврдуваат начините на кои можел оштетениот - обвинетиот П да се здобие со погоре споменатата тешка телесна повреда и тоа; како резултат на тапа механичка траума со јак интензитет односно дејство на физичко - кинетичка сила врз местото на повредата или од пад на тврда подлога или од удар со тврд предмет со појак интензитет, или пак може да се здобие и со пад на остра ивица како

резултат на што доаѓа до фрактура на едно, а не на повеќе ребра и во случај да се работи за пад на остра ивица на местото на повредата во пределот на кожата би имало нагмечување со крвен подлив - хематом, кој треба веднаш да настане.

Овие можни начини на здобивање со оваа тешка телесна повреда, ги потврдува и д-р. Б С и главниот претрес, кога изјавила дека е можно да настане оваа повреда со пад на тврда подлога и со удар по телото.

Првостепениот суд прифатил дека П пред да биде внесен во зградата на СВР Ш при совладување на дадениот отпор од П од страна на овластените службени лица З Р и П А, П сакал да се ослободи од овластените службени лица кои го држеле, во тој момент при неговото тргање од нив, дошло до паѓање на сите тројца на земјата, при што П удрилл на ивицата на степените од зградата и се здобил со тешка телесна повреда - скршеница со дислокација на 11-тото ребро на градниот кош. Првостепениот суд при тоа не изведувал доволно докази и не утврдил дали оштетениот - обвинетиот П во пределот на кожата на местото на ударот имал крвен подлив - хематом, на кој факт укажува и д-р. ВГ.

При ваква состојба на работите, кога од вештите лица се изнесуваат повеќе можни начини на стекнување со оваа тешка телесна повреда, а првостепениот суд прифатил еден од можните начини, удар на ивицата од степените, без да утврдува дали потојат последици од тоа - хематом на кожата, за овој суд останува нејасно начинот како е нанесена оваа тешка телесна повреда, дали постојат можни последици од тоа, поради кои причини било потребно медицинско вештачење од стручна медицинска установа за утврдување на горните факти.

Првостепената пресуда не содржи доволно причини за решителни факти, кои да упатуваат на сигурен заклучок дека на оштетениот - обвинетиот П не му се нанесени повеќе телесни повреди, со физички напад и со преземените дејствија од Р 3 во полициската станица, детално опишани во ослободителниот дел од пресудата, во ст.2 од истата.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешна и непотполно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, првостепениот суд дел од изведените докази неправилно ги ценел или воопшто не ги ценел, поради тоа не ги утврдил и сите решителни факти од кривично правниот настан и поради тоа фактичката состојба е нејасна и непотполна. Не извел доволно докази за утврдување на начинот како П се здобил со тешката телесна повреда. Неосновано е тврдењето на првостепениот суд на стр.6 паос 2 од образложението на пресудата каде се наведува дека од изјавите на вештите лица од областа на медицината не се утврдувал фактот дека П се здобил и со повеќе телесни повреди за кои се товари обвинетиот З Р со поднесениот обвинителен акт од оштетениот - обвинетиот П како тужител.

Д-р. Б на главниот претрес од 11.04.2011 година изјавила дека П кривичната вечер кога бил однесен во О Б Ш при прегледот имал отекотини на главата - црвенило по лицето и крв по носот. Вештото лице д-р. М А - дежурен лекар критичната вечер во итната медицинска помош

- 3 ДШ, на главниот претрес од 14.03.2011 година изјавил дека при прегледот во просториите на СВР Ш констатирал модрица и оток на задниот раб на левата ушна школка, болна осетливост на левата слепоочна регија, набиеница со лесно модрило на десниот дел на грбот, огреботини на подлактните регии на рацете.

Д-р. А М на главниот претрес ги изнесува можните начини за настанување на горе наведените телесни повреди и тоа: со удар со тап предмет, рака, нога или отпагање на мазна површина, но без утврдување на конкретниот начин за настанување на овие телесни повреди. Нанесените телесни повреди кај П се потврдуваат и од издаденото лекарско уверение на име на оштетениот, издадено од д-р. Г В и од известувањето упатено до МВР СВР Шод истиот лекар, каде е наведено дека покрај тешката телесна повреда се забележуваат и дифузни нагмечувања по целото тело и главата.

Свидетелот Ш О не бил присутен на местото на настанот, но по настанот отишол во СВР Ш, откако го известиле дека обвинетиот - оштетениот П е таму, изјавил на главниот претрес дека тој лично нема видено дали и кој го физички нападнал П критичната вечер во СВР Ш но подоцна појаснува дека кратко време од неговото пристигнување во ходникот во зградата на СВР Ш, од една од канцелариите бил изнесен П и овластените службени лица на свидетелот му рекле дека е потребно П да се јави на лекар, по што свидетелот Ш лично го однел во Б, забележувајќи модрици по телото и лицето на П.

Во пресудата нема причини за решителни факти кој му ги нанел телесните повреди на П, на кој начин и во кое време.

Од горе наведените припчини следуваše првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба да ги отстрани суштествените повреди на одредбите од ЗКП, да нареди медицинско вештачење за сите повреди на оштетениот - обвинетиот П, за видот и начинот на нивното настанување, можните последици од истите од страна на Институтот за судска медицина, криминалистика и деонтологија С, да ги изведе веќе изведените докази, правилно да ги анализира и оцени на кој начин ќе утврди правилна и целосна фактичка состојба и ќе донесе законита и правила пресуда.

59.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.139/11 од 31.08.2011 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.569/11.

«Основниот суд Штип со обжалената пресуда К.бр.139/11 од 31.08.2011 година, обвинетиот Р. Х.од Ш. го огласил за виновен за кривично дело “Незаконита експлоатација на минерални сировини “ од чл.255-а ст.1 од КЗ за кое му изрекoл усoвнa осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 1(една) година која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 2(две) години не стори ново кривично дело како и го осудил на парична казна во износ од 150 Евра во денарска противвредност од 9.150,00 денари сметано по 61,00 за едно евро.

Воедно го задолжил обвинетиот Р. Х. паричната казна да ја плати во корист на Републички Буџет на РМ во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Доколку обвинетиот не ја плати паричната казна во определениот рок од 30 дена по правосилноста на пресудата и доколку паричната казна неможе да се изврши присилно, судот ќе ја изврши така што за секој започнати 20 евра ќе определи еден ден затвор. Согласно чл.89 и 92 од ЗКП обвинетиот го задолжил да плати во корист на Републички буџет на РМ-Скопје на име судски паушал износ од 2.000,00 денари, како и да плати на име кривични трошоци во постапката сума во износ од 2.000,00 денари за вешто лице Проф.геолог В. С. од Ш., сето тоа во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.225-а ст.4 од КЗ од обвинетиот Х. Р. се одзема во корист на РМ,-1-еден трактор марка “М Ф “ со број на шасија SHMDY .... со регистерски број ШТ-...-БЛ и 1-една тракторска Фергусонска приколица тип Е. К., и песокот во количина од 1,7 м³.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетите истакнати со поднесената жалба да првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП. Во конкретниот случај по наоѓање на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата по однос на кривичното дело “Незаконита експлоатација на минерални сировини “ од чл.255-а ст.1 од КЗ , за кое се товари и е огласен за виновен обвинетиот Р. Х. од Ш., е нејасна и неразбирлива,

Имено од законското битие на кривичното дело “Незаконита експлоатација на минерални сировини“ од чл.255-а ст.1 од КЗ, е од бланкетна природа и од тие причини во изреката на пресудата не е наведен материјалниот закон односно според кој член од Законот за минералните сировини, ископувањето на предметниот песок и чакал како и според која законска одредба е потребно за тоа да се поседува дозвола или концесија за експлоатација.

Покрај тоа, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката првостепената пресудата согласно чл.225-а ст.4 од КЗ од обвинетиот Х. Р. се одземени во корист на РМ,-1-еден трактор марка “Масеј Фергусон“ со број на шасија SHMDY .... со регистерски број ШТ-...-БЛ и 1-една тракторска Фергусонска приколица тип Емро К., и песокот во количина од 1,7 м³, а не е нагласено чија сопственост се истите. Од приложените и изведени докази произлегува дека одземените предмети се сопственост на трети лица, а по однос на тоа нема образложение во пресудата.

Врз основа на сторените пореди од напред наведените одредби од ЗКП под сомнение се доведува фактичката состојба по однос на одлуката за одземените предмети . Имено согласно член 225 - а став 4 од КЗ, пропишува предметите кои се употребени за извршување на кривичното дело, ќе се одземат.

Согласно член 100 - а став 2 од КЗ, е пропишано од сторителот на кривичното дело ќе се одземаат сите предмети наменети или

употребени за извршување на кривичното дело без оглед дали се негова сопственост или на трети лица само ако тоа го бараат интересите на општата безбедност, здравјето на луѓето и причините на моралот.

Согласно став 3 од истиот член предметите употребени или наменети за извршување на кривичното дело може да се одземат ако постои опасност повторно да бидат употребени за извршување на кривичното дело. Нема да се одземат предмети што се во сопственост на трето лице, освен ако тоа знаело или можело или било должно да знае дека се употребени или наменети за извршување на кривично дело. Првостепениот суд иако извел докази во правец на утврдување на сопственоста на предметите (Трактор и приколица наведени во изреката), не дал образложени причини согласно напред наведената одредба од член 100 -а од КЗ, доколку сметал дека треба да се одземат.

Од напред наведеното основани се и жалбените наводи на жалителот по однос на основот погрешна примена на материјалното право а во смисла на законските одредби од .225-а ст.4 од КЗ, како и од член 100 - а од КЗ, од став 2 и 3 цитирани погоре.

Од сите напред наведени причини следуваше жалбата да се уважи, првостепената пресуда укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд е должен да ги отстрани суштествените повреди погоре наведени, да изврши повторна анализа и оценка на изведените докази пред првостепениот суд, да го испита и утврди законскиот основ од материјалниот закон на кој се укажува од страна на овој суд. Одкако ќе ги утврди решителните факти од кривично правниот настан, за обвинетиот, особено со сигурност да испита факти и околности по однос на постоење или не на законскиот однов од член 100-а од КЗ по однос на сопственоста на предметите употребени за извршување на предметото кривично дело, па одкако ќе утврди јасна и потполна фактичка состојба, со правилна примена на материјалниот закон ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП(пречистен текст), се одлучи како во изреката

ОСНОВЕН СУД СТРУМИЦА

1.-Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.297/10 од 23.11.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.122/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.297/10 од 23.11.2010 год. обвинетиот Г. М. од С. го огласил за виновен за кривично дело “Кражба“ по л.235 ст.1 в.в. со чл.22 од КЗ, за кое го осудил на парична казна од 50 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја одредил на 10 евра, а во денарска противвредност од 615,00 денари, семтано по 61,50 денари за едно евро, а износот на паричната казна изнесува 30.750,00 денари, која парична казна е должен да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.89 ст.3 од ЗКП го задолжил да плати на име паушал сума во износ од 2.000,00 денари, а

согласно чл.102 ст.2 од ЗКП го задолжил обвинетиот да на оштетениот Т. К. од с.П. му ја надомести причинетата штета во износ од 30.700,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресуда, а под страв од присилно извршување.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, затоа што изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива. Имено, во изреката на пресудата првостепениот суд навел дека обвинетиот заедно со НН лице одзеле туѓи подвижни предмети во вкупна вредност од 20.000,00 денари, а понатаму во последниот ред од изреката на пресудата стои дека одзеле предмети во вкупна вредност од 30.700,00 денари. Ова нешто изреката на првостепената пресуда ја чини нејасна и неразбирлива.

По оценка на овој суд основани се жалбените наводи за повреда за правото на одбрана на обвинетиот, затоа што првостепениот суд иако претресот го одржал во отсуство на уредно повиканиот обвинетиот согласно чл.428 ст.4 од ЗКП, сепак по оценка на овој суд не биле исполнети условите за судење во отсуство, од причина што присуството на претресот на обвинетиот М. итекако било нужно, поготово што не е спроведено истражно дејствие во кое обвинетиот би дал своја одбрана, од друга страна не постои ниту еден вербален или материјален доказ дека обвинетиот М. е извршител на делото за кое се товари. Имено кај обвинетиот не се пронајдени украдените предмети, ниту постои доказ да тој продал или дал по било кој основ на друго лице од украдените предмети, обвинетиот не е затекнат на лице место, нема директни очевидци кои потврдуваат дека ПМВ „О. А.“-жолта боја, сопственост на П. С. да го управувал лично обвинетиот, ниту сослушаните сведоци Ф. Н., Г. М., Ѓ. Т., З. Н., директно и прецизно не го лично потврдуваат да во возилото бил обвинетиот М. Значи по оценка на овој суд вината за ова дело на обвинетиот М. да тој е сторител на делото за кое е огласен за виновен се сведува на претпоставка, само поради фактот што тој бил возач во такси компанијата 15-92 сопственост на лицето П. С., кој факт пак за овој суд ништо не значи конкретна сигурност во отсуство на други конкретни и веродостојни докази дека обвинетиот е сторител на делото. Токму поради сите овие причини по оценка на овој суд нужно било претресот да се одржи во присуство на обвинетиот кој не е недостапен на органите.

Имајќи ги во предвид горе наведените укажување за овој суд под сериозно сомнение се доведува и утврдената фактичка состојба дека сторител на делото е обвинетиот М., поради што овој суд не може да ја испита и правилната примена на КЗ, поради што следуваше да се жалбата уважи пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во пред горе наведените укажувања и да постапи по истите т.е. да го повика-обезбеди обвинетиот и да земе одбрана од него и да истата ја проверува преку изведување не само на предложените докази но и преку други докази на кои се укажува и во самата жалба, по потреба да се

извршат и соочување на обвинетиот со сведоците, како би можел судот преку една целосна анализа и оцена на сите докази и одбраната на обвинетиот да се донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

2.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 66/10 од 28.12.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.128/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетиот Ј И од с. И го огласил за виновен за кривично дело „Кажба“ по чл. 235 ст.1 од КЗ и му изрекол алтернативна мерка - условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 2 месеци, која нема да се изврши доколку обвинетиот за време од една година не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил со трошоци во постапката сума од 1.140,00 денари, на име паушал 2.500,00 денари. Согласно чл. 102 од ЗКП на име имотно правно побарување за оштетената ЕВН-ЕСМ С за КЕЦ С да ја плати сумата од 91.598,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Имено, од увидот во списите на предметот Овој суд констатира дека првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетиот Ј И од с. И во периодот од 12.12.2008 година до 11.12.2009 година дејствувал со намера противправно да присвои туѓ подвижен предмет во својот дом каде живее во село И оневозможил да се евидентира порошената електрична енергија во сопственост на ЕВН М С во количина од 23.861 Кв/час во вкупна вредност од 91.598,00 денари со која стопанисува ЕВН М-ЕСМ - КЕЦ С на начин што го спуштил мосникот на монофазното броило бр.268908 . Ваквата фактичка состојба првостепениот суд ја утврдил од исказите на сведоците БМ и Г Квработени кај ЕВН М-ЕСМ -КЕЦ С , записникот за увид Ку.бр.29.4.1-49 од 20.01.2010 година записник за утврдување на неовластено користење на електрична енергија бр.03-62 од 11.01.2010 година работен налог А0146831 пресметката број 03-62 од 11.01.2010 година. По наоѓање на Овој суд првостепениот суд сторил повреда на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи не се изведени доволно докази кои одат во насока за утврдување на решителните факти поради што првостепената пресуда е најасна, неразбирлива и не содржи причини за решителните факти.

Имено, од сите изведени докази во текот на првостепената постапка врз основа на кои судот ја утврдил фактичката состојба не произлегува дека обвинетиот токму во тој период го сторил кривичното дело, односно дека во периодот од 12.12.2008 година до 11.12.2009 година противправно присвојувал електрична енергија. Во текот на првостепената постапка не се изведени доволно докази кои одат во

правец на утврдување на решителните факти и тоа по однос на времето на сторување, односно периодот на сторување на кривичното дело, како и по однос на утврдениот износ што обвинетиот го присвоил за кој износ и е задолжен со првостепената пресуда да го надомести на оштетеното ЕВН М ЕСМ -КЕЦ С. Имајќи го во предвид наведеното првостепениот суд исто така скоро во целост ја прифаќа пресметката за новластена потрошувачка на ЕСМ ЕВН М, но без притоа да се спроведе вештачење на таа околност а како доказ да се изведе и Правилникот за услови за снабдување на електрична енергија.

Овој суд исто така констатира дека првостепениот суд не дал причини во обрзложението на својата пресуда како е утврдена вредноста на противправно потрошената електрична енергија. Ова од причини што првостепениот суд и покрај тоа што на страна 2 во образложението на нападнатата пресуда наведува дека овој решителен факт-вредноста на противправно потрошената електрична енергија, ја утврдил од записникот и пресметката изготвени од страна на оштетениот но, ако се внимателно анализира истото не ги содржи сите потребни елементи за да врз основа на него се утврди напред наведениот релевантен факт. По наоѓање на Овој суд првостепениот суд произлегува дека вредноста на потрошената електрична енергија ја утврдил само од пресметката за неовластено потрошена електрична енергија на оштетеното ЕСМ М, без притоа со извршеното вештачење преку кое врз основа на стварната состојба би се утврдил реалниот износ на противправно присвоената електрична енергија. За изготвување на вакво вештачење и за утврдување на стварната состојба потребно е пред се вештото лице да има во предвид какви уреди и какви грејни тела обвинетиот имал во домаќинството, како и нивната моќност, временскиот период во кој обвинетиот го сторил кривичното дело, односно дали се работи за летен или зимски период како и сметките од истата и од претходните години кои ги плаќал обвинетиот за истиот период со одбивање на противправно присвоениот износ на сметките кои ги плаќал во периодот за кој е обвинет. При тоа не е утврден ниту еден од напред наведените битни факти и околности заради утврдување на вредноста на противправно потрошената електрична енергија, ниту се изведувани докази за тоа дали обвинетиот за наведениот временски период имал редовно вршено плаќања и на кој износ, кој износ го платил и кога, за кое со право се укажува во жалбата на обвинетиот.

Сторената суштествена повреда на напред наведената одредба од ЗКП има директно влијание и фактичката состојба да биде погрешно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик.

Првостепениот суд при повторното судење е должен да ја отстрани направената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, да ги изведе веќе изведените докази, со тоа што материјалните докази да бидат изведени во оригинал или во заверени фотокопии, да изврши нивна повторна оценка, да нареди вештачење во смисла на напред наведените укажувања на Овој суд, да го изведе како доказ правилникот за услови за снабдување на електрична енергија, да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на обвинетиот како и предлогот за дополнување на доказната постапка со тоа што да го

распита обвинетиот на околноста дали и колку редовно има вршено плаќање на месечните сметки на оштетениот како и за кој временски период, па од како ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

3.=Пресуда на Основниот суд Струмица, К.бр.530/09 од 25.01.2011 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.223/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда обвинетиот Р. С. го огласил за виновен за сторено едно кривично дело “Навреда“ по чл.173 ст.1 од КЗ и едно кривично дело “Телесна повреда“ по чл.130 ст.1 од КЗ за кои кривични дела го осудил со парична казна при што му утврдил за кривичното дело “Навреда“ 20, а за кривичното дело “Телесна повреда“ 40 дневни глоби, односно единствена казна од 50 дневни глоби сметано за една дневна глоба по 10 евра во вкупна денарска противвредност од 30.850 денари. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име кривични трошоци на постапката на приватниот тужител Т. А. сума од 25.790 денари, како и на име трошоци за негово приведување во корист на буџетските средства 3.720 денари. Оштетениот Т. А. за остварување на имотно правното побарување го упатил на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.7 и т.11 од ЗКП. Од увидот во списите видно е дека првостепениот суд извршил спојување на поднесена приватна тужба од страна на тужителот Т. А. против обвинетиот Р. С. за кривично дело “Навреда“ и “Телесна повреда“, како и поднесен обвинителен предлог против С. Р. за кривично дело “Загрозување со опасно оружје при тепачка или караница“ по чл.133 ст.1 од КЗ. Во текот на постапката пред првостепениот суд Основниот јавен обвинител се откажал од гонењето за кривичното дело “Загрозување со опасно оружје при тепачка или караница“. При вакво повлекување на обвинителниот предлог согласно чл.367 ст.1 т.3 од ЗКП првостепениот суд требало да донесе одбивателна пресуда, бидејќи овластениот тужител од започнувањето до завршувањето на главниот претрес се откажал од обвинението. Од увидот во изреката на обжалената пресуда видно е дека првостепениот суд воопшто не се произнел по наведеното кривично дело по однос на поднесениот обвинителен предлог од Основниот јавен обвинител поради што сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.7 од ЗКП, односно судот со својата пресуда не го решил на полно предметот на обвинението.

Имајќи во предвид дека станува збор за суштествена повреда на одредбите на постапката што ја прави пресудата нејасна и неразбирлива а воедно се доведува во прашање законитоста на обжалената пресуда, следуваše уважувајќи ја жалбата на обвинетиот, обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првосепениот суд ќе треба најпрвин да ја отстрани наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка на која што погоре е укажано, со тоа што ќе го реши во целост предметот на обвинението по спојувањето на поднесената приватна тужба и обвинителен предлог, па потоа имајќи ги во предвид останатите жалбени наводи по однос на осудителниот дел од пресудата за кривичните дела “Навреда” и “Телесна повреда” да донесе пресуда во која со правилна оценка на изведените докази и правилна примена на материјалното право ќе донесе правилна и на законот заснована одлука по однос на вината на обвинетиот за кривичните дела што му се ставаат на товар.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП(пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

4.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.456/10 од 01.02.2011 год.- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.226/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.456/10 од 01.02.2011 год. обвинетиот С. З. од с.Р. го ослободил од обвинение врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП дека сторил две кривични дела и тоа: кривично дело “Навреда” по чл.173 ст.1 од КЗ и кривично дело “Телесна повреда” по чл.130 ст.1 од КЗ. Воедно го задолжил приватниот тужител Д. М. на обвинетиот З. С. на име трошоци на кривичната постапка да му плати износ од 14.110,00 денари врз основа на чл.93 ст.3 в.в. со чл.89 ст.2 од ЗКП, како и износ од 570,00 денари за денгуба на сведок, сето ова во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 в.в. со чл.380 ст.3 од ЗКП, бидејќи во новата постапка која и претходела на донесување на сега обжалената пресуда, првостепениот суд не ги извел сите процесни дејствија и расправил сите спорни прашања на кои укажал Апелациониот суд - Штип во своето решение КЖ-309/10 од 07.06.2010 год., со кое е укината претходно донесената пресуда, а како резултат на сето ова не се утврдени сите решителни факти, ниту пак острани противречностите за одлучните факти на кои се укажува со изјавените жалби од страна на приватниот тужител преку неговиот полномошник.

Согласно чл.380 ст.3 од ЗКП првостепениот суд, безусловно е врзан за одлуката на повисокиот суд за тоа да изведе одредени докази и утврди постоење или непостоење на одредени факти на кои е укажано

во решението на повисокиот суд, со кое е укината првостепената одлука. Таквата обврска не би постоела само во случај само ако после укинувањето на пресудата состојбата на предметот така се измени да изведувањето на некои од овие докази и утврдувањето на некои факти на кои укажал повисокиот суд, постанало очигледно непотребно. Во конкретниот предмет таква изменета состојба не постои, од причини што приватниот тужител останал во целост при поднесената приватна кривична тужба, со која обвинетиот се обвинува дека критичниот ден - 03.05.2009 год. сторил кривично дело “Навреда” од чл.173 ст.1 од КЗ и кривично дело “Телесна повреда” од чл.130 ст.1 од КЗ, а при повторното судење првостепениот суд не ги утврдил сите решителни факти на кои е укажано со решението на овој суд, а кое нешто е неопходно за расветлување на овој кривично-правен настан.

Имено од содржината на изведените докази неспорно се утврдува фактот дека односите помеѓу обвинетиот и приватниот тужител биле нарушени од порано, а од исказот на сведокот А. се утврдува дека обвинетиот и приватниот тужител навистина останале сами во црковниот двор, како што се наведува во поднесената приватна кривична тужба, а приватниот тужител во својот исказ наведува дека токму оваа прилика обвинетиот ја искористил и најпрво упатил навредливи зборови према приватниот тужител, а потоа истиот и физички го нападнал. Горе наведеното наоѓа и поткрепа и во лекарското уверение издадено на име на приватниот тужител, каде што се констатирани телесни повреди со кои се здобил приватниот тужител, па имајќи го во предвид сето ова првостепениот суд бил должен повторно да го повика и подетално распита лекарот кој што ги констатирал овие повреди при извршениот лекарски преглед кај приватниот тужител, по однос на видот и карактерот на истите, а посебно на околноста од што би можеле истите да се нанесат, а кое нешто првостепениот суд не го сторил. Наспроти ова првостепениот суд се ставил во улога на вешто лице и самиот констатирал дека повредите со кои се здобил приватниот тужител не соодветствуваат со карактерот и интензитетот на повредите опишани во тужбата и прифатил за докажано дека телесните повреди со кои се здобил приватниот тужител не би можеле да бидат во причинско-последична врска со дејствијата за кои се товари обвинетиот, а кое нешто е неприфатливо за овој суд.

Сторената суштествена повреда има допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што не може да се испита ниту правилната примена на КЗ, па следувахе да жалбата се уважи, обжалената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да постапи по истите, како би можел по спроведената постапка. а по изведување на сите нужно потребни докази и по нивната повторна анализа и оценка да донесе една правилна и законита одлука.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

5.=Решение за кривичните трошоци на постапката на обвинетите, содржано во пресудата на Основниот суд во Струмица К.бр.184/10 од 05.01.2011 год.- УКИНАТО со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.238/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.184/10 од 05.01.2011 год. обвинетите Н. В. и А. Н., двајцата од С., согласно чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП ги ослободил од обвинение да сториле кривично дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ. Трошоците на кривичната постапка и тоа сумата во износ од 18.210,00 денари на име нужни издатоци и награда и за нивниот бранител, како трошоци по постапката во вкупна вредност од 2.850,00 денари, одлучил да паднат на товар на буџетските средства, согласно чл.93 ст.1 од ЗКП. Согласно чл.102 ст.3 од ЗКП оштетените ПЗУ “А.“ С. и В. А., ПЦУ “Д-р А.“ С. и Д. А. и ПЗУ “Б.“ М. и С. С. од С., за остварување на своето оштетено побарување ги упатува на спор.

најде дека:

Жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител од Струмица е неоснована.

Неоснован е жалбениот навод на жалителот - Основниот јавен обвинител од Струмица да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП (пречистен текст). Изреката на побиваната пресуда е разбирлива, побиваната пресуда не противречи самата на себеси, ниту на причините на пресудата. Во обжалената пресуда се наведени доволно образложени и јасни причини за нејзиното донесување и за одлуката на првостепениот суд дека не е докажано да обвинетите во конкретниот случај се сторители на предметното продолжено кривично дело “Тешка кражба“, за кое се теретат.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Првостепениот суд утврдил дека ноќта помеѓу 23-24.10.2009 год. во С. и ноќта помеѓу 07-08.01.2010 год. во с.М. од зградите на здравствените установи, наведени во образложението на побиваната пресуда, се случиле тешки кражби, на начин што сторителите насилно провалиле во објектите од каде одзеле подвижни предмети и тоа печатар, компјутер, отоскоп, статитечен телефон, бланко рецепти, игли и шприцеви идруг медицински материјал, детално наведени по вид, количина и вредност како во образложението на обжалената пресуда. Судот утврдил дека обвинетата Анка имала влошена здравствена состојба оток на десен екстремитет и била примена на интерно одделение во ЈЗУ О. Б. С., а после тоа на ден 22.10.2009 год. била примена на лекување во Хируршко одделение при ЈЗУ О. Б. С. Поради влошување на здравствената состојба истата на ден 23.10.2009 год. со возило на МЦ С., а во присуство на нејзиниот сопруг - првообвинетиот

била испратена на лекување во С., а од каде доцна вечерта истиот ден повторн обила вратена на Хируршко одделение во С., каде останала на лекување со до 04.11.2009 год. Судот утврдил дека на ден 22.01.2010 год. при претрес во станот на обвинетите биле пронајдени и со потврда одземени монитор “К.“, кој подоцна бил вратен на обвинетиот, бидејќи тој предмет не бил предмет на кражба, 5 ампули “А.“, 5 ампули “Т.“, 1 шприц, 6 бланко рецепти со печат на Д-р В. И. од ПЗУ Д-р А. од С.

Вака утврдената фактичка состојба по мислење на овој суд е правилно утврдена и произлегува од содржината на расположливите докази.

Овој суд го ценеше жалбениот навод на жалителот дека во конкретниот случај обвинетите се сторители на кривичните дела предмет на обвинение, дека фактот што во домот на обвинетите се пронајдени ампули и бланко рецепти е доволен доказ дека истите се кривично одговорни и дека обвинетата иако била со нарушена здравствена состојба можела како соучесник да учествува во извршувањето на делото, но ваквите наводи не ги прифати, бидејќи не наоѓаат поткрепа во изведените докази. Во конкретниот случај овој суд смета дека постои само сомнение, дека обвинетите ги сториле делата за кои се теретат.

Неоснован е жалбениот навод на жалителот - Основниот јавен обвинител од Струмица да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда погрешно ги применил одредбите од Кривичниот Законик и погрешно одлучил кога обвинетите согласно чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП ги ослободил од обвинение.

Во конкретниот случај од изведените материјални и вербални докази првостепениот суд прифатил за утврдено дека во деновите, предмет на обвинението, се случиле наведените тешки кражби, при што од оштетените правни лица - приватни здравствени установи, биле противправно одземени повеќе подвижни предмети, детално наведени по вид и количина како во обвинителниот акт. Од изведениот како доказ - записник за одземени предмети, како и од фотодокументацијата бр.90/2010 од извршен претрес во домот на обвинетите В. и А., судот не можел со сигурност да утврди дека привремено одземените предмети потекнуваат токму од кривичните дела кои се стават на товар на обвинетите. Ова посебно ако се има во предвид фактот дека обвинетата А. како зависник користела и имала потреба да користи лекови и медикаменти, како наведените во потврдата за привремено одземање на предмети. Овој факт е потврден и од страна на распрашаниот сведок Д-р В. Н., која ја лечела обвинетата. За кривичното дело сторено на ден 23/24.10.2009 год. произлегува и дека обвинетите не биле во можност да го сторат од докажаната причина, а тоа дека обвинетата тој ден била однесена на медицинско лекување во С., а во нејзина придружба бил нејзиниот сопруг - обвинетиот. При непостоење на докази дека обвинетите ги сториле предметните кривични дела, првостепениот суд по наоѓање на овој суд правилно одлучил донесувајќи ослободителна пресуда согласно чл. чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП

Жалбата од обвинетите е основана.

Основани се жалбените наводи за одлуката за трошоците, бидејќи

првостепениот суд погрешно го применил чл.8 II ст.3 од Тарифата за награда и надоместок на трошоците за работа на адвокатите, бидејќи од списите на предметот се гледа дека се преземени 4 одбрани од страна на бранителот на обвинетите.

При повторното одлучување првостепениот суд точно да ги утврди по основи висината на кривичните трошоци на обвинетите согласно Адвокатската Тарифа.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 и чл.401 од ЗКП се одлучи како во изреката.

6.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 662/2010 од 26.01.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.245/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетиот М Ч од Сго огласил за виновен за кривично дело „Поднесување лажни докази“ од чл. 366-а ст.1 од КЗ и го осудил на парична казна од 120 дневни глоби, висината на една дневна глоба е 5 евра, во денарска противвредност од 312,00 денари, износот на паричната казна е 37.440,00 денари, која казна обвинетиот да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Воедно го задолжил да плати паушал сума од 1.500,00 денари како и трошоци во кривичната постапка на оштетениот И М од С сума од 7.280,00 денари,

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот за сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), пресудата не содржи причини за решителните факти од кои неспорно би се утврдило дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое се терети, од чл. 366-а ст.1 од КЗ. Решителните факти кои ги прифатил првостепениот суд за докажани, не се утврдуваат од содржината на изведените докази.

Првостепениот суд во образложението на пресудата изнесува тврдења дека навистина книгата за работно време на вработените во ТД „С“ ДОО С не се водела и дека таа дополнително била изготвена, дека оваа книга била лажна, со цел да се одбие тужбеното барање на оштетениот - тужителот М И, без да ова тврдење го аргументира со докази дека од содржината на истите да произлегуваат горе наведените факти, сметаме дека нема целосна и правилна анализа на голем дел од изведените докази пред првостепениот суд, како што се исказите на свидетелите Т А, Н Б, СГ и Р Б, кои изјавиле дека во друштвото се водела книга за работно време на вработените во текот на 2010 година и тоа од почетокот на 2010 година и дека свидетелите Г К и Д Ј најавиле уште пред новогодишните празници дека нема да доаѓаат на работа и барале да бидат одјавени од работа, па според тоа и не биле заведени во списокот - книгата за работно време за месеците јануари и февруари

2010 година, тие потврдиле дека во јануари 2010 година овие двајца сведетели Г и Д, доаѓале на работа да помогнат во кафичот, кои факти се потврдиле и со одбраната на обвинетиот М.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, имале влијание и при утврдувањето на фактичката состојба од првостепениот суд.

По оценка на овој суд, првостепениот суд не извел доволно докази од кои со сигурност би се утврдил фактот дека книгата за работно време на вработените во Друштвото била лажна и дека како таква била употребена од обвинетиот М Ч во постапка заведена пред Основниот суд во Струмица под Ро.бр. 246/10 од страна на тужителот - оштетениот ИМ, поради кои причини фактичката состојба утврдена од првостепениот суд е нејасна, неразбирлива и неправилна.

Така, од списите во предметот се констатира дека постои фотокопија од записник за извршен инспекциски надзор од страна на државниот инспектор за труд ПЕ Струмица бр. 07-745 од 17.06.2010 година во кој надлежниот инспектор констатирал дека се водела уредна евиденција за работно време на вработените, така што се водела книга за работно време, но првостепениот суд не извршил увид во оригиналот на овој записник, ниту во уредно заверен препис од истиот, на кој начин со точност би се утврдила содржината на записникот и наводите од надлежниот инспектор.

По наоѓање на овој суд, не е проверена одбраната на обвинетиот М, ниту пак е извршена правилна анализа и оценка на исказите на сведетелите Н Б, С Г, Т А и Р Б, кои дале јасни и недвосмислени искази дека претходно на обвинетиот како управител на друштвото му било укажано од трудовиот инспектор дека требало задолжително да се води книга за работно време на вработените и тоа при извршената контрола во 2009 година и дека таква книга за работно време почнала да се води од почетокот на јануари 2010 година, па во таа смисла не бил сослушан во својство на сведетел надлежниот трудов инспектор, не се изведувани докази од кои би се потврдила или би била одбиена одбраната на обвинетиот како неоснована, изнесена на главниот претрес.

Цениме дека во образложението на пресудата се истакнати повеќе наводи кои се однесуваат на оценката на судот за законитоста на одлуката со која лму престанал работниот однос на тужителот И М и постоењето на законските основи за тоа, отколку изнесување на анализа и оценка на изведените докази пред првостепениот суд.

Од увидот во извадокот од книгата за редовност - работно време на вработените за месец јануари и февруари 2010 година, приложен како доказ во предметот, се констатира дека вработените своерачно се потпишувале на овие списоци, а првостепениот суд прифатил дека овие списоци биле накнадно изготвени, накнадно вработените се потпишале на овие списоци, по протекот на јануари и февруари 2010 година, но ова тврдење е неаргументирано, без докази, така што при ваква состојба на работите првостепениот суд бил должен да сослуша еден дел од вработените во својство на сведетели, покрај веќе сослушаните сведетели, да бидат распрашани на околноста дали и во кое време се потпишани во книгата за работно време, така што за овој суд не е од

релевантно значење со кое пенкало, дали со оставеното до книгата за работно време или друго пенкало се користело при потпишувањето на вработените, ниту пак утврдувањето на оваа околност може да упати на заклучок дека вработените накнадно биле потпишувани на книгата за работно време.

Не е јасно, врз основа на кои докази првостепениот суд утврдил дека К Г работел до 26.01.2010 година, а Д Ј до 18.01.2010 година, Б Р до 26.01.2010 година, но не биле внесени во книгата за работно време, поради тоа што таква не се водела и при накнадно изготвување и составување на книга за работно време, бидејки овие двајца сведоци веќе не работеле во Друштвото, нивните имиња и презимиња ги нема, од причини што не можеле да се потпишат накнадно, при неспорен факт дека во време на кривично правниот настан, односите меѓу обвинетиот М и свидетелите Ги Д во голема мера биле нарушени, бидејки овие двајца свидетели, во својство на тужители поднеле кривична тужба против обвинетиот М Ч, за кривично дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 од КЗ, а не се сослушани други вработени во Друштвото, поточно во книговодството на фирмата дали навистина не работеле до 15.01.2010 година поради Новогодишните празници, како се брани обвинетиот на главниот претрес и ако во книговодството на Друштвото не се работело до 15-ти јануари, дали тоа било причина свидетелите Д и Г да бидат одјавени од фирмата подоцна, после 15-ти јануари 2010 година. Во својство на свидетел не е сослушан Г С, кој според одбраната на обвинетиот ја составувал книгата за работно време за јануари 2010 година, заради утврдување на фактот кога ја составил книгата за редовност и кога се внесени податоците за вработените за јануари 2010 година.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, неутврдените решителни факти од кривично правниот настан, што ја чини фактичката состојба нејасна и неправилна, овој суд поради тие причини не можеше да се произнесе по однос на примената на материјалното право спрема обвинетиот, следуваеше согласно чл. 402 од ЗКП (Пречитен текст) првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно одлучување пред првостепениот суд.

7.=Пресуда на Основен суд во Струмица К.бр.133/2010 од 18.03.2011 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.322/11.

II

Решението на Кривичниот совет на Основен суд Струмица Кс.бр.166/07 од 12.05.2009 година, со кое привремено се замрзнати трансакциите од сметките на лицата: К.Б. со ЕМБГ.2809963450126, а со број на сметка.02-101- 0555725 при Комерцијална банка Скопје; О. Д. со ЕМБГ 1301964450122 со број на сметка 2400017005642232 при Универзална инвестициона банка АД Скопје; Р. Б. со ЕМБГ.2701966450148 со број на сметка 02-101-0489333.08 при Комерцијална банка АД Скопје; З. Т., со ЕМБГ 2101967454005 со број на сметка 82710-210-501559409297

при Тутунска банка АД Скопје и Г. В. со ЕМБГ 2201962450116 со број на сметака 300002000357704 при Комерцијална банка АД Скопје,- ОСТАНУВА ВО СИЛА.

Првостепениот суд е должен секои два месеца да ја преиспитува оправданоста на привремено замрзнатите сметки на напред наведените лица .

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.133/2010 од 18.03.2011 година под точка 1 од изреката обвинетиот З. Т., од Р. го ослободил од обвинение врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП за кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.4 в.в. со ст.3 и ст.1 од КЗ, под точка 2 од изреката обвинетиот З. Т., го ослободил од обвинение врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП поради недокажаност за кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 и в.в. со чл.45 од КЗ, под точка 3 од изреката обвинетите З. Т., и Ѓ. Т. ги ослободил од обвинение врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП за кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 и в.в. со чл.22 од КЗ како соизвршители, под точка 4 од изреката обвинетите З. Т., и Б. С. од С. ги ослободил од обвинение за кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 и в.в. со чл.22 од КЗ како соизвршители и за кривично дело “Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.3 вв со ст.1 од КЗ и под точка 5 од изреката обвинетите Ѓ.Т. и Л. Т. ги ослободил од обвинение за кривично дело “Измама “ од чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 и за кривично дело “Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ.

Согласно чл.92 од ЗКП одлучил кривичните трошоци во постапката да паднат на товар на буџетските сретства на РМ, од кои износ од 227.724,00 денари да се исплати на обвинетиот З.Т., износ од 249.715,00 денари да се исплати на обвинетиот З.Т., износ од 236.824,00 денари да се исплати на обвинетиот Ѓ.Т., износ од 249.715,00 денари да се исплати на обвинетиот Б.С.и износ од 207.998,00 денари да се исплати на обвинетиот Л.Т. по правосилноста на пресудата.

Согласно чл.101 од ЗКП оштетените М.и В.Б. за остварување на имотно-правното барање ги упатил на спор.

Согласно чл.207 ст.2 и 3 од ЗКП привремено замрзнатие трансакции од сметките на лицата: К. Б. со ЕМБГ.2809963450126, а со број на сметка.02-101-0555725 при Комерцијална банка Скопје; О.Д. со ЕМБГ.1301964450122 со број на сметка 2400017005642232 при Универзална инвестициона банка АД Скопје; Р.Б. со ЕМБГ.2701966450148 со број на сметка 02-101-0489333.08 при Комерцијална банка АД Скопје; З. Т., со ЕМБГ 2101967454005 со број на сметка 82710-210-501559409297 при Тутунска банка АД Скопје и Г.В.со ЕМБГ 2201962450116 со број на сметака 300002000357704 при Комерцијална банка АД Скопје ги ослободил и одлучил да се повратат по правосилноста на пресудата. Истовремено одлучил по правосилноста на пресудата оваа одлука да се достави до Комерцијална банка АД Скопје, Универзална инвестициона банка АД Скопје и Комерцијална банка АД Скопје за да истата биде спроведена.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Струмица за сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП. Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), бидејќи обжалената пресуда нема доволно причини за решителните факти, оние причини што се наведени се противречни самите на себе си и со содржината на изведените докази, а постои противречност и помеѓу изреката на пресудата со причините за решителните факти кои се нејасни и неразбирливи.

Имено, првостепениот суд во образложението на својата пресуда прифаќа за утврдено дека обвинетиот З. Т. бил извршен директор на ШИК Плачковица АД Р., дека истиот бил одговорно лице, дека на ден 25.10.2005 година дал налог да се продадат 24.062 обични акции издадени од Ј. Т. АД Р. во корист на заложниот доверител Л. Т., дека согласно чл.47 ст.1 т.2 од Статутот на ШИК“П.“ Собранието на друштвото одлучува за зголемување и намалување на основната главнина на друштвото, дека обвинетиот З. немал одлука од страна на собранието на акционерите и одборот на директори на ШИК П. АД Р., дека во Статутот кој важел во критичното време во ШИК П., во чл.11 каде е регулирана основната главница и акциите, М. Б. фигурирал како сопственик на 25.757 акции, дека во основната главница никаде не биле заведени предметните 24.062 акции од Ј.Т., сопственост на ШИК П., дека обвинетиот З. не ја испочитувал само формата, а исходот однапред се знаел, имајќи ги во предвид нотарските акти и Договорот за отстапување на побарување согласно ЗОО, па врз основа на вака утврдените факти, првостепениот суд смета дека во дејствијата на обвинетиот З. не биле содржани елементите на кривичното дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.4 в.в. со ст.3 и в.в. со ст.1 од КЗ затоа што акциите на оштетените кои биле ставени под залог заради кредитот од Тутунска банка секако ќе биле продадени затоа што кредитот не бил вратен и продажбата на акциите според нотарскиот акт ќе била извршена по прописите за присилно извршување, па според првостепениот суд нова согласност од собранието на акционерите не била потребна, бидејќи правата врз акциите поминале на заложниот доверител. Ако првостепениот суд прифаќа за неспорно дека обвинетиот З. како одговорно лице - директор на ШИК П. АД Р. ги превзел опишаните дејствија под точка 1 од изреката, во смисла на тоа дека како директор-одговорно лице на ШИК П., без да има одлука од Собрание на акционери на ШИК П. дал налог за продавање на 24.062 акции во корист на заложниот доверител Л. Т., повеќе од очигледно е дека истиот постапил спротивно на наведените одредби од Статутот на ШИК П. кога дал налог за продажба на 24.062 акции кои биле продадени за сума од 23.863.550,00 денари, тогаш неодржливо е образложението на првостепениот суд дека во конкретниот случај не била потребна нова согласност од собранието на акционери и одборот на директори на ШИК П. затоа што претходно кога акциите биле заложени таква согласност-одлука имало. Ако постоела и ако била потребна одлука на Собрание на акционери на ШИК П.-Р. во моментот кога 24.062 акции биле заложени заради кредитот на Л. Т., а неспорно е дека таква одлука, односно

согласност постоела, тогаш нејасно и неразбирливо е образложението на првостепениот суд дека нова согласност-одлука од Собрание на акционери или одбор на директори за продажба на заложените 24.062 акции не била потребна, бидејќи тие акции не биле сопственост на ШИК П. поради тоа што не биле влезени во статутот на ШИК П., како и тоа дека биле ставени во залог пред да бидат купени и дека оштетениот М. знаел дека акциите 24.062 се ставени во залог и дека ако не се плати кредитот ќе бидат продадени. Ако предметните заложени 24.062 акции не биле сопственост на ШИК П. поради тоа што не биле евидентирани во статутот на ШИК П, тогаш сериозно се поставува прашањето зошто Собранието на акционери во моментот кога биле ставени во залог 24.062 акции донесувало одлука и давало согласност дека тие акции можат да бидат предмет на залог за кредитот на Л. т. во Тутунска банка. Неспорно од доказите произлегува дека предметните 24.062 акции се сопственост на ШИК П, а ирелевантни се околностите дека истите биле купени со позајмица, како и тоа дека не биле внесени во статутот на ШИК П. По наоѓање на Овој суд самиот факт дека првостепениот суд обвинетиот З.Т. за неспорно утврдените дејствија го ослободил од обвинение, повеќе од очигледна е противречноста на изреката под точка 1 со причините за решителните факти наведени во образложението на пресуда по однос на тој дел од обвинението, а исто така очигледна е противречноста и на изреката под точка 1 со содржината на изведените докази, конкретно со Статутот на ШИК Плачковица АД Р., како и со исказот на оштетениот М. Б. од чиј што исказ се утврдува дека оштетените М. и В. како доминантни сопственици на ШИК П. не биле запознаени од обвинетиот З., како директор на ШИК П., дека дошло до промена на страната на доверителот и дека поради тоа треба да се даде согласност-налог за продажба на заложените акции во корист на “новиот доверител”-Л.Т. Овој суд е на мислење дека обвинетиот Здравко не можел да дава налог за продажба на акциите во корист на друг доверител без одлука од собранието на акционерите на ШИК П. АД Р., поради тоа што обвинетиот З.знаел дека акциите биле заложени врз основа на одлука на собрание на акционери на ШИК П., потоа знаел, бидејќи бил запознаен од првиот доверител-од Тутунска банка дека дошло до промена на страната на доверителот, па токму поради тоа Тутунска банка барала од обвинетиот З. налог за продажба на 24.062 во корист на новиот доверител-Л. Т. Во таа смисла првостепениот суд правилно утврдил дека откако дошло до промена на страната на доверителот, наместо Тутунска банка, доверител станал обвинетиот Л.Т. и дека обврската за известување на зложниот должник е на страната на отстапувачот на побарувањето, а тоа е Тутунска банка, а не на обвинетиот Л.(впрочем, обвинетиот Л. не обвинет затоа што не дал известување на некој, дека дошло до промена на страната на доверителот, туку е обвинет за сосема други дејствија, поконкретно наведени пот т.5 од изреката), меѓутоа очигледно е дека првиот доверител-отстапувачот на побарувањето Тутунска банка со самиот факт што побарала одлука од зложниот должник ШИК П. за продажба на акциите во корист на другиот доверител-Л. Т. си ја извршила својата обврска, но произлегува дека обвинетиот З. не си ја извршил својата обврска кога не го известил собранието на акционери на ШИК П. за

напред наведените променети факти и околности и кога без одлука на тој надлежен орган дал налог да се продадат акциите во корист на доверителот Л. Т. При една ваква состојба на работите кога обвинетиот З., а неспорно тоа утврдил и првостепениот суд, без одлука на собранието на акционери издава налог за продажба на акциите во полза на друг доверител, во случајот во полза на обвинетиот Л.Т., а не во корист на Тутунска Банка како што тоа било предвидено со одлуката на собранието на акционерите за ставање под залог на акциите, но ако е побарана таква одлука, односно ако собранието на акционери било известно дека е дошло до промена на страната на доверителот, па во таа смисла ако од него била побарана одлука за продажба на акциите во корист на новиот доверител-во корист на обвинетиот Л.Т., повеќе од јасно е дека оштетените ќе биле запознаени дека дошло до промена на страната на доверителот и дека се бара налог за продажба на акциите во корист на новиот доверител и нивната реакција ќе е била соодветна, може би собранието на акционери ќе донело одлука за продажба на акциите во корист на обвинетиот Левко, а може би и не, сето тоа ќе зависело од интересите на доминантните сопственици на ШИК П., а тоа се оштетените М. и В.Б. Ако оштетените биле известени од обвинетиот З. за промената на страната на доверителот и за продажбата на акциите и ако имале интерес да не им се продадат акциите, туку да се плати кредитот, истите може би ќе позајмиле сретства за да го платат кредитот на Тутунска банка и на тој начин да ги ослободат заложените акции, ова посебно што акциите носат профит и со секоја продажба на акциите без одлука на надлежните органи се причинува штета на сопствениците на акциите.

Во пресудата под точка 2 од изреката првостепениот суд обвинетиот З. Т. го ослободил од обвинение поради недокажаност за кривичното дело “Измама” од чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ иако прифака како неспорно утврдено дека обвинетиот З.бил овластен од оштетениот М.Б. да подига од неговата девизна штедна книшка парични сретства, дека обвинетиот З. го правел тоа, подигал пари од штедната книшка на оштетениот М., за дел од подигнатите парични средства постоеле докази дека биле користени за потребите на ШИК П., а за дел од подигнатите парични средства во износ од 559.500 долари немало материјални докази за што се користени.

Првостепениот суд во образложението на својата пресуда по однос на овој дел од обвинението прифака за утврдено дека од основниот наод и мислење - вештачењето се утврдило дека обвинетиот З. за купување на 316 акции од Т.О. на ден 07.12.2004 година уплатил сума од 10.072.982 денари, потоа на 02.06.2005 година обвинетиот З. купил уште 220 обични акции од Т.о. за кои платил сума во вкупен износ од 6.999.075 денари, а дека обвинението го теретело обвинетиот З.дека парите за купување на овие акции биле пари кои тој ги подигал од штедната книшка од оштетениот М.доведувајќи го во заблуда дека парите кои ги подига се за купување на акции во негово име, всушност обвинетиот З. со тие пари ги купил овие 536 акции. Првостепениот суд по однос на овој дел од образложението наведува дека обвинетиот З. го ослободил од обвинение согласно чл.342 т.3 од ЗКП, што значи дека го ослободил од обвинение поради недокажаност, меѓутоа истовремено во

образложението на својата пресуда првостепениот суд наведува дека не постоел битен елемент на кривичното дело Измама од чл.247 од КЗ, односно не постоел елементот “Доведување во заблуда со лажно прикривање или прикажување факти или држење во заблуда“, потоа првостепениот суд по однос на овој дел од обвинението во пресудата наведува дека обвинетиот З. не можел да купува акции во име на оштетениот Мито доколку немал специјално полномошно за тоа, понатаму првостепениот суд прифатил дека од изведените докази било утврдено дека акциите кои оштетените М. и В. ги купиле од Табак-осигурување и тоа оштетениот М. 550 акции и оштетениот В. 458 акции биле купени со парите добиени од подигнатиот кредит од страна на нивната сестра П. Првостепениот суд на свидетелката П. и на исказот на оштетениот М не поклонил верба, меѓутоа во образложението на пресудата не дава јасни и разбирливи причини зошто не им поклонил верба, а образложението дека оштетениот и свидетелката П.не го убедила судот во она што го кажуваат не било прифатливо за судот, дека оштетените биле држени во заблуда, дека акциите кои се на име на З.и Т.се купувани од нивни пари. Ако кредитите од Охридска банка се подигнати на ден 03.02 и на ден 10.03.2005 година и парите директно биле префрлени во ТТК и УНИ банка за купување на акции од Табак-осигурување во име и за сметка на оштетените М. и В.Б. тогаш основано го поставува прашањето жалителот зошто во истиот период обвинетите З. и Г. Т. и сведокот Д.Д.истовремено стекнуваат акции во Табак осигурување. Првостепениот суд само го анализира фактот дека на штедната книшка на М.Б. немало прилив на девизни средства во периодот од 29.04.2004 до 26.01.2005 година, меѓутоа давајќи погрешна оценка на исказот на оштетениот М., односно не поклонувајќи му верба на неговиот исказ дека за купување на акциите биле донесувани пари од негова страна и дека дел од парите што З.ги подигал од неговата книшка биле користени за купување на акциите, всушност првостепениот суд погрешно и нецелосно ја утврдува фактичката состојба во овој дел. Неприфатливо е образложението на првостепениот суд дека обвинетиот З. за потрошените парични средства од штедната книшка на оштетениот М. во износ од 559.500 долари, а за кој износ не постоеле материјални докази за што обвинетиот З.ги потрошил, дека обвинетиот ги подигал овие пари и дека ги предавал на оштетениот М.и дека тие пари биле користени за работи кои не се книговодствено покриени и со нив било плаќано на рака без документ. Ваквата констатација на првостепениот суд не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, а првостепениот суд за утврдување на напред наведените факти едноставно поклонил верба на одбраната на обвинетиот З.

При постоење на неспорните факти дека оштетениот М.имал силна доверба во обвинетиот З., па токму поради таквата силна доверба му ја дал неговата штедна книшка и го овластил да располага со истата, но паричните средства да ги троши за сметка на оштетениот-да купува во негово име акции, како и да ги користи за потребите на ШИК П., а обвинетиот З. од штедната книшка на оштетениот М. без документи потрошил голем износ на парични средства од 559.500 долари, неодржливо, паушално и е во директна противречност со доказите образложението на првостепениот суд по однос на точка 2 од изреката

дека обвинетиот 3 не го сторил делото поради тоа што оштетениот М. добро е знаел и се било работено по негова директива, но дека во бизнисот оштетените ниту биле први, ниту последни кои изгубиле за сметка на други кои подобро го процениле текот на настаните и имале визија на она што понатаму ќе се случува и кои за разлика од оние кои пропаѓаат во даден бизнис, тие профитираат, па врз основа на ваква констатација на првостепениот суд истиот смета дека откако оштетените разбрале за кој износ биле продадени акциите на берзата и откако разбрале колку заработиле браќата Б., а колку тие изгубиле со тоа што се порамниле со браќата Б., па посакале да си ги повратат тие акции не само од браќата Б., туку и оние на обвинетите Т. и З.

Под точка 3 од изреката на обжалената пресуда, обвинението во тој дел гласи дека обвинетите Т. и З. го довеле во заблуда оштетениот М. дека не може да тргува со повеќе од 25% од акциите на берзата, па го навеле на штета на својот имот да купи на име Д. Д. 5.652 акции, а потоа го одржувале во заблуда дека после извршената трансакција, акциите ќе се запишат на негово име. Во овој дел од кривично-правниот настан за првостепениот суд било неспорно дека на име Д. Д. гласат 5.651 акција, но немало заблуда, бидејќи оштетениот М. како што било наведено во претходната анализа, не бил неук човек, се консултирал со повеќе луѓе пред да влезе во бизнис со откупување на акциите во Ј.Т., така се консултирал со генералниот директор на Тутунска банка, Р., со сведокот Ѓ. И., директор на брокерска куќа, а и со сведокот Ј.М. шеф на девизно при Тутунска банка, така што според образложението на првостепениот суд оштетениот М. ги знаел сите услови и ризици. Понатаму првостепениот суд наведува дека сведокот И. на оштетениот М. дури му позајмувал пари, што зборувало дека биле многу блиски. Неприфатливо е образложението на првостепениот суд дека “во начело” оштетениот М. не бил доведуван во заблуда од страна на обвинетите, па поради тоа не прифатил дека бил доведен во заблуда и во поглед на акциите на име Д.Д. Првостепениот суд мора да утврди чија сопственост се акциите купени на име Д. Д. и зошто биле купени токму на негово име. Исказот на оштетениот Мито и по однос на овој дел од кривично-правниот настан е јасен и категоричен дека Д. инаку шура на обвинетиот Ѓ. Т. бил вклучен при откупот на акциите поради тоа што така оштетениот бил советуван од обвинетите Ѓ., Б. и З. и дека акциите на име Д. Д. биле купени со пари на оштетениот М. Неприфатливи се причините на првостепениот суд наведени во образложението на нападнатата пресуда по однос на оцената за веродостојноста на исказот на оштетениот М. во смисла на тоа дека на исказот на оштетениот не може да му се поклони верба од причини што на повеќе прашања не можел да даде одговор или изјавувал: “не знам”, “не се сеќавам”, “дека биле изложани” и сл., бидејќи првостепениот суд како да го немал во предвид фактот што од случувањето на овој кривично-правен настан па до последниот одржан главен претрес има поминат долг временски период, а времето е фактор пред кое се наведнува глава, па и одредени настани или поединости од нив се забораваат. Исто така неприфатливи се причините во овој дел од пресудата дека кој колку пари дал за купување на акциите на име Д.Д. било тоа граѓанско-правен однос, а дека измама и во овој случај немало, бидејќи ако акциите на име Д. Д. се купени со пари на оштетениот М. и

ако на истиот од страна на обвинетите З. и Ѓ. му било кажувано дека така требало да биде и дека после извршената трансакција на акциите, истите ќе бидат пренесени на негово име, а на крајот така нее сторено, односно акциите не биле пренесени на име на оштетениот, во таков случај повеќе од очигледно е доведувањето на обвинетиот во заблуда и негово одржување во таква состојба.

По однос на точка 4 од изреката на пресудата првостепениот суд за кривичното дело “Измама” од чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 и чл.22 од КЗ смета дека опис за измама во обвинението немало, бидејќи самиот овластен тужител прифаќа дека оштетените самите си доставиле полномошна за продажба на акциите, а кои полномошна биле заверени кај нотарот В. Н. Точно е тоа што по однос на овој факт го утврдил првостепениот суд, па во таа смисла точно е тоа што го навел овластениот тужител дека оштетените се согласиле да бидат продадени нивните акции, но не треба да се изгуби од предвид фактот дека оштетените таквата согласност ја изразиле-дале во полномошната што ги завериле кај нотарот В. Н., а обвинетите З. и Б. употребиле фалсификувани полномошна кои оштетените В и М. како да ги дале пред нотарот Р.Г. Ако се доследно и со потребно внимание анализира содржината на полномошната издадени од оштетените В. и М. пред нотарот В.Н. и фалсификуваните полномоштва кои обвинетите ги употребиле при продажбата на акциите на оштетените, се утврдува суштинска разлика по однос на најзначајните околности, по која цена можат да се продадат акциите и што треба обвинетите да сторат со парите после нивното подигање.

Конкретно, од увидот во фалсификуваните полномоштва, употребени од обвинетите З.и Б., а како да се издадени пред нотарот Р. Г. се констатира дека оштетениот М. Б. наводно го овластил обвинетиот З. Т., а оштетениот В.Б. наводно го овластил обвинетиот Б.С. да во име на властодавците и за нивна сметка обвинетите ги преземат сите неопходни дејствија во врска со ангажирањето брокерска куќа за да ги продават хартиите од вредност (кои ги поседуваат оштетените на наведените сметки) на македонската берза на долгорочни хартии од вредност, по цена која ќе ја одреди ополномоштеното лице и паричните средства од продадените акции на берзата може во име на давателот на полномошното и за негова сметка да ги подигне. Во овие полномошна е наведено и тоа дека истите важат за наведената цел и дека биле со неограничено времетраење. Што значи во овие фалсификувани полномошна е наведено дека обвинетите З. и Б. можат да ги подигнат паричните средства по извршената продажба на акциите на берзата, но изостанува содржината “каде треба да ги внесат парите”.

Од увидот во полномошната издадени од оштетените М. и В. Б. пред нотарот В.Б., а кои полномошна не ги оспоруваат оштетените, јасно и недвосмислено покрај другото, покрај овластувањата на обвинетите З.и Б. да извршат продажба на хартии од вредност на оштетените е наведено дека не можат да продаваат акција испод 1.300 евра и дека паричните средства од продадените акции да бидат депонирани на сметка 9800058/00 во Тутунска банка С. (ова е наведено во полномошното издадено од оштетениот М. на обвинетиот З.), а во полномошното издадено од оштетениот В. Б. на обвинетиот Б. С. е

наведено: “Паричните средства од продадените акции за мое име и за моја сметка да бидат депонирани на сметка 9800058/00 која е сопственост на мојот брат М. Б. во Тутунска банка - С.

Имајќи ја во предвид содржината наведена во вистинските полномошна и содржината наведена во лажните полномошна, овој суд уште еднаш укажува дека не треба да се поистоветуваат полномошната издадени од оштетените Б., заверени пред нотарот В.Н. и полномошната што се предмет на обвинението под точка 4 од изреката “Заверени” кај нотар Р. Г., бидејќи првите полномошна, се мисли на оние заверени кај нотарот Н., неспорно е дека се издадени од оштетените и заверени кај нотарот В. Н., а вторите полномошна што се предмет на обвинението, а наводно заверени од нотарот Р. Г., неспорно е утврдено дека се лажни, а кое нешто е утврдено од вештачењето на одделот за криминалистичка техника при МВР.

Првостепениот суд погрешно смета дека во конкретниот случај не можело да стане збор за никаква измама кај обвинетите, бидејќи во самото обвинение не бил даден опис за кривичното дело Измама, посебно што во самото обвинение било наведено дека самите оштетени на обвинетите испратиле полномошна за продажба на акциите заверени кај нотар В. Н. Имено, неспорни се фактите дека оштетените ги издале и испратиле полномоштвата заверени кај нотар В.Н., но се поставува прашањето зошто обвинетите З. и Б. не ги употребиле тие-вистинските полномоштва, туку ги употребиле неvistинските-фалсификуваните полномоштва. Ако се има во предвид содржината во вистинските и содржината во фалсификуваните полномоштва, а која содржина е наведена погоре може со сигурност првостепениот суд да заклучи дали кај обвинетите постоела умисла, односно свест дека употребуваат фалсификувани полномоштва или не, па во таа смисла ќе може да утврди дали истите ги сториле делата или не.

Исто така по наоѓање на Овој суд причините за решителните факти наведени и по однос на точка 5 од изреката се неразбирливи и противречни со содржината на изведените докази. Имено, првостепениот суд прифаќа за утврдено дека полномошното што го употребиле обвинетите Л. и Ѓ. било вистинито, тоа било утврдено од вештачењето на криминалистичка техника при МВР, меѓутоа ваквото тврдење е противречно со содржината на исказот на нотарот З.Г. и со содржината на исказот на оштетениот М. Б. Имено, нотарот З. Г. во текот на првостепената постапка изјавил дека такво полномошно нее составено од негова страна и допушта можноста дека истото е злоупотребено од некого, а оштетениот М.Оизјавил дека такво полномошно нема издадено пред нотарот З. Г. По однос на кривичното дело “Измама” првостепениот суд во образложението на нападнатата пресуда наведува дека и во овој случај држење во заблуда на оштетениот немало, ниту пак обвинетите Ѓ.и Л. биле во состојба да го сторат тоа и дека обвинението во овој дел било засновано врз основа на исказот на оштетениот М., но судот на истиот не му поклони верба, бидејќи истиот бил свесен со каков епилог ќе завршат акциите, имајќи ги во предвид настаните, земените кредити, неплаќањето на истите, заложувањето на акциите, нотарскиот акт ОДУ 187/04 од 10.08.2004 година на чие составување присуствувал лично оштетениот М. со кој акт

биле ставени во залог неговите обични акции на број 25.757 издадени од Јака Табак, а потоа цитирајќи го чл.5 од нотарскиот акт наведува дека ако должникот не го намира долгот во роковите и условите предвидени со договорот за одобрување на рамковен револвинг кредит-лимит врз основа на договорен залог на подвижни предмети, да се спроведе присилно извршување пред другите доверители заради наплата на обезбеденото побарување со одземање на владението над залогот од заложниот должник и продажба на истите заради наплата на обезбеденото побарување согласно одредбите од законот за договорен залог, законот за извршна постапка и другите важачки прописи и дека овој договор има сила на извршна исправа. Понатаму првостепениот суд смета дека со оваа одредба оштетениот М. добро бил запознаен, истиот добро знаел дека кога нешто ќе се стави под залог може да се изгуби, односно го знаел ризикот од тоа, дека со поставеното обвинение се одело кон тоа да се заштити оштетениот М., а според првостепениот суд истиот имајќи ја во предвид неговата инволвираност во сето она што се случувало заедно со останатите обвинети не заслужувал кривично-правна заштита, како и тоа дека наведувањето во обвинението на лицето В. Б. и префрлањето на акциите на негово име не било да се држи оштетениот во заблуда, туку било со цел Т. да не се прикаже како вистински сопственик на акциите, а кое нешто реално и било така. Меѓутоа, имајќи ги во предвид превземените реални дејствија на обвинетите во смисла на тоа дека биле склучувани фиктивни договори за позајмица на пари, акциите биле префрлани од еден на друг, како што било тоа во конкретниот случај за овој дел од обвинението, кога бил склучен фиктивен договор за позајмица со сведокот В. Б., на чие име биле купени акциите на оштетените М.и ШИК Плачковица, а потоа сведокот В. ги продавал на обвинетиот Л., а тој-обвинетиот Л. ги продава на К.Б., повеќе од очигледни се измамничките дејствија на обвинетите. Овој суд повторно укажува на првостепениот суд да се позабави со прашањето дали полномошната што се предмет на обвинението за кривичното дело “Фалсификување исправа” како под точка 4, така и под точка 5 од изреката не биле искористени како *modus operandi* односно како начини за извршување на кривичните дела “Измама”.

Сторените суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст) се од апсолутен карактер, истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата од една страна, а од друга имаат влијание и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, а со тоа со донесената ослободителната пресуда под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик.

Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил уште една суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.2 в.в. со чл.406 ст.3 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи во конкретниот случај не постапил по укажувањата на овој суд дадени во решението Кж-565/09 од 27.01.2010 година, односно не извршил преоцена на доказите, па затоа ја сторил истата суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), поради што следуваше овој суд согласно чл.402 ст.2 од ЗКП (пречистен текст) да нареди новиот главен претрес пред првостепениот суд да се одржи пред наполно изменет состав.

Постапувајќи по предметот Овој суд одлучи решението на Кривичниот совет на Основен суд Струмица Кс.бр.106/07 од 12.05.2009 година да остане во сила, бидејќи паричните средства од сметките на наведените лица е потребно да бидат замрзнати поради тоа што во конкретниот случај сеуште постои сомневање дека се работи за финансиски трансакции настанати како принос од извршено кривично дело.

Согласно чл.220 ст.4 од ЗКП (Пречистен текст) привременото замрзнување на сметките може да трае до завршувањето на постапката, а неговата оправданост ќе се преиспитува по службена должност секои два месеца. Во таа смисла второстепениот суд укажува дека првостепениот суд е должен да постапува согласно цитираната одредба.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна преоцена, да ги отстрани сторените суштествени повреди, да ги утврди и расветли сите факти и околности на кои укажува овој суд погоре, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на жалителот, па откако ќе ги изведе сите дејствија, а пред се откако ќе даде правилна оцена на секој доказ посебно и на сите заедно, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 и 2 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

8.= Пресуда на «Основен суд Струмица» «К.бр.79/11» од 21.03.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.328/11.

«Основен суд Струмица» со обжалената пресуда «К.бр.79/11» од 21.03.2011 година, обвинетата «М. Ѓ.» од «с. Р.-С.» ја ослободил од обвинение врз основа на чл.368 т.1 од ЗКП (пречистен текст) дека сторила кривично дело «Спречување службено лице во вршење службено дејствие» по «чл.382 ст.2 в.в. со ст.4» од КЗ. Трошоците на постапката одлучил да паднат на товар на буџетот на РМ, а оштетениот Ж.К. за остварување на своето имотно-правно барање го упатил на спор.

одлучи како во изреката поради следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда, по наоѓање на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти од кои се раководел при ослободувањето на обвинетата од обвинението, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази во текот на доказната постапка.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот

суд утврдил дека во дејствијата превземени од страна на обвинетата М. не се содржани елементите на кривичното дело «Спречување службено лице во вршење службено дејствие» поради кое нешто истата ја ослобидил од обвинение врз основа на чл.368 т.1 од ЗКП (пречистен текст). Од изведените докази првостепениот суд утврдил дека дејствијата што ги превземала обвинетата М. биле превземени по извршувањето на службеното дејствие во конкретниот случај одземање на предмети - моторна пила, поради што и прифатил дека битното обележје т.е. извршителот на предметното кривично дело дејствијата да ги превзема во моментот кога службеното лице го презема службеното дејствие во конкретниот случај отсуствува како елемент на кривичното дело од чл. 382 од КЗ

Во конкретниот случај по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбените наводи од страна на застапникот на обвинението, вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е погрешно утврдена од причини што првостепениот суд од изведените докази погрешно го утврдил решителниот факт - дека службеното дејствие кое што било превземено од страна на службеното лице - оштетениот Ж. К. веќе било превземено, односно завршено кога обвинетата М. Ѓ. дошла на местото на настанот и ги превземала дејствијата предмет на обвинението. Имено, и во поднесеното обвинение и од содржината на изведените докази јасно произлегува дека службеното лице Ж.К. како шумски полицаец критичниот ден, место и време вршел службено дејствие во рамките на неговите службени овластувања и тоа: привремено одземање на предмети и средства со кои е извршено кривичното дело или прекршок, како и дејствието - предавање на одземените предмети во службата, кое пак дејствие е неопходно потребно за да докрај се спроведе, односно реализира службеното дејствие одземање на предмети.

Исто така самиот факт што обвинетата М. Ѓ. му удрила еден шамар на оштетениот Ж., на кој начин истиот го навредлива, а притоа зела и едно дрво во раката со која замавнувала према оштетениот Ж. - на кој начин манифестирала сила, вака превземените дејствија од страна на обвинетата, а се со цел да се спречат службените лица да ја предадат во службата моторната пила која претходно била одземена од Здравко-зет и Живко-син на обвинетата, поради бесправна сеча, со потврда на привремено одземените предмети, односно ваквото активно спротивставување на обвинетата претставува дејствие на извршување на кривичното дело «Спречување службено лице во вршење службено дејствие по чл.382 ст.2 од КЗ, кое дејствие останало во обид од причини што обвинетата не успеала да ја поврати, односно одземе моторната пила.

Со оглед на горе наведеното во конкретниот случај не постои сомнение за овој суд дека со дејствијата кој што ги превземала обвинетата истата ги попречувала службените лица да го довршат веќе започнатото службено дејствие во смисла да ја предадат во службата претходно одземената моторна пила, обидувајќи се истата да ја одземе, поради што следуваше да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното одлучување потребно е првостепениот суд да ги

изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оцена како и да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд за да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

9.=Пресуда на Основен суд во Струмица К.бр.688/10 од 04.03.2011 година, -УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.330/11.

Со обжалената пресуда К.бр.688/10 од 04.03.2011 година, обвинетиот М. С. од с. С. го огласил за виновен за кривично дело “Телесна повреда “ по чл.130 ст.1 од КЗ за кое го осудил на парична казна од 30 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја одредил на 10 Евра во денарска противвредност од 614,00 денари, така што износот на паричната казна изнесува 18.420,00 денари. Воедно обвинетиот го задолжил на име трошоци по постапката на приватниот тужител П.Д. од с.С. да му плати износ од 18.500,00 денари, сето ова во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот истакнати преку неговиот бранител, да првостепениот суд со донесувањето на побиваната одлука сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда е од апсолутен карактер и на која овој суд внимава по службена должност врз основа на чл.393 од ЗКП. Сторената суштествена повреда се состои во тоа што изреката на пресуда е нејасна, неразбирлива и противречна на решителните факти кои се утврдуваат од содржината на изведените докази во поглед на времето на извршувањето на предметното кривично дело.

Од изведените докази во текот на доказна постапка првостепениот суд утврдил дека кривично-правниот настан се случил критичниот ден 23.09.2010 година околу 16,00 часот. Вака утврдениот временски период на случување на предметниот кривично-правен настан од страна на првостепениот суд, по наоѓање на овој суд се доведува под сомнение од причини што од содржината на изведените докази, а посебно од исказот на приватниот тужител Д. како и од одбраната на обвинетиот М., се констатира дека предметниот кривично-правен настан наведен во приватната кривична тужба се случил критичниот ден околу 18,00-19,00 часот.

Имено од содржината на лекарското уверение издадено на име на приватниот тужител како и од непосредниот распит на вештото лице Др.Т. Ќ. произлегува дека приватниот тужител П. Д.на лекарски преглед се јавил критичниот ден околу 16,30 или 17,00 часот, кога всушност и била констатирана телесната повреда, кое нешто е во противречност со исказот на самиот приватен тужител, бидејќи истиот сослушан во

својство на сведок изјавил дека критичниот ден обвинетиот М. со стап физички го нападнал и телесно повредил некаде околу 18,00-19,00 часот.

Поради горе наведената суштествена повреда на одредбите од ЗКП се доведува во прашање и утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд по однос на временскиот период на сторување на предметното кривично дело “Телесна повреда“ за кое се обвинува обвинетиот М. С., поради што следуваше да првостепената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна анализа и оценка како и да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд, со тоа што на погоре наведените факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази со цел да се отстранат погоре наведените противречности во однос на временскиот период од критичниот ден кога се одиграл кривично-правниот настан, за да може да се утврди правилна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

**10.=Пресудата на Основниот суд во Струмица,
К.бр.396/10 од 3.03.2011 година,-СЕ УКИНАТА со Решение на
Апелационен суд Штип Кж.бр.331/11.**

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.396/10 од 3.03.2011 година обвинетиот Д. Г. од С. согласно чл.368 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинение дека сторил кривично дело “Тешка телесна повреда“ од чл.131 ст.1 од КЗ. Трошоците на постапката во износ од 17.080 денари на име нужни издатоци награда за ангажираниот бранител на обвинетиот, адвокат Никола Танчев од Струмица, како и трошоците во постапката во вкупна вредност од 2.260 денари одлучил да паднат на товар на буџетските средства согласно чл.93 ст.1 од ЗКП. Согласно чл.102 ст.3 од ЗКП оштетениот З. С. од С. за остварување на имотно правното барање го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на застапникот на обвинението по однос на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. По наоѓање на овој суд, првостепениот суд од изведените докази погрешно утврдил дека не се докажало дека обвинетиот на начин конкретно опишан во изреката на првостепената пресуда го сторил предметното кривично дело за кое се обвинува. Имено, првостепениот суд пресудата ја засновал на одбраната на обвинетиот кој што тврди дека критичниот ден, место и време воопшто не бил на местото на настанот, за да би можел да го изврши предметното кривично дело, затоа што уште од рано наутро па се до 22 часот критичниот ден белел во куќата на сведокот К. и воопшто не излегувал од таму. Вака дадената одбрана ја потврдиле

сведоците К. и А. на кои искази судот им поклони верба во целост, меѓутоа по наоѓање на овој суд изјавите на овие сведоци, како и одбраната на обвинетиот во целост се противречни и контрадикторни со исказот на оштетениот кој што категорично и јасно опишал како се случил овој кривично правен настан, давајќи детален и прецизен преглед на дејствијата превземени од страна на обвинетиот во критичниот момент. Со оглед на тоа дека оштетениот Г. изјавил дека со обвинетиот Д. се познаваат од порано кое нешто воопшто не го негира ниту самиот обвинет, како и тоа дека нивните меѓусебни односи биле нарушени од пред седум-осум години поради кавга помеѓу децата и дека обвинетиот во повеќе наврати му се имал заканувано на оштетениот, овој суд воопшто не се сомнева во веродостојноста на исказот на оштетениот по однос на тоа оштетениот со сигурност го препознал обвинетиот како и мотивот на обвинетиот да го стори предметното кривично дело за кое се обвинува.

Дека обвинетиот се здобил со тешка телесна повреда-изразена во вид на скршеница на аголот на долната десна вилица се утврдува од приложената медицинска документација, како и од непосредниот распит на вештото лице Д-р.В. Т. кој во својот исказ го појаснил видот и карактерот на повредата со која се здобил оштетениот, како и начинот на кој истата би можела да се нанесе, кое нешто во целост кореспондира со дејствијата за кој се обвинува обвинетиот Д., бидејќи начинот на кој што оштетениот опишал дека обвинетиот го сторил предметното кривично дело во наодот и мислењето на вештото лице е опфатен како можен начин на извршување на предметното кривично дело.

Имајќи го во предвид погоре наведеното, а посебно исказот на оштетениот, приложената медицинска документација, наодот и мислењето на вештото лице, како и исказот на сведокот Т. која што изјавила дека го видела моментот кога оштетениот З. удрил во стаклото од излогот на кладилницата, по наоѓање на овој суд утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сериозно сомнение, а поради кое нешто неможе да се испита правилната примена на КЗ па затоа следува да обжалената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка да изврши соочување помеѓу оштетениот и обвинетиот, повторно да го сослуша и распраша оштетениот во врска со сите поединости и детали од овој кривично правен настан, а посебно на околноста кога за прв пат се јавил на лекар, на која страна во пределот на главата бил удрен и дали од ударот се занел и удрил во стаклото на излогот од кладилницата, како и повторно да го повика и распраша вештото лице по однос на видот и карактерот на повредата, начинот на кој истата би можела да се нанесе, посебно имајќи во предвид дека тешката телесна повреда со која здобил оштетениот била лоцирана на аголот од долната десна вилица, а оштетениот на главен претрес појаснил дека двата удара биле на левата страна од лицето, а по потреба да изведува и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

11.=Пресудата на Основниот суд во Струмица, К.бр.499/10 од 7.03.2011 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.333/11.

Основниот суд во Струмица си обжалената пресуда К.бр.499/10 од 7.03.2011 година обвинетиот Љ. Т. од С. го ослободил од обвинението за кривично дело “Телесна повреда” од чл.131 од КЗ, при што оштетениот Д. Т. од с.Б. го упатил своето имотно правно барање да го остварува во спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена. Првостепениот суд со обжалената пресуда обвинетиот Љ. Т. го ослободил од обвинението, наоѓајќи дека не е докажано дека тој го сторил кривичното дело за кое се обвинува, меѓутоа изведените докази судот неправилно ги ценел, при што решителните факти правилно не ги утврдил и извел погрешен заклучок дека не е докажано да обвинетиот го сторил ова кривично дело.

Според изведените докази неспорно е дека на критичната ноќ, време и место помеѓу приватниот тужител Д. Т. и сведокот А. Т. дошло до меѓусебна расправија-караница и меѓусебно туркање и при таа турканица приватниот тужител бил телесно повреден во пределот на устата, бидејќи сите присутни забележале дека тој тогаш крварел од устата. Според исказот на обвинетиот Љ., тој тогаш воопшто физички не го нападнал приватниот тужител и дека воопшто не се вмешал во меѓусебната расправија помеѓу него и неговиот другар А., што го потврдува и А. кој е сослушан како сведок. Меѓутоа, приватниот тужител Д. е сосема јасен и недвосмислен во својот исказ кога изјавува дека, откако почнале меѓусебно да се расправаат со А., во истиот момент им пришол обвинетиот Љ. и истиот го фатил “за гушата”, а потоа со бокс го удрил во пределот на устата, додека сведоците В. А. и Р. К. изјавуваат дека не виделе дали обвинетиот Љ. го удрил Д. со бокс по лицето, меѓутоа откако тие ги раздвоиле Д. и А., виделе дека Д. крварел од устата. Од исказот на вештото лице д-р.Р. М., пак, неспорно е дека тогаш на приватниот тужител Д. му била нанесена телесна повреда во пределот на устата и тоа набиеница во пределот на долната усна со оток-крвен подлив и расцеп од внатрешната страна, при што истиот изјавува дека оваа повреда настанала како резултат на дејство на тапа сила, а дека можела да настане и од удар со тупаница, а во врска со нанесените телесни повреди на приватниот тужител му е издадено лекарско уверение во кое што се констатирани овие повреди.

Имајќи ги во предвид ваквите докази, не може да се каже дека не е докажано дека обвинетиот Љ. го сторил ова кривично дело, односно дека тогаш тој не го удрил и телесно не го повредил приватниот тужител, па бидејќи фактичката состојба правилно и целосно не е утврдена

следуваше поднесената жалба да се уважи, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, по потреба да изведува и други докази, при што да изврши правилна и целосна анализа и оценка на секој од изведените докази и да донесе правилна и законита пресуда.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

12.=Пресуда на Основниот суд Струмица К.бр.643/10 од 28.03.2011 година, -УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.336/11.

Со обжалената пресуда К.бр.643/10 од 28.03.2011 година, обвинетиот Н. Т. од С. го огласил за виновен за кривично дело “Загрозување на безбедноста на сообраќајот “ од чл.297 ст.1 од КЗ за кое го осудил на парична казна од 50 дневни глоби, сметано за една дневна глоба по 10 Евра во денарска противвредност од 617,00 денари, или во вкупна противвредност од 30.850,00 денари како главна казна, а согласно чл.33 и чл.38-в од КЗ на обвинетиот му изрекол и споредна казна-Забрана на управување со моторно возило од “Б“ категорија во траење од шест месеци. Воедно обвинетиот го задолжил на име кривични трошоци на постапката да плати износ од 5.780,00 денари, а на име паушал износ од 3.000,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. За остварување на имотно правното барање оштетената П. Е. од Ш. ја упатил на спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

По наоѓање на овој суд, првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП на која повреда овој суд внимава и по службена должност врз основа на чл.393 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива и истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти врз основа на кои го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот Н. Т..

Имено во изреката на првостепената пресуда се наведува дека овој кривично-правен настан се случил критичниот ден 28.08.2010 година околу 22,30 часот додека во образложението на пресудата и од содржината на изведените докази неспорно произлегува дека предметниот кривично-правен настан се случил критичниот ден околу 20,30 часот. Овој суд наоѓа за потребно и укажува таквата повреда да се отстрани при повторното судење.

Исто така од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетиот Н. Т. како учесник во

сообраќајот на јавните патишта непридржувајќи се кон сообраќајните прописи, односно управувајќи го возилото со 0,81 грам промили алкохол во крвта, кое нешто е спротивно на чл.234 ст.1 од ЗБСП, со предната десна страна на возилото удрил во пешакот-оштетената П. Е., од кој удар истата се здобила со повреди конкретно наведени во изреката на првостепената пресуда. Вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи од страна на обвинетиот, се доведува под сериозно сомнение бидејќи во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност за обвинетиот Н. Т. не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти од кои со сигурност ќе може да заклучи дека обвинетиот го сторил предметното кривично дело за кое се обвинува.

Ова од причини што, обвинетиот во своја одбрана го негира кривичното дело за кое се обвинува и притоа наведува дека критичниот период заедно со неговата брачна другарка се наогале на пат за В.и дека немале потреба да се приклучат и движат по магистралниот пат Р.-С., а возилото го управувала неговата брачна другарка. Со оглед на тоа дека во конкретниот случај неспорно од содржината на изведените докази, а посебно од исказите на сведоците С. С. и К. М. се утврдува фактот дека пешакот-оштетената П. Е. била удрена со возилото Рено 20 со рег.бр. ВЕ-....РИ-сопственост на синот на обвинетиот, а притоа не постојат сигурни докази дека токму обвинетиот Н. Т. бил тој кој што критичниот период го управувал патничкото моторно возило. Во конкретниот случај првостепениот суд бил должен вака дадената одбрана од страна на обвинетиот да ја провери преку изведување на други докази, а потоа да изведе заклучок за неговата кривична одговорност, бидејќи согласно чл.14 од ЗКП “судот е должен вистинито и наполно да ги утврди фактите што се од важност за донесување на законита одлука и со еднакво внимание да ги испитува и утврдува како фактите што го товарат обвинетиот така и оние што му одат во прилог “

Имајќи го предвид горе наведеното во конкретниот случај првостепениот суд бил должен да ја повика и во својство на сведок да ја распраша брачната другарка на обвинетиот на околноста каде истата се наогала критичниот период, дали заедно со обвинетиот пред да заминат за В. поминале по магистралниот пат Р.-С. како и фактот кој го управувал предметното патничко моторно возило.

Поради напред наведените причини неможе да се испита ниту правилната примена на материјалното право, па затоа следувахе да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да изведува и други докази на кои укажува овој суд и по утврдувањето на сите факти и околности на кои е укажано со ова решение, да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ ќе донесе правилна и законита одлука.

Поради горе наведеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

13.=Пресуда на «Основен суд Струмица» «К.бр.713/10» од 07.04.2011 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.406/11.

«Основен суд Струмица» со обжалената пресуда «К.бр.713/10» од 07.04.2011 година, обвинетиот «Д.Ј.» од «К.», го огласил за виновен за кривично дело «Силување» по чл «чл.186 ст.4 вв со ст.1» од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 4 месеци. Согласно чл.89 в.в. со чл. 92 од ЗКП на име трошоци по постапката да плати судски паушал сума од 3.000 денари, на име кривични трошоци сума од 1.640 денари сето тоа во корист на буџетските средства, а во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување, на име нужни трошоци за застапување на полномошникот на оштетената Ристова Елизабета адвокат Драгица Чамовска од Струмица сумата во износ од 21.40,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв од присилно извршување, а во останатиот дел барањето за трошоци го одбил како неосновано. Согласно чл. 102 ст.1 од ЗКП оштетената Елизабета Ристова од с.Конче за остварување на своето оштетно побарување ја упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си.

Имено, првостепениот суд во изреката на пресудата навел дека обвинетиот се обидел да ја присили на обљуба оштетената, кој опис одговара на почеток на опис на дејствија за кривично дело во обид од чл.186 ст.1 од КЗ, за да во конкретниот опис недостасува мотивот за сторување, а во понатамошните опишани дејствија во изреката се дава опис не на обљуба, ами на други полови дејствија кои да ги извршил откако излегол од куќата.

Сето ова изреката на пресудата ја прави неразбирлива и не дава можност овој опис на дејствија да се подведе под правилна правна квалификација. Од тие причини изреката на пресудата е контрадикторна на правната квалификација на наведеното кривично дело, бидејќи не е јасно дали се работи за обид на кривично дело «Силување» од чл. 186 ст.1 од КЗ, или за довршено кривично дело од чл. 186 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ.

Поради сторените суштествени повреди кои се од апсолутен карактер, не може да се испита законитоста на обжалената пресуда, односно утврдената фактичка состојба и примената на материјалното право

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оцена, да ги одстрани суштествените повреди на кои укажува овој суд и на кој се укажува во жалбата на обвинетиот и тогаш првостепениот суд ќе може

правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 376 ст.1 од ЗКП се одлучи како во изреката.

14.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 639/2010 од 27.04.2011 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.407/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетиот Б М од С го огласил за виновен за кривично дело „Загрозување на безбедноста на сообраќајот“ од чл. 297 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ и го осудил на парична казна од 30 дневни глоби во денарска противвредност од 18.510,00 денари и го задолжил на име кривични трошоци во постапката сума од 4.640,00 денари, кривичен паушал сума од 3.000,00 денари, а за остварување на имотно правното побарување оштетениот малолетен М А преку својот законски застапник го упатил на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од член 381 ст.1 т. 3 од ЗКП(пречистен текст). Сторената суштествена повреда се состои во тоа што главниот претрес е одржан без лице, во конкретниот случај обвинетиот, чие присуство на главниот претрес е задолжително според законот. Во смисла на погоре изнесеното, основан е и жалбениот навод на жалителот по однос на сторена а суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.2 од ЗКП, во врска со чл. 454 ст. 4 од ЗКП (пречистен текст), а која иако е од релативен карактер е од влијание врз законитото и правилното донесување на пресудата.

Ова од причина што на записник од одржан главен претрес од ден 27.04.2011година, првостепениот суд констатирал дека постојат услови претресот да се одржи без присуство на обвинетиот согласно на член 454 од ЗКП(пречистен текст). За тоа дал образложение дека од вратената доставница за покана на обвинет произлегувало да истиот е иселен, а дека во списите на предметот постоеле доволно докази од кои би можело да се утврди постоењето на вина и кривична одговорност на обвинетиот.

Ваквата констатација на првостепениот суд, по наоѓање на овој суд, не е поткрепена со соодветен доказ-известување од СВР С по однос на тоа дали со сигурност е утврдена да обвинетиот Б М е исселен од наведената адреса.

Согласно чл. 454 ст. 4 од ЗКП(пречистен текст) е пропишано "ако обвинетиот не дојде на главниот претрес, иако уредно е повикан или поканата не можела да се врачи поради непријавување до судот, на промената на адресата или престојувалиштето, судот може да одлучи главниот претрес да се одржи и во негово отсуство под услов неговото присуство да не е нужно."Во конкретниот случај, по наоѓање на овој суд,

не се исполнети законските претпоставки, наведени во цитираната законска одредба, главниот претрес да биде одржан во отсуство на обвинетиот. Од извршениот увид во списите на предметот, за овој суд, произлегува констатација дека на обвинетиот не било доставен обвинителниот предлог а при тоа воопшто не бил уредно повикан за давање одбрана на главен претрес. Со приложените докази кон жалбата произлегува дека не дошло до промена на адресата или престојувалиштето на обвинетиот. Имено од приложените докази кон жалбата (сообраќајна дозвола, пасош и лична карта - сите на име на обвинетиот), произлегува дека обвинетиот Б М е со конкретна и позната за судот адреса на живеење а што е во целосна спротивност со даденото образложение од страна на првостепениот суд дека обвинетиот бил исселен. Поради напред изнесеното, овој суд ги прифати како основани жалбените наводи по однос на сторени суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка од чл. чл. 381 ст.1 т. 3 од ЗКП и од чл. 381 ст.2 од ЗКП, во врска со чл. 454 ст. 4 од ЗКП(пречистен текст).

Исто така за овој суд, основано се истакнува со жалбените наводи на обвинетиот да првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда сторил и суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП(пречистен текст) . Оваа суштествена повреда се состои во тоа што во побивната пресуда не се наведени причините за решителните факти по однос на начинот на кој се случила предметната сообраќајна незгода. Особено не се изведувани докази од кои да се утврди брзината на движење на патничкото моторно возило ФМ управувано неспорно од обвинетиот, ниту е утврден решителниот факт дали обвинетиот го забележал оштетениот пред неговото истрчување на коловозот, дали имал можност тоа да го стори.

Покрај ова, побиваната пресуда противречи самата на себе и со содржината на изведените докази од причина што судот во образложението наведува дека причинско последична врска за настанување на незгодата е тоа што обвинетиот не се придржувал на бланкетната норми од чл. 19 ст.1 од ЗБСП-односно возачот не обрнал должно внимание на пешаците-оштетениот што започнале да чекорат на коловозот, а која наведена причина за донесување на пресудата е спротивна на утврдениот факт дека оштетениот пред моментот на ударот од возилото, воопшто не чекорел по коловозот во смисла на чл. 19 од ЗБСП, туку со ненадејно трчање од доворот на куќата со реден број 61, се нашол пред возилото на обвинетиот.

Поради напред сторената суштествена повреда од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП (пречистен текст), основано се доведува под сомнение и утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, а на што основано укажува и жалителот во изјавената жалба. Имајќи во предвид дека оштетениот со трчање од дворот на куќата број ..., излегол на коловозната лента наменета за движење на моторни возила, во фактичката состојба, првостепениот суд пропуштил да го утврди решителниот факт дали обвинетиот како возач на возилото Ф М, имал реална можност да го забележи оштетениот и правовремено да реагира пред оштетеното лице да истрча на улицата.

Поради наведените сомневања во утврдената фактичка состојба, се

доведува во прашање правилната примена на материјалното право, од кои причини следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење, првостепениот суд првенствено е потребно, имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања, да ги отстрани наведените суштествени повреди на одредбите на постапката, така што со сигурност да ја утврди точната адреса на живеење на обвинетиот по што ќе може, уредно да изврши достава на адреса на обвинетиот со што навремено и уредно го извести и повика на закажаниот главен претрес како обвинетиот така и оштетениот преку неговиот законски застапник. При повторното судење потребно е да се изведат веќе извеените докази а особено потребно е да се распрашат обвинетиот и оштетениот при што подетално да се утврдат сите факти и околностите за предметната незгода на кои погоре се укажува, начиниот на сторувањето на незгодата, околностите под кои се случила, последицата која настанала, фактот како оштетениот се нашол на предметната улица, особено неговата возраст и сите други околности кои се од релевантно значење и на кои со право се укажува во жалбата на обвинетиот. За правилно и целосно утврдување на фактичката состојба, да изврши преоцена на веќе изведените докази, а по потреба и со помош на вешто лице, имајќи ги во предвид околностите на случајот да утврди дали обвинетиот како возач на возилото Ф М, со каква брзина го управувал и притоа дали имал реална можност да го забележи оштетениот, правовремено да реагира пред да оштетеното лице истрча на улицата.

Откако ќе ги отстрани напред наведените суштествени повреди и изведе сите потребни докази ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и со правилна примена на материјалниот закон ќе може да се донесе правилна, а со тоа и јасна, разбирлива и на законот заснована одлука.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

15.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 458/10 од 15.03.2011 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип КЖ.бр.412/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетиот А Р од Р согласно чл. 368 ст.1 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинение за кривично дело „Тешка телесна повреда“ по чл. 131 ст.3 од КЗ. Трошоците во износ од 22.676,00 денари кои се однесуваат за ангажиран брантиел на обвинетиот, адвокат Игор Милев од Радовиш, како и трошоците на постапката во износ од 6.980,00 денари, одлучил да паднат на товар на буџетските средства. Оштетениот М Д од Р, за своето оштетно побарување го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Имено, првостепениот суд го ослободил обвинетиот А Р да критичниот ден и време на ул. „И А “ во Р тешко телесно го повредил оштетениот М Д од Р односно да трајно му уништел важен ораган во телото на начин што кога обвинетиот вршејќи службена должност со неговиот колега Ѓ С случајно наишле на оштетениот М и сведокот И Ј од Р кои лица заради претходно извршено криминално дело се дале во бегство да по кретко време полицаецот Ѓ го фатил оштетениот М водејќи го накај полициското возило држејќи го со левата рака за блузата позадри вратот, а кога стасале до возилот го клекнал на колена обвинетиот А отпозади со клоца го ударил во пределот на левиот слабински дел од кој оштетениот се здобил со повреда-руктура на слезинката пропратно со внатрешно крварање по што бил префрлен на Клиничка болица во Ш и му била извршена хирушка интервенција и слезинката му била отстранета да со тоа сторил кривично дело “Тешка телесна повреда “ од чл.130 ст.3 од КЗ а согласно чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП. Ваквата фактичка состојба очигледно се доведува под сомение и тоа од следните причини:

Од дадениот опис на обвинението дека кога обвинетиот А со колегата Ѓ С пристигнале на критичното место и ги забележале оштетениот М и сведокот И како две лица кои се дале во бегство, по него тргнал полицаецот Ѓ и при бегањето оштетениот М паднал во дупка-ископ во кој имало камен со големина од 50 до 60 цм па така бил фатен од Ѓ кој го извлекол од дупката, а оштетениот М се повредил од падот се жалел на болки во пределот на слабината. За овој суд е нејасен утврдено местото каде што паднал оштетениот М, дали станува збор за класична дупка во колкава површина, дали е иско, со каква површина, дали имало камен за кое нешто распаханите сведоци и сведокот Ѓ различно го опишуваат, дали е пронајден предметниот камен во каква форма е истиот, дали може да биде причина за настапепната последица, а особено што за постоење на ваков камен не било изведувано никаков материјален доказ. Исто така за овој суд е нејасно особено што од исказот на обвинетиот, исказот на сведокот Ѓ и исказот на лицата комшии од околните куќи П В, В С, Г С, Б М во главно комшии од околните куќи кои посредно или непосредно навеле дека откако оштетениот М бил донесен од Ѓ до местото на кое им било службеното возило и каде веќе имало насобрано повеќе лица од околните куќи полицаите го однеле на лекар. Ова особено што сведокот М П изјавил дека бил на терасата од неговата куќа кога бил доведен оштетениот М но не навел ниту спомнал други лица присутни на патот во близина на службеното возило за тоа дека други лица комшии бил присутни кога Ѓ го донел оштетениот М до полициското возило не казал ниту сведокот С Г кој всушност го фатил оштетениот М па од тука е нејасно присуството на сите овие сведоци за критичниот настан неговиот описи од почетокот до крај а истите се произнеле дека оштетениот М бегал накај полето и паднал во дупка и тоа врз камен, а кога видел полицаецот Ѓ дека оштетениот М офкал и се држел за стомакот. Од исказот на сведокот Ѓ произлегува дека само овој сведок бил прсутен со оштетениот кога истиот паднал во дупката, а потоа бил доведуван од полицаецот Ѓ кон возилото односно не навел друг присутен од сосетството освен

обвинетиот А. Сите овие околности оставаат соменение на утврдената фактичка состојба по однос на околноста за постоењето на дупката или ископот во кој паднал оштетениот, непостоењето на релеватен документ(записник за увид на лице место од критичната вечер од страна на судот) дека критичната вечер дошло до само повредување на оштетениот, а на друга страна пак постои релеватен доказ дека здравствената состојба на истиот битно се влошила и истиот веднаш е носен за Ш и опериран, од исказот на оштетениот М произлегува дека решителниот факт за настанувањето на влошената здравствена состојба е ударот од страна на обвинетиот А во пределот на левата слабина додека оштетениот клечел кој исказ е неконтрадикторен и во целост идентичне како на записник пред истражаниот судија така и на главниот претрес, од исказот на обвинетиот А произлегува дека само тој бил присутен до сведокот Ѓ, а и сведокот И го потврдил на записник на главниот претрес. Од исказот на вештото лице Др.Ѓ В и неговото вештачење на главниот претрес јасно е наведува дека повредата на оштетениот од таков карактер можело да дојде исклучиво со силен и прецизен удар кој можел да биде нанесен со рака и со нога, а доколку оштетениот падна врв камен тоа требало да биде од поголема височина и задолжително ќе имало констатирано попатни надворешни повреди какви не се утврдени ниту од вештото лице Д-р. Ѓ В ниту од Д-р. Т Р ниту останате сведоци тоа го изнеле.

Од сето напред наведено произлегува дека основан е жаблениот навод на жалителот по однос на ваквата утврдена фактичка состојба од страна на првостепениот суд и при тоа не се наведени причини зошто поклонува верба на исказите на сведоците соседи присутни на настанот, а зошто не поколнил верба на исказот на оштетениот М, исказот на сведокот И, а особено од кои причини не поколнува верба на исказот на вештото лице Д-р. Ѓ В по однос на видот и карактерот на повредените со причините од кои можеле да настане.

Поради сите напред наведени причини се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на материјалното право поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна анализа и преоценка да изведе докази во правец на утврдување на фактот по однос на причината поради која настанале повредата над оштетениот, по потреба да изврши соочување помеѓу свидетелите кои веќе еднаш се распрашани и тоа: Ј И, ПМ, П В, В С, Г С, Б М, а пред се да ја расчисти околноста дали истите виделе како оштетениот М пага, каде, кога се здобил со повреда, на таа околност повторно да се распраша сведокот Ѓ С со кој оштетениот бил за цело време на настанот, на истиот сводок да му се предочи исказот на вештото лице Д-р. Ѓ В за настанување на повредата над оштетениот, дали истиот го видел каменот по потреба и да го посочи, да го опише начинот на пагањето на оштетениот и сите други околности до моментот на доводене на оштетениот до полициското возило, да изврши соочување помеѓу оштетениот М обвинетиот Аи сведокот Ѓ. Откако ќе ги изведе сите напред наведени дејствија, и расчисти сите прашања и околности наведени погоре

првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и со правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука за предметниот кривично правен настан.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

16.=Решение на «Основен суд Струмица» «К.бр.520/10» од 11.05.2011 година,- УКИНАТО со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.413/11.

«Основен суд Струмица» со обжаленото решение «К.бр.520/10» од 11.05.2011 година, барањето за исправка на пресудата поднесено од приватната тужителка В. Ј. преку полномошник Ацо Косев, адвокат од Струмица го одбил како неосновано.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителката дека првостепениот суд при донесувањето на побиваното решение сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст). Сторената суштествена повреда се состои во тоа што во побиваното решение не се наведени доволно аргументирани причини за неговото донесување, не е утврден решителниот факт за генералиите на обвинетиот, ниту пак, за утврдување на тој факт, во списите на предметот постои соодветен доказ.

Жалителката во изјавената жалба наведува дека обвинетото лице А. Е. е исто лице со А. Ј. и образлага дека до ова сознание е дојдено по добиени податоци од МВР Струмица, но за овој факт до судот не е доставен соодветен доказ. Првостепениот суд, со сигурност не го утврдил вистинското презиме на осудениот А., не изведувал докази(официјално известување од надлежната матична служба при МВР) на оваа околност, со што ја сторил наведената суштествена повреда

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба со сигурност да го утврди вистинското презиме на осудениот А. преку изведување на соодветен доказ,а по што ќе може да донесе правилна одлука по барањето за исправка на изворникот на пресудата

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 411 ст.3 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

17.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.778/09 од 9.02.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.415/11.

Основниот суд во Струмица си обжалената пресуда обвинетите А. Ѓ. и А. С. ги огласил за виновни за сторено кривично дело “Кражба“ од чл.235 ст.1 в.в.со чл.22 од КЗ, за кое ги осудил на казна затвор во траење од по 6 месеци. Воедно ги задолжил да платат трошоци на

постапката за бранител по службена должност, како и паушални трошоци во износ од по 4.000 денари. Со истата пресуда под ст.2 согласно чл.342 т.3 од ЗКП обвинетиот А. М. го ослободил од обвинението да сторил кривично дело „Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.3 в.в.со чл.22 од КЗ. Трошоците на постапката во тој дел одлучил да паднат на товар на буџетските средства на судот.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, затоа што изреката на обжалената пресуда е нејасна и неразбирлива. Имено, во изреката на осудителниот дел на пресудата, првостепениот суд ги навел тројцата обвинети А. Ѓ., А. С. и А. М. за виновни за извршените дејствија давајќи опис на извршување на кривично дело да критичниот ден во наведеното време и место обвинетите тројца договорено и заеднички како соизвршители ги превзеле наведените дејствија во изреката на пресудата. При тоа обвинетите А. Ѓ. и А. С. ги навел како извршители на кривичното дело „Кражба“ од чл 235 ст1 од КЗ. Со истата пресуда под ст.2 обвинетиот А. М. го ослободил од обвинението за истите дејствија, согласно чл.342 т.3 од ЗКП а за кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.3 в.в.со чл.22 од КЗ. Ваквата изрека на обжалената пресуда каде, заедно со другите одвајца обвинети, обвинетиот А. М. еднаш е огласен за виновен, а потоа ослободен од обвинението за истите дејствија, ја прави пресудата нејасна и неразбирлива, што претставува повреда на постапката од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, на која што судот внимава по службена должност согласно чл.393 ст.1 т.1 од ЗКП.

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил и повреда на Кривичниот законик кога прифатил дека со наведените дејствија во изреката на осудителниот дел на пресудата во конкретниот случај не се работи за кривично дело “Тешка кражба“ на дрзок начин од чл.236 ст.1 т.3 од ЗКП, туку дека се работи за обична кражба па обвинетите Г. и С. ги огласил за виновни за кривично дело “Кражба“ од чл.235 ст.1 од КЗ. По наоѓање на овој суд во конкретниот случај се работи за кривично дело “Тешка кражба“, извршено на дрзок начин, бидејќи кражбата е извршена неочекувано со изразена решителност и безобразност на обвинетите, во присуство на повеќе граѓани за време на карневалската вечер на критичното место. Согласно начинот на извршувањето на делото, неспорно дека кај обвинетите, искористувајќи го моментот кога поради карневалот по улиците било гужва, постои изразена безобразност, бесчувствителност и дрскост, обвинетите ја искористиле дадената ситуација на голема гужва да не бидат забележани, со голема смелост го извршиле кривичното дело што им се става на товар, што претставува обележје на едно кривично дело “Тешка кражба“, извршена на дрзок начин.

Поради наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка како и сторената повреда на КЗ во корист на обвинетите, следуваше обжалената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење. При повторното судење

простепениот суд ќе треба да ги изведе повторно веќе изведените докази, да изврши нивна преоценка, па отстранувајќи ја наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, на правилно и целосно утврдена фактичка состојба, правилно да го примени материјалното право и да донесе законита одлука.

Што се однесува до истакнатите жалбени наводи од обвинителот по однос на ослободителниот дел од пресудата овој суд смета дека утврдената фактичка состојба во тој дел се доведува под сомневање. Имајќи ја во предвид изјавата на обвинетиот С. дадена во текот на истрагата кога тој потврдува дека критичниот ден бил заедно со А. првостепениот суд без проверување на решителните факти одлучил дека не е докажано да обвинетиот А. М. бил заедно со останатите обвинети во извршувањето на делото од кои причини утврдената фактичка состојба се доведува под сомневање. При потторното судење првостепениот суд ќе треба да ги сослуша повторно обвинетите, да изврши нивно меѓусебно соочување врз основа на што на правилно утврдена фактичка состојба правилно да го примени материјалното право по однос на постоењето на кривичната одговорност кај обвинетиот А. за кривичното дело што му се става на товар.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

18.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.533/10 од 27.01.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.430/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетиот М Ч од С го огласил за виновен да према приватните тужители К Г и Д Ј да сторил по едно кривично дело „Навреда“ по чл. 173 ст.1 од КЗ и му утврдил парична казна од по 15 дневни глоби и утврдува единствена парична казна од 20 дневни глоби и истовремено му изрекува и алтернативна мерка - условна осуда, утврдената парична казна од 20 дневни глоби нема да се изврши за време од една година, доколку обвинетиот во определениот рок не стори ново кривично дело, висината на една дневна глоба ја одредил на 10 евра во денарска противвредност од 614,00 денари, износот на утврдената а условена парична казна изнесува 12.280,00 денари. Воедно го задолжил со трошоци во кривичната постапка сума од 11.974,00 денари во корист на приватните тужители Г и Д.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), пресудата не содржи доволно причини за решителни факти, кои со сигурност да упатуваат на заклучокот дека обвинетиот ги сторил кривичните дела за кои се терети и е огласен за виновен.

Решителниот факт дека обвинетиот ги изрекол навредливите

зборови спрема приватните тужители подробно опишани во изреката на пресудата, првостепениот суд единствено ги утврдил од исказите на приватните тужители на кои што им поклонил верба, а со ниту еден од другите изведени докази не се докажуваат овие факти.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд е нејасна, неправилна, не се потврдува со изведените докази, освен со исказите на приватните тужители.

Првостепениот суд во доволна мера при утврдувањето на фактичката состојба не ја ценел околноста дека уште пред кривично правниот настан приватните тужители и обвинетиот биле замерени, приватните тужители пред настанот биле вработени во кафе барот, но подоцна им престанал работниот однос, исто така приватните тужители биле сослушани како сведетели против обвинетиот М, во кривичната постапка за кривично дело „Фалсификување на исправа“ од чл. 378 ст.3 од КЗ, а биле предложени од страна на м И - подносител на кривичната пријава.

При одлучувањето не е земено во предвид местото каде се случува кривично правниот настан, меѓу приватните тужители и обвинетиот, тоа е во канцеларијата на обвинетиот ЧМ, а приватните тужители биле опоменати претходно од обезбедувањето на објектот дека управителот на објектот М Ч и сопствениците на објектот М Ч и Б К, не дозволувале присуство и влегување на приватните тужители во објектот, но и покрај тоа предупредување приватните тужители продолжиле со нивните провокативни постапки, отишле во полицијата да бараат помош, да им биде овозможено да влезат во објектот, иако обезбедувањето на објектот тоа не го дозволувало.

За овој суд се доведуваат под сомнение исказите на приватните тужители, бидејќи во поднесената приватна тужба се наведува дека настанот се случил на влезот од кафе барот, на надворешната врата, кога обвинетиот М со раширени раце ги сретил тужителите да влезат во објектот и им изрекол навредлив зборови наведени во тужбата, а на главниот претрес од исказите на тужителите се утврдува дека настанот се случил во канцеларијата на обвинетиот М, кога обвинетиот им ги упатил навредливите зборови, при што седел на неговото биро, па останало неразјаснето каде точно и во кое време се случил кривично правниот настан, првостепениот суд точно тоа не го утврдил.

Во канцеларијата на обвинетиот бил присутен хигиеничарот на кафе барот А Б, од чии исказ не се потврдуваат наводите од приватната тужба и исказите на приватните тужители. Неговиот исказ е јасен и категоричен, дека му е познато да порано тужителите биле вработени во кафе барот, а биле истерани од работа, без да ги знае причините за тоа, а критичната вечер во канцеларијата на обвинетиот, обвинетиот и кажал на тужителите дека не дозволува да влезат во објектот и дека тие си ја знаат причината за тоа.

Свидетелот В Д и Н К, кои биле критичната вечер со приватните тужители, потврдуваат дека не им било дозволено од обезбедувањето да влезат во кафе барот, но понатаму не го потврдуваат кривично правниот настан, а од нивните искази не се утврдува дека подоцна по

настанот или друг ден, приватните тужители да им кажувале на нив што им се случило кога влегле во канцеларијата на обвинетиот.

Исто така, исказите на тужителите се ставаат под сомнение и поради тоа што од списите во предметот се утврдува дека кога обвинетите се јавиле пред СВР Струмица, изјавиле дека обвинетиот им се заканувал и поради тоа обвинетиот М е предупреден од овластените службени лица, а кога се анализираат исказите на тужителите како и наводите од приватната тужба, не се потврдува фактот дека обвинетиот им упатувал заканувачки зборови на тужителите.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, нејасната и неправилна фактичка состојба, која не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, освен од исказите на приватните тужители, при ваква состојба на работите овој суд не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетиот.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст), се одлучи како во изреката.

19.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 246/11 од 13.05.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.436/11.

Основниот суд во Струмица со пресуда К.бр. 246/11 од 13.05.2011 година, обвинетите Б И и С М, двајцата од С ги огласил за виновни за кривично дело „Разбојништво“ по чл. 237 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, а обвинетиот ИБ и за уште едно кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 од КЗ, при што ги осудил за кривичното дело „Разбојништво“ од чл. 237 ст.1 на казна затвор во траење од по 5 години и 6 месеци секој поединечно, обвинетиот Б И за кривичното дело „Тешка кражба“ го осудил на казна затвор во траење од 8 месеци, одмерувајќи му согласно чл. 44 од КЗ единствена казна и за двете кривични дела во траење од 6 години, во кои казни им се засметува и времето поминато во притвор определен со решенија на Истражниот судија при Основниот суд во Струмица од 20.03.2011 година за обвинетиот Б и од 29.03.2011 година за обвинетиот С, и за двајцата продолжен со решение на Кривичниот совет при првостепениот суд Ксп.бр.2/11 од 15.04.2011 година и продолжен до правосилноста на пресудата со решение на судечкиот совет К.бр. 246/11 од 13.05.2011 година. Воедно ги задолжил да платат на име кривичен паушал сума од по 5.00,00 денари, на име кривични трошоци по постапката солидарно сума од 27.740,00 денари, на име нужни трошоци по постапката за поставениот бранител по службена должност обвинетиот С да плати сума во износ од 9.490,00 денари за одбрана во истрага и на главен претрес, за ангажиран бранител Васил Арабаџиев, адвокат од Струмица, која сума согласно чл. 89 ст.4 од ЗКП однапред да исплати на поставениот бранител од буџетските средства на РМ, а да ја надомести застапуваното лице. Оштетениот Ј Ц од С за остварување на оштетното побарување го упатил на спор. Согласно чл. 100-а од КЗ привремено одземените предмети опишани во потврдата за одземен предмети бр. 115 од 20.03.2011 година ги одземал трајно од обвинетиот Б И Под ст.2 од изреката према обвинетиот С М согласно чл.

367 ст.1 т.3 од ЗКП го одбил обвинението за кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ. Согласно чл. 102 ст.3 од ЗКП, оштетениот Ј Ц од С за остварување на оштетното побарување го упатил на спор.

одлучи како во изреката поради следните причини:

По наоѓање на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата по однос на кривичното дело „Тешка кражба“ од чл. 236 од КЗ, за кое се терети и е огласен за виновен обвинетиот Б И од С, е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си и на решителните факти кои се утврдуваат од содржината на изведените докази. Со поднесениот обвинителен акт Ко.бр. 194/11 од 15.04.2011 година, по однос на кривичното дело „Тешка кражба“ се теретат двајцата обвинети Б И и С М, двајцата од С, од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ в.в. со чл. 22 од КЗ. На главниот претрес од 13.05.2011 година, застапникот на обвинението го повлекол обвинението спрема обвинетиот С М по однос на кривичното дело „Тешка кражба“ поради недокажаност, а останало обвинението против Б И за кривичното дело од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ.

Во изреката на првостепената пресуда, под т.2 од истата, е даден опис на кривичното дело „Тешка кражба“, за обвинетиот Б И, но потоа во изреката стои само дека со ваквите дејствија на обвинетиот Б, сторил кривично дело „Тешка кражба“ по чл. 236 ст.1 од КЗ, а во законскиот опис на ова кривично дело од чл. 236 ст.1 од КЗ се наведени 6 точки од ова кривично дело, кои меѓу себе се разликуваат по однос на начинот на извршувањето на кривичното дело. Исто така, и во образложението на пресудата пасос 3-ти на стр.5 од пресудата, наведено е само дека обвинетиот Б сторил кривично дело од чл. 236 ст.1 од КЗ, иако од опишаните дејствија на обвинетиот Б при утврдувањето на фактичката состојба се утврдува дека се работи за кривично дело од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ.

Покрај тоа, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи пресудата не содржи доволно причини за решителни факти по однос на обвинетиот С М, за кривичното дело „Разбојништво“ од чл. 237 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, за кое обвинетиот С е огласен за виновен и е осуден на казна затвор во траење од 5 години и 6 месеци, како соизвршител во врска со чл. 22 од КЗ, така што од изнесените причини за решителните факти со сигурност не се утврдува дека обвинетиот С го сторил ова кривично дело.

Оштетениот ТС од С сослушан во својство на сведетел во истражната постапка на 20.03.2011 година изјавил дека го препознал обвинетиот Бј кој што успеал да го собори на земјата, оштетениот добро го познавал обвинетиот Б бидејќи биле комшии, а по однос на второобвинетиот С изјавил дека не може да даде конкретен опис, освен да каже за висината на второ обвинетиот, кој бил приближно со иста висина како и првообвинетиот, така што освен висината други податоци за обвинетиот С оштетениот не кажал во истрагата.

За разлика од истражната постапка оштетениот С ја променил својата изјава по однос на обвинетиот С на главниот претрес од 04.05.2011 година, изјавувајќи дека сега на главниот претрес можел да потврди дека другиот обвинет е присутниот во судницата С М, за кој оштетениот изјавил дека побегнал во друг правец по настанот, претходно го познавал селимир, со него се среќавал во кладилницата во С. Фактот дека го познавал претходно и дека го видувал во кладилницата обвинетиот С оштетениот не го потврдува во истражната постапка, иако е сослушан кратко време после кривично правниот настан.

При соочувањето, оштетениот изјавил дека го препознал обвинетиот С при што неговата изјава при соочувањето се разликува од дадената изјава во истражната постапка и на главниот претрес, така што при соочувањето изјавил дека го видел селимир во профил, го познал и тоа на растојание од околу 5,00 метри.

По оценка на овој суд, изјавата на оштетениот сослушан во својство на сведетел по однос на обвинетиот С е несигурна, нејасна, некатегорична, оштетениот ја менувал својата изјава на главниот претрес и при соочувањето, за разлика од делот на изјавата на оштетениот по однос на обвинетиот Б кога и во истражната постапка и на главниот претрес, како и при соочувањето, оштетениот С е категоричен, јасен, непоколеблив, дека добро го препознал обвинетиот Б кој му е непосреден комшија.

Исто така, по оценка на овој суд и од изјавата на сведетелот П Т, со сигурност не се утврдува и докажува сторувањето на кривичното дело „Разбојништво“ од чл. 237 ст.1 од КЗ по однос на обвинетиот С М.

Овој сведетел во истражната постапка, кога му била презентирана фотографија, изјавил дека на таа фотографија е еден од обвинетите, за кое нешто му било кажано дека се работи за обвинетиот С М, кој овој сведетел претходно не го познавал, а за другото лице, односно другиот обвинет, овој сведетел изјавил дека со сигурност не може да каже кое лице било на местото на настанот, од причини што не го видел добро, а тоа е моментот кога вработените во продавницата „Т Ј“ на ул „В П“ бр. 3 во С ја затварале продавницата и сведетелот П Т поминал по улицата во тоа време, а не е непосреден сведетел на кривично правниот настан.

Од увидот во записникот за препознавање на лица и предмети на СВР С, бр. 30.4Л-246/2 заведен од 29.03.2011 година, се утврдува дека сведетелот П Т вршел препознавање на обвинетиот Б за кој во истражната постапка изјавил дека не го видел кој е тоа лице покрај обвинетиот С, а сега кога му била презентирана фотографија на обвинетиот Б, изјавил дека го препознава лицето кое било на лице место и го сторило кривичното дело покрај обвинетиот С.

Од записникот за препознавање на лице и предметот од истата дата на СВР С, кој се однесува на препознавањето извршено од сведетелот П по однос на обвинетиот С, се утврдува дека овој сведетел меѓу четирите лица поставени за препознавање, го посочил обвинетиот С.

За разлика од записниците за препознавање на лица и предмети изготвени од СВР С, каде е извршено препознавање на обвинетите од страна на сведетелот П Т, на главниот претрес овој сведетел изјавил

дека го видел и препознал само обвинетиот С, а не и обвинетиот Б, а пред СВР С според покажаната фотографија посочил дека Б бил присутен на местото на настанот и дека тоа е лицето кое било во близина на обвинетиот С, при што појаснува дека двајцата обвинети претходно не ги познавал, а неспорен е фактот дека обвинетиот Б му е непосреден комшија на свидетелот.

За овој суд, од исказот на овој свидетел со сигурност не може да се утврди дека обвинетиот Скако соизвршител го сторил кривичното дело „Разбојништво“ од чл. 237 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, бидејки е неспорно дека овој свидетел претходно не го познавал обвинетиот, не е непосреден свидетел на кривично правниот настан, тој е присутен на местото на настанот кога продавачите ја затварале продавницата, кога се уште не бил дојден оштетениот, па од тие причини, од неговиот исказ не може со сигурност да се потврди дека тој лично ги забележал двајцата обвинети на местото на настанот.

При оценката на одбраната на обвинетиот С, првостепениот суд од изведените докази прифатил дека обвинетиот со цел да ја одбегне кривичната одговорност ја менувал својата одбрана, најпрво кажувајќи дека бил критичната вечер со свидетелите Г Ф и Д П, за да подоцна изјави дека критичната вечер не бил со Ф и Д, туку со Ч Г и К од с. Д, при што првостепениот суд не го ценел во доволна мера фактот дека кривично правниот настан се случил на 19.03.2011 година, а обвинетиот С во истражната постапка не бил сослушан веднаш, туку многу подоцна на 29.03.2011 година, бидејки тоа е сторено кога е проширена истрагата и против него, не само против обвинетиот И Б, па во врска со тоа се наметнува прашањето дали обвинетиот С можел да се присти на критичната вечер после протек на време од неколку дена, каде бил, со кого и во кое време, така што првостепениот суд требало ова да го цени во контекст со останатите докази изведени пред првостепениот суд, односно исказот на оштетениот сослушан во својство на свидетел, исказот на свидетелот П Т како и извршеното соочување меѓу оштетениот и обвинетиот С.

По однос на обвинетиот С цениме дека првостепениот суд не ги ценел изведените докази правилно и поради тоа извел неправилни заклучоци од кривично правниот настан. Поради тоа и фактичката состојба во тој дел од пресудата е нејасна и неразбирлива.

При повторното судење првостепениот суд е должен да ги отстрани суштествените повреди погоре наведени, да изврши повторна анализа и оценка на изведените докази пред првостепениот суд, на кој начин ќе ги утврди решителните факти од кривично правниот настан, за обвинетиот С М, и ќе утврди јасна и потполна фактичка состојба.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреакта.

20.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.905/2009 од 17.05.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.522/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр. 905/09 од 17.05.2011 година обвинетата П Р од с. С ја огласил за виновна за две сторени кривични дела и тоа кривично дело „Клевета“ од чл. 172 ст.1 од КЗ за кое и изрекол условна осуда, при што и утврдил парична казна од 20 дневни глоби и за кривично дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 од КЗ, за кое и утврдил парична казна од 20 дневни глоби. Согласно чл. 44 од КЗ, на обвинетата и изрекол единствена парична казна од 35 дневни глоби, сметано за една дневна глоба по 10 евра во денарска противвредност од 614,00 денари или во вкупна казна од 21.490,00 денари, која нема да се изврши доколку обвинетата во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно обвинетата ја задолжил на име трошоци на постапка за застапување од страна на полномошникот на приватната тужителка К М, Џоко Диков, адвокат од Струмица да плати износ од 21.040,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, под страв на присилно извршување. Согласно чл. 102 од ЗКП, за остварување на имотно правното барање, приватната тужителка К М ја упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетата истакнати преку нејзиниот бранител, да првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти врз основа на кои го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетата Р

Имено, од изведените докази на главен претрес, првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетата Р ги сторила предметните кривични дела за кои се обвинува на начин и време како што тоа е опишано во изреката на првостепената пресуда. Меѓутоа, по наоѓање на овој суд, а при тоа имајќи ги во предвид и истакнатите жалбени наводи од страна на обвинетата, утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сериозно сомнение бидејќи во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетата Р не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти, од кои со сигурност ќе може да се утврди дека обвинетата ги сторила предметните кривични дела за кои се обвинува.

Ова од причини што обвинетата во своја одбрана категорично ги негира кривичните дела за кои се обвинува, наспроти исказите на тужителката М и сведокот М, со кои пак искази се потврдуваат наводите во поднесената приватна кривична тужба.

При една ваква состојба на контрадикторни искази, првостепениот суд бил должен дадената одбрана од страна на обвинетата Р да ја провери преку изведување на други докази, а потоа да изведе заклучок за нејзината кривична одговорност, бидејќи согласно чл. 14 од ЗКП „судот е должен вистинито и наполно да ги утврди фактите што се од важност за донесување на законита одлука и со еднакво внимание да ги испитува и утврдува како фактите што го товарат обвинетиот, така и оние што му одат во прилог“.

Имајќи го во предвид горе наведеното, а посебно фактот што сведокот М живее во иста кука со тужителката М, поради кое нешто се доведува во прашање неговата објективност и непристрасност, во конкретниот случај првостепениот суд бил должен во својство на сведоци да ги повика и распраша лицата кои што критичниот период се наогале во куќата на сведокот М, на околноста дали обвинетата Р ги изрекла зборовите кокретно наведени во поднесената приватна кривична тужба.

Поради напред наведените причини не може да се испита ниту правилната примена на материјалното право, па затоа следуваеше пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да изведува и други докази на кои укажува овој суд и по утврдувањето на сите факти и околности, релевантни за овој кривично правен настан, да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

21.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.757/09 од 21.04.2011 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.539/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.757/09 од 21.04.2011 година обвинетиот Г. М. од с.Б. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на парична казна од 50 дневни глоби или во денарска противвредност од 30.750 денари, а воедно го задолжил на приватниот тужител Ј. В. од с.Б. да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 23.440 денари, а кој за своето имотно правно барање е упатен на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека му е повредено правото на одбрана, бидејќи првостепениот суд за време на одржувањето на главниот претрес ги повредил одредбите од чл.428 ст.4 од ЗКП, кога главниот претрес го одржал во негово отсуство. Имено, од

увидот во списите на предметот се гледа дека по поднесената приватна тужба од страна на приватниот тужител Ј. В. против обвинетиот за предметното кривично дело “Телесна повреда” од чл.130 ст.1 од КЗ, првостепениот суд закажал главен претрес за ден 25.01.2010 година кога, покрај другите, бил присутен и обвинетиот Г. М., како и неговиот бранител, адвокат Милош Пертемов од Струмица и тогаш првостепениот суд донел решение со кое што претресот го одложил за неодредена дата, а исто така обвинетиот бил присутен и на закажаниот претрес на ден 29.12.2010 година, кога претресот повторно е одложен и тоа за 15.02.2011 година, при што првостепениот суд на записник усно ги известил присутните за одржувањето на тој претрес на тој ден, меѓутоа на ден 15.02.2011 година обвинетиот не бил присутен на претресот, па судот се обратил до СВР-Ш. заради доведување на обвинетиот за главниот претрес за ден 21.04.2011 година, кога и го одржал претресот во отсуство на обвинетиот. Притоа, судот констатирал дека обвинетиот Г. (К.) М. од с.Б. не бил присутен на претресот, а дека од “овластените” лица, судот бил известен дека на својата адреса обвинетиот не бил пронајден и дека на таа адреса немало такво лице, па поради тоа на предлог на полномошникот на приватниот тужител претресот го одржал во негово отсуство. Во меѓувреме, од страна на приватниот тужител Ј. В., преку неговиот полномошник, адвокат Чамовска Драгица, до првостепениот суд во врска со овој кривичен предмет бил доставен писмен поднесок, со кој судот е известен дека името на обвинетиот е Ѓ. К. М. од с.Б., со лична карта бр.143 и со ЕМБГ 0811972460018.

Со тоа судот сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.3 и ст.2, во врска со чл.428 ст.4 од ЗКП, бидејќи главниот претрес го одржал во отсуство на обвинетиот, иако за тоа не биле исполнети законските услови. Имено, судот можел да го одржи главниот претрес според оваа законска одредба во отсуство на обвинетиот, само доколку тој уредно бил повикан за главниот претрес, како и во случај при промена на неговата адреса или престојувалиштето, поради што не е достапен на судот. Во конкретниот случај за главниот претрес одржан на 21.04.2011 година, кога е и донесена првостепената пресуда, обвинетиот не бил уредно повикан, а нема конкретен доказ за тоа дека тој ја променил неговата адреса или престојувалиште. И во самата жалба е наведено дека тој е од селото Б. и на претходните претреси во два наврати тој се јавувал на поканите на судот за главниот претрес.

Од друга страна, од страна на првостепениот суд не е утврден идентитетот, односно точното име на обвинетиот, бидејќи според поднесената приватна тужба неговото име е Ѓ. М., кое што првостепениот суд и го прифатил и навееел во првостепената пресуда, иако во погоренаведениот писмен поднесок поднесен од приватниот тужител стои дека неговото име е Ѓ. К. М. - за да во жалбата е наведено дека неговото име е Г. М.

Поради овие причини следувааше поднесената жалба да се уважи, пресудата укине и предметот врати на повторно судење, при кое првостепениот суд да ја отстрани наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, уредно да го повика за главниот претрес обвинетиот, при што за неговото точно име и презиме, како и

другите негови лични податоци, да побара известување од МВР-СВР-С., согласно со чл.535 од ЗКП, притоа да ги изведе сите потребни докази и по утврдувањето на сите решителни факти да донесе правилна и законита пресуда.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката на ова решение.

22.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.354/2007 од 10.11.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.58/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр. 354/2007 од 10.11.2010 година, обвинетите П К, С Г, Ч С, Ч Б, сите од С ги ослободил од обвинение согласно чл. 342 т.1 од ЗКП, дека сториле кривично дело „Несовесно работење во службата“ по чл. 353 -в ст.2 в.в. ст.1 од КЗ. Трошоците во постапката одлучил да паднат на товар на Буџетските средства на РМ, од кои по правосилноста на пресудата да им се исплати износ од 42.160,00 денари на обвинетиот К, износ од 71.180,00 денари, на обвинетиот С Г, износ од 78.400,00 денари на обвинетиот С, како и износ од 61.660,00 денари на обвинетиот Ч Б. Согласно чл. 101 ст.3 од ЗКП, оштетеното Министерство за одбрана на РМ, за остварување на своето имотно правно барање, го упатил на спор.

Од ваквата пресуда останал незадоволен Основниот јавен обвинител од Струмица кој во навремен законски рок изјавил жалба со која првостепената пресуда ја побива поради погрешно утврдена фактичка состојба и повреда на КЗ со предлог жалбата да се уважи, обжалената пресуда да се преиначи, така што обвинетите да бидат огласени за виновни за кривично дело „Несовесно работење во службата“ од чл. 353-в ст.2 в.в. ст.1 од КЗ и осудени на казна според законот.

Обвинетиот С Г од С преку бранителот Т В адвокат од С поднел одговор на жалба во кој наведува наводи спротивни од оние во жалбата на Основниот јавен обвинител, со предлог жалбата на ОЈО од Струмица да се одбие како неоснована, обжалената пресуда да се потврди и на обвинетиот да му бидат досудени дополнителни трошоци на постапката по повод поднесениот одговор на жалба во вкупен износ од 4.680,00 денари.

Одговор на жалба поднел и обвинетиот Ч С од С преку бранителите Н А и Д Ч, адвокати од С, во кои наведува наводи спротивни на оние во жалбата на ОЈО со предлог жалбата на ОЈО од Струмица да се одбие како неоснована, обжалената пресуда на Основниот суд во Струмица К.бр. 354/07 од 10.11.2010 година да се потврди и на обвинетиот да му бидат досудени дополнителни трошоци во постапката за поднесениот одговор на жалба во вкупен износ од 6.930,00 денари.

Од првостепената пресуда останал незадоволен и оштетениот - Министерство за одбрана на РМ - Скопје, кој во навремен законски рок изјавил жалба со која првостепената пресуда ја побива само по однос на одлуката за трошоците во постапката со предлог жалбата да се уважи,

обжалената пресуда да се преиначи во делот на одлуката за трошоците, така што на оштетениот да му бидат досудени трошоци во износ од 12.000,00 денари.

Јавниот обвинител при Вишото јавно обвинителство Штип - Методи Иванов, на одржаната седница на советот достави писмен предлог Кож.бр. 76/2011 од 28.02.2011 година, со кој предлага жалбата на ОЈО од Струмица да се уважи, пресудата на Основен суд Струмица К.бр. 354/2007 од 10.11.2010 година да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот, ги разгледа поднесените жалби, па ценејќи ги жалбените наводи, обжалената пресуда и сите списи во предметот, испитувајќи ја пресудата и по службена должност, согласно чл. 393 од ЗКП(Пречистен текст), одлучи како во изреката од следните причини:

По наогање на овој суд, првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на постапката во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, истата не наога поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти кои би упатувале на заклучок дека во дејствијата на обвинетите не се содржани елементите на предметното кривично дело за кое се товарат, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказната постапка.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител по однос на утврдената фактичка состојба, од причини што доколку првостепениот суд внимателно ги анализираше и ценел изведените докази, а пред се извршеното вештачење со неговите дополнувања, како и останатите писмени и вербални докази, првостепениот суд требало да утврди сосем поинаква фактичка состојба од утврдената.

Имено, од увидот во издадената наредба од страна на командантот Н Л, од 15.05.2006 година за регулирање на условите за продажба на отпаден материјал од касарната 11-ти Октомври во С, од страна на Комисијата составена од 4-ри члена, обвинетите, се утврдува дека со оваа Наредба, четворицата обвинети добиле повеќе задолженија меѓу кои и согледување на состојбата на собраната количина на отпаден материјал, изготвување барање за прибирање на понуди и други задолженија за успешна реализација на дадената задача, со укажување работата на комисијата да се одвива под команда на претседателот, т.е. првообвинетиот К и секогаш во полн состав. Од увидот во списите во предметот, неспорно се утврдува дека обвинетите како членови на комисијата воопшто не извршиле попис и проценка на отпадниот материјал - предмет на продажбата, ниту пак извршиле мерење на истиот, напротив количината на отпадниот материјал членовите на комисијата, заедно со командантот Н ја утврдиле визуелно, од око. Од исказот на обвинетиот Б, произлегува дека истиот воопшто и не присуствувал при определувањето на количината на собраниот отпаден материјал, напротив истиот изјавил дека „тие веќе ја беа

направиле пресметката дека се работи за 45 тона, а ми дадоа објаснување дека проценката е направена во присуство на командатот Л и јас прифатив дека се работи за 45 тони“.

Дека обвинетите како членови на комисијата не се придржувале кон т.4 од издадената наредба, е факт кој што се утврдува од речиси сите докази изведени во текот на доказната постапка, а кој факт воопшто не го спорат ниту самите обвинети. Имено, обвинетите не биле присутни како членови на комисијата за цело време додека се водела постапката за продажба и транспорт на отпадниот материјал, односно истите не биле присутни при излегувањето на камионите од касарната, а поради ваквите постапувања на обвинетите не можело со сигурност да се знае и утврди количината на отпадниот материјал и колку количина од истиот била продадена, како и тежината на истиот, на кое нешто се укажува и во извршеното писмено вештачење од страна на Бирото за судски вештачења. Исто така, од увидот во списите во предметот се утврдува дека камионите со кои бил изземен отпадниот материјал, воопшто не биле мерени при влезот, ниту пак истите биле мерени полни при излезот од касарната, а кој факт се утврдува и од двајцата командири на стражата и останатите стражари сослушани во својство на сведоци.

Имено, сведокот И Сво својот исказ меѓудругото изјавил и дека од касарната било изнесувано два електроагрегати, сечени решетки од прозорци, внатрешна ограда и слично, додека сведокот Т И изјавил дека видел како камионот на „Ј“ излегувал од вратата бр.1, а катанецот бил скршен, иако откако отпочнала акцијата за изнесување на отпадниот материјал, возилата на „Ј“ исклучиво требало да влегуваат и излегуваат од вратата бр.3. Вака дадените искази на двајцата командири на стража јасно упатуваат на заклучок дека возилата со кои се вршело изземање на отпадниот материјал воопшто не биле контролирани од страна на обвинетите-како членови на Комисијата, во смисла на тоа, каков вид на отпаден материјал бил товарен и во колкава количина истиот бил изземен, иако согласно одредбите од издадената Наредба тие биле должни да го сторат тоа, а со кое нешто обвинетите допринеле возилата на „Ј“ самоиницијативно без никаков надзор да го изземаат отпадниот материјал. Во прилог на горе наведеното е и фактот што од увидот во списите во предметот видно е дека не постојат писмени докази - записници во оригинал за тоа колкава количина на железо, лим и друг материјал биле мерени или товарени во камионите, ниту пак постојат писмени докази за утоварениот отпаден материјал и негово селектирање по вид и количина посебно.

Имајќи ги во предвид вака преземените (не преземените) дејствија од страна на обвинетите, во конкретниот случај првостепениот суд од изведените докази извлекол погрешен правен заклучок кога прифатил за докажано дека во дејствијата преземени од страна на обвинетите не се содржани елементите на предметното кривично дело за кое се товарат.

Од извршеното дополнително вештачење како и од непосредниот распит на вештото лице Никола на главен претрес, при повторното судење, се утврдило дека имало вкупно 76 влеза на возилата на „Ј“ со кои се вршело изземањето на отпадниот материјал, додека од увидот во списите во предметот, видно е дека постојат само 18 кантарни белешки, иако според вештото лице би требало да постојат вкупно 76 кантарни

белешки. Ваквата констатација вештото лице ја оправдува со самото тоа што од увидот во предметот, како и од увидот во оригиналниот дневник е констатирано дека за секое возило било напишано дека било натоварено со отпадно железо, односно утовар на отпад, а притоа не се знаеле позициите со утовар на тенковите на 28.06.2006 и 29.06.2006 година.

Од извршеното дополнително вештачење како и од непосредниот распит на вештото лице -Д, произлегува дека истиот пресметката ја направил по писмените документи доставени од страна на Генералштабот и врз основа на изведените писмени докази, вештото лице утврдило дека остануваат непокриени 38.936 кгр, отпаден материјал, односно дека разликата на количината од 89.956 кгр според тежината наведена од дописот на Генералштабот и тежината според приложените 18 кантарни белешки, изнесува вкупно 38.936 кгр. во вредност од 369.890,00 денари, за која количина немало кантарни белешки. Ваквата пресметка, направена од странана вештото лице и вака утврдената штета, а врз основа на податоците дадени од страна на Генералштабот, првостепениот суд воопшто не ја прифатил како докажана, од причини што податоците за тежината на отпадниот материјал кој што бил предмет на продажбата, не била реална, односно податоците во истата не ја отсликувале реалната состојба на отпадниот материјал, од причини што податоците за тежината на тенковите, оклопните транспортери и на топовите, била земена од учебници, а во конкретниот случај непостоел сигурен доказ, дека такви навистина имало во гарнизонот во С. Напроти сето ова, првостепениот суд прифатил постоење на штета од само 9.595,00 денари, од причини што од извршеното вештачење се утврдило дека разликата помеѓу изземаното железо и неплатеното била 1.010 кгр. железо- вредносно изразена во износ од 9.595,00 денари.

Со оглед на тоа дека со првостепената пресуда од 09.02.2009 година, првостепениот суд утврдил дека во дејствијата преземени од страна на обвинетите се содржани дел од законските елементи на битието на предметното кривично дело за кое се товарат, меѓутоа истите ги ослободил од обвинение поради непостоење на објективниот услов за инкриминација - штетата, а со пресудата од 10.11.2010 година иако во утврдената фактичка состојба првостепениот суд прифака за утврдено постоење на штета, но повторно донесува ослободителна пресуда, а кое нешто е неприфаливо за овој суд.

Поради сторените суштествени повреди и погрешно утврдената фактичка состојба, не може да се испита правилната примена на КЗ, па затоа следува да пресудата се укине и предметот се врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, потребно е првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, како и да ги има во предвид укажувањата на овој суд, со тоа што на погоре наведените факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази, а се со цел да може да утврди правилна фактичка состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука. Во колку првостепениот суд при повторното судење утврди дека причинетата штета не е во поголем износ, како што таква е пресметана

според податоците добиени од страна на Генералштабот, треба да утврди дали во конкретниот случај со дејствијата преземени од страна на обвинетите е пречинета некаква штета, односно е прибавена некаква корист за друг, посебно имајќи во предвид дека судот согласно чл. 364 ст.2 од ЗКП не е врзан за правната квалификација, поради што при повторното судење првостепениот суд потребно е да се позанимава со прашањето дали во дејствијата преземени од страна на обвинетите се содржани елементите на кривичното дело „Несовесно работење во службата“ од чл. 353-в ст.1 од КЗ.

Со оглед на тоа дека со изјавената жалба од оштетениот - Министерство за одбрана на РМ - С, првостепената пресуда се побива само по однос на одлуката за трошоците во постапката, а притоа овој суд одлучи истата да ја укине поради сторени суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка и поради погрешно утврдена фактичка состојба, жалбата изјавена од Министерството за одбрана на РМ е беспредметна.

Поради горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

23.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 445/2009 од 29.06.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.580/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетите В Г, Д П, П Т ги огласил за виновни и тоа обвинетиот В Г и Д П за кривично дело „Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 од КЗ према приватниот тужител Т П, а обвинетиот Т П за кривично дело „Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 од КЗ према приватниот тужител П Ди ги осудил, обвинетиот В со парична казна од 100 дневни глоби, обвинетиот П со парична казна од 50 дневни глоби, обвинетиот Т со 10 дневни глоби, а висината на една дневна глоба ја одредил на 10 евра, или во денарска противвредност од 611,6 денари, па го осудил обвинетиот В Г со парична казна од 61.160,00 денари, обвинетиот П Д 30.580,00 денари, а обвинетиот Т П 6.116,00 денари, кои казни да ги платат во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетите В Г и Д П ги задолжил со трошоци во кривичната постапка, на оштетениот Т П солидарно да му платат сума од 22.007,00 денари, на име трошоци на кривичната постапка солидарно да платат сума од 33.440,00 денари, кои однапред биле исплатени од буџетските средства на РМ за писмено изработеното вештачење и ангажирање на две вешти лица. Обвинетиот Т П го задолжил да плати на име трошоци на кривичната постапка на приватниот тужител Д П сума од 21.100,00 денари како и сума од 2.240,00 денари кои биле однапред исплатени од буџетските средства на РМ за ангажирање на две вешти лица. Под ст.2 од изреката, обвинетите Т Р, Б К, В Г, Д П согласно чл. 342 т.1 и 3 ги ослободил од обвинение, и тоа обвинетиот Т да спрема приватниот тужител С да сторил кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 в.в. со чл. 9 од КЗ, а обвинетиот В, К и П да сториле кривично дело „Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 од КЗ према приватниот тужител С К. Под истиот истиот став, огласно чл.

343 т.1 од ЗКП ги ослободил обвинетите од обвинение за кривично дело „Насилство“ од чл. 386 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ према супсидијарните тужители Т П и С К. Воедно ги задолжил приватните тужители Т и С да платат на име трошоци во постапката на обвинетите Т К и В солидарно сумата од 23.400,00 денари, на име кривични трошоци обвинетите Т, К, В и П да платат соллидарно сума од 9.100,00 денари и на име паушал сума од по 3.000,00 денари.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, пресудата не содржи доволно причини за решителни факти, по однос на дел 2 од пресудата - ослободителниот дел за обвинетите В, Т, К и П спрема тужителот С К, за кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ.

Првостепениот суд прифатил дека во времето кога обвинетиот Т, В, К и П биле веќе излезени надвор пред ноќниот клуб, со нив била сестрата на С, М К - девојка на Т, а исто така бил излезен и тужителот С, при што тужителот С без никакво предупредување ја удрил неговата сестра М со шамар, нејзиното момче, обвинетиот Т застанал пред неа да ја заштити од С, по што С го удрил Т, Т паднал на земјата, С Продолжил со удирањето, а Т бранејќи се самиот себе си му возвратил на тужителот С и тој со удари спрема него, по што двајцата С и Т се нашле на земјата и се ударале меѓусебно, обвинетите К и В успеале Т и С да ги растргнат, С влегол внатре во ноќниот бар, но по кратко време излегол надвор пред барот, се упатил кон Т, го удрил Т кој паднал на земјата, а врз него тужителот С, при што меѓусебно си нанеле удари, а Т и овој пат го удрил С за да одибие од себе си истовремен противправен напад, така што Т спрема тужителот С дејствувал во нужна одбрана и дека во таа прилика како резултат на вака опишаниот настан тужителот С се задобил со телесни повреди подробно опишани во изреката на пресудата.

Со истакнатите жалбени наводи на тужителот - оштетениот С К преку неговиот полномошник, по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП, погоре наведените решителни факти се ставени под сомнение, а врз основа на овие факти се темели ослободителната пресуда под ст.2 од истата. Сметаме дека пресудата не содржи причини за решителни факти кои да упатуваат на заклучок дека обвинетиот В, К, Т и П не го сториле кривичното дело за кое се теретат.

Јасно кажува тужителот С дека претходно меѓу него и вработените во Агенциите „Г“ и „Б“ не постоела никаква вербална расправија како можна причина за физички напад на обвинетите по тужителот С. С отишол до неговата сестра М, со цел да ја опомене да си замине од местото на настанот, поради можност да настане расправија и тепачка меѓу припадниците на двете Агенции за обезбедување „Б“ и „Г“. Имајќи ги во предвид овие околности, тужителот С и немал причина да физички го нападне ТР, кој бил момче на неговата сестра М, ако С сакал физички да го нападне Т, тоа С ќе го направел веднаш кога се доближил до Ти М.

Од исказот на тужителот - оштетениот С се утврдува дека Т без причина се вмешал меѓу М и С, без да биде провоциран од страна на С,

а исто така претходно меѓу нив двајцата не постоела вербална расправија. Фактот дека при удирањето на шамарот од страна на С по неговата сестра М, обвинетиот Т се замешал без причина меѓу нив двајцата, се потврдува и од одбраната на обвинетиот В при неговиот распит кратко време по случувањето на кривично правниот настан во истражната постапка на 28.10.2009 година, кога појаснува со зборовите „Надвор пред барот С и удри еден шамар на М, Т се замеша“.

Свидетелот Т П - управител лна Агенцијата за обезбедување „Г“, која вршела обезбедување на ноќниот бар „П“-С, јасно го опишува делот од кривично правниот настан што се случил меѓу С и Т, како и меѓу С и останатите обвинети К, В и П, појаснува дека во моментот кога побарале интервенција од СВР С, бидејќи настанатата ситуација не се смирила, службените лица на СВР С дошле кратко време по нивното барање, при што Т забележал во гужвата надвор пред барот, С К бил паднат на земјата, а го удирале обвинетите Т, В и К, припадниците на неговата Агенција успеале да го извлечат С и го внесат внатре во барот, а по кратко време потоа, бидејќи С сметал дека дошла полицијата и надвор е веќе безбедно, излегол пред барот, кога повторно бил физички нападат со удари по разни делови од телото од страна на истите обвинети. Овластените службени лица на СВР С и припадниците на Агенцијата „Г“ успеале да го извлечат С. Т П на исти начин го опишува кривично правниот настан и во истражна постапка и на главен претрес пред првостепениот суд.

Свидетелот Г Б, кој работел на обезбедувањето на ноќниот бар, го потврдува во целост исказот на Т П, овој свидетел забележал дека В, К и Т биле под дејство на алкохол критичната вечер, застанале на шанкот, кршејќи неколку шишиња со пијалок, Т започнал расправија во барот и очигледно дошло до создавање на неред, поради што обвинетите Т, В и К биле изнесени надвор од барот. Тој видел пред барот дека во моментот кога С се расправал со неговата сестра М, Т со бокс го удрил С во пределот на лицето, од кој удар С паднал на земјата а В и К продолжиле да го удираат С со боксови, а исто така видел како С уште во два наврати бил физички нападат од тројцата обвинети со удари по разни делови од телото.

Овие факти ги потврдува и свидетелот Р Ј, кој исто така забележал дека тројцата обвинети К, Т и В биле под дејство на алкохол и откако С се расправал со Т, В и К почнале да го удираат С со боксови и клоци, а потоа истиот настан се повторил уште во два наврати спрема тужителот С. Во моментот кога Т П ја подигнал кошулата на С да види каде С е повреден, овој свидетел забележал локва крв на кошулата на С.

Свидетелот Ј П кој бил во барот критичната вечер и се договорил со С заедно да си заминат со ПМВ сопственост на Ј и кога веќе биле присутни овластените службени лица на СВР С, во нивно присуство Т се доближил до С, заканувајќи се му рекол „Тебе те чекав цело време“ и се нафрлил со удари по С, а потоа со физичкиот напад продолжиле и останатите обвинети, а овластените службени лица на СВР С и припадници на Агенцијата „Г“ успеале некако да ги растргнат.

Свидетелот Т В и А С, потврдуваат дека обвинетите биле под дејство на алкохол, дури В се качил и на една маса во барот, а С бил физички нападат најпрво од Т, а потоа и од останатите обвинети во два

наврати.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и фактичката состојба за обвинетите обвинетите Т, В, К и П, спрема тужителот С цениме дека не е правилно утврдена од страна на првостепениот суд, истата е нејасна, непотполна и противречна на содржината на изведените докази.

Основани се жалбените наводи во изјавената жалба од обвинетиот В и П преку нивниот бранител, адвокат АА Б од С по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи во пресудата се наведени решителни факти, коивсо еден дел од изведените докази утврдени во пресудата, не наоѓаат поткрепа, така што првостепениот суд прифатил дека овие факти опишани во изреката дека тужителот Т во моментот кога ги раздвојувал обвинетите В, К и Т и тужителот С, со бокс бил удрен од обвинетиот В во пределот на устата, при што му била нанесена телесна повреда - нагмечно расцепна рана на кожата од десната страна од горната уста и на лигавицата, се утврдени и од исказот на свидетелот Г Б и А Т. Овој суд констатира дека од исказите на овие двајца свидетели со сигурност не се утврдува дека овие свидетели го виделе тужителот - оштетениот Т дека е физички нападна со бокс од страна на обвинетиот В. Во истражната постапка и на главниот претрес Г Б, овластено службено лице на СВР Сизјавил дека тој лично не видел како В го удира Т П, присутните му кажале дека е удрен Т од страна на В, а тој единствено забележал дека Т е повреден во пределот на устата.

Свидетелот А Т изјавил дека, тој лично не забележал и не видел како В го удрил Т П, единствено забележал расекотина на устата на Т.

Од одбраната на обвинетиот К Б се утврдува дека, тој не видел како Т е нападна од В, само видел дека Т е повреден во пределот на устата и во таа прилика Т ги прашувал присутните „Кој ме удри“ и тоа во моментот кога К, Т и В заминале кон продавницата „Т“. Истото тоа го потврдува и обвинетиот Т Р дека кога Т тргнал кон продавницата „Т“ ги прашувал присутните „Кој ме повреди“.

По оценка на овој суд постојат противречности меѓу фактичката состојба и правните причини во пресудата во овој дел - во осудителниот дел за обвинетиот В спрем тужителот Т, за кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ. Така при утврдувањето на фактичката состојба е наведено дека тужителот Т не видел кој го удрил од позади со бокс во пределот на устата, В веднаш побегнал кон продавницата „Т“, Т почнал да прашува „Кој ме удри“ а присутните му кажале дека бил нападна од обвинетиот В, а при изнесувањето на правните причини за донесената пресуда што се однесува на овој дел од кривично правниот настан, се наведува дека Т видел кој му ја нанел повредата на устата, дека тоа бил обвинетиот В и првостепениот суд наведува дека овој решителен факт бил утврден од исказот на тужителот - оштетениот Т П.

Првостепениот суд при утврдувањето на фактичката состојба прифатил дека во дејствијата на обвинетите К, В, П и Т не биле содржани елементите на кривичното дело „Насилство“ од чл. 386 ст.2 од КЗ спрема тужителите С К и Т П.

По оценка на овој суд првостепениот суд во недоволна мера ги ценел исказите на оштетените - тужителите и на сослушаните

свидетели, по однос на описот на кривично правниот настан и нивните впечатоци како изгледал ноќниот бар внатре и надвор критичната вечер, како реагирале на настанот присутните гости во барот, дали се чувствувал страв кај граѓаните или чувство на несигурност и загрозување од дејствијата преземени од тројцата обвинети, а детално опишани во ослободителниот дел на пресудата под ст.2.

Свидетелот Г Б појаснил дека тој со неговиот колега Т, како овластени службени лица на СВР С иако отишле на лице место во ноќниот бар, не успеале да ја смират настаната ситуација, па побарале и засилување од нивните колеги, што упатува на заклучок дека во конкретниот случај не се работело за обична тепачка во ноќниот бар, овој свидетель забележал дека во време на кривично правниот настан имало многу гужва, многу неред, најпрво имало собрано околу 50 луѓе пред барот, а свидетелот Т А изјавил дека состојбата била хаотична со многу насобран народ. Свидетелот Г Б наведува дека биле присутни околу 2.000 души во барот, но на настаната тепачка голем број од нив си заминале испашени од настанот, кога обвинетите В, Т, К и П почнале да кршат стаклени шишиња на шанкот на ноќниот клуб. Свидетелот Р Ј го потврдил исказот на свидетелот Г Б, дека во ноќниот бар биле присутни околу 2.000 гости, а голем дел од присутните од страв и исплашени од настаната ситуација си заминале, дури при одбидите на полицајците да ја смират настаната ситуација нишле на отпор, дури обвинетиот П во таа прилика спрема обвинетите службени лица ги изрекол зборовите дека обвинетите се тука закон и дека полицајците не смееле да ги приведуват обвинетите и во тоа време еден од овластените службени лица бил физички нападнат со бокс. Свидетелот Ј П за настанот се произнесува дека во тој момент кога настанала тепачка имало многу собрано народ пред барот, а исто така и внатре во барот. Свидетелот Т В појаснува дека дошло до реметење на јавниот ред, обвинетиот В, Т и К кога дошле во клубот, биле под дејство на алкохол, В се качил на една маса во барот, попусти биле обидите на овој свидетель да ги смири тројцата обвинети, биејќи тие нагнале да се премсетаат со него, а 200-300 луѓе што биле пред барот при настаната тепачка биле успаничени и вознемирени,. Свидетелот С А забележал дека обвинетиот В бил качен на една маса во барот, нарипел со голема агресивност којн Т П, се создал неред во барот, присутните исплашено почнале да избегуваат и овој свидетель го потврдува фактот дека бил физички нападнат и еден од присутните полицајци што биле на лице место. Свидетелот В Т забележал дека околу масите каде седеле тројцата обвинети имало скршено чаши на подот, а една маса била бутната на земјата.

Погоре наведените свидетели на многу конкретен и јасен начин ја опишале создадената ситуација во ноќниот бар и надвор пред истиот, поради настанатиот кривично правен настан, по што тепачката продолжила и кога дел од учесниците на настанот се упатиле кон продавницата “Т”, првостепениот суд не се упуштил да утврди дали во ваквите постапки и поведенија на обвинетите П, К, В и Т се содржани елементите на грубо насилство, дали во јавноста е предизвикано чувство на страв, вознемиреност, напнатост, несигурност по нивниот интегритет од преземените дејствија на обвинетите.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и

утврдената фактичка состојба која е нејасна, непотполна, што резултира од неправилната анализа и оценка на дел од изведените докази пред првостепениот суд, овој суд при ваква состојба на работите не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетите.

Од горе наведените причини следувахе првостепената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

24.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.585/09 од 01.06.2010 година, спрема обвинетата Л. С. од С.,-УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.581/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.585/09 од 01.06.2010 година обвинетите А. Т. и С. Л., двајцата од С., ги огласил за виновни за сторено кривично дело од чл.60-а од Законот за данокот на додадена вредност, в.в.со чл.22 и чл.45 од КЗ, за кое им изрекол условна осуда, со која им утврдил казна затвор во траење од по 1 година, при што определил дека оваа казна нема да се изврши доколку тие во рок од 2 години не сторат ново кривично дело. Воедно, ги задолжил да платат паушални трошоци во износ од по 2.000 денари и солидарно да ги надоместат трошоците на кривичната постапка во износ од 11.529 денари во корист на буџетските средства.

Со истата пресуда спрема обвинетото правно лице ВП“С. с.“ од С., одбиено е обвинението за кривично дело “Даночно затајување“ од чл.279 ст.3 од КЗ, при што судот одлучил трошоците на кривичната постапка во овој дел во износ од 14.950 денари да паднат на товар на буџетските средства на РМ.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетата дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена, бидејќи првостепениот суд не ги извел сите потребни докази и не ги утврдил сите решителни факти. Имено, според поднесениот и на главниот претрес изменет обвинителен акт, првостепениот суд прифатил дека обвинетата Л. С. како раководител на сметководството кај даночниот обврзник ВП“С. С.“ од С. и како соизвршител, заедно со првообвинетиот Т. А., не го уплатила данокот на додадена вредност и тоа за 2005 година 90.799 денари, за 2006 година 53.285 денари и за првите осум месеци од 2007 година 189.541 денар, или во вкупен износ од 333.625 денари.

Меѓутоа, обвинетата се брани, што го истакнува и во својата жалба, дека таа не била овластена да врши уплата на даноците, туку за тоа бил одговорен првообвинетиот како директор и законски застапник на обвинетото правно лице, како даночен обврзник. Според нејзиниот исказ, во критичниот период таа била вработена со договор за дело и работела како раководител на книговодството, но во тој период

понекогаш работела и како “како референт, како курир и на други работни места во зависност од потребите“. Притоа, изјавува дека дел од фактурите за кои не бил пресметан и платен ДДВ, на неа и биле доставени дури после две години, за кои таа немала никакви сознанија, меѓу кои ги спомнува и фактурите спрема ЈП “К“.

Во врска со овие неплатени даночни обврски, од страна на вештото лице Л. В. извршено е вештачење, во кое се наведени овие поединечни и вкупно неплатени износи на ДДВ, но истото е нејасно, бидејќи не може да се види конкретно за што се однесуваат овие неплатени даноци и дали за истите во ВП“С. с.“ фактурите навремено се доставувани, а особено дали тие се доставувани кај обвинетата Л., како одговорно лице во сметководството. Според исказот на ова вешто лице, даден на главниот претрес, за побарувањата спрема одредени должници немало изготвено фактури и овие даночни обврски таа ги утврдила врз основа на аналитичките картички според кои се водело движењето и состојбата на побарувањата на купувачите и други лица спрема ВП“С. с.“, при што го спомнува ЈПКД“К.“ за кое ненавремено биле доставувани сметки и фактури.

Поради овие причини, при повторното судење потребно е од страна на вештото лице врз основа на веродостојни книговодствени документи кај обвинетото правно лице да се утврдат овие битни факти, основите за пресметување и плаќање на ДДВ кој не бил пресметан и платен, потоа дали фактурите за овој неплатен данок биле доставувани на обвинетата и дали таа имала увид во нив како одговорна за книговодството.

Сите овие факти и околности се од битно влијание и за правилната примена на материјалниот закон, односно Законот за данокот на додадена вредност, бидејќи според обвинението обвинетата се обвинува дека заедно со првообвинетиот не го уплатила овој данок, па при повторното судење потребно е првостепениот суд да утврди дали таа како раководител на сметководството само ги изготвувала и ги поднесувала даночните пријави, или пак била овластена и да го уплатува данокот, или пак за плаќањето бил овластен само првообвинетиот, за што е потребно да се изврши увид во внатрешниот општ акт при обвинетото правно лице, со кој се регулирани работните задачи, правата, обврските и овластувањата што ги имала обвинетата како раководител на сметководството и дали со тој акт таа била одредена како

одговорно лице кое одговара за законитоста и исправноста на сметководствените документи, како и тоа дали имала овластување да врши уплати на долгуваните даноци. Исто така, потребно е да се утврди дали за цело време во критичниот период таа била вработена и била раководител на сметководството.

Поради овие причини следувааше поднесената жалба да се уважи, пресудата во делот кој се однесува за обвинетата Л. С. да се укине и предметот во тој дел врати на повторно судење, при кое првостепениот суд да постапи според погоре наведените укажувања на овој суд и по изведувањето на сите потребни и расположливи докази и утврдувањето на сите решителни факти да се донесе правилна и законита пресуда, со која правилно да се утврди дали обвинетата е сторител на кривичното

дело за кое се обвинува или не.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

25.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.122/06 од 5.11.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.59/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.122/06 од 5.11.2010 година обвинетиот П. А. од Н. С., С. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Даночно затајување” од чл.279 ст.1 од КЗ, за кое му изрекол условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од една година, при што определил дека оваа казна нема да се изврши доколку тој во рок од три години по правосилноста на пресудата не стори ново кривично дело и притоа му изрекол парична казна во износ од 50.000 денари како споредна казна.

Со истата пресуда обвинетиот е задолжен да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 9.100 денари, како и да плати паушални трошоци во износ од 5.000 денари и притоа, согласно со чл.101 ст.2 од ЗКП, го задолжил на оштетената Р. М.-Министерство за ф., УЈП С. да ја надомести сторената штета во износ од 195.486 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејки изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и противречна во поглед на описот на дејствието на извршување на кривичното дело од страна на обвинетиот. Имено, во изреката на прсудата е наведено дека обвинетиот А. П. како одговорно лице-директор на ЈП за комунална дејност “К.” од Н. С., “воедно како даночен обврзник” ги склучил предметните договори за купопродажба на деловни простории по одредени купопродажни вредности, а кај нотар биле заверени договори по пониски цени, понатаму наведувајќи дека на разликата во цената по овие договори “бил должен да плати” данок од 195.486 денари. Од ваквиот опис на делото не е јасно кој е даночен обврзник-дали тоа е обвинетиот Александар или ЈП “К.” како правно лице. Според чл.20 ст.1 од Законот за даноците на имот, кој бил во важност во времето на извршувањето на кривичното дело за кое се обвинува обвинетиот, обврзник на данокот на промет на недвижности е правно или физичко лице кое е продавач на недвижноста. Во конкретниот случај продавач на предметните деловни простории не е обвинетиот А. туку ЈП “К.”, која според оваа законска одредба е и даночен обврзник, а не обвинетиот кој како одговорно лице, односно застапник во име на правното лице само ги потпишал договорите.

Од друга страна, не е даден целосен опис на дејствието на извршување на кривичното дело, односно самиот начин на извршување на ова дело, ниту пак е назначено дека се работи за неплатен данок во поголема вредност според чл.297 ст.1 од КЗ. Кривичното дело “Даночно

затајување“ од чл.279 ст.1 од КЗ го врши тој кој што со намера самиот или некој друг да одбегне плаќање на данок или друга давачка на која е обврзан со закон ќе даде лажни податоци за приходите, предметите или други факти кои се од влијание за утврдување на износот на овие обврски или тој кој што со иста намера (за да се одбегне плаќање на овие обврски) во случај на задолжителна пријава, истите не ќе ги пријави. Во изреката на првостепената пресуда не е наведено на кој начин обвинетиот го извршил кривичното дело, дали со давање на лажни податоци или со непријавување на реалниот данок според склучените договори. Исто така, во изреката не се наведени и означени договорите за купопродажба заверени кај нотар, по број и датум на склучувањето, туку само се наведени договорите за инвестициона изградба и здружување на средства склучени во текот на 2000 година, додека не се наведени договорите за купопродажба на недвижен имот и нивната заверка кај нотар, под број и датум, туку само е наведено дека тоа било “во текот на 2001-2002 година“. Договорите за купопродажба првостепениот суд ги извел како доказ и истите во образложението на првостепената пресуда се наведени во делот на изведени докази, но тие не се опфатени и утврдени во делот на фактичката состојба, па сето тоа пресудата ја прави нејасна и неразбирлива, бидејки со ненаведувањето на овие договори не е јасно кога е сторено кривичното дело, што е од битно влијание за течењето на роковите на застареност и примената на материјалниот закон. На овие факти и околности од страна на Апелациониот суд во Штип е укажано и во решението Кж.бр.468/09 од 4.11.2009 година, по кое првостепениот суд само делумно постапил, наведувајќи ги само договорите за инвестициона изградба и здружување на средства, а не и договорите за купопродажба, со што е сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.2 в.в.со чл.380 ст.3 од ЗКП.

Исто така, ниту во изреката, ниту во образложението е наведена разликата на данокот на промет на недвижности помеѓу цените според договорите за инвестициона изградба и здружување на средства и склучените договори за купопродажба на недвижен имот, па при повторното судење потребно е да се утврди и наведе разликата на овој данок поединечно за секоја од деловните простории и за секој од двата склучени договори, како и вкупната разлика на неплатен, односно непријавен данок, поединечно за секој договор.

Основани се и жалбените наводи на обвинетиот дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена, бидејки првостепениот суд при повторното судење не ги расправил сите спорни прашања и противречности помеѓу изведените докази. Имено, обвинетиот во своја одбрана наведува дека при потпишувањето на договорите за купопродажба тој не забележал дека е вршена исправка на износот на купопродажната цена, нкиту пак тој доставувал некаков дополнителен список за пониски купопродажни цени, додека нотарот В. П., која ги составувала договорите за купопродажба и пред која истите се потпишани и заверени, изјавува дека прво и била кажана една цена по која се продавале деловните простории, а потоа од страна на обвинетиот А. и биле кажани други цени, поради што таа по негов налог извршила преправка на купопродажните цени во договорите. Меѓутоа,

таа е нејасна и противречна во својот исказ кога изјавува дека договорите за инвестициона изградба и здружување при изготвувањето на договорите за купопродажба ги немала “на увид“, а дека во договорите за купопродажба прво ги внела цените кои и ги кажал обвинетиот, а дека потоа, пред да се однесат во УЈП, по барање на обвинетиот тие цени таа ги променила. Меѓутоа, според приложените нотарски акти-солемнизација на предметните договори за купопродажба, кои се во својот оригинал, се гледа дека, покрај другото, во постапката за солемнизација од страна на договорните страни и биле приложени и договорите за инвестициона изградба и здружување на средства, што значи дека таа ги имала на увид овие договори и договорените цени на овие деловни простории според тие договори, па се поставува прашањето дали навистина промената на износот на купопродажната цена е вршена по налог на обвинетиот, што е од битно значење за постоењето на намера кај обвинетиот за одбегнување на плаќање на данокот, како битен и конститутивен елемент на предметното кривично дело.

Затоа, при повторното судење потребно е на овие факти и околности нотарот В. П. повторно да се сослуша и во врска со тоа задолжително да се изврши соочување помеѓу неа и обвинетиот, а исто така секој од купувачите по овие договори за купопродажба или нивните полномошници, преку кои се заверувани овие договори, да се сослушат. Исто така, потребно е повторно да се сослуша сведокот А. Ѓ. или друг претставник од Управата за јавни приходи, во врска со утврдувањето на данокот на промет дали ги имале на увид договорите за инвестициона изградба и здружување и донесувањето на решенијата за тоа.

Апелациониот суд во Штип ги оценува како основани жалбените наводи за одлуката за имотно правното барање. Со првостепената пресуда првостепениот суд обвинетиот го задолжил на Р. М. да ја надомести сторената штета во висина на неплатениот данок според обвинението од 195.486 денари, но неплатениот данок не претставува нанесена штета. Во конкретниот случај даночен обврзник е правното лице кое како продавач ги има склучено договорите за купопродажба и овој данок Управата за јавни приходи како надлежен државен орган согласно со законот во управна постапка можела и може да си го наплати, така што не може да се прифати дека се работи за нанесена штета.

Поради овие причини следувааше поднесената жалба да се уважи, пресудата укине и предметот врати на повторно судење, при кое првостепениот суд потребно е да постапи според погоре наведените укажувања на овој суд, да ги изведе сите потребни и расположливи докази, при што од страна на вештото лице да се изврши дополнување на вештачењето, со кое да се утврди поединечната разлика на неплатен данок на промет на недвижноста за секој од склучените договори за купопродажба и по утврдувањето на сите решителни факти судот да ги отстрани наведените суштествени повреди на постапката, да изврши правилна анализа и оцена на секој од изведените докази и да донесе правилна и законита пресуда, притоа придржувајќи се на чл.338 ст.1 од ЗКП.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи

како во изреката на ова решение.

26.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.794/09 од 18.06.2010 година под ст.І од изреката (во осудителниот дел)», -УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.635/10.

«Основниот суд во Струмица» со обжалената пресуда К.бр.794/09 од 18.06.2010 година, под ст.І од изреката обвинетите С. К., З. М., М. П и С. В., сите од С. и обвинетиот С. Г. од Ш. ги огласил за виновни и тоа: обвинетиот С. К. за кривично дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.1 т.1 и2 в.в. со чл.45 од КЗ, обвинетите З. М. и С. Г. за кривично дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.1 т.2 в.в. со чл.45 од КЗ, а дејствијата од продолженото кривично дело на обвинетиот С. сторени со обвинетиот М. и обвинетиот С. В. се во в.в. со чл.22 од КЗ, обвинетиот М. П. го огласил за виновен за кривично дело “Тешка кражба” од чл.236 ст.4 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ и обвинетиот Стојан Василев за кривично дело “Кражба” од чл.235 ст.1 в.в. со чл.22 од КЗ, па ги осудил: обвинетиот С. К. на казна затвор во траење од три години, обвинетите З. М., С. Г. и М. П. на казна затвор во траење од по една година и обвинетиот С. В. на казна затвор во траење од шест месеци.

Воедно ги задолжил обвинетите да платат кривични трошоци во постапката и тоа: петте обвинети солидарно да платат трошоци на кривичната постапка износ од 2.800,00 денари, согласно чл.88 ст.2 т.1 од ЗКП во корист на буџетските сретства на РМ, обвинетите С. К., З. М. и С. Г. ги задолжил солидарно да платат трошоци на постапка на оштетениот Г. И. износ од 53.820,00 денари, како и секој обвинет поединечно го задолжил да плати во корист на Буџетските сретства на РМ на име паушал износ од по 4.000,00 денари. Обвинетите С. К. и С. В. ги задолжил солидарно да платат надомест на штета на оштетениот В. К. од с.Раборци износ од 437.980,00 денари, обвинетите С. К., З. М. и С. Г. ги задолжил солидарно да платат надомест на штета на оштетениот Г. И. од с.С. износ од 265.085,00 денари, обвинетите С. К., З. М. и С. Г. ги задолжил солидарно да платат на име штета на оштетениот Д. Х. од С. износ од 666.000,00 денари, обвинетите С. К. и М. П. ги задолжил солидарно да платат штета на оштетената Н. А. од С. износ од 32.295,00 денари и обвинетите С. К. и М. П. ги задолжил солидарно да платат штета на оштетениот Р. Г. од с.П. износ од 16.403,00 денари, сето во рок 15 дена по приемот на пресудата. По однос на оштетениот В. М. од с.А. првостепениот суд за неговото имотно правно барање одлучил со дополнителна пресуда К.бр.794/09 од 03.09.2010 година така што неговото имотно правно барање го усвоил и на истиот му определил правичен надоместок, задолжувајќи ги обвинетите С. К. и М. П. солидарно да му платат штета на оштетениот В. М. износ од 45.000,00 денари во рок од 15 дена по приемот на пресудата под страв на присилно извршување.

Под ст.ІІ од изреката согласно чл.342 т.3 од ЗКП обвинетите С. К., З. М., С. Г. и М. П. ги ослободил од обвинение да сториле дејствие и тоа С., З. и С. од продолженото кривично дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.1 т.2 в.в. со чл.45 од КЗ, опишано по т.1, а обвинетите С. и М. за дејствие

од продолженото кривично дело “Тешка кражба” од чл.236 ст.4 в.в. со чл.22 од КЗ. Воедно одлучил трошоците на постапката да паднат на товар на Буџетските сретства на РМ согласно чл.92 од ЗКП, а оштетените П. С. и В. М. за оваа кражба за остварување на нивните имотно правни барања ги упатил на спор, согласно чл.101 ст.3 од ЗКП.

Жалбите се основани.

Основани се жалбите на обвинетите дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст), бидејќи нападната пресуда нема доволно причини за решителните факти, а постои противречност помеѓу содржината на изведените докази со утврдената фактичка состојба. Имено, од списите по предметот, конкретно од записникот за главен претрес од 11.06.2010 година се утврдува дека првостепениот суд на тој записник за главен претрес покрај другите ги распрашал и сведоците Л. К. и Т. Ц.. Свидетелката Л. К. потврдува дека обвинетиот С. Г. е нејзин прв братучет и дека како блиски роднини традиционало повеќе години наназад после дочекот на новата година на 01.01 цела фамилија се собрила кај свидетелката Л. поради тоа што таа била најстара од братучедите, па така се собрале на ден 01.01.2009 година на начин што кај Л. бил обвинетиот С., неговата сопруга и синчето на гости. Понатаму ова свидетелка наведува дека обвинетиот С. со неговата сопруга и дете на гости дошле после 19,00 часот, а останале се додека на малиот, се мисли на синот не му се приспало, а тоа било подоцна бидејќи се веселеле. Го потврдува свидетелката и тоа дека цело време бил присутен обвинетиот и расположението нивно било весело. Од исказот на сведокот Т. Ц. се потврдува, односно овој сведок на напред наведениот записник потврдил дека обвинетиот С. му бил другар од деца и дека секоја година на 14.02 т.е. Св.Труфун оделе на режење на лозје па и оваа година и минатата година и многу години наназад на тој ден се собирале, оделе на неговото лозје кое се наоѓало кај гробиштата во Ш.. Понатаму појаснува дека на режеје на лозје оделе сабајле од 09 до 10 часот, а се задржувале од 17 до 18 часот. И покрај ваквите искази на сведоците Л. К. и Т.Ц. кои во суштина од содржината на нивните искази произлегува дека на некој начин ја потврдуваат одбраната на обвинетиот С. Г., односно со нивните искази се обезбедуваат алиби за овој обвинет, првостепениот суд не само што не дал оцена за веродостојноста на содржината на исказите на сведоците Л. К. и Т. Ц., туку воопшто не ги ни спомнува, ниту пак наведува во обжалената пресуда. Со ваквото постапување првостепениот суд повеќе од очигледно е дека ја сторил суштествената повреда од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст), бидејќи пресудата нема причини за решителните факти. Не давањето оцена за веродостојноста на противречните докази, односно доказите кои одат во прилог на обвинетите, претставува повреда на споменатата одредба од ЗКП. Исто така по наоѓање на Овој суд со ваквото постапување е повредено и правото на одбрана на обвинетиот С. Г., но и на обвинетите С. К. и З. М., бидејќи истите-сите тројца покрај другото се обвинети дека заедно се здружиле заради вршење на кражби и дека вршеле кражби и на ден 01.01.2009 година околу 20,00 часот во куќата на оштетениот Г. И.

во с.С.. Првостепениот суд бил должен кога ги сослушал сведоците Л. и Т. во образложението на пресудата да наведе причини дали на исказите на овие сведоци поклонува верба или не и зошто тоа би го сторил. Без наведување на вакви причини обжалената пресуда не може да биде испитана. Првостепениот суд бил должен со еднакво внимание да ги испитува и утврдува фактите и тоа како оние кои одат во прилог на обвинението, така и оние кои одат во прилог на одбраната на обвинетите. Вака како што постапил првостепениот суд, прифаќајќи ги само фактите и доказите кои одат во прилог на обвинението, а пред се исказите на обвинетите С. К, З. М. и С. Г. дадени во истрагата, без притоа да се даде оценка за веродостојноста на исказите на сведоците Л. К. и Т. Ц. повеќе од очигледно е дека во конкретниот случај првостепениот суд го ставил овластениот тужител во повластена-привилегована положба во однос на обвинетите.

Исто така основано се наведува во жалбите на обвинетите дека во пресудата не се наведени доказите што ги извел првостепениот суд. Судот е должен да ги наведе доказите во пресудата што ги извел на главниот претрес, потоа должен е јасно и одредено да даде оценка за секој доказ поединечно и на сите заедно, да наведе причини на кои докази поклонува верба и зошто, а на кои не и зошто. Во конкретниот случај првостепениот суд дал оценка и анализа само на доказите кои одат во прилог на обвинението, а додека ги занемарил доказите кои одат во прилог на одбраната на обвинетите.

Сторените суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст) се од апсолутен карактер, истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата од една страна, а од друга пак таквите повреди имаат влијание и фактичката состојба да биде доведена под сомнение во поглед на нејзината правилност и целовитост, како и под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик поради што жалбите на обвинетите и по однос на овие жалбени основи се основани.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, повторно да изврши нивна оценка, да ги наведе доказите што ќе бидат изведени на главен претрес во пресудата, да даде оценка за веродостојноста на противречните докази, а посебно да даде оценка на веродостојноста на исказите на сведоците Л. К. и Т.Ц., па откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд и на кои се укажува во жалбите на обвинетиот, првостепениот суд ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи нападнатата пресуда се укинува во осудителниот дел и предметот враќа на првостепениот суд на повторно судење жалбите на обвинетите по однос на одлуката за казната и одлуката за трошоците во постапката се беспредметни.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

27.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.686/2010 од 17.11.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.64/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.686/2010 од 17.11.2010 год. обвинетиот В. С. од С. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Недозволено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори“ по чл.215 ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 8 (осум) години, во која казна му се засметува и времето поминато во притвор од 01.10.2010 до 17.11.2010 год., како и притворот определен по објавувањето на пресудата од 17.11.2010 год. до правосилноста на пресудата. Воедно го задолжил да плати на име трошоци на кривичната постапка сума во износ од 36.680,00 денари, на име паушал 4.000,00 денари, а во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.215 ст.6 од КЗ од обвинетиот се одземаат: мобилни телефони подробно опишани во изреката на првостепената пресуда, парични износи и тоа 12.500,00 денари, 7.120,00 денари и 1.050 евра и наркотична дрога подробно опишана во изреката на првостепената пресуда. Привремено одземеното пмв “М.“ со рег.бр. ... да се поврати на обвинетиот В. С. и пмв “ф. П.“ без регистарски таблички, да се поврати на Т. Р. по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда од ЗКП во смисла на чл.355 ст.1 т.11, која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази. Односно пресудата не содржи аргументирани и образложени причини по однос на одлуката на првостепениот суд, со која се одземени паричните износи од 12.500,00 денари, како и 1.050 евра од обвинетиот врз основа на чл.215 ст.7 од КЗ по однос на истакнатите жалбени наводи. Во образложението на пресудата не се дадени причини поради кои првостепениот суд смета дека наведените парични износи, кои се одземени од сопругата на обвинетиот со потврда за привремено одземен предмети при извршен претрес во домот на обвинетиот, потекнуваат од кривичното дело што обвинетиот го сторил. Во таа насока првостепениот суд не изведувал докази, нити на таа околност го распрашал обвинетиот, неговата сопруга, нити пак сведокот П. З. со кого се сретнал обвинетиот веднаш откако побегнал при обидот да биде приведен од овластените службени лица по извршената продажба на хероинот и кога му се исплатени 80.000,00 денари.

Првостепениот суд погрешно го применил чл.215 ст.7 од КЗ, бидејќи истиот се однесува на одземање на подвижни и недвижни предмети употребени за правење, пренесување и растурање на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори. Во конкретната ситуација се работи за имотна корист прибавена со кривично дело кога треба да се применат одредбите од чл.97, чл.97-а и чл.98 од КЗ за конфискација на имот и имотна корист, притоа имајќи во предвид дека во

изреката на пресудата првостепениот суд точно ги навел паричните износи на оваа имотна корист која ја прибавил обвинетиот.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да ги изведе повторно изведените докази, да го распраша обвинетиот, неговата сопруга, сведокот З. П., на горе укажаните прашања и да изведе нужни докази за утврдување на решителни факти во однос на противправната имотна корист на обвинетиот, во записникот од главен претрес и пресудата да ги наведе сите изведени докази и преку една сестрана анализа и нивна оценка да се донесе една законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

28.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.355/10 од 29.09.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.661/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресудата К.бр.355/10 од 29.09.2010 год. обвинетиот С. Т. од с.П. е огласен за виновен за кривично дело “Убиство“ од чл.123 ст.1 в.в. со чл.19 од КЗ, за кое е осуден на казна затвор во траење од 3 (три) години и 6 (шест) месеци. Обвинетиот е задолжен да плати на име паушал сумата од 2.500,00 денари, како и на име трошоци на постапката сумата од 13.450,00 денари, а се во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Со истата пресуда под ст.2 спрема обвинетиот С. Т. врз основа на чл.367 т.3 од ЗКП се одбива обвинението за кривично дело “Убиство“ од чл.123 ст.1 в.в. со чл.19 од КЗ сторено према оштетениот С. В. од с.П..

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи во пресудата нема причини за решителниот факт какво влијание имало присуството на алкохол од 1,03 промили во крвта и 1,60 промили во урината на обвинетиот С. врз неговата психичка состојба во времето на преземањето на дејствијата према оштетените т.е. дали бил пресметлив или не. Првостепениот суд требало да одреди неуропсихијатриски преглед над истиот, а по даденото мислење од лекарот доколку е потребно да одреди и неуропсихијатриско посматрање, поготово што сите сведоци појаснуваат дека не само критичниот ден, но и во други денови обвинетиот стално бил под дејство на алкохол и имал непримерно однесување.

Утврдената фактичка состојба по оценка на овој суд во обжалената пресуда се доведува под сериозно сомнение по однос на битниот факт дали обвинетиот С. извршил кривично дело “Убиство во обид“ од чл.123 ст.1 в.в. со чл.19 од КЗ или не и дали лично тој и на кој начин ја нанел убојната рана на оштетениот М. В., дали во дејствијата на обвинетиот нема нужна одбрана и кој е мотивот за ова убиство во обид. Имено кога се анализираат изведените докази - изјавите на сослушаните сведоци во сооднос со одбраната на обвинетиот С., произлегува дека обвинетиот С.

освен што бил под дејство на алкохол и што бил нападат и физички исфрлен пред продавницата на Исмаил, тој во ова ситуација во која се наоѓал воопшто не се бранел, нити на некој се заканил, нити пак извадил нож на некој да се заканува. Ако на сето ова се додаде и фактот дека против обвинетиот С. за други настани биле поднесувани прекршочни барања од полицијата за нарушување на јавниот ред и мир и тоа секогаш бил под дејство на алкохол, видно е дека обвинетиот никогаш не извадил нити нож, нити друго орудие или нож, па бидејќи и во критичниот момент пред продавницата не извадил нож, навистина за овој суд се доведува под сериозно сомневање чиј е ножот и кој прв го извадил, дали обвинетиот како што истакнуваат оштетените М. и С. или пак оштетениот С. како што се брани обвинетиот С.. Кога на оваквата состојба се додадат и утврдените решителни факти да нема никаков отисок на ножот кој би потекнувал од обвинетиот, навистина останува под сериозно сомнение дали ножот е на обвинетиот С. Во прилог на сето ова оди и извршеното соочување помеѓу обвинетиот С. и оштетениот М., особено што и двајцата истакнуваат дека меѓусебно не се мразеле, дека од порано немале расправи и што е најбитно оштетениот М. изјавува дека од обвинетиот С. не бара штета. Од овие факти по оцена на овој суд се доведува под сериозно сомнение дали кај обвинетиот С. постои и субјективниот елемент - умисла за извршување на кривичното дело за кое е огласен за виновен, а кое сомнение се поткрепува и со фактот начинот на кој е нанесена убодната рана на оштетениот М., што го потврдува и Д-р.И. М. - хирург од ЈЗО Клинички центар - Ш., кој вели дека убодната рана е нанесена со еден убод хоризонтално, кое нешто се поткрепува и со демонстрирањето на обвинетиот пред овој суд на самата седница во каква состојба биле тој и оштетениот С. и каде се наоѓал оштетениот М., што укажува на фактот дека во конкретниот случај се доведува во сериозно сомневање дали станува збор за обид за убисто или пак за друго кривично дело. Во прилог на ваквото сомневање на овој суд оди и фактот како може Јавниот обвинител да има две различнивидувања на ист настан и измеѓу исти лица, односно за нанесената повреда - посекотина на С. да тврди дека се работи за кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 од КЗ, а за повредата на оштетениот М. да тврди дека станува збор за убисто во обид. Од друга страна, кога се добро анализираат изјавите на М. и С., дадени во текот на главниот претрес, видно е дека има нивно разидување по однос на битните моменти како е извршен нападот од обвинетиот, према кого и зошто и што секој од оштетените преземал во тој момент. Ако на сето тоа се додаде одбраната на обвинетиот за критичниот момент во корелација со изјавите на оштетените, логично се поставува прашањето зошто обвинетиот би нападнал двајцата т.е. тројцата, како што тој истакнува, кога претходно го изнатепаале и дали според неговото демонстрирање моментот на нападот и отимањето околу ножот со оштетениот С. дали тој не дејствувал во нужна одбрана, за да се одбрани од нападот со ножот.

Поради сите овие причини овој суд не може да ја испита и правилната примена на КЗ, поготово што се предлагаат и нови докази, па затоа следува да се жалбата уважи, пресудата, укине и предметот врати на првостепениот судна повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања и да постапи по истите преку повторно изведување и преоцена на изведените докази, да изврши невропсихијатриски преглед - посматрање на обвинетиот и да се утврди какво влијание има присуството на алкохол врз неговата психичка состојба во критичниот момент, да го распраша во својство на сведок новопредложениот сведок М. Р. од с.П., да изврши делумна реконструкција во која и обвинетиот и оштетениот во присуство на лекарот хирург И. М. би демонстрирале како се нанесени повредите на оштетените и дали локацијата на убодната рана на оштетениот М. одговара на покажаната демонстрација било на обвинетиот, било на оштетените, а од таквата демонстрација судот ќе може да извлече сигурен заклучок и за субјективниот однос на обвинетиот и дали истиот дејствувал во нужна одбрана или не и дали се работи за кривичното дело за кое се обвинува обвинетиот и дали тој го сторил на начин како е опишано во обвинението или пак станува евентуално збор за друго кривично дело, како би можел судот по извршената анализа на сите докази да донесе една правилна и законита одлука.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

29.=Пресуда на «Основен суд Струмица» «К.496/09» од година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.669/10.

«Основен суд Струмица» со обжалената пресуда «К.496/09» од година, согласно чл. 368 ст.1 т.1 од ЗКП за обвинетиот П. Х. и согласно чл. 368 ст.1 т.3 за обвинетите П. К. и КК «Струмица 2005» ги ослободил од обвинение обвинетите «П. Х.» и П.К. да сториле кривично дело «Даночно затајување» од чл. 279 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, а третообвинетиот КК «Струмица 2005» од С. да сторило две кривични дела «Даночно затајување» од чл. 279 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ. Трошоците по постапката паѓаат на терет на буџетските средства на РМ, од кој веднаш по правосилноста на пресудата на обвинетиот П. Х. да му се исплати сума од 66.740,00 денари и на обвинетиот П. К. сума од 63.440,00 денари согласно чл. 93 ст.1 од КЗ.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот дека првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП бидејќи во пресудата се наведени нејасни и во значителна мера противречни причини за решителните факти, а определени причини на пресудата не произлегуваат од содржината на исправите. Основан е жалбениот навод дека вештачењето од вештото лице е нецелосно и фактички претставува прераскажување и оценка на наводите од записниците на Управата за јавни приходи. Иако тоа го констатира и првостепениот суд во образложението на пресудата сепак ова вештачење го прифаќа како доказ за потврда на фактот дека не

може со сигурност да се утврдат нити точните приходи, расходи и основите за исплата за обвинетото правно лице.

При повторното судење првостепениот суд да нареди вештачење од тим од вешти лица од Бирото за судски вештачења Скопје со јасни насоки да се изврши вештачење на сета расположлива книговодствена документација во обвинетото правно лице и во Кошаркарскиот сојуз на Македонија со јасни насоки тоа вештачење да не биде споредбено со наводите во записниците на Управата за јавни приходи туку да биде посебно вештачење кое со компаративно барање на податоци и кај фирмите - спонзори и во Кошаркарскиот сојуз на Македонија ќе ја утврдува и анализира расположливата книговодствена документација и врз основа на тие податоци да се изјасни за непресметаниот и неплатен данок, данок од добивка и персонален данок за 2006 и 2007 година за правното лице Кошаркарски клуб „Струмица 2005“, Струмица.

Исто така при повторното судење првостепениот суд да изврши преотценка на доказите, а посебно на валидноста на Записникот за одржана седница на вонредно собрание на спортско здружение за кошаркарски клуб Струмица 2005 - Струмица од 07.02.2006 година. При тоа да се утврди какви фактички дејствија преземал во врска со работењето на обвинетото правно лице првообвинетиот П. Х. од што ќе се утврди дали постапувал како претседател или потпретседател на клубот од причини што со посебна одлука нов претседател не е пријавен во Централниот регистар, а во записникот од одржаната седница за нов претседател е наведен З. З. кој фактички правно не можел да биде претседател на обвинетото правно лице бидејќи бил Градоначалник на Општина С. Со изведување на веќе изведените докази и доказите на кои упатува овој суд и нивна отценка во една целина првостепениот суд да донесе законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 376 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

30.= Пресуда на «Основен суд Струмица» «К.бр.529/09» од 14.10.2010 година, по однос на обвинетите Љ. М. и Д. М. за кривичното дело «Телесна повреда» од чл.130 ст.1 од КЗ,-УКИНАА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.671/10.

«Основен суд Струмица» со обжалената пресуда «К.бр.529/09» од 14.10.2010 година, обвинетите «Н. М.», Д. М. и Љ.М. сите од с.Р. «С.» ги огласил за виновни и тоа: обвинетиот Н. М. за кривично дело "Тешка телесна повреда" од чл. 131 ст.1 од КЗ и за кривично дело "Телесна повреда" од чл. 130 ст.1 од КЗ, а обвинетите Љ. и Д. М. ги огласил за виновни за кривично дело "Телесна повреда" од чл. 130 ст.1 од КЗ па ги осудил: на обвинетиот Н. му изрекол условна осуда со која за кривичното дело "Тешка телесна повреда" од чл.131 ст.1 од КЗ му утврдил казна затвор во траење од шест месеци која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело, а за кривичното дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ, му утврдил парична казна од 50 дневни глоби во противредност од 30.850,00 денари која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една

година не стори ново кривично дело. На обвинетите Љ.и Д. им изрекол условна осуда со која им утврдил парични казни од по 50 дневни глоби во противвредност од по 30.850 денари кои казни нема да се извршат доколку обвинетите во рок од една година не сторат ново кривично дело. Согласно чл. 92 .в.в. со чл. 89 од ЗКП ги задолжил да платат: обвинетиот Н. во корист на буџетските средства сума од 4.520,00 денари, а на име паушал сума од 2.500,00 денари, а обвинетите Љ.и Д. ги задолжил солидарно да платат на име кривични трошоци во постапката на Никола сумата од 37.050,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.100 и 102 од ЗКП оштетените Д. Љ. и Н. сите од с. Р.за остварување на своите имотно правни барања ги упатил на спор.

Жалбата на обвинетиот Н. М. е делумно основана.

Жалбата на обвинетите Љ. и Д. М. е основана.

Неосновани се жалбените наводи на обвинетиот Н.М. за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба по однос на кривичното дело “Тешка телесна повреда“ по чл. 131 ст.1 од КЗ, сторено према оштетената Љ. М.. Првостепениот суд врз основа на изведените и правилно ценети докази правилно и целосно ја утврдил фактичката состојба во тој дел. Имено, првостепениот суд утврдил дека на ден 14.08.2009 година оклу 16,00 часот во заедничкото дворно место на странките во с. Р. по предходно настаната вербална расправија дошло до меѓусебна физичка пресметка во која пресметка обвинетиот Н. М. откако го фатил бастунот на оштетената Љ.М., се збутале при што буткајки го бастунот ја соборил оштетената Љ. на земјата иако бил свесен дека со таквото негово сторување може да настапи штетна последица, но се согласил со нејзиното настапување и од падот Љ. се задобила со тешка телесна повреда во вид на скршеница во пределот на вратот на левата надлактица, пукнатина на левата клучна коска и набиеница во пределот на десната бутна регија и на левото колено. Ваквата правилна и целосна фактичка состојба по однос на овој дел од кривично-правниот настан за обвинетиот Н., првостепениот суд ја утврдил врз основа на исказот на свидетелката М. М., потоа врз основа на исказот на оштетената Љ. М. распрашана во својство на сведок, како и врз основа на увидот во медицинската документација на име на оштетената Љ. и тоа лекарското уверение и врз основа на наодите и мислењата на вештите лица Д-р. Г. А. и Д-р. С. К. Имено, од исказот на свидетелката М. М. и оштетената Љ. М. кои на идентичен начин го потврдиле овој дел од кривично-правниот настан се утврдува дека свидетелката М. видела како Љ. била падната на земја над неа стоел Н. и во рацете имал кол околу еден метар, па тука дошол и сопругот на Љ., обвинетиот Д., па Н. и према него се упатил и со двете раце го турнал, а Д. паднал. Од лекарското уверение издадено на име на оштетената Љ. како и од напред наведените вешти лица, првостепениот суд утврдил дека од кривично-правниот настан и од тоа што обвинетиот Никола ја турнал обвинетата Љ., истата откако паднала се задобила со тешка телесна повреда во вид на фрактура во пределот на левата надлактица, пукнатина на левата клучна коска и набиеница во пределот на левата бутна регија на левото колено.

Врз основа на правилно и целосно утврдена фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил Кривичниот законик кога обвинетиот Н. го огласил за виновен за кривичното дело “Тешка телесна повреда” од чл. 131 ст.1 од КЗ сторено према оштетената Љ.М., бидејќи во неговите дејствија се содржани сите битни елементи на ова кривично дело. Имено, помеѓу противправното дејствие на обвинетиот Никола - туркањето на оштетента Љ. и последицата-задобиевата тешка телесна повреда постои причинско последична врска. Обвинетиот при превземањето на неговото дејствие - туркањето бил свесен дека може да настапи штетна последица, но се согласил со настапување на таква последица.

Изречената алтернативна мерка - условна осуда на обвинетиот Н. М. со која му е утврдена казна затвор во траење од шест месеци, која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело е доволна за да се оствари кривично правната заштита, а воедно и да се постигне целта на казнувањето во смисла на тоа обвинетиот во иднина да не врши кривични дела.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот Н. М. дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на одредбата од чл. 381 ст.2 в.в. со чл. 54 ст.1 од ЗКП, а која повреда се состои во следното:

Од увидот во списите по предметот се констатира дека за главниот претрес закажан и одржан на ден 07.09.2010 година, покрај другите странки бил присутен и приватниот тужител Д.М. и на тој записник странките, па во таа смисла и приватниот тужител Д. М. бил опоменат и за последиците од недоаѓање и му било соопштено дека идниот главен претрес ќе се одржи на ден 14.10.2010 година во 11,00 часот. Од увидот во записникот на главен претрес од 14.10.2010 година се утврдува дека приватниот тужител Д. М. и обвинетата Љ. М. не дошле на тој главен претрес, но и покрај тоа првостепениот суд го одржал главниот претрес и по однос на приватната тужба поднесена од приватниот тужител Д. М. против обвинетиот Н.М. за кривичното дело “Телесна повреда” од чл. 130 ст.1 од КЗ, иако согласно чл. 54 ст.1 од ЗКП првостепениот суд бил должен кривичната тужба на приватниот тужител Д.М. да ја смета дека приватниот тужител се откажал од истата и согласно чл. 367 т.3 од ЗКП(пречистен текст) требало да донесе одбивателна пресуда за кривичното дело “Телесна повреда” од чл. 130 ст.1 од КЗ по тужбата на приватниот тужител Д. М против обвинетиот Н. М. затоа што од започнувањето, па до завршувањето на главниот претрес приватниот тужител се откажал од обвинението, односно од тужбата. Бидејќи првостепениот суд не го сторил тоа што требало да го стори, односно да во напред наведениот дел донесе одбивателна пресуда, овој суд уважувајќи ја жалбата на обвинетиот Н. М. ја преиначи првостепената пресуда и согласно чл.367 т.3 од ЗКП(пречистен текст) го одби обвинението против обвинетиот Н.М.за кривичното дело “Телесна повреда” од чл. 130 ст.1 од КЗ како што е веќе погоре наведено, поради откажување на приватниот тужител од тужбата од започнувањето, па до завршувањето на главниот претрес.

Основано се наведува во жалбата на обвинетите Љ. и Д. М. дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил

суштествена повреда на одредбите од ЗКП. Имено, првостепениот суд во конкретниот случај суштествено ги повредил одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), но со оглед на тоа дека жалителите (Љ. и Д.) не се повикуваат на конкретната повреда, овој суд истата ја утврди по службена должност. Изреката на обжалената пресуда по однос на обвинетите Љуба Муканова и Димитраке Муканов е неразбирлива. Неразбирливоста на изреката на нападнатата пресуда по однос на обвинетите Љ. и Д. М. се состои во тоа што првостепениот суд при изрекувањето на алтернативната мерка - условната осуда на обвинетите Љ. и Д. не ја утврдил вредноста на дневната глоба, а само навел дека: “На обвинетите Д. и Љ.им се утврдуваат парични казни од по 50 дневни глоби во противвредност од по 30.850,00 денари кои казни нема да се извршат доколку обвинетите во временски период од една година по правосилноста на пресудата не сторат ново кривично дело.

Во чл.38 ст.3 од КЗ е предвидено: “Висината на дневната глоба судот ја одредува имајќи ги во предвид имотните и личните прилики на сторителот, тргнувајќи по правило од чистиот дневен приход што сторителот го остварува или може да го остварува како и од семејните и други обврски на сторителот и неговата имотна состојба во времето на донесувањето на судската одлука. Најмалата вредност на дневната глоба е едно евро во денарска противвредност, а најголемата 5000 евра во денарска противвредност.”

Во чл.38 ст.4 од КЗ е предвидено : “Судската одлука го содржи износот на паричната казна што се добива со множење на бројот на дневните глоби со утврдената вредност на дневната глоба.”

Од оваа законска одредба јасно и недвосмислено произлегува дека вредноста на дневната глоба мора да се утврди.

Истата повреда првостепениот суд ја сторил и по однос на обвинетиот Н. М. за кривичното дело “Телесна повреда”, но првостепената пресуда во тој дел овој суд ја преиначи и го одби обвинението поради сторените суштествени повреди од чл.381 ст.2 в.в. со чл.54 ст.1 од ЗКП(пречистен текст), така што за тој дел ирелевантна е оваа повреда.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП имаат влијание да не може да се испита обжалената пресуда по однос на обвинетите Љ. и Д. М. за кривичното дело “Телесна повреда” од чл. 130 ст.1 од КЗ в.в. со чл. 22 од КЗ по однос на основите погрешно утврдена фактичка состојба и повреда на Кривичниот законик.

Овој суд ги ценеше жалбените наводи на жалителите Љ. и Д. М. во смисла на тоа дека на ден 14.10.2010 година кога бил одржан главниот претрес во нивно отсуство истите отишле пред 11,00 часот и чекале во судскиот хол на Основниот суд Струмица, меѓутоа од судот не биле повикани за да влезат во судницата, но таквите жалбени наводи овој суд ги оцени како очигледно неосновани и истакнати со една единствена цел ако може приватниот тужител Д. М. да го оправда неговото недоаѓање во судот, а како последица на што е донесена одбивателна пресуда по однос на неговата кривична тужба против обвинетиот Н. М. за кривичното дело “Телесна повреда” од чл.130 ст.1 од КЗ. Првостепениот суд на записник за главен претрес од 14.10.2010 година констатирал дека од повиканите дошле присутните кои ги

нотирал, а не дошле приватниот тужител - обвинет Д. и обвинетата - оштетена Љ. иако на предходниот главен претрес биле усмено известени за денот и часот за овој претрес, а истовремено биле опоменати за последиците од недоаѓање.

При повторното одлучување по однос на обвинетите Љ. и Д. М. за кривичното дело по чл. 130 ст.1 од КЗ, а по тужбата на приватниот тужител Н. М., првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши повторна оцена и задолжително да ја отстрани сторената суштествена повреда на одредбата од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст) на начин што во изреката на пресудата да ја правилно утврди паричната казна со утврдување на вредноста на дневната глоба, па откако ќе постапи по укажувањата на овој суд, а притоа да ги има во предвид и жалбените наводи на жалителите Љуба и Димитраќе, ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.403, 401 и 402 од ЗКП (пречистен текст) се одлучи како во изреката.

31.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.527/10 од 22.10.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.675/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.527/10 од 22.10.2010 год. под ст.І обвинетиот Р.К. од С. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Загрозување на сигурноста” од чл.144 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, за кое му изрекол алтернативна мерка - условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 1 (една) година, која нема да се изврши доколку обвинетиот ворок од 2 (две) години не стори ново кривично дело. Согласно чл.65 од КЗ на обвинетиот му изрекол мерка за безбедност - “Задолжително лекување на алкохоличари и наркомани” во траење од 1 (една) година, која да се изврши во Психијатриска клиника Н. Воедно го задолжил да плати на име паушал сума од 1.500,00 денари. Под ст.ІІ од изреката спрема обвинетиот Р. К. согласно чл.367 ст.1 т.3 од ЗКП го одбил обвинението да сторил кривично дело “Загрозување со опасно орудие при тепачка или караница” од чл.133 од КЗ.

Жалбата е основана.

Во текот на постапката пред првостепениот суд се сторени повеќе суштествени повреди на кривичната постапка, поради кои неможе да се испита законитоста на обжалената пресуда. Во изреката од пресудата обвинетиот е огласен за виновен, бидејќи умислено ја загрозил сигурноста на неговите родители, сериозно заканувајќи се дека ќе нападне врз нивниот живот или тело. Во образложението од пресудата како причина за донесување на ваквата одлука судот наведува дека обвинетиот делото го извршил во пијана состојба. Ова подразбира дека обвинетиот при извршувањето на делото бил во непресметлива состојба. Ова пресудата ја прави нејасна, а утврдените решителни факти не произлегуваат од изведените докази. Не е наведен ниту еден релевантен доказ, од кој би можело да се утврди непресметливоста на

обвинетиот пред и за време на вршењето на кривичното дело. За состојбата на пресметливост, односно непресметливост, судот не располага со потребно знаење. Првостепениот суд за да ја утврди пресметливоста на обвинетото лице требало да ангажира вешто лице неуропсихијатар, кој ќе даде свој наод и мислење. Сторена е суштествена повреда на кривичната постапка и при определувањето према обвинетиот мерка за безбедност - Задолжително лекување на алкохоличар и наркоман од чл.65 од КЗ. За определување на оваа мерка согласно чл.65 од КЗ потребно е сторителот на кривичното дело, односно обвинетиот, делото да го сторил поради зависност од постојана употреба на алкохолни пијалоци и кога постои опасност поради зависноста и понатаму да врши кривични дела. Во изреката од пресудата обвинетиот е огласен за виновен за сторено умислено кривично дело од чл.144 ст.2 од КЗ. Тоа упатува дека првостепениот суд утврдил дека кривичното дело обвинетиот не го извршил поради зависност од постојана употреба на алкохолни пијалоци, поради што и се доведува под сериозно сомневање основаноста на изречената мерка за безбедност. За примената на мерката за безбедност - Задолжително лекување на алкохоличар и наркоман од чл.65 од КЗ, судот одлучува одкако ќе прибави наод и мислење од вештак, кој ќе даде наод и мислење за состојбата на обвинетиот, опасноста од сторување на ново кривично дело поради зависност, потребата за изрекување на оваа мерка, како и можноста за лекувањето на обвинетиот.

Од тие причини судот смета дека со сторените суштествени повреди на постапката е повреден законот на штета на обвинетиот и од тие причини пресудата на првостепениот суд се укинува и при повторното судење првостепениот суд треба да ги отстрани наведените повреди, односно да прибави наод и мислење од вешто лице - неуропсихијатар, кој ќе даде свое мислење за пресметливоста на обвинетиот пред и за време на вршењето на кривичното дело и дали постои зависност од постојана употреба на алкохолни пијалоци кај обвинетиот, дали кривичното дело е сторено поради оваа зависност и дали постои опасност поради зависноста и понатаму обвинетиот да врши кривични дела. По изведувањето на наведените докази судот да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

32.=Пресуда на «Основен суд Струмица» «К.364/10» од 16.12.2010 година во делот под ст.ІІ. точка 1 со која «С.С.» од «С.» е ослободен од обвинение дека сторил кривично дело «Самовластие» по чл. 392 ст.1 од КЗ, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.70/11.

«Основен суд Струмица» со обжалената пресуда «К.364/10» од 16.12.2010 година, обвинетиот «С.С.» од «С.» го огласил за виновен за кривично дело «Телесна повреда» по чл. 130 ст.1 од КЗ и осудил на парична казна од 30 дневни глоби сметано за една дневна глоба од по 10 евра во денарска противвредност од 18.510,00 денари, која да ја

плати во рок од 2 месеци по правосилноста на пресудата. Согласно чл. 92 в.в. со чл. 89 од ЗКП задолжен е да плати кривични трошоци на постапката на приватниот тужител Ѓ. Ф. од С. сумата од 15.280,00 денари.

Под ст.2 обвинетиот С. С. согласно чл. 368 ст.1 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинение да сторил кривично дело “Самовластие” по чл. 392 ст.1 од КЗ, а обвинетиот К. за кривично дело “Телесна повреда” по чл. 130 ст.1 од КЗ. Согласно чл. 93 ст.3 од ЗКП го задолжил приватниот тужител Ѓ. Ф. да на обвинетите К. и С. на име трошкови по постапката им ја плати сумата од 10.620 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл. 100 и 102 од ЗКП оштетените приватниот тужител Ѓ. Ф. од С. за остварување на своето имотно правно побарување е упатен на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП бидејќи првостепената пресуда нема причини за решителните факти кога под т.11 од диспозитивот на обжалената пресуда го ослободил С. С. од обвинението за сторување кривично дело “Самовластие” од чл. 392 ст.1 од КЗ, поради тоа што не се докажало дека обвинетиот го сторил делото. Ваквото свое становиште првостепениот суд го образложува дека околу ова кривично дело немало други докази што е во спротивност со фактите нотирани во самиот записник од главен претрес. На записникот од главен претрес од 16.12.2010 година преку полномошникот, тужителот предложил повеќе докази кои првостепениот суд во целост ги одбил, а чие изведување било и те како потребно за да се утврди целосна фактичка состојба од која би се утврдило дали во дејствието на обвинетиот Серафим се содржани елементите на кривичното дело “Самовластие” по чл. 392 ст.1 од КЗ. Имајќи го во предвид видот на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот, првостепениот суд морал да ги изведе предложените докази од тужителот во првостепената постапка, за да се утврди чие било комбето оставено на предметната парцела, да изврши увид во судските пресуди со кои е утврдена сопственоста на предметната парцела, предходните случувања помеѓу тужителот и обвинетите кои резултирале со судски постапки за утврдување на евентуалниот мотив за сторување на делото.

Неосновани се жалбените наводи на тужителот дека не се дадени доволно причини поради која ја донел ослободителната одлука за обвинетиот К. С. бидејќи првостепениот суд оваа своја одлука ја заснова на исказот на Т. В. како непристрасен и незаинтересиран сведок за исходот на постапката, а воедно на барањето на тужителот определен од судот како вешто лице. Од неговиот исказ не произлегува дека и К. С. удрил по оштетениот, а јасно наведува дека видел кога С. почнал да го удира Ѓ. со тупаници по главата. Исто така тужителот несомнено изјавил во текот на постапката дека од ненадејните удари на С. бил зашеметен. Првостепениот суд за стореното кривично дело на обвинетиот С. му изрекот 30 дневни глоби сметано по 10 евра за една дневна глоба или

18.510.00 денари во денарска противвредност, која глоба по оценка на овој суд е правилна и законита и истата одоговара на степенот на неговата кривична одговорност и со која ќе се постигнат целите на казнувањето во смисла на чл. 32 од КЗ. При одмерувањето на видот и висината на казната првостепениот суд ги зел во предвид олеснителните околности, семејните прилики на обвинетиот, изразеното каење за сторување на делото и однесувањето пред судот, а како олеснителни неговата осудуваност за истото дело. Од тие причини овој суд ги одби жалбените наводи на тужителот по однос на висината на изречената казна.

Поради горе изнесеното, а согласно чл. 375 и чл. 376 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

33.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.94/10 од 18.10.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.743/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.94/10 од 18.10.2010 год. под ст.І обвинетите И. Б. од с.Б. и И. П. од С. ги огласил за виновни и тоа: И.1 за сторени кривични дела “Оштетување и неовластено навлегување во компјутерски систем“ од чл.251 ст.5 в.в. со ст.2 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 2 (две) години и “Фалсификување исправа“ по чл.378 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 6 (шест) месеци, а согласно чл.44 од КЗ му изрекот единствена казна затвор во траење од 2 (две) години и 4 (четири) месеци, во која се засметува и времето кое обвинетиот го има поминато во притвор определен со решение на стражнит судија Ки.бр.237/09 од 23.12.2009 год., во траење од 23.12.2009 до 22.01.2010 год.; И.2 за сторено кривично дело “Оштетување и неовластено навлегување во компјутерски систем“ од чл.251 ст.5 в.в. со ст.2 в.в. со чл.24 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 8 (осум) месеци. Согласно чл.92 в.в. со чл.89 од ЗКП ги задолжил обвинетите солидарно да платат на име кривичен паушал сума од 5.000,00 денари и на име кривични трошкови по постапката сумата од 21.740,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Согласно чл.102 ст.2 од ЗКП оштетената “С. Б.“ АД С. за своето оштетно побарување ја упатува на редовен граѓански спор. Согласно чл.100-а од КЗ од обвинетите И.1 и И.2 одлучил да се одземат мобилни телефони марка “Сони Ериксон“ модел W 302 и “Самсунг“ модел S3600 со сим картички на VIP оператор, со броевите ... и ... . Под ст.ІІ од истата пресуда обвинетиот П. И. согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Фалсификување исправа“ по чл.378 ст.1 в.в. со чл.24 од КЗ. Оштетената С. Б. АД С. во овој дел за остварување на своето евентуално оштетено побарување ја упатува на спор, согласно чл.102 ст.3 од ЗКП.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на обвинетите да првостепениот суд со донесената пресуда сторил суштествени повреди на одредбите на

кривичната постапка во смисла на чл.355 ст.1 т.11, на која повреда овој суд внимава и по службена должност врз основа на чл.367 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти врз основа на кои го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот П. И.

Имено од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетиот П. И. критичниот ден, место и време, на начин конкретно опишан во изреката на првостепената пресуда, му ставил средства на располагање, односно ја префрлил неговата фирма на име на првообвинетиот Б. И., инсталираниот пост терминал како и печатот и штембилот од фирмата, така да првообвинетиот стане сопственик на фирмата и да може да го стори кривичното дело “Оштетување и неовластено навлегување во компјутерски систем“ од чл.251 ст.5 в.в. со ст.2 од КЗ на начин опишан во изреката на првостепената пресуда. Вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, по наоѓање на овој суд се доведува под сериозно сомнение, имајќи ги при тоа и жалбените наводи истакнати од страна на обвинетиот П. И.. Во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот П. И. не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти од кои со сигурност ќе може да се заклучи дека обвинетиот го сторил предметното кривично дело за кое се товари. Првостепениот суд фактичката состојба во однос на второобвинетиот ја засновал единствено на неговиот исказ дека фирмата му ја продал на првообвинетиот, бидејќи имал долг кон него, а незнаел да каже точно колкав бил тој долг, кој исказ првостепениот суд го отценил како несигурен и неистинит и поради контрадикторни изјави во однос на печатите на фирмата иако се знае дека со продажбата на фирмата се врши пренос и на печатите, како и утврденото во информатичкото вештачење од листинзите дека во критичниот ден пред времето на сторување на кривичното дело од бројот на фирмата „Д. П.“ ДООЕЛ бил повикан бројот на второобвинетиот.

Сите овие докази и на нив засновани факти не се доволни за со сигурност да се утврди дека второобвинетиот П. И. во својата умисла имал да со продажбата на фирмата му помогне на првообвинетиот во сторување на кривичното дело. Дејствијата кои ги презел второобвинетиот за пренос на неговата фирма во сопственост на првообвинетиот се законски, средувањето на документите го правел адвокат и со сите донесени одлуки промените се извршени во Централниот регистар, на што укажува исказот на сведокот, адвокат Митко Беќаров, како и наводите во книговодственото вештачење. Исто така за пост терминалот на С. Б. АД С. првообвинетиот имал нов договор за негово користење на име на истата фирма, но потпишан од новиот управител, односно првообвинетиот И. Б. Според овој суд првостепениот суд во однос на второобвинетиот не постапил согласно чл.14 од ЗКП и со нееднакво внимание ги испитувал и утврдувал како фактите што го

товарат второобвинетиот, така и оние што му одат во корист.

Основани се жалбените наводи на првообвинетиот Б. И. дека постои контрадикторност помеѓу изреката на пресудата, во која е наведено дека се направени 22 успешни трансакции во вкупен износ од 2.465.500,00 денари со образложението на пресудата и изведените писмени докази. Во образложението на пресудата се наброени сите трансакции поединечно по извештаи од банките, кои се совпаѓаат со доставените писмени докази - извештаи од С. Б. изведени како доказ на главниот претрес. Но кога ќе се соберат сите парични износи на направените трансакции произлегува дека се направени трансакции со лажни картички во вкупен износ од 1.860.000,00 денари, што е различно од 2.465.500,00 денари, како што е наведено во изреката на пресудата и во наодот и мислењето дадено од вештото лице дипломиран информатичар Б. С.

Поради сите напред наведени причини не може да се испита ниту правилната примена на КЗ, па затоа следувахе да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да се повика вештото лице дипломиран информатичар Б. С., да се распраша на околностите веќе наведени за противречноста помеѓу писмените докази приложени од С. Б. и во нив наведените парични износи на извршени нелегални трансакции со износот наведен во вештачењето, како и да се побара повторно од С. Б. податоци за оригиналниот корисник на картичките или за сите овие прашања да се изготви дополнителен наод и мислење. По утврдување на сите факти и околности на кои укажува овој суд да се утврди правилна и потполна фактичка состојба и преку правилна примена на КЗ првостепениот суд да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

34.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.304/10 од 2.11.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.749/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.304/10 од 2.11.2010 година обвинетиот М. К. од с.Д. согласно чл.368 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинение дека сторил кривично дело “Самовластие“ од чл.392 ст.1 од КЗ. Согласно чл.93 ст.3 од ЗКП го задолжил приватниот тужител А. Ѓ. на обвинетиот М. К. да му плати износ од 1.560 денари на име кривични трошоци по постапката во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување, а за остварување на своето евентуално имотно правно барање приватниот тужител А. Ѓ. го упатил на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител да

првостепениот суд со донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти од кои се раководел при ослободувањето на обвинетиот од обвинението, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказната постапка.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за утврдено дека во конкретниот случај во дејствијата превземени од страна на обвинетиот М. К. не се содржани елементите на кривичното дело “Самовластие” од чл.392 ст.1 од КЗ поради кое нешто и го ослободил од обвинение согласно чл.368 т.1 од ЗКП. Од изведените докази првостепениот суд правилно утврдил дека обвинетиот бил свесен дека тој немал право да ја држи кобилата на приватниот тужител, како и тоа дека кај обвинетиот постоела свест, дека за остварување на правото за надомест на штета требало да се поднесе тужба, меѓутоа по наоѓање на овој суд погрешна е констатацијата на првостепениот суд дека во вака превземените дејствија од страна на обвинетиот отсуствуваат битните обележја на предметното кривично дело. Имено и од исказот на обвинетиот даден во негова одбрана, јасно произлегува дека тој кобилата на приватниот тужител ја фатил и задржал за да изнуди од приватниот тужител да му ја надомести причинетата полска штета за која сметал дека е предизвикана од кобилата на приватниот тужител, а фактот дека обвинетиот изјавил дека сите овие дејствија ги превземал, бидејќи не сакал да се занимава со тужби, воопшто не го ослободува, обвинетиот од кривична одговорност. Исто така од изведените докази во текот на доказна постапка, а посебно од потврдата бр.181/1 од 16.04.2010 година, неспорно произлегува и дека обвинетиот не му ја предал доброволно кобилата на приватниот тужител, напротив тој му ја вратил откако претходно интервјуирала полицијата.

Имајќи го во предвид горе наведеното не држи образложението на првостепениот суд дека во дејствијата превземени од страна на обвинетиот отсуствуваат елементите на кривичното дело “Самовластие”, бидејќи од изведените докази на главен претрес, а посебно и од исказот на обвинетиот даден во негова одбрана, произлегува дека и покрај тоа што на обвинетиот му бил познат законскиот пат за остварување на своето право кое што сметал дека му припаѓа, т.е.по судски пат, истиот постапил на начинот конкретно наведен во поднесената приватна кривична тужба и со тоа се обидел самовласно да го прибави правото на надомест на полска штета за која сметал дека е предизвикана од кобилата на приватниот тужител.

При една ваква состојба на работите не постои сомнение за овој суд дека превземените дејствија од страна на обвинетиот т.е. незаконитоста на начинот на остварувањето на правото кое обвинетиот сметал дека му припаѓа, несообразување и заобиколување на законски определената постапка за остварување на тоа право, претставува

самовластие, поради што овој суд ги уважи жалбените наводи на приватниот тужител и одлучи обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е судот повторно да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, како и да ги има во предвид укажувањата од страна на овој суд за да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

35.=Кж.бр.523/11Пресуда на «Основен суд Струмица» «К.бр.146/11» од 27.05.2011 година, -УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.523/11.

«Основен суд Струмица» со обжалената пресуда «К.бр.146/11» од 27.05.2011 година, обвинетиот «С. С.» од «С.» согласно чл. 368 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинение за кривично дело «Самовластие» по чл «чл.392 ст.1» од КЗ .

Согласно чл.93 ст.3 од ЗКП го задолжил приватниот тужител на обвинетиот на име трошкови по постапката му ја плати сумата од 10.340,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

Согласно чл.102 ст.3 од ЗКП оштетениот-приватниот тужител за остварување на своето евентуално имотно правно побарување го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител «дека првостепениот суд, и при повторното судење, при донесувањето на обжалената пресуда, сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст). Сторената суштествена повреда се состои во тоа што, во обжалената пресуда не се наведени доволно образложени причини поради кои, првостепениот суд го ослободил обвинетиот Серафимов Серафим од обвинението за сторување кривично дело “Самовластие “ од чл. 392 ст.1 од КЗ, а тоа поради недокажаност дека обвинетиот го сторил делото.

Согласно даденото образложение за донесената ослободителна пресуда, судот примил за утврдено дека комби возилото бидејќи пречело, било избуткано и препаркирано на парцелата сопственост на тужителот, од страна на сведокот Љ.М., а не од страна на обвинетиот. Оттука судот смета дека обвинетиот не е сторител на кривичното дело самовластие бидејќи ниту тој го извршил препаркирањето на возилото, ниту пак било исполнето законското битие на кривичното дело самовластие од причина што кај обвинетиот нема умисла за сторување на делото. Во таа смисла судот дал и дополнително образложение дека во конкретниот случај станува збор за граѓаско правен деликт односно нарушување на владение, но не и исполнување на законското битие на

кривичното дело самовластие од причина што судот смета да обвинетиот воопшто немал намера самовласно да прибави право кое не му припаѓа.

Вака наведените причини за донесување на побиваната пресуда, по мислење на овој суд се во значителна мера противречни со фактите нотирали на записникот од главен претрес од 16.12.2010 година, а од каде е видно дека, тужителот предложил изведување на повеќе докази кои првостепениот суд во целост ги одбил, а чие изведување било нужно за да се утврди целосна фактичка состојба од која првостепениот суд, со сигурност би можел да заклучи дали во дејствието на обвинетиот Серафим се содржани елементите на кривичното дело “Самовластие” по чл. 392 ст.1 од КЗ. На потребата од изведување на предложените докази, укажал и овој суд со донесување на решението Кж.бр 70/11 од ден 14.02.2011год. а првостепениот суд, и покрај дадените укажувања, не постапил по истите.

Поради напред сторената суштествена повреда се доведува под оправдано сомнение и утврдената фактичка состојба, а на кое нешто жалителот основано укажува во изјавената жалба. Имајќи го во предвид видот на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот, првостепениот суд морал да изведува и нови докази, да изврши увид во судските пресуди со кои е утврдувана сопственоста на предметната парцела, да ги утврди претходните случувања помеѓу тужителот и обвинетите кои резултирале со претходно водени судски постапки за нарушено владение, па во зависност од резултатите од докажувањето, судот да утврди дали кај обвинетиот постоел мотив за сторување на кривичното дело Самовластие.

При повторното судење, првостепениот суд е должен да изврши преоцена на изведените докази, посебно да ја цени изјавата на обвинетиот дадена на претрес од ден 28.04.2011 год и да го распраша на околноста дали му било познато кој е сопственик и владетел на парцелата кп.бр.5854/7 и зошто не постапил по даденото полициско укажување за преместување на комбето од таа парцела. За овие факти да прибави и докази од надлежната полициска станица, по потреба и да го сослуша службеното лице кое го извршило укажувањето-препаркирање на комби возилото на обвинетиот. Судот да ја преоцени и изјавата на приватниот тужител дадена на претрес истиот ден, 28.04.2011 год како и изврши преоцена на материјалните докази-судски пресуди за претходно водени постапки(за нарушено владение, за утврдување на сопственост, за претходно сторено кр.дело самовластие) како би можел, судот, по изведувањето на тие докази, да утврди дали во конкретниот случај, во континуитет за подолг временски период, постоел некаков облик или начин на повреда на сопственичко и владетелско право на приватниот тужител, односно своевласно прибавување на право кое на обвинетиот не му припаѓа, по што ќе може да извлече правилен заклучок за постоењето на објективните и субјективните елементи на предметното кривично дело за кое се терети обвинетиот.

При примената на материјалното право да води сметка за содржината на кривично правната одредба од чл 392 ст.1 од КЗ, како и да ја има во предвид одредбата од чл. 184 до Законот за сопственост и други стварни права, при што ќе има во предвид дека со решението со

кое се утврдува нарушување на владението П.бр.357/09 од 23.03.2010, потврдено со решението Гж.бр.1420/07 од 27.10.2010год. бил утврдено нарушување на владението и претходно за ден 24.08.2009година (пред предметниот кривично-правен настан)како и дека со истото решение бил задолжен тогаш тужениот а сега обвинет, во иднина да се воздржува од нарушување на владение.

При состојба, кога постои правосилна судска одлука со која е утврдено постоење на нарушување на правото на владение и задолжение за тужениот-сега обвинет, во иднина да се воздржува од било какво смеќавање на поседот, повторното сторување на граѓанскиот деликт-нарушување на владение, по мислење на овој суд, го исполнува законското битие на делото од чл. 392 ст. 1 од КЗ бидејќи обвинетиот, по донесената судска одлука за нарушено владение, официјално е запознат со противправноста на своето дејствие и задолжен во иднина да се воздржува од повторување на таквиот граѓански деликт. Во таа смисла, секое повторување на истиот граѓански деликт, за кои тужителот веќе еднаш добил судска заштита, е подобно, тужителот, да побара во постапка пред кривичен суд, и да добие соодветна кривично правна заштита на основа на одредбата од чл. 392 ст. 1 од КЗ, бидејќи обвинетиот и покрај тоа што знае дека не му припаѓа ниту владетелско ниту сопственичко право, истото самовласно го прибавува.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

36.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.183/2011 од 09.06.2011 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.524/11.

Основниот суд во Струмица во со обжалената пресуда К.бр.183/2011 од 09.06.2011 год. обвинетиот Т. А. од с.Д. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Полов напад врз малолетник кој не наполнил 14 години“ по чл.188 ст.1 в.в. со чл.12 ст.2 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 4 (четири) години. На обвинетиот Т. му изрекол мерка за безбедност “Задолжително лекување на алкохоличари и наркомани“, која да се изврши во установата каде ќе се извршува казната затвор, а доколку нема услови за тоа во установата, мерката за безбедност да се изврши во здравствена установа која ќе биде определена од судијата за извршување на кривични санкции. Времето поминато во установата ќе се засмета во изречената казна затвор. Воедно го задолжил да плати на име трошоци на кривичната постапка сума во износ од 17.450,00 денари, согласно чл.88 ст.2 т.1 и т.7 од ЗКП, од кои сума во износ од 5.330,00 денари согласно чл.88 ст.4 од ЗКП однапред да бидат исплатени од буџетските средства на РМ на бранителот на обвинетиот Т., адвокат Ристо Хаџи Еленов од Струмица, поставен по службена должност и на име паушал да плати сума во износ од 3.000,00 денари, а сето тоа во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основан е жалбениот основ за сторена суштествена повреда на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Во образложението на пресудата не се дадени доволно аргументирани и образложени причини за решителните факти во однос на постоењето на кривичната одговорност на обвинетиот по однос на истакнатите жалбени наводи. Наодот и мислењето од психијатриското вештачење не е доволно јасно и е противречно. Во самото мислење е констатирано кај обвинетиот сериозна повреда на мозокот, проследено со сушење на мозокот во челната регија, што предизвикало психички промени кај обвинетиот, кој не бил способен за здраво и логично расудување, не бил способен да го оддели битното од небитното, суштинското од споредното, за да на конкретното прашање од судот е дадено мислење дека обвинетиот го сторил делото во состојба на битно намалена пресметливост. Овој суд смета дека е потребно неуропсихијатриско вештачење од тим на вешти лица, кои ќе дадат одговор на така сериозното прашање дали обвинетиот во време на извршување на кривичното дело знаел што прави и можел да го свати значењето на делото што го презел и дали можел да управува со своите постапки, имајќи во предвид дека обвинетиот е веќе осуден за исто кривично дело, каде мотивот за сторување е задоволување на половиот нагон, дека е утврдено кај него зависност од алкохол и дека обвинетиот неспорно има сериозна повреда на мозокот.

Поради сето горе изнесено утврдената фактичка состојба е нецелосна и овој суд не може да ја испита со сигурност и правилната примена на КЗ, поради што следувааше да се уважи жалбата, пресудата да се укине и врати предметот на првостепениот суд на повторно судење и одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка и преку неуропсихијатриско посматрање во Клиниката во С. да се утврди пресметливоста на обвинетиот во времето на вршењето на кривичното дело, а притоа да се има во предвид неговата алкохолизираност, како би можело да се донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

37.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 230/11 од 29.04.2011 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.519/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр. 230/11 од 29.04.2011 година, обвинетите П К, СГ, Ч С и Ч Б, сите од С ги огласил за виновни за кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ по чл. 353 ст.1 од КЗ, за кое им изрекол алтернативна мерка - условна осуда, така што им утврдил казна затвор во траење од по 6 месеци, која нема да се изврши доколку обвинетите во рок од една година не сторат ново кривично дело. Воедно обвинетите ги задолжил солидарно да платат на име трошоци во постапката износ од 4.048,00

денари, на име трошоци на кривичната постапка солидарно во корист на оштетенитот Министерство за одбрана да платат износ од 13.000,00 денари, а на име паушал износ од по 4.000,00 денари, се во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Воедно обвинетите ги задолжил на име надомест на штета на оштетеното Министерство за одбрана на РМ да му платат солидарно износ од 9.595,00 денари во рок од 15 дена по приемот на пресудата под страв на присилно извршување. Во останатиот дел, тужбеното барање на оштетеното Министерство за одбрана на РМ со кое барал на име материјална штета да се плати износ уште 360.295,00 денари го одбил како неосновано.

одлучи како во изреката, од следните причини:

I.

Апелациониот суд во Штип постапувајќи по повод жалбите изјавени од обвинетите преку нивните бранители, и жалбата изјавена од застапникот на обвинението и по службена должност, утврди дека со донесувањето на првостепената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл. 381 ст.1 т.9 од ЗКП, која повреда е од апсолутен карактер и на која повреда овој суд внимава и по службена должност согласно чл. 393 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што првостепениот суд го променил фактичкиот опис на дејствијата што им се стават на товар на обвинетите во поглед на начинот на нивното извршување како и ја променил правната оценка на делото, повредувајќи го при тоа објективниот идентитет помеѓу пресудата и обвинението.

Согласно чл. 364 ст.1 од ЗКП „Пресудата може да се однесува само на лицето кое е оптужено и само на делото што е предмет на обвинението, содржано во поднесенниот, односно на главен претрес изменетиот или проширениот обвинителен акт.“

Во конкретниот случај од увидот во списите по предметот се утврдува дека со поднесениот обвинителен акт за дејствијата конкретно опишани во диспозитивот на обвинителниот акт, обвинетите се товарат дека сториле кривично дело „Несовесно работење во службата“ од чл. 353-в ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, а со обжалената пресуда обвинетите се огласени за виновни за кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл. 353 ст.1 од КЗ. На овој начин првостепениот суд го пречекорил обвинението, менувајќи го начинот на извршување на дејствијата во однос на оној содржан во обвинителниот акт и подведувајќи ги дејствијата под поинаква правна квалификација од онаа содржана во обвинителниот акт.

Неспорен е фактот дека судот не е врзан за правната квалификација на делото, односно неговата правна оценка, меѓутоа во конкретниот случај мора да постои објективен идентитет помеѓу обвинението и изреката на пресудата. Во конкретниот случај првостепениот суд не ја променил само правната оценка на делото, туку и фактичкиот опис на дејствијата кои што им се стават на товар на обвинетите во поглед на начинот на нивното извршување, односно првостепениот суд во изреката на обжалената пресуда наведува

дејствија на извршување на обвинетите, а кои се состојат во неизвршување на службената положба и овластување, иако во обвинителниот акт како дејствие на извршување е наведено очигледно несовесно постапување во вршењето на своите овластувања, со што го нарушил објективниот идентитет помеѓу пресудата и обвинението, сторувајќи на тој начин суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка, во смисла на чл. 381 ст.1 т.9 од ЗКП.

Сторените суштествени повреди имаат допринос и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, поради што не може да се испита ниту правилната примена на КЗ, па затоа следува пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ја отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка за да може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл. 402 од ЗКП(Пречистен текст), се одлучи како во ст.1 од изреката на ова решение.

II

Од увидот во списите во предметот се утврдува дека пресудата на Основниот суд во Струмица К.бр. 230/11 од 29.04.2011 година на оштетениот Министерство за одбрана на РМ му била доставена на ден 16.05.2011 година, кое нешто е видно од приложената повратница, додека жалба против истата до првостепениот суд, оштетениот доставил на ден 02.06.2011 година, со препорачана пратка, кое нешто се гледа од приемниот штембил на Основниот суд во Струмица.

Оттука произлегува дека жалбата е поднесена по истекот на законски предвидениот рок од 15 дена, кој рок е даден и во правната поука на првостепената пресуда, а кој рок истекол на ден 31.05.2011 година (вторник).

Имајќи го во предвид напред утврденото, овој суд жалбата изјавена од Министерството за одбрана на РМ, изјавена против пресудата на Основниот суд во Струмица К.бр. 230/11 од 29.04.2011 година, ја отфрли како ненавремена, бидејќи во конкретниот случај жалбата е поднесена по истекот на законскиот рок определен во чл. 376 ст.1 од ЗКП.

Поради погоре наведените причини, а врз основа на чл. 399 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во ст.2 од изреката на ова решение.

III

Од увидот во списите во предметот видно е дека Држаното правобранителство за подрачје Струмица, во навремен законски рок изјавил жалба против првостепената пресуда, во делот на одлуката за имотно правното барање.

Согласно чл. 377 ст.4 од ЗКП “ Оштетениот може да ја побива

пресудата само поради одлуката на судот за трошоците на кривичната постапка, но ако Јавниот обвинител го превзел гонењето од оштетениот како тужител (чл. 59 ст.2) оштетениот може да изјави жалба поради сите основи поради кои може да се побива пресудата (чл. 380).“

Имајќи во предвид дека во конкретниот случај кривичната постапка била поведена по барање на Основниот јавен обвинител, а при тоа оштетениот не се јавува во улога на оштетен како тужител, овој суд изјавената жалба од страна на Државното правобранителство за подрачје Струмица, ја отфрли како недозволена, бидејќи утврди дека истата ја изјавило лице кое не е овластено за изјавување на жалба по овој законски основ, т.е. по однос на одлуката за имотно правното барање.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл. 400 од ЗКП(Пречистен текст) се одлучи како во ст.3 од изреката на ова решение.

38.=Дополнителната пресуда на Основниот суд Струмица К.бр. 807/10 од 13.07.2010 година во делот од одлуката за материјална штета ,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.532/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, имотно правното побарување на оштетените Б, Б, Ти 3 Л, сите од с. Ч делумно го уважил и го задолжил обвинетиот Ицо на оштетените Б, Б, Т и 3 Л, сите од с. Ч на име надомест на штета да платат на име материјална штета за лекови, посебна храна и средства за хигиена износ од 156,723,00 денари, за физикална терапија износ од 182.500,00 денари и на име погребни трошоци износ од 4.300,00 денари како и на име нематеријална штета по основ душевен бол, заради смрт на сопруг и родител на оштетената Б сума од 500.000,00 денари, ана оштетениот Бе, Т и 3 сума од по 200.000,00 денари или вкупна на име надомест на материјална и нематеријална штета да им плати на оштетените износ од 1.443.523,00 денари со законска камата, во останатиот дел имотно правното побарување на оштетената Б да го задолжи обвинетиот И на име душевна болка заради смрт на сопругот и да и плати уште сума од 1.345.000,00 денари и на оштетените Б, Т и 3 по основ душевна болка заради смрт на родител да им плати сума од уште по 300.000,00 денари го одбил како неосновано. Го задолжил обвинетиот да на име трошоци по постапката во корист на буџетските средства да плати сума од 1.120,00 денари.

одлучи како во изреката, од следните причини:

Основани се жалбените наводи на обвинетиот И С да првостепениот суд при донесувањето на одлуката за имотно правното барање по основ на материјална штета, содржана во став 2, точка 1 од изреката на побиваната дополнителна пресуда, сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП. Сторената суштествена повреда се состои во тоа што

дополнителната пресуда, во делот на одлуката за висината на досудената материјална штета, противречи со содржината на изведените докази, во пресудата, со сигурност не е утврден решителниот факт колкав е износот на реално причинетата материјална штета на подносителите на имотното барање, а за утврдување на тој факт не се изведени доволно докази.

Основани се жалбените наводи на жалителот за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба по однос на одлуката за материјална штета. Првостепениот суд, во овој дел од утврдената фактичка состојба, еднострано и во целост ги прифатил понудените докази од страна на оштетените, без притоа да изврши нивна анализа и оцена. Судот прифатил дека материјална штета која ја имаат претрпено оштетените се однесува за трошоци за лекови, посебна храна и средства за хигиена во износ од 156,723,00 денари, за физикална терапија, во износ од 182.500,00 денари и на име погребни трошоци износ од 4.300,00 денари. По наоѓање на овој суд, фактичката состојба, во делот на одлуката за материјална штета, е погрешно и нецелосно утврдена, бидејќи не е утврден реалниот износ на претрпена материјална штета а како резултат на тоа е донесена и погрешна одлука за висината на износот на материјална штета.

При повторното судење, првостепениот суд е должен да ги одстрани погоренаведените суштествени повреди и правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба во делот на одлуката за висината на реално претрпената материјална штета. За утврдување на тој решителен факт, судот ќе треба со помош на вешто лице-лекар специјалист по невропсихијатрија, да утврди листа на лекови адекватни и потребни за медицински третман на оштетениот, како и да утврди листа на прехранбени производи, по вид и количина, кои биле потребни во процесот на лекувањето на оштетениот. Согласно наодот и мислењето на вештото лице, по овие прашања, судот е должен да изврши преоцена на веќе изведените материјални докази-фактури и фискални сметки за набавка на лекови и храна, како би утврдил дали на оштетениот Манчо, му биле купувани и давани соодветните лекови и храна, па само со таков износ, доволен за намирување на реалните потреби за лекување, да ги задолжи обвинетиот, додека имотното барање за разликата до бараниот износ за купување на несоодветна храна, пијалоци и цигари, да го одбие.

Првостепениот суд должен е да изврши преоцена, и да се увери во вистинитоста и на изведениот доказ-изјава од Т Ѓ, физикален терапевт, со изведување на други подобни докази. Во таа смисла, со помош на вешто лице да утврди, дали на оштетениот М, со оглед на фактот што истиот бил во кома и сместен во болнички услови на лекување, во таа фаза од неговото лекување, му било потребно и возможно давање на терапевтски услуги и дали, евентуално извршените терапевтски третмани врз оштетениот кој лежел во болница, се вклучени во вкупната цена на неговото болничко лекување. По потреба, да го повика како сведок и лицето Т Ѓ и да го распраша на околност за давањето на терапевтските услуги, нивното времетраење и чинење како и да го има во предвид доказот-известување до бранителот на обвинетиот одУЈП-С за непријавување на приход од дополнителна

дејност на лицето Т Ѓ.

Откако ќе постапи по дадените укажувања, првостепениот суд ќе може со правилна примена на материјалното право, да донесе правилна и законита одлука по поставеното имотно барање за надомест на материјалната штета.

Неоснован е жалбениот навод на обвинетиот-И С да првостепениот суд при донесувањето на побиваната дополнителна пресуда, во делот на одлуката за нематеријалната штета, сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т. 11 од ЗКП (пречистен текст). Изреката на побиваната дополнителна пресуда, во делот за нематеријална штета е разбирлива, пресуда во овој дел, не противречи самата на себе си ниту на причините за нејзиното донесување. Во обжалената дополнителна пресуда, по однос на одлуката за нематеријална штета, се наведени доволно образложени и јасни причини за висината на досудениот износ кој и по наоѓање на овој суд, е адекватен на видот, карактерот, степенот, интензитетот и времетраењето на преизвиканиот душевен бол кај оштетените поради загуба на блиско лице.

Неоснован е жалбениот навод на жалителот да првостепениот суд при донесувањето на одлуката за имотно правното барање, во делот за надомест на нематеријална штета, погрешно го применил материјалното право.

При донесување на одлуката за имотно правно барање, првостепениот суд правилно го има утврдено времето,местото и начинот на сторување на кривичното дело а од кое произлегува штетна последица, како основ за истакнување на имотно правно барање. Врз основа на извршеното вештачење од др. Љ В, првостепениот суд правилно го утврдил карактерот, интензитетот, времетраењето, на претрпениот душевен бол кај секои од оштетените а тоа како последица на стореното кривично дело од страна на обвинетиот, по што, постапувајќи по истакнатото имотно правно барање, правилно и согласно чл. 189 ст. 1 и 2 од Законот за облигациони односи, со дополнителна пресуда, одлучил за висината на претрпената нематеријална штета. По мислење на овој суд, висината на досудениот надомест на нематеријална штета правилно е одмерен, имајќи ги притоа во предвид сите околности на случајот, поради што следуваше жалбениот навод на жалителот за висината на досудената нематеријална штета, да не се прифати, и побиваната дополнителна пресуда во тој дел да се потврди.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 401 и чл. 402 од ЗКП (Пречистен текст) се одлучи како во изреката.

39.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 171/10 од 03.05.2011 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.605/11.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр. 171/10 од 03.05.2011 година, под ст.1 од изреката, обвинетите Д К и В И, двајцата од С ги огласил за виновни за кривични дела и тоа, обвинетиот

К за кривични дела „Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 и „Навреда“ од чл. 173 ст.1, двете од КЗ сторени во стек спрема тужителката Т В за кои го осудил на парична казна во износ од 40 дневни глоби за кривичното дело „Телесна повреда“ и парична казна во износ од 20 дневни глоби за кривичното дело „Навреда“, така што на обвинетиот Д К му изрекол за сторените кривични дела единствена парична казна од 55 дневни глоби, сметано за една дневна глоба по 10 евра, во денарска противвредност од 615,00 денари, односно во вкупен износ од 33.825,00 денари. Обвинетиот В И го огласил за виновен за кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ сторено спрема оштетениот - приватниот тужител Д К, за кое го осудил на парична казна од 30 дневни глоби, сметано за една дневна глоба по 10 евра, во денарска противвредност од 615,00 денари, односно на вкупен износ од 18.450,00 денари. Согласно чл. 92 в.в. со чл. 89 од ЗКП обвинетиот Д К го задолжил на име трошоци на постапката на приватната тужителка В Т да плати износ од 20.280,00 денари, а обвинетиот И В на име трошоци во постапката на приватниот тужител ДК да плати износ од 14.750,00 денари сето ова во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Согласно чл. 102 ст.2 од ЗКП за остварување на имотно правното барање, приватните тужители Т В и Д К ги упатил на граѓански спор. Под ст.2 од изреката, согласно чл. 368 т.3 од ЗКП обвинетата В Т од С ја ослободил од обвинение дека сторила кривично дело „Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 од КЗ према приватниот тужител Д К. Приватниот тужител Д К го задолжил на обвинетата В да и ги надомести трошоците во постапката во износ од 4.875,00 денари кои се однесуваат на нужни трошоци за ангажираниот бранител на обвинетата В адвокат Зоран Абрашев од Струмица во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, под страв на присилно извршување. Согласно чл. 102 ст.3 од ЗКП за остварување на имотно правното барање, приватниот тужител Д К го упатил на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, на која повреда овој суд внимава по службена должност врз основа на чл. 393 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што обжалената пресуда во ст.1 т.2 од изреката е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти врз основа на кои го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот В И, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на содржината на изведените докази.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифати за докажано дека обвинетиот В И, критичниот ден, место и време, со намера да ја одбрани својата колешка - оштетената В и да го прекине физичкиот напад против неа од страна на обвинетиот К, со мал кујнски нож замавнал и телесно го повредил оштетениот К.

По наоѓање на овој суд, вака утврдената фактичка состојба од

страна на првостепениот суд, а при тоа имајки ги во предвид и истакнатите жалбени наводи, се доведува под сериозно сомнение, бидејки во конкретниот случај иако првостепениот суд прифатил дека намерата на обвинетиот И била да ја одбрани својата колешка, а не физички да го нападне и телесно повреди оштетениот К, сепак првостепениот суд обвинетиот И го огласил за виновен за сторено кривично дело „Телесна повреда“ према приватниот тужител К, без притоа да утврдува факти дали во дејствијата превземени од страна на обвинетиот Исе содржани елементи на постапување во нужна одбрана, кое нешто претставува основ за исклучување на противправноста.

Имено, во конкретниот случај првостепениот суд воопшто не утврдил дали преземените дејствија од страна на обвинетиот И кои првостепениот суд ги прифатил како докажани, биле во временски континуитет со дејствијата преземени од страна на обвинетиот К према оштетената В, дали истите биле неопходно потребни за одбивање на нападот, дали истите биле ограничени на одбивање на нападот, односно дали преземените дејствија биле сразмерни со нападот, посебно имајки во предвид дека освен од исказот на оштетениот К во ниту еден од изведените докази на главен претрес, не произлегува дека обвинетиот И замавнал и телесно го повредил оштетениот К со кујнски нож.

Овој суд не ја спори телесната повреда (раздеротина со рамна ивица во должина од 2 см), со која повреда се здобил оштетениот К, а која што е констатирана и во лекарското уверение, издадено на негово име, меѓутоа од содржината на изведените докази не може со сигурност да се утврди дека токму обвинетиот И му ја има нанесено оваа телесна повреда на оштетениот К, а доколку внимателно се анализира исказот на вештото лице д-р. Софче Дунгевска, јасно произлегува дека истата наведува повеќе можни начини на нанесување на овој вид на телесна повреда меѓу кои и скршена чаша, прстен или друг остар предмет.

Имајки го во предвид горе наведеното, а со оглед на тоа дека содржината на изведените докази на главен претрес не упатува на сигурен заклучок дека обвинетиот И ги преземал дејствијата за кои се обвинува на начин поконкретно опишан под ст.1 т.2 од изреката на првостепената пресуда, поради што на мислење е овој суд дека првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорост на обвинетиот И не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти, следувааше да жалбата се уважи, обжалената пресуда укине во целост, бидејки во конкретниот случај се работи за еден ист кривично правен настан и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд, за да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која преку правилна примена на КЗ, да утврди дали во дејствијата преземени од страна на обвинетиот И се содржани елементи на постапување во нужна одбрана или пак се содржани законските обележја по предметното кривично дело за кое се обвинува и да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП (Пречистен

текст) се одлучи како во изреката.

40.=Пресудата на «Основен суд Струмица» «К.бр.240/10» од 26.04.2011 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.541/11.

«Основен суд Струмица» со обжалената пресуда «К.бр.240/10» од 26.04.2011 година, обвинетиот «П. И.» од с. Р. -«С.», го огласил за виновен за кривично дело «Тешки дела против безбедноста на луѓето и имотот во сообраќајот» по чл «чл.300 ст.4 в.в.чл.297 ст.3» од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 3 години. Воедно го задолжил да плати во корист на буџетските средства на име кривични трошоци во постапката износ од 36.758,00 денари, потоа да плати на име паушал износ од 4.000,00 денари, како и да плати на оштетените Андонови на име кривични трошоци на постапката износ од 107.472,00 денари и на име кривични трошоци на постапката на оштетениот Ѓ.Т. да плати износ од 31.805,00 денари, сето тоа во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата..

Жалбите се основани.

Основани се двете жалби по однос на основот суштествена повреда на ЗКП. Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на одредбата од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи изреката на нападнатата пресуда е неразбирлива. Неразбирливоста на нападнатата пресуда се состои во следното:

Првостепениот суд во изреката на својата пресуда покрај другото наведува и тоа дека обвинетиот постапил спротивно на чл.37 ст.1 и чл.92 од ЗБСП, односно дека во конкретниот случај како учесник во сообраќајот на јавните патишта не ја приспособил брзината на движењето на возилото кон својствата и состојбата на патот, видливоста (ноќно време, неосветлено) и без да држи доволно одалеченост од другите возила што учествуваат во сообраќајот која одговара на брзината на движење на возилото и другите околности во сообраќајот при што со таа оддалеченост да не предизвика опасност и не ги попречува другите возачи.... Меѓутоа, воопшто во изреката правостепениот суд не наведува со колкава брзина на движење обвинетиот го управувал возилото критичниот ден, во критичното време и на критичното место, ниту пак наведува која брзина на движење на возилото во конкретниот случај била безбедносна, односно не наведува со која брзина на движење на возилото, обвинетиот не би предизвикал сообраќајна незгода, односно би ја избегнал сообраќајната незгода. Уште повеќе е неразбирлива изреката на првостепената пресуда и поради тоа што на обвинетиот покрај бланкетната норма од чл.37 ст.1 од ЗБСП му се става на товар дека во конкретниот случај ја повредил и бланкетната норма од чл.92 од ЗБСП или поточно речено дека обвинетиот во конкретниот случај како учесник во сообраќајот на јавните

патишта не држел доволна оддалеченост од другите возила, па како резултат и на тоа дошло до сообраќајна незгода. Ова од причини што од списите по предметот се утврдува и произлегува дека обвинетиот Петре Ичев во конкретниот случај другиот учесник во незгодата, Ѓ.Т. кој го управувал моторциклот, го забележал на кратко растојание непосредно пред да се случи сообраќајната незгода, а за да може на обвинетиот да му се стави на товар дека постапувал спротивно и на чл.92 од ЗБСП потребно е на јасен и недвосмислен начин истиот да ги гледа, односно да го гледа возилото пред него и во тој случај може да стане збор дали држи или не држи доволна оддалеченост од тоа возило што се движи пред него. Првостепената пресуда како таква е неподобна за испитување.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд врз основа на погрешна оцена на изведените докази, погрешно и нецелосно ја утврдил фактичката состојба. Имено, првостепениот суд не утврдил дека оштетениот Ѓ. и сега покојната Лилјана во конкретниот случај не носеле заштитни кациги, иако постојат докази за тоа, односно самиот оштетен Ѓ. Т. потврдува дека ниту тој, ниту неговиот сопатник, сега покојната Л.А. не носеле кациги. Понатаму не е утврдено дали не носењето на заштитни кациги на оштетениот и покојната имало влијание за настапување на последиците од незгодата. Првостепениот суд не се впуштил да утврди дали моторциклот бил осветлен на неговата задна страна или не, бидејќи моторциклот на задната страна имал катадиоптерско стакло. Неприфатлива е констатацијата на првостепениот суд дека доволно бил катадиоптерот на задниот дел на моторциклот кој кога бил осветлуван од светлосни зраци од возила моторциклот може да се забележи на доволно растојание од 60-70 метри, односно од 100 метри ако возилото се управува со вклучени долги светла. Навистина од сообраќајното вештачење од БСВ Скопје произлегува дека моторциклот во ноќни услови со постојниот катадиоптер можел да биде забележан на растојание од 60-70 метри, односно од 100 метри, меѓутоа се поставува прашање, дали во конкретниот случај катадиоптерското стакло на задниот дел на моторот било видно за учесниците во сообраќајот кои се движеле зад него, па во таа смисла дали било видно и за обвинетиот Петре, понатаму не е утврдено дали постоела можност катадиоптерското стакло на задниот дел на моторциклот да било закриено од некој дел од облеката на сега покојната или поточно кажано првостепениот суд треба да утврди каква горна облека носела сега покојната и дали евентуално со таквата облека, катадиоптерското стакло на моторциклот би можело да биде направено невидно-покриено, а со тоа и да биде незабележително за учесниците во сообраќајот кои се движеле зад него. Првостепениот суд во конкретниот случај не утврдил и една многу значајна околност, а тоа е колкава била ограничената брзина на движење на возилата на дел од патот каде што се случила сообраќајната незгода.

Овој суд укажува дека останатите факти и околности по однос на фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд во смисла на тоа дека критичниот ден, во критичното време и на критичното место-на десната коловозна лента сметано во правецот на движење на двете

возила се случила сообраќајната незгода, дека учесници во таа незгода биле обвинетиот и оштетениот и дека сега покојната починала на лице место од незгодата, тие факти и околности се неспорни, исто така неспорно е дека обвинетиот делувал од небрежност и такво обвинение било поставено од овластениот тужител и по такво обвинение постапувал првостепениот суд, па во таа смисла нема потреба првостепениот суд да изведува докази и да утврдува факти за поинакво обвинение, односно за умислено кривично дело од областа на сообраќајот. Таква обврска би имал првостепениот суд само доколку постои такво обвинение.

Нецелосно утврдената фактичка состојба има влијание да се доведе под сомнение и правилната примена на Кривичниот законик поради што жалбата на обвинетиот и по однос на овој жалбен основ е основана.

Иако жалбите на двајцата жалители по однос на одлуката за казната се беспредметни од причини што првостепената пресуда се укинува и предметот враќа на првостепениот суд на повторно одлучување, овој суд наоѓа за потребно да укаже дека брзината на движењето на возилото и неследењето на состојбата на коловозот од страна на обвинетиот не можат да претставуваат отежнувачки околности за обвинетиот при изборот на видот и одмерувањето на висината на казната. Ова од причини што овие елементи-поголемата брзина на движењето на возилото, односно неприлагодената брзина на движење на возилото спрема конкретните својства на патот и неследењето на состојбата на коловозот од страна на обвинетиот се елементи на кривичното дело за кое обвинетиот е огласен за виновен, поради што и не може двапати да се вреднуваат едни исти околности, еднаш да се ставаат како елемент на кривичното дело-обележје на кривичното дело (постапување спротивно на бланкетните норми-чл.37 ст.1 и чл.92 од ЗБСП), а втор пат тие исти околности да бидат оценувани како отежнувачки околности и да имаат влијание за казната.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оцена, да ја отстрани направената суштествена повреда на одредбата од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), на тој начин што во изреката на пресудата да наведе со која брзина на движење обвинетиот го управувал возилото и која брзина на движење би била безбедносна брзина на движење, односно со која брзина на движење на возилото на обвинетиот не би дошло до сообраќајната незгода, во таа смисла е нужно да ја надополни доказната постапка со тоа што да нареди дополнително сообраќајно вештачење преку кое да ја утврди безбедносната брзина на движење на возилото на обвинетиот, односно со која брзина на движење обвинетиот во конкретниот случај бил должен да го управува возилото имајќи ги во предвид сите околности и својства на патот, да утврди дали моторциклот на задниот дел бил осветлен во моментот на сообраќајната незгода или не, потоа да утврди, а тоа од доказите произлегува дали оштетениот Ѓ. Т. и сега покојната Л.А. носеле заштитни шлемови - кациги, дали неносењето на заштитни кациги во конкретниот случај имало влијание на настанатите последици од сообраќајната незгода, да утврди каква горна облека носела сега покојната и дали евентуално со таквата облека би

можело да биде покриено катадиоптерското стакло на задниот дел на моторциклот, како и да утврди точно каде на задниот дел на моторциклот се наоѓа катадиоптерското стакло.

Првостепениот суд при повторното одлучување да ја отстрани и техничката грешка што ја има направено по однос на името на обвинетиот, бидејќи според обвинителниот акт, а и според утврдениот идентитет од страна на овој суд, името на обвинетиот е П., а не П. како што првостепениот суд навел во својата пресуда. Откако ќе ги изведе стие дејствија на кои укажува овој суд, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот Законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а врз основа чл. 402 ст.1 од ЗКП
(пречистен текст), се одлучи како во изреката.
